

ס פ ר

שער הגדורים

הוא השער השמייני

מן השמונה שערים המפורטים, אשר חיבר הרב הגדול האלקי מוהר"ר חיים וויטאל זכר צדיק לברכה כפי מה שקיבל מפי רבו המקובל האלקי הרב הקדוש רביינו יצחק לוריא אשכנזי זיע"א אשר דבר בקדשו כפי הקבלה האמיתית שקיבל מפי אליז'ון זיל.

ומה לנו בספר בשבחים, אחרי כי הוא מכתבי הקדוש האמתיים שתידר הרב מוהר"ר שמואל וויטאל זצ"ל, שהעתיק מכתב יד אביו הרב מוהר"ר חיים וויטאל זצ"ל עצמו.

עם תוספת

הגחות ותקנות מכל הדפוסים הקודמים, עם מראה מקומות למאמרי חז"ל בש"ם ובזהר הקדוש ובזהר חדש ותקוני זהר ובכל כתבי רביינו הארי זיע"א בעז חיים ושמונה שערים פרי עז חיים וספר הלכות ולקוטי תורה. ובספר עז חיים עם פנים מסכירות ותלמוד עשר ספרות למן המפובל האלקי ר' יהודה הלוי אשlag זצ"ל וזיע"א בעל המחבר ספר הפסלים על הזוהר הקדוש. מלוקט ומשורר עיי' הרב בעהמ"ח ספר מעלות הטולם פירוש על ספר התקוני והר שליט"א.

לוח ראשי תבונות וקיצורים

בעוזה השם. בעוזה"ב : בעולם הכו. בעוזה"ז : בעולם הזה. בעוזה"ר : בעונותינו הרכבים. בעה"ח : בעץ החים. בע"כ : בעלי כרכחו. בע"מ : בעל מות. בע"ש : בערב שבת. בעש"ק : בערב שבת קדוש. בע"ת : בעל תשובה. בע"פ : ב' פעמים. בע"ע : פנוי עצמן. ברהמ"ז : ברכת המwon. בר"ת : בראשית תיבות. בע"ש : ב' שלישם. בשכמל"ז : ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. בת"ת : בתפארת.

ג

ג"א : גירסת אחורינו (גרסת נסוח אחר) ; ג' אליטם ; ג' אמצעיות. גו"ע : גולגולתא ועיגבים. גי' : גינטיריה (צורות ואותיות למספרן). ג"ט קרא"ע פ"ח : (ו') תיקוני רישא) גולגולתא לבנות, טלא דברותא, קרווא דאוירא, עשו דמצחא עמר נקא, פקווחו דעיגני, חוטמא. ג"ע : גן עון ; גלוי ערויות. ג"ע אוח"פ : גולגולתא, עיגנים, אוזן, הוותם טה. ג"פ : ג' פעמים. ג"ר : ג' ראשונות. ג"ש : גורה שווה. ג"ת : ג' תחתונות.

ד

ד' : דת' ד"א : דבר אחר; דרך אמרת. ד"ה : דבר הימים ; דבר המתהיל. דהו"ג : הדוח וגבורה. דו"ג : דבר ונוקבא. דו"ק : התבונן היטוב ; דיק' ד"ז : פוטוס זולצבן. דחו"ל : דברי חכמיינו זכרם בברכה. דט"ר : דט' אשנותך. דכ"ז : דכל זה, דלפי' ; דליי וזה. דט' מנטובא ; דרך משל ; רני ממנוגות, דבר מצוות. דנתן"א : דזקודות, תיגין, אותן. דע"כ : רעלן ; דעל רוחן. דע"ס : דושר ספרות. דעטמ"ב : דעיב' סיג' מיה ב"ה. דפו"י : פוטו ישן. דצח"מ : דומם, צומח, חי, מדבר. דק' : פוטו קריםונה. ד"ש : דרכי שלום. ד"ת : דבר תורה, דין תורה. דת"י : דעת, תפארת, יסוד.

ה

ה"ע : השם יرحم עלי. האר"י : האלקי ריבינו יצחק. ה"ג : ה' גבורות. ה"ה : הוא הווין ; הר הוו ; הלה הוא. שני הוהי'ן של שם הוי'ה. הה"ד : הוא הוה. כתיב. ה"ח : ה' חסדים. ה' : היה. ה'ם : הוה. יסוד, מלכות. (ב' אותיות שם אליהם). הל"ל : הויה ליה למידה. ה"מ : ה' מקיפים ; הנ' מילוי. ה"ג : הכא נמי, וגנו' ; הגונת. תניל' : הנזכר לעיל ; הנזכר למעלה. ה"ס : הוא טו. ה"פ : הכי פשיטו ; ה' פעמים ; ה' מרצופין ; ה' כי פירשו. ה'ק' : הקירוש. ה"ק : הכי קאמר ; ה' קצתות. הקב"ה : הקדוש ברוך הוא. הקסה"ז : הקדמת ספר הזוהר. ה'ר : ה' ראשונות ה' וראשונה. הרמ"ק : האלקי ריבינו משה קורודיבורו. השית'ת : השם יתברך. ה"ת : ה' מתאה. ה' מתהנות. התמ"א : התפשטות א' ; התמ"ב : התפשטות ב'.

א

א"א : אברהם אבינו ; א' אפשר ; אריך אנטון ; אריך אפסים. אב"א : אחריו באחריו. אב"ג : אני בכח גודלה. אב"ע : אצלות בריאה יצירה עשויה (ר' עלמות בעילוינט). א"ג : אין גודרים ; ארבע גוליות. א"ד : איינו דומה ; אייכא דאמרי (יש אומרים). אדה"ר : אדם הראשון. אדל"ג : אפשר דלא גורסנו. א"ת, או"ת, או"ה"ע : אומות העולם. אה"ל : אוור הלבנה. או"י : אוורABA ז' ואמא ; אחד ואחד. או"מ : אוור מקיף. או"ג : אוור שיר. או"י : אויר ישראל. או"ס : אויר פנימי. אהב"פ : אהיר ואיר ונקבב. או"ט : אויר פנימי. אהז"ל : אהיר חכמיינו זכרם בבדים. אה"ז : אהיר ות אהז"ל : אהיר כר ; אהיר בן. אה"פ : אהן חוטם פה. א"ב : אם כן ; אין כזאי ; אמר כן. אה"ל : אמר לאן. אכם"ל : אין כאן מקום להאריך. אה"ל : אויר ליה אלה"ה : ג' אותיות שם אלהים. אם"ר : אויר מים רקיע. אנ"ב : אורות נצוצין כלים. א"ס : אין סוף. אעפ"כ : אף על גב. אעפ"פ : אף על פין. אעפ"כ : אף על פין כי. א"צ : אין צורך. אצ"ל : אין צורך לו מר. א"ק : אדם קרומו (שם עילום) ; אין קין ; אמר קרא (כתוב במקרא). אקב"ז : אשר קדשו במצוותיו וצונגו. א"ר : אמר רב ; אל רחום. ארgeom"ן : אויריאל, רפאל, גבריאל, מיכאל, נורייאל (שמות מלאכים). ארמ"ע : אש, רוח, מים, עפר (ארבע יסודות העילם). אשלי'י : אודום, שחורה לבן, יrox. א"ת : אם תאמר ; אל תאמר ; אל תקרו ; אי תימא. א-ת (אותיות מן א' עד ת'). א"ת ב"ש : אחד מזרופי אותיות הא'ב (הראשונה עם אחרונה, השנייה עם זו שלפני האחרונה וכן הלאה). את"ל : אם תמצא לו מר. אתעד"ל : אתעדותא ולעילא. אתעד"ת : אתעדותא ולתאתא.

ב

ב' א : בראשית א' ; בן אם ; בנין אב ; ברוך אתה. בא"ד : במאצע דבורה. באב"ע : באב"ע : באצילות, בריראה יצירה, עשויה. באדר"ר : באדרה רבא. באדר"ז : באדרה זוסטה. בא"י : ברוך אתה ה' ב' ב' : בראשית ב' בג"ד : בגין דא. בג"ה : בנית גבורה, הויה. בג"כ : בגין כך. ב'ד : בית דין. בד"א : במה דברים אמורים; בדרכן אחרית. בדו"ר : בדו"ר ורוחמו. ב"ה : בית המקדש ; בגין המשמות. בלה"ג : בית הנכסות. בלח"מ : בגין המשמות. בלח"ג : בגין דקדנסותא. בח"י : בחינה. בח"א : בחינה א'. בח"ב בח"ג : בח"ד : בחינה ב'ב'יד. ב"ע : בראשיה, יצירה, עשות. בכ"מ : בכל מקום ; בכמה מקומות. במ"א : במקומות אחר. במ"ר : במורשת רבתה. ב"ג : בר נש. ב"ז : מפלר שם היה במילוי ההיון). ב"ס : בסטר. ב"ס"ד : בסטרא דציגותא ; בסיטעתא ושםיא. בסו"ת : בטוד הכתוב. ב"ע : בריאות עולם. בע"א : בענף א' בע"ה :

תחנות

ט

"א : יש אומרים ; יש אסורים ; ירא אלהים ; יرحمוּ אל. י"א"י : ישוב ארץ ישראל. י"א"ל : יש אם למקרא; יש אם למסורת ; יוכרים אלהים לטובה. י"ג : יש גורסים ; יין גפן ; מספה. י"ד : יש דושרים; י"ה : י"ג ; אותיות הראשונות שם היה. י"ח"א : ג' מילאים של שם היה יודין ההין אלפין. י"ה"ב : יו"ח"ק : יום הכהורות. י"ה"ר : יהי רצון. י"ו"כ : יום כפור. י"ו"ש : ימיון ושמאל. י"ה"ג : יהודיה היה נשמה רוח נשמה. י"ט : יצדר טוב ; יש טעם ; יום טוב. י"ו"ט : רמו טוב. י"ו"א : יתריך ויתעלת לעולם אמרן. י"י : רמו על ייחוד היה ואדני. י"ו"ז : יברך יאד איש. י"כ"ק : יום כבוד קטע. י"ל : יש לומה. י"מ : יש מפרשין ; יש מקומות ; יציאת מצרים. י"ס : יוד ספרירות ; יש ספרדים ; יש סובדים. י"ס"ג : יש ספרדים גורדים. י"צח"ט : יציר הטוב. י"צח"ר : יציר הרע. י"ש"א : מיה שמאלי, אמצע. י"ש"ט : ישראל סבא ותבונת ית"ה : יתריך ; תעלת. ית"ש : יתריך שמו.

כ

כ' כבוד. כ"א : כי אם ; כל אחד ; כך אמר ; כתוב אחד ; כלל אחד. כ"א"א : כתוב אחד אמר. בא"א"א : כל אחד ואחד ; כל איש ואיש. בא"ל : כל אומה ולשון. בא"ז : כך אמרו חכמים וכרכם לברכאה. ב"ב : אותיות התורה. ב"ג : כהן גדול. ב"ד : כדי דבר ; כל דבר ; כך דרשנו. ב"ד"א : כמה דעת אמר ; דברו ; כל דבר אמרת ב"ד"ש : כדרך אמרו. ב"ה : כתוב לכך. ב"ה"א : בן הוא אומר. ב"ה"ג : כהן גדול ; כהאי גונא. ב"ה"ג : כל המוטיף גורע. ב"ה"ג : בן היא נוסחת. ב"ה"ק : כתבי הקוזש. ב"ו"ו : וכלה : (לאמר) על הקורא לגמור כל הפסוק או המאמר, שהובה רק חלק ממנו. ב"ו"כ : כך וכך. ב"ו"פ : כל ופרט. ב"ו"פ"כ : כל ופרט וכלל. ב"ז : כל זה ; כל זמן ; כף זכות ; כל ליין. ב"ח : כל חייזן ; כתור חמלה. ב"ח"ב : כתה, חכמה, בינה. ב"ח"ד : כתה, חילול השם. ב"ח"מ : חול המועד. ב"ו"ו : חול ואו ; חס ושלום. ב"ו"ג : חול מוסדים ובורות. ב"ו"ה : חול המועד. ב"ו"מ : חול המועד סוף. ב"ו"ל, ב"ז : חול ז' ; חול זין רחמים. ב"ה : חול ה' ; חול לו. ב"ה"ש : חול חדש. ב"ח"א : חול המועד. ב"ו"ו : חול לעולם חסר נצח. ב"כ"א : חכמים אומרים. ב"ל"ה : שבעה הבא. ב"ח"ה : חנוכת הבית. ב"כ"ל ש"צ"ם : שבעה חדשה הלכת : חמלה, נגה, כוכב, לבנה, שבתאי, זדק. מארדים. ב"ס : חכמה סתימאית. ב"ע : חי וועלם. ב"ה"ה : חי עולם הבא. ב"ח"ח : חולם, שורק, חיריק בסה"כ : כסא המכובד. ב"ע : יכול עלאו ; כתור עליון. ב"פ : כל פנימי ; כל פנים ; כך פרשו. ב"כ"ל : בן צרך לאמר להיוות, לבלאות. ב"ק : כל קודש. ב"ש : כל שכן ; כבוד שמו ; כל שעה ; כבוד שבת. ב"ש"ד : כללו של דבר. ב"ש"כ : כל שכן. ב"ש"ט : כל שעה ונשאה ; כל שנה ומשנה. ב"ש"ט :

בא"מ : ואין כאן מקום. ואכמ"ל : ואין כאן מקום להאריך. ואל"כ : ואם לא כן ; ואהבת לרעך כמוך. ובעו"ה ר' : ובעונתוינו הרבנים. ובש' : ושבוע. וג'ו' : וגומר (ראה וכו'). ול"ז"ק : דיק (כמו התבונן היסב לדיק בשעת העיון לא בקרוב). ול"ל : וני למבין. ול"ב : ודי לחכמא ברמיזא. והמ"י : והשכל יבין. וזה"ד : וזה הין. זול' : זotta לשונו. וכה"א : וכן הוא אמרנו. וכבו' : וכלה ; וכולו, (כמו וגומה, סימן הוא אמר או המשדר עד הסוף, אף אם אין להמשיך את המאמר או המשדר עד הסוף, ונראה כי סיפרו נזכר בכתוב), ול"ג : ולי נראתה. ונגלע"ד : גלי עניות דעתך. וע"ד : ועל דא וע"ז : ועל כל זה. וק' : ו' קצחות. ועכ"ז : עם כל זה ; ועל כל זה. וק' : ו' קצחות. וש"ג : שם נסמן. וית' : ו' תחנות. ותי' : ותיקונים.

ט

ז"א : ועיד אנפין ; זכות אבות ; זה אומר. זאה"ל : זכרו אומו האיש לטוב. זא"ז : זה אצל זה ; זה אל זה ; זה את זה ; זה אחר זה (ונון וכו'). זב"ז : זה בוה זה ז' : זמן הזה. זה"ש : זה הוא שאמא. זו"ז : זעיר וגונקא. זה לשונו ; וקרו (ויכרנו) לברכה. זל"ז : זה לה. ז"ח : זה רוח. זכ"ל : זה כוביlect. זלמ"ז : זה למשחה מזה ; זה למעלה מזה. ז"מ : ז' מלבים. זמ"ז : זה מזה. זמ"ז נק"ט : סדר ששת סדרי המשנה : זרעים, מועד, נשים, נזיקין, קדושים טהרות. ז"ס : זה זורה. ז"ע : זה עניין. זעה"א : זקי עס הארץ. זע"ז : זה על זה. ז"פ : ז' פעם. זצ"ל : זכר ציק לברכה. זק' : זרע קודש ; זקי קטע. זו"ש : זה שכבת ; שאמר. ז"ת : ז' תחנות. זו"ז : זה תוך זה ; זה תחת זה.

ח

ח' : חלק ; חדש. ח"א : חלק אי' ; חכמים אומרים : חד אמר. ח"ב : חלק ב' ; חכמה בינה. חב"ד : חכמה. בינה דעת. חבת"ם : חכמה, בינה תפארת, מלכונות. ח"ג : חלק ג' ; חלופי גרסאות. ח"ד : חלק ד'. חד"ר : חסיד דין רחמים. ח"ה : חלק ה' ; חול לו. חה"ש : חולל השם. חה"מ : חול המועד. ח"ו : חלק ו' ; חסיד וחסד ושלום. ב"ו"ג : חול מוסדים ובורות. ב"ו"ה : חול המועד. ב"ו"מ : חול המועד סוף. ב"ו"ל, ב"ז : חול ז' ; חול זין לארכ. ב"ח"נ : חכמה. ב"ח"ז : חכמה. ב"ח"ו : חול חדש. ב"ז"ל : חכמיםינו וכרכם לברכה. ב"ח"ה : חסיד נצח. ב"כ"א : חכמים אומרים. ב"ל"ה : שבעה הבא. ב"ח"ה : חנוכת הבית. ב"כ"ל ש"צ"ם : שבعة כוכבי הלכת : חמלה, נגה, כוכב, לבנה, שבתאי, זדק. מארדים. ב"ס : חכמה סתימאית. ב"ע : חי וועלם. ב"ה"ה : חי עולם הבא. ב"ח"ח : חולם, שורק, חיריק

ט

ט"א : טור א' ; טעם אחר. טו"ר : טוב ודע. ט"מ : טומאת מת ; טעם מאוי ; טעמי מקרא. טונת"א : טעימות, נקודות מגין, אותיות. ט"ס : ט' טבירות. ט"ר : ט' ראשונות. טש"ת, ס"ב, מע"ק, גד"ד : י' ב' המולות : טלה שור, תאו מים, סרטן, אריה, בתולה,

יא"א : יש אומרים ; יש אוסרים ; ירא אלהים ; רחמה אלל. יא"ר : ישבוב ארץ ישראל. יא"ל : יש אם למקרא; יש אם למסורת ; יזכרם אלהים לטוכה. יג' : יש דושרים. יג' : ג' מלואים נוגרים ; יין גפן ; מספר. יד' : של שם הויה יודין היהן אלףין. יה"א : ג' מלואים אותיות הראשונות שם היה. יה"ב : יומם וכמו. יה"כ : יומם וכמו. יה"ש : יה"ט : יומם טום ; יומם טוב. יה"ו : יצדר טוב ; יומם טוב. יה"ז : רmono על ייחוד היהת ואדני. יה"י : בידרכך יאר ישא. יה"ק : יה"ט : יומם טום ; יומם טוב. יה"ו : יתברך ויתהעלל לעולם אמן. יה"י : רmono יה"ט : ישבור קפן. יה"ל : יש לו מר. יה"מ : יש מפרשים ; יש מיש מוקמות ; יציאת מצרים. יה"ס : יוד סדרירות ; יש ספרדים ; יש סוכרים. יה"ג : יש ספרדים גורדים. יה"ט : יצדר הטוב. יה"ה : יצדר הרע. יה"א : יש מותגנות, שמאל, אמרצע. יה"ט : ישראלי סכא ותובונת. יה"ט : ימבער ; ימצעלן. יה"ש : ימבער שמוי.

1

כ' בבוד. כ"א: כי אם ; כל אחד ; כך אומר ; כתוב
כל אחד ; כלל אחת. כ"א: כתוב אחד אומר. כאו"א:
כל איש ואיש. כאו"ל: כך אמרו חכמינו ונזכר ברכבתה
כל לילשון; כאח"ל: אותיות התורה. כ"ג: הנה גוזל. כ"ד: כדי
כל דבר. כ"ה: כמה דאת אמר ; כתוב
כל דברו. כ"ה: כמה דאת אמר ; כתוב
כל מוסיף גורע. כ"ה: כמה גוזל ;
כל מוסיף גורע. כ"ג: כתבי הקודש. בו' וכלה': וכולה:
(לאלמור): על הקורא למגרור כל הפסוק או המאה
שהשוכן רק חלק מגנו). כ"ט: נך ונה. כ"ט: כלל
וסדרת. כ"ט: כל וסדרת וכלל. כ"ז: כל זה ; כל
זמן ; אף זכות ; כל זין. כ"ח: כלץ חייזן ; כתור
חכמתה. כ"ח: כתה, חכמה, בינה. כתוב"ד: כתה,
חכמתה, בינה, דעת. כ"ח ב' ח"מ: כתה, חכמה, בינה
חכמתה ומלכות. כ"ט: נסת ישראלי ; כתוב יד ; בן
חכמתה. כ"ט: כל קה, כמו בן ; כתוב באן. כל"ז: כל מה;
כללי זין. כל"י: כתה, לוין, ישראל. כ"ט: כל מה;
מן מצאי ; בן משמע ; בן מוח. כמד"א:
בכמה שתהה אומה. כמו"ש: כמו שכחוב. כמש"א:
בנ"ג: נסת האמתוב. כ"ג: נסת הגדולה. בנ"ז:
בן נארם ; בן גראה. בנ"ג: נראת לפני עניות דעת;
בכונכיה. בנ"י: נסת ישראל. בנ"ל: נזכר לעיל;
ונראת לי. בנלע"ד: בן גראה לפני עולם ; כתור
כסה"ב: כסא הכהוד. כ"ע: בולי עולם ; כתור
עלילון. כ"פ: בורי מגמי ; כל פנים ; כך פרשו.
בכצ"ל: בן צרייך לאמות-הליות, לכהאה. כ"ק: כל
קדוש. כ"ש: כל שכן ; בכו"ד שמו ; כל שעח ; כבוד
שכחת. כ"ד: כללו של דבר. כ"ש"ב: כל שכן.
בכשוו"ש: בל שעת ונשנה ; כל שנה ונשנה. בש"ט;

ואַאֲכָבָמֶן : ואין כאן מקומו. זאַכְּמָלֶל : ואין כאן מקום
לאַמְּאַרְיךָ. זאַלְּאַבָּ : ואם לאָן : ואַהֲכָת לְרֹעֵךְ בְּמוֹר.
וּבְעוֹהָהָרֶר : וּכְעִונְטוֹגִינוֹ הַרְבִּים. וּבְשָׁוָּר : וּכְשָׁר. וּגְרוֹ :
וּגְנוֹמָר (אתה וכוי) וּדוֹעָק : דִּיק (כֻּמוֹ תַּחֲנוֹן הַיְטָבָּה)
לְלִיְּקָה בְּשַׁעַת הַעִינָּן יוֹאָכְרָכָה. וּדְלָלֶל : וּדְיָי לְמַכְיָן.
וּלְלָבָב : וּדְיָה לְמַכְיָא בְּרַמְּיָא וְהַמְּיָי : וּהַשְּׁבִיל יְכַיּוֹן.
וּוְהַהָּרֶד : וּזְהָה הַיְנָה. וּזְלָל : זְהָה לְשָׁוֹנוֹ. וּכְהָאָה : וּכְן
הַגְּאָא אָמֶרֶת. וּכְרוֹ : וּכְלוֹהָה : וּכְלוֹי. (כֻּמוֹ גּוֹמָר, סִימָן
לְהַמְּשִׁיךְ אֶת המאמָר אוֹ התַּסְפֵּר עַד הַסּוֹף, אֲךְ אֵין
סִימָנוֹ נֹצֵר בְּכַתְּבָה). וּלְגָבָן : וּלְיָרָה. וּגְלָעָד : וּנְרָאָה
לְפָמָן עֲנִיּוֹת דָּעַתִּי. וּעְדָה : וּלְעָדָה. וּעְדָן : וּלְעָדָן
זָהָה. וּעְכָבָן : וּסְמָמָן. וּתְמָתָּהָן. וּתְמָתָּהָן. וּקְצָוָתָן.
וּשְׂמָנָן : וּשְׂמָנָן. וּתְמָתָּהָן. וּתְמָתָּהָן. וּתְמָתָּהָן.

1

וז"א : ועיר אנפהין ; וכות אכות ; זה אומך. זאה"ל :
זכור אותו האיש לטוב. זאה"ז : זה את זה ; זה אל
זה ; זה את זה ; זה אחר זה (ובן זו). זב"ז : זה בנה.
זה"ז : ומן מהות. זה"ש : וזה הוא שאמרה. זו"נ : ועוד
ונוקבא. וזה לשונו : זכרנו (זכרנו) לברכות. זל"ז : וזה
לנוח. זח : וזה חדש. זכ"ל : ז' וכוכבי לכת. זלמ"ז :
זה למטה מזוה ; זה למעלה מזוה. זמ"מ : ז' מלכבים.
זומ"ז : זה מזוה. זמ"נ גק"ט : סדר ששת סדרי המשנה :
זרעים, מועד, נשים, נזיקין, קדושים, טהרות. זס"ז : זה
סוד. זע"ע : זה עניין. זעה"א : זקני עם הארץ. זע"ז :
זה על זה. זע"פ : ז' פטמים. זצ"ל : זכר גדייך לברכות.
זע"ק : זרע קודש ; זקור כתן. זע"ש : זה שכותב ; שאמר.
זע"מ : ג' חמוננות. זומ"ז : מה מיר זה ; זה חתת זה.

四

זה : חלק ; חדש. ח"א : חלק א' ; חכמים אומרים
 חד אמר. ח"ב : חלק ב' ; חכמה כינית. ח"ג : חכמה,
 כינה דעת. חבות^תם : חכמה, ביתה תפארת, מלכות.
 ח"ג : חלק ג' ; חולמי גרסאות. ח"ד : חלק ד' ;urd^ר :
 חד דין רחמים. ח"ה : חלק ה' ; חולול ה'. חה"ש:
 חולול השם. חה"מ : חול המועד. ח"ו : חלק ו' ; מסדר
 ואו : חס ושלום. חו"ג : מסדים וגבורות. חוו"מ : חול
 המועד. חוו"ס : חול המועד סוכות. חוו"פ : חול
 המועד פטח. חו"ל, ח"ל : חולן לארץ. ח"ז : חלק ז' ;
 חדש זה. חז"ל : חכמיינו זכרם לברכה. חז"נ : חכמה
 נצח. חכ"א : חכמים אומרים. חל"ה : חלק לעולם
 הבא. חנ"ה : חנוכה הכהית. חנכ"ל שצ"ם : שכעה
 בכוכבי הלכת : חמלה, נגاة, כוכב, לננה, שכטהין, זדק,
 מאדים. ח"ס : חכמה סתימאית. ח"ע : חי עולם.
 הע"ה : חי עולם הא. חש"ח : חולום, שודך, חריריך.

14

ט"א: טור א'; טעם אחד. **טו"ר:** טוב ורע. **ט"מ:** טומאת מות; טומאה מא'; טומוי מקרא. **טננת"א:** טעמיים, נקודות תנין,אותיות. **ט"ס:** ט' ספירות. **ט"ר:** ט' ראשונות. **טש"ת:** ס"א,ב' מע"ק, ג"ד"ד: פ"ז,ג' באלות; אלה שוב האמונות ברומו ארבה. במלול.

דין. ר"ג : ריש גלוותא. רדיל"א : רישא דלא אידיוט. ר"ה : ראש השנה. רה"י : רשות היהודים. רה"ק : רוח הקושך. רה"ר : רשות הרבנים. ר"ח : ראש חדש. רח"ז : ר' חיים ויטאל. ר"י : רב יהודה; רב יצחק; רב יוסי. ר"יו : מספק. ר"ל : רחמנא לשובב; רחמנא ליצין; ראה לדבר; רצוני לומר. ר"מ : ראש מתיבתא; ריעא מהימנא; ריש מתיבתא. רמ"ח : ריעא מספק. רמ"ק : ר' משה קורדובנו. רע"מ : ריעא מהימנא. רפ"ח : מספק. רשב"י : ר' שמעון בר יהוא. רשר"ד : ראייה, שמייה, ריתם, דברו. ר"ת : ראשינו תיבותו. רת"ס : ראש, חור, סוף.

ש

שי : שורה, שעה. ש"א : שמואל א' ; שלישי אמצעי ; שלישי א'. ש"ב : שמואל ב' ; שער ב', שב"כ : שבירת כלים. ש"ג : שער ב' ; שער ג'. ש"ג' : של גן עדן. ש"ה' : שיר השרים. ש"ח' : שנות ושמחה. ש"ת' : שאלות ותשוכות. ש"יל' : שיש לאמר ; שיש לבך. חנום ; שבת חנוכה. ש"כ' : מספק. ש"א : שכל אחד. שכוא"א : שכל אחד ואחת. שכוא"ב : שכל אחד וחאה. שמרشب"י : שער מאמרי רבינו שמעון בן יוחאי. ש"ג : שם נסמן. שנגלה"ה : שורש, נשמה גווע, לבוש, היכל. שנא"ז : ר' חיות המרכבה) שורה, אריה, אדם. שס"ה : מספק. ש"ע : שלישי לעלינו ; שמנה ערוה ; שמנני עצרת. ש"צ' : שליח זבורה. שצ"ם חנכ"ל : ז"י (כוכבי לכת) שבתאי, זוקן, מאדים, חממה, נוגה, כוכב, לבנה. ש"ר : שלוש רגילים ; שם ר' ש"ש : שם שמי. ש"ת' : שמחת תורה ; שלישי תעתון.

ת

ת"א : תרגום אונקלוס ; תורוץ אה. תא"מ : מהלייט אויב, משלי. ת"ד : תיקונה דינגן. תה"ד : תפלה הרורך. תה"ר : החומא רבעה. תה"ש : תפלה השורה. תה"ז : חם ושולם. טובב"א : הבנול עתובנן בהירה בימינו אמר. טובו"יל' : חם ונחלם ברוך ה' לעולם. תהו"ק : מורותנו הקדושה. תו"מ : תפארות ומלאכות ; חרומות ומעשיות. תיכף ומיד. ת"ו, שלב"ע' : חם ונחלם שבח לאלו ברוא עולם. הושב"כ : תורה שבכתב. תשבע"פ : תורה שבעל פה. ת"ז : חוקני זהה. ת"ח : תא חזוי ; חוקנים חדשים ; תלמיד חכם. תה"מ : תחיה המתים. תכ"ב : תלה כלילן בתלתה ; תכ"ד : תוך כדי דברו. תכ"ה : תורה כהנית. ת"ל : תלמוד לומר ; תרי לישני (שתי נוסחים) ; תורה לאל. תה"מ : תפלה מנחתה. תע"ט : תלמוד עשר ספרות. תה"ע : תפלה ערבית. תרי"ג : (מספק) תרי"ג מצהה. תה"ה : חוקים חדשם. תה"ש : חמילין של גן תש"ר : תפליין של ראש. תה"ת : תפארת.

פעודא"א : על כל אחד ואחד ; עם כל איש ואיש. עכ"ד : עד כאן ודבריו. עכ"ז : עד כל זה. עכ"ו : עבדות כוכבים. עכ"ל : עד כאן לשונו. עכ"פ : על כל פנים. ע"ל : עין לעיל. ע"מ : על מנת ; על משקל ;>User מאמרות ; על מה ; על מחזאה ; עשר מכויות. עמוד"א : עמוד אאמצעיתא. עמ"ש : עין מה שכתחתי ; עד מה שnit. עס"ש : עשר ספריות ; על עקידות, נקודות, בדמיים. עס"ט : עשר ספריות ; על סמן. עמס"ב : עיב סיג מה בז. עע"ז : עובדי עבידה עבידות כוכבים ומולות. עפ"ה : על פי. עצחיז"ד : עץ הדעת. עצחיז"ט : על צד היהוד טوب. ע"ק : עתיקא קראי. ע"ר : ערך רב. ער"ה : עריך ראש השנה. ער"ח : פירב ואש חדש. ע"ש : עין שם : עריך שבת ; על שלוחן. עש"א : עד שכוא אליהו. עש"ה : עין שם היטב. עש"מ : על שום מה. ע"ת : עריך תחמים ; על תנאים.

פ

פ"א : פרק א' ; פעם אחת ; פירוש אחר. פא"פ : פנים אל ננים ; מה אל מה ; פעם אחר פעם. פ"ב' : פרק ב', פב"א : פנים באחרה. פב"פ : פנים בפנים. פ"ג' : פרק ג', פ"ד' : פסק דין ; פרק ד' פד"ה ; פדרה"ב : פדרון הבן. פו"א : פנים ואחר. פו"ח : פנים וחויניות. פו"כ : פרט וככל. פו"ר : פריה ורבייה. פ"י : פירוש. פ"י : פושע ישראל ; פועל יוזא. פלו' : פלוני. פלא"ק : פתיחה לחכמת הקבלה. פלאה"ס : פתיחה לפירוש הסלה. פמ"א : פנים מאידורה. פמ"ט : פנים מסבירות. פ"ג' : פקוק נפש. פדויון נפש. פס"ד : פסק דין. פ"פ : פתיחון פה. פ"ק : פרק קמא ; טורים קטן ; פרט קטן. פר"א : פרקי רבבי אליעזר. פרד"ז : פשוט, רמן, דרוש, סוח

ץ

צא"ל : צריך אתה לדעת. צ"ג : ציון ג' ; צום גדליה. צ"ד : ציון ד' וכדורמת. צח"מ : צומת, ח'י, מזרב. צ"ל : צריך לומר ; צריך להיות. צ"ע : צריך עיון. צבע"ח : צער בעלי חיים. צע"ג : צריך עיון גדול.

ק

ק' : קדוש ; קמא ; קהיל ; קתן. ק"א : קונטרס אחרון. קב"ה : קודשא בריך ה'א. קב"ש : קודשא בריך ה'ו ושכינהה. קה"מ : קוריאת המגילה. קה"ק : קדש הקדושים. קה"ת : קריית החוריה. ק"י : קל וחומר. קו"ח : קל וחומר. קרש"י : קוצו של יו. קכ"ד : קדם כל דבר. קל'י : קליפות. קל"ל : א' ממשע לנ. ק"פ : קרבן פסח. ק"ק : קדש קדושים ; קדושים קלים. קק"ק : קדוש, קדוש, קדוש. ק"ש : קריית שמע ; קבלת שבת.

ר

ר"א : כי אכה ; רבוי אלעוז. ראב"ד : ראש בית

תפלת קודם הלמוד מהרא"י זיע"א

רבון העולמים ואדוני הארץ אב הרחמים והסליחות מודים
אנחנו לפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו בקידה ובחתוחיה
שקרבתנו לתרתך ולבוזתך עבדות הקדש ונחת לנו חלק
בסודות תורהך הקדושה מה אנו ומה חיינו אשר עשית
עמו חסד גדול כזה על כן אנחנו מפליים תחוננו לפניך
שהמחל ותסלח לכל חטאינו ועונותינו ועל יהיו עונותינו
מבדילים בינו לבניך. וכן יהיו רצון מלפניך ה' אלהינו
ואלהי אבותינו שתכונן את לבינו ליראתך ולאחבתך
ותקשיב אוניך לדברינו אלה וחתחה לבבנו הערל בסודות
תורתך יהיה למזרינו זה נחת רוח לפניך כסא כבודך כרייה
נהחו ותציל עליינו אור מקור נשמתנו בכל בקיונתנו
ושיתנו צצנו ניצוצות עבידך הקדושים אשר על ידם גלית
דבריך אלה בעולם זכותם זכות אבותם זכות תורהם
ותמיותם וקדושתם יעמוד לנו לבן נכשל בדבריהם אלו
ובזכותם תאיר עינינו بما שאנו לומדים כמאמר נעים
זמירות ישראל: "גָּל עַיִן וְאֶבֶיתָ נְפָלָות מִתּוֹרָתְךָ", כי ה'
יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. "יהיו לרצון אמר שׁי והגין
לבי לפניך ה' צורי וגואלי..."

ס פ ר

שַׁעַר הַגָּוֹלִים

הקדמה א

בספר הזוהר, מהם בפרשת ויחי, ומהם בפרשת תרומה, ובפרט בראש פרשת משפטים דף צ"ד ע"ב, זול, ת"ח, בר נש כד אתייליד, יהיון ליה נפש וכו'. ואחר שנתבאר זאת, ציריך שנודיע עתה קצת הקדמות בעניין דרוש הנזכר.

עניין נר"ז וכו', וחלוקא דרבנן, נתבאר עניינים באורך בש"ד, שער הפסוקים ה) בפסוק ומייל קטן תשחה לו amo. (שמואל א' ב') וגם נתבאר בש"ה שער המצוות, בפרשת ויחי בדיני האבילות ע"ש, ועוד נחדר. (ו)

דע, כי כל הנפשות הם מעולם העשייה בלבד, וכל הרוחות הם מעולם היוצרה, וכל הנשימות הם מעולם הבריאה. אמן רוב בני אדם, אין להם כל החמשה חלקים, הנקראים נר"ז וכו', רק חלק הנפש בלבד, אשר היא מזו העשיה. אבל גם בזה יש מדרגות רבות, והוא

א) ונתחילה מ"ש חז"ל ב) כי חמישה שמות יש לנפש, וזה סדרם ממטה לעללה: נפ"ש, רוח, נשמה, חייה, יחידיה. ואין ספק כי לא נפל קריית השמות הנזכורות, במקורה ובהזדמנן, אמם דעת, כי האדם עצמו, הוא הרוחניות אשר בתוך גופו, והגוף הוא לבוש האדם, ג) ואיננו האדם עצמו. וכמש"ה עלبشر אדם לא ייסד, ונזכר בזוהר פרשת בראשית דף כ' ע"ב. וכן נזכר בזוהר מקשר כל ד' עולמות אב"י ע, ולכן בהכרח הוא שייהיו בו חלקים מכל הארבעה עולמות, ואלו החלקים כל חלק מהם, נקראו בשם אחד מן החמשה שמות הנז' שהם: גראניי כמו שיתבאר. ולא ברגע אחד זוכה לקחת כלם, רק כפי זכיותו. ובחלה נוטל חלק אחד הגרווע שבכלם, והוא הגרא נפש. ואח"כ אם יוכה יותר, יקח גם את הרות. וכמבואר בכמה מקומות

הגחות ומראה מקומות

- ד) שער הכוונות דרושי תפילת השחר דרוש ברכות י. מד"ר בראשית פ"יד ט, ת"ז א' ב'.
- ה) דף רי"ד ט"ב. ע"ח ח"א שער כ"ג פ"א וב'.
- ו) ע"ח ח"ב שער מ' פרק ד' ו"י"א שער נ' טע"ס חלק ב', פ"ב אות ב'.
- ג) ע"ח ח"ב שער כ"ו פ"א. שער מ' פרק ד'. פרק ח'.

גרכח", וכל חמשה בחינות אלו, כל בחינה מהמשתן, שלימה בשלשה חלקיה, שהם: עבור, וינקה, ומוחין כנזכר בפסק ומעיל קטן העשה לו ALSO גורו, נקראת נש שלים דעשה, ואנו יזכה אל הרוח מן היצירה, וגם בחלק זה הנקרוא רוח, יש בו כל חמשה מדרגות הנז', וכולם נקראים רוח שלם דיצירה. וכן עד"ז בנשימת הבריאה. וכן בחיה. וכן ביחידה. ואין להאריך בזה עתה.

ועתה ציריך שנבואר, חלוק אחד שיש, בין הנפש של העשה, אל שאר החלקים, שמן היצירה, והבריאה, והאצלות. ובזה יתבאר ג"כ תימא גדולת, שאיך אפשר שם שרשיו במלכות דעשה, יוכל לעלות עד הכתה דעשה כנזכר, שא"כ נמצא, שכיוון שכל בני ישראל מוכרים להתגלל, עד שיושלמו בכל גרכח, נמצא שמכורח הוא שכם יתעלן בכתר דעשה, ובכתה דיצירה, ובכתה דבריאת. וכל שאר הבחינות יהיו בטלים. ואמנם זה לא עלה על הדעת, כי פשוט הוא אצלנו, כי יש מבני ישראל אנשים מבחני מלכות, ויש מן היסוד וכו', כנזכר בתחלת ספר התקונים, דאית בה ראי אלפי ישראל מצד הכתה, וחכמים מצד החכמה, ונובנים מן הבינה.

ואמנם באור עניין זה הוא תלוי במה שנבואר, כי יש חילוק בין העשה, לשאר שלשה העולמות שלשתם ביחד. והוא באופן זה: דעת, כי בעניין העשה לבדה, הוא באופן זה: כי מי שרשיו במלכות דעשה, פשוט הוא, כי נפשו היא במלכות דעשה בדוקא, אמן עכ"ז, ע"י תkon מעשי, מודככת נפשו, מדרגה אחר מדרגה, עד שתתעלה היא עצמה בכתר דעשה, וכי מ"מ מצות עשה, או אפשר, והוא הנכון, כי דרך משל, מי שהוא מלכות דוגבבא דעשה הנקראת נש דעשה, ציריך שתתקן כל המלכיות: דרות, ונשמה, וחיל, יחידה של העשה. והנה מי שלא תקן רק מלכות של העשה, אין בו רק נש מן הנפש שבעשה.ומי שתקן גם ז"א דעשה, יהיו בו נש רוח מן העשה. ואם תקן גם אמא דעשה, יהיו בו גרכח מן העשה. וכן עד"ז, עד שנמצא, כי מי שתקן כל חמשה פרצופים דעשה, יש לו

הגבות ומראה מקומות

(ח) ע"ח ח"ב שער מ"ז ומ"ד סוף פרק ד'.
לקמן הקדמה י"ח וו"ט.

כى הנה העשה עצמה, נחלקה לחמשה פרצופים, הנקראים: א"א, ואו"א, וו"ז. והנה האדם טרם שיזכה להשיג רוחו, אשר מעולם היצירה, ציריך שיזכה שלם בכל חמשה פרצופי נש השם, ואע"פ שנודע, שיש מי שנפשו מן מלכות דעשה, ויש מן יסוד דעשה וכו', עכ"ז ציריך שיתקן כל איש ואיש כל כלות עולם העשה, ואח"כ יוכל לקבל רוחו אשר מן היצירה, לפי שהיצירה גדול מכל העשה כלת. וכן עד"ז ציריך להציג נשמו אשר מן הבריאה, ציריך שתתקן האדם כל חלקי רוחו בכל היצירה, ואח"כ יוכל לקבל נשמו אשר מן הבריאה, ולא יספיק לו כאשר יתכן מקום פרטיו, שבו נאחזו שרש נשמו, רק ציריך שתתקן כנזכר, עד שיזכה רואי אל כל העשה, ואנו ישיג רוח היצירה. ועד"ז בשאר העולמות. פירוש הדברים: ז) שעוסק בתורה ובמצוות, אשר היא כפי ערך העשה נפשו, ורק יספיק כפי פרטויות מקום אחיזות נפשו, ח) והרי זה בבח"י קיום התורה והמצוות. וכן אם חטא ופגם באיזה מקום של העשה, או ע"פ שאיננו מקום אחיזות נשמו, ציריך לתקנו. האמנם אם איזה נש אחרית חסר מלעשות איזו מצות, אשר היא מעולם העשה, או אם עשה שום עבריה ופגם בה, אין זה מחויב לתקן חסרונו מצותה, או פגם של עבריה זולתו, אא"כ היו שנייהם מקום אחד, כמו שתתקן לকמן בע"ה. או אפשר, כי אין שם תקון נופל, אלא בתקון פגם עבריה בלבד, ולא בשיטת קיום כל רמ"ח מצות עשה, או אפשר, והוא הנכון, ע"י תkon מעשי, מודככת נשו, מדרגה אחר מדרגה, עד שתתעלה היא עצמה בכתר דעשה, וכי מ"מ מצות עשה, או אפשר, והוא הנכון, ע"י תkon מעשי, עדין שם איןנו רק מ"מ מצות עשה, והנה מי שלא תקן רק מלכות של העשה. ואין בו רק נש מן הנפש שבעשה. וממי שתקן גם ז"א דעשה, יהיו בו נש רוח מן העשה. ואם תקן גם אמא דעשה, יהיו בו גרכח מן העשה. וכן עד"ז, עד שנמצא, כי

(ז) שער המצוות פרשת ואחתנן. טעמי המצוות ואתהן הארכו בעניין עסק התורה וההלכה.

ידח ממנה נדח, בשביל הקליפות אשר שם. ואמנם התקון אשר הוא עושה אל הנפש מפחד הנזכר הוא, כי לא ישא אלהים נפש. פירוש: כי אין הש"ת נושא ומגביה לאדם, לחת לו נפש אחרת יותר מעולה مما שהוא שורשו, לפיו שאם היה עוזה כן, היה צריך שתשתאר נפשו הראשונה למטה במקומה, והיתה גראת נדח בקליפות אשר שם, ולכן איןנו נתן לו נפש אחרת יותר נשואה וגבוהה, רק הנפש הראשונה לבירה, היא עצמה העולה מעלה כפי מעשי, עד כתר דשיה, ואין לו נפש אחרת זולתה. משא"כ ביצירה ושאר העולמות, כי רוחו או נשמו וכו' נשאר למטה במקום שרשו, ומרוחה רוח אחר יותר עליון, כפי תקון מעשיו בזנכר. וזה הקדמה נודעת, כי כל אדם יכול להיות במרעיה, אם ירצה לזכר מעשיו, לפי שיכول לקחת לו רוח אחר יותר גביה, עד רום היצירה, וכן נשמה מרום הבריאה וכו'.

גם בזה תבין עניין המפורטים בדברי רז"ל, כי רוחתינו דעתיקיא או נשמתיתון, באים ומתערבים באדם, בסוד הנקרה עיבור, לסייעו בעבודת הש"ת, וכמ"ש במדרש הנעלם מתיבת י"ד, על הבא ליטהר מסיעים אותו, ר' נתן אמר נשמתם של צדיקים, באוט ומשיעים אותו. י) וכמ"ש בהקדמה פרשת בראשית בספר הזוהר, כ) על רב המונא סבא, שבא אצל ר' א' ורבי אבא, כדמות טען חמרי וכו'.

והנה אין ספק, כי רוחתינו ונשמתיתון, דעתיקים, הם גנוות וצורות באזור החיקם, כל אחד במקום שרשו הרואיו לו, את ה' אליהם ואינם יורדים ממוקומם כלל. אבל אותם הרוחין הראשונים שנשאו למטה, בכל בחינה ומדרגה שביצירה, ולא עלו עד למעלה בזנכר, הם היורדים ומתערבים באדם, לסייעו בזנכר, והרות העיקרי היה יותר עליון מכלם שקנה ע"י מעשיו

ועל דרך זה בשאר מדרגות העשיה, כי איןנו נקרא רק בבחינת מלכות של המדרגה ההיא. ואמנם ביצירה ובריה ואצלות אין הדבר כן, אמנים מי שישרש רוחו במלכות של היצירה, ותתקו והשלים המדרגה הזאת, כאשר יודרך ויתקנו גם היסוד דיצירה, או יקבל ג"כ רוח אחד מן היסוד דיצירה ממש, והרוח הראשו אשר לו מהמלכות דיצירה, נשאר למטה במלכות דיצירה, כי שם מקומו. וכן כישלים גם ההוד דיצירה, יניח גם את הרוח הב' אשר לו מן היסוד ביסוד דיצירה, ויקבל רוח א' מן ההור דיצירה. וכן עד' ע"ז עד הכתיר דיצירה, לפי שכיוון שתקן את נשמו בכל מדרגות עשה, יש בו יכולת לקבל רוח, מכל חלקי היצירה כליה, וכן העניין בבחין נשמה, אשר לו מן הבריאה.

וציריך שנבואר טעם אל האמור, והוא, לפי שהעשה היא למטה בכל העולמות, ולכן התונה שם בין הקליפות הסובבים אותה, ולכן אע"פ שכבר האדם תקן נשמו, כפי בחין מקום שרשו אשר בעשיה, עכ"ז אם יניחנה שם, יש פחד אولي יתאחדו בה הקליפות אשר שם, ולכן ציריך שיזרכן מעשיו יותר ויתור, עד שייעלנה מעלה למעלה כל מה שיוכל, עד מקום שרשו בכתיר דשיה. ואמנם היצירה, ט) מכ"ש שאר העולמות שלמעלה ממנה, אין שום פחד מהאיות הקליפות אשר בעלים העשיה, ולכן כיוון שתקן את רוחו בשrho אשר ביצירה, הנה אם יתקן יותר, או ישאר רוחו הראשו שם במקומות שרשו, ייקנה רוח שני יותר עליון מלמעלה, ואין ציריך להעלוות את רוחו הראשו מלמעלה, כי אין שם פחד.

וז"ס פטוק (שמואל ב' י"ד) ולא ישא אלהים נפש וחשב מחשבות לבתי ייחד ממנה גדה וגוו'. כי כל המחשבות אשר הוא חושב, הוא לבחין הנפש בלבד, יعن' היא בעשיה, ויש פחד אולי

הגנות ומראה מקומות

כ) הקסה"ז אותן ע"ד ובדרטוי דף ז. וזה ח"ג נה: בתוספתא. בלק קפו: ת"ז מג. תק"ח צ"ז סוף ע"ב. שער מאמרי רבבי זעירא דף נ"ח ט"א דה"ה דע. עיין בהקסה"ז דף צ"ג בסולם מאמר דעתינו חמרי דיה והענין ההוא.

ט) ע"ח ח"ב שער כ"ו פ"א שער מ"ח פרק ג'.

י) ז"ח מדרש הנעלם אותן ע"ד ובדרטוי דף ז' טור ד. וזה נה את ס"ג ובדרטוי דף ס"ב. קלילין: במדרש הנעלם. ז"ח בראשית דף ז' ט"ג שורה לה"ה. י"א ט"א שי"א.

לפי שהוא יחיד ומיחדר, מכל שאר הספירוטות, שאין לו נקבת, כנודע ע' מפסק ראו עתה כי אני אני הוא, הנדרש בסה"ז פרשת בראשית. פ) ודע, כי אחר שהאדם זכה ליקח נ"ז, ואח"כ פגם בהם ע"י חטאו, ולכך יצטרך לחזור בגיגול לתקן את אשר עשות, הנה בחרזרתו לבא בגיגול, ותבא בו הנפש, אע"פ שתיקן את הנפש הזאת, אין הרוח שלו נכנס ובא אצל, לפי שהרוח הוא פגום, ואיך ישירה וינה על הנפש הנטקנת, ולכן הרוח ההוא יבא בגיגול באדם אחד, מורכב על נפש הגר. צ) וכן הנשמה באופן זה. והנפש שנתקנה לגמרי, תבא לו רוח אחד מותקן, של איזה צדיק שנടמה אליו במעשה הטובים בפרטם הגיעו בהם, והוא אליו תמו רוחו של עצמו ממש. וכן ע"ז אם תקו גם רוחו לגמרי, תבא לו נשמת איזה צדיק כנוכר, ותהייה אליו תמורה נשותו ממש. זו"ס מ"ש חז"ל ק) גודלים צדיקים בmittah יותר מבחיהם וכו'. ר) והנה כאשר יפטר האיש הזה מן העולם, תלך נפשו עם הרוח ההיא, ועל ידו תקבל השפע הרואי אליה. וכאשר רוחו של עצמו הבא, בגיגול באדם אחר, מורכב על נפש הגר כנוכר, נתקן גם הוא לגמרי, אנו הנפש הראשונה אמרת, אלכה ואשובה אל אישי הראשון, כיון שנתקן, וכן העניין בנשמה עם הרוח, אשר פטירת האדם כשחוורים בגיגול להתקן יחד.

הוא הצורן לעד לצורך החיים, ואין זו ממש, וכן עד"ז בנשמה וח"ג. עוד יש טעם שני אל מש"ל בעניין החלוק שיש בין העשיה אל שאר העולמות, והוא, כי nondū כי כל העולמות הם כללו י"ס בלבד, והנה העשיה כליה איננה רק ספירה אחת בלבד, והיא ספירת המלכות. ל) ולכן הנפש אשר שם, יכולה לעולות היא עצמה עד הכתיר דעשה, כי הכל ספירה אחת, אבל היצירה היא בחינת ששה ספריות חגית נ"ז כנודע, מ) והם בחינות נפרדות זו מזו, ולכן מי שרששו ממלאכות דיצירה, אע"פ שנתקן, אין יכול לעלות ולהכלל ולעמוד מלعلاה בסוד דיצירה, ולכן צריך שישאר למטה, ויקנה רוח חדש מן היסוד דיצירה, אם ירצה לעלות שם, ע"י מעשיו הטובים. וכן ע"ז בשאר שיש קצוות שביצירה כנזכר.

דע, כי כמו שנتابאר אצלינו, נ) שככל עולם ועולם יש חמשה פרצופים: א"א, וא"א, וז"ז.vr. קר יש כנגדם חמשה בח"י בנשמות האדם, והם בסדר זה ממטה למלחה, נרנchter. והנה הנפש הדיא, מגוקבא ד"א. והרhot, מז"א, והנשמה, מאימה. וחיה, מאבא, שהוא חכמה, כי שם מקום החיים, כנודע ס) בסוד והחכמה תחיה בעלייה. והיחידה, מא"א, הנקרא כתול,

הקדמה ב

בסדר כניסה הנר"ז באדם, בתחילת גיגליים בפעם הראשונה החדשה, כמו שייתבואר

הגבות ומראה מקומות

יצר דשבת. ודרוש יומ"ט.
ע) זהר ח"א כב. ע"ח ח"א שער עתיק פרק ב'. ע"ח עם פמ"ס ענף נ"ג. תע"ס שיעור תאות נ"ב.

פ) לקמן סוף הקדמה ג' ד"ה ועתה.
צ) שער מאמרי רשב"י זיע"א פרשת משפטים דף צ"ח ט"א ד"ה שם דף צ"ח.
ק) חולין ז' סגנודריין מן.

ר) להלן הקדמה ב' ד"ה והנה עניין העבר

ל) ע"ח ח"ב שער ל' סוף פרק ז'. ועיין בע"ח עם פמ"ס ענף י"א דף ס"ט בפנים מאירות ד"ה והנה, ההפרש בין נקודת לטפירה, ובין ספריה לפרצוף.

מ) ע"ח ח"א שער י"א פ"ה ו'.
נ) ע"ח ח"א דרוש עגולים ויושר ענף ג'
וענף ה'.
ס) שער המצוות ויתרי דף כ"ג ט"ב ד"ה ונבראר הטעם. שער הכוונות עניין תפילין דרוש ה' ודרוש

הנה הפגם ההוא פוגם ברוח לבדו עד שיתוקן. ולכנן ב) אם יצטרך איזה גלגולים אחרים, כדי לתקן את הרוח, באים נפש ורוח ביחד, ומתגלגים שנייהם, עד ישתלם תקון הרוח, ואנו ייפטר האדם, ויחזור ויתגלו הנפש והרוח, גם ג) הנשמה שלושתם ביחד, עד ישתלם גם תקון הנשמה, ואנו בגלגולים ההם, אם חטא אדם, אין הפגם פוגם רק בנשמה בלבד, ע"ד שביארנו בעניין תקון הרוח.

והנה לפעמים יתיה, שהנפש בעת תקון שללה, נשלמה ונודככה בתכלית גדול, ואנו איננו צריכה לחזור להתגלגל עם הרוח, בעת תקון הרוח, אבל הנפש נשארת למעלה במקומות הראייה בצרור החיים, והרוח לבדו ירד בגלגול תקון עצמו, והנה אינו יכול לבא חדי, אלא מלובש תוך נפש, ולכנן הנה הוא מתלבש תוך נפש הגר, ד) כזכור בסבא דמשפטים, ומתגלגים יחד שנייהם עד שיתוקן הרוח זהה, ואנו ייפטר מן העולם, ויחזור להתגלגלו, ויתגלו תחביב עמו הנפש הראשונה שלו, ויתגלו יחד שנייהם, כדי לקבל גם את הנשמה שלהם, עד שתותוקן גם הנשמה גם היא. ולפעמים ג'כ' יבא הרוח לבדו בגלגולם העם הנשמה, עד שתתוקן הנשמה, ואנו אין לאדם הזה עוד שום גלגול, ויתחברו שלושתם יחד למעלה בצרור החיים כראוי אליהם.

ודע, כי עכ"ז אותה נפש הגר, כיוון שנתחבירה בעה"ז עם הרוח ההוא, וסיעו להטיב מעשיין, והיתה מרכבה אליו בעה"ז, ועל ידה זכה הרוח ההוא לתקון, לכן גם נפש הגר היא, תעלה עם נפש העקרית של הרוח ההוא, וייהיו שתיהם במדרגה אחת בעה"ב, שכנים יחד, ולא תפרדר ממנה.

גם דעת, כי לפעמים יתיה, שכאשר תתגלגלו הנפש לבודה לתקן עצמה, תשתלם כ'כ במעשהיה,

בע"ה ש). הנה בעת שנולד גופו האדם ויוצא לאוויר העולם, נכנסת בו הנפש שלו, ואם יוכשרו מעשיין, זוכה ויכנס בו הרוח בתשלום שנות השלש עשרה ת) שאז נקרא איש גמור ונודע, ואם יוכשרו עוד מעשייו מאזו ואילך, נכנסת בו הנשמה בתשלום שנות העשרים, כזכור בסבא דמשפטים א) אבל אם לא תקון את הרוח למגרי, לא תכנס בו הנשמה, ויהיו בו נו"ר בלבד. וכן אם לא תקון את הנפש למגרי, אין בו רק נפש בלבד, וישאר מבלי רוח ונשמה, וישארו הרוח והנשמה באתר ידווע לקב"ה, ותמן אודמן דוכתיהו לכל חד ועד מנהון. ואמנם אם לא תקון את הנפש למגרי בפעם א', וונפטר מן העולם, או ציריך שתוחזר הנפש היא בגלגול, עד כמה פעמים, עד שתזודך כל צרכה למגרי, ואו ע"פ שנשלמה, אין הרוח שלה נכנס בה, כיון שלא נתקן הנפש אלא ע"י גלגול, אם לא בדוחק גדול, כמו שתתabar לקמן בע"ה. ולכנן ציריך שיפטר מן העולם, ותחזור הנפש להתגלגלו, ואו תוכה אל הרוח שללה. ואם יתוקן גם הרוח, או ציריך שיפטר מן העולם, ואח"כ יתגלו, ותבא בו גם הנשמה, ע"ד הנז' בעניין הרוח. ואם לא תקון הרוח, ציריך שתתגלגלו כמה פעמים הנפש עם הרוח, עד שתיתוקן הרוח, ואו ימות האדם, ויחזור ויתגלו הנפש והרוח גם הנשמה, עד שיתוקנו שלושתם, ואו אין לו צורך עוד להתגלגלו כלל, כי בהיותם גם הנשמה נתקנת, הרי הוא אדם שלם כנודע. אבל ציריך שתידע, כי כאשר נתקנה הנפש וזרעה אח"כ לבא בגלגול, כדי לחתת את הרוח שללה כזכור, כדי לתקן גם אותו, הנה אם באותו גלגול יחתה האדם איזה חטא, אין פוגם ההוא פוגם בנפש, כדי שנאמר שצרכיה צור הדשחה היא להתגלגלו פעם אחרת יחידית להתקון ע"ד הנזכר, לפי שכיוון שיש שם רוח,

הגוזות ומראיה מקומות

ג) נ"ב ונראה דעתך ועוד".

ד) ספר הלכות פרשת וירא סימן כ"ב ד"ה רע שקליפה. ע"ח שער מ"ט פרק ג' ד'. לקמן הקדמה לע"ד והקדמה לע"ז. שער המצוות דף ה' ט"א ד"ה דעת כי ספר ליקוטי מורה סוף פרשת לך.

ש) לחוץ הקדמה ז.

ת) ע"ח שער קיצור אב"ע פרק ט. מב"ש ש"ז ח"ב פ"ט. לחוץ הקדמה ה'. והקדמה ז'.

א) אות י"א ובדרפי' צד:

ב) ספר הgalgalim פ"ה ופרק ו'.

השנית של הצדיק הייתך מעולה, שבאה לו באחרוננה, תהיה לו בבח"י נשמה.

ולפעמים יתוקן נפש האדם כ"כ, עד שיוכחה להשיג נפש איזה צדיק, ואח"כ ישיג בח"י רוח ממש של איזה צדיק אחד מעלה מכלם, עד שיכל לחיות, שיישיג רוחו של אברהם אבינו ע"ה. זום"ס מ"ש זיל' במדרשים, ובפרט במדרש שמואל, ח) אין לך דור שניין בו כאברהם אבינו ע"ה, וכיצחיק, וכיעקב, ומה שמדובר וכו. והנה בהתחיקות פרטיטים אלו, כשהל' כה הקולמוס להעלות כלם על ספר, והמשכיל יבין ויקיש מעצמו אל שאר החלוקים והפרטיטים.

וזמנם הכלל הוא, כי כפי ערך תקון זוכך מעשה הנפש היא של האדם, כך יוכל לזכות, להשיג נשמה מנשות הראשונים, עד חכלית העליון שכוכבים. ואפילו בדורינו זה, יוכל להיות כך. ועוד"ז תוכל להקישי ג"כ, כאשר נתגלו גלגול אחר נזוכר. והנה בעודם בחייים או אירע להם ע"ד הנז"ל, כי נכנס עמם בסוד העבר, או רוח, או נשמה, של איזה צדיק, או נפש, או רוח, או נשמה, של איזה צדיק, והיא להם בבחינת נשמתם. וכל הפרטיטים שנتابאו בעניין היהת הנפש לבדו מותקנת, הם ג"כ עתה ממש, ואין להאריך.

גם לפעמים יארע, שאחר שנתגלו יחד שלשת חלקי, נר"ז שלן, ונתקנו כולם, כי אז יתעביר בו או ייזו נפש, או רוח, של איזה צדיק כנזכר, הנה כשיפטר מן העולם, יוכל להתעלות כפי בח"י הצדיק ההוא שנעתבר בו, ושם בעולם הבא יהיו שנייהם במעלה ובמדרגה אחת. זום"ס מ"ש בהקדמת בראשית בספר הזוהר דף ז ע"ב, שנפל הרשבי ע"ה על פניו, וראה את רב המנוח סבא זיל', וא"ל דברהוא צלמא יהויין שכיבין יחד, הוא ורב המנוח סבא, ודי בזה.

והנה עניין העבר הזה, הוא לשתי סיבות: האחת היא, כי ע"י עבר נפש הצדיק באיש

עד שתזכה אל מדרגת הרוח שלה, והנה אז אין יכולת אל הרוח שלה לבא עמה כנז"ל, לפי שהכל הוא שאין שנייהם או שלשתם יכולם להתחבר יחד בגיגל אחד, ה) אם לא ברוח גדול, כמו שתתאחד בדורש אחר, ו) שם, אלא כל אחת מתgalל לבדה כנז"ל, כי תחליה צריך לתכן הנפש, אף אשר נתקנה, אי אפשר לרוח לבא עמה, אבל צריך שימות, ואחר כך תחוור הנפש להתgalל, ואו תוכה אל הרוח. וכן אחר שנתהבו שנייהם נפש ורוח, ונתקנו שנייהם, אי אפשר שיקבלו נשמה שלהם, עד שתתgalל עם אחרת, ואו יזכו אל הנשמה.

ואחריך לידע, מה נעשת לנפש בעוד שכך נתקן לבדה בלתי הרוח שלה נזוכר. ואמנם סוד העניין הוא, כי כפי מדרגת הזרכות, ומעלת תקון הנפש היא, כך במדרגה ההיא עצמה, יתגלו או בוגוף האדם הזה, בעודו בחיים חיותו, נפש אחד של איזה צדיק, אשר כבר נשלם להתקן ולהתgalל, ולא נדרש להתgalל, ונכנס באן ונעשת נפש הצדיק הזה, במקום רוח אל נפש האדם הזה, ולפעמים אפשר שתתgalלו שם נשות הראשונים, עד אברהם אבינו ע"ה, וכיוצא בו, כפי תקון והזרכות נפש האדם הזה.

ועניין זה שהוא גלגול בחייים, נקרא אצל החכמים סוד העבר ז) וזה ההפרש שיש בין גלגול לעבר. ולפעמים אפשר שתתעביר בו רוח ממש, של אדם צדיק, אפילו שיהיה מרותות הצדיקים הראשונים, עד האבות נ"ע, אפילו בזמנינו זה האחרון, והכל תלו依 כפי ערך מצות שעושה האדם הזה, כי יש מצות שיש בסגולותם כת, להמשיך נפש הצדיק בסוד עבר, ויש מצות ממשיות רוח צדיק נזוכר.

גם אפשר, שלפעמים יארע כי יתעביר בו נפש איזה צדיק, ואח"כ יזכה ויתעביר בו עוד נפש איזה צדיק, ואח"כ יזכה ויתעביר בו עוד כת, יש בו נפש מפאת עצמו, והנפש של הצדיק שבאה לו בתחילת, הוא לו במקומות רוח. והנפש

הגהות ומראה מקומות

(ה) לעיל סוף הקדמה א'.

(ח) מדרש הרבה בראשית פרשה נז'.

(ו) להלן הקדמה ד', ספר הגיגלים פרק י"ב.

עד זמן שיוכשר בעיניו, ואם איןנו מוצא שם נתת רוח הולך לו. ולסבנה זו ג"כ כאשר יקרה איזה י Sorin אל האיש הזה, אין הצדיק התוא מרגנש בצער כלל, ואני סובלם עמו, יعن' כי איןנו דבוק שם רק בהשאלה.

הכל העולה, כי לפעמים יעשה האדם איזו מצוה גדולה, אשר על ידה יזכה שיתעורר בו נפש איזה צדיק מן הראשונים, ואז אפשר להיות כי יתוון ויזכר כל כך, עד שתשוב נפשו של האיש הזה, במדרגת נפש הצדיק התוא ממש, ואז צרייך שישלים האדם גם רוחו ונשנתו בתכלית הזוכן, עד אשר יהיה ראויים להחלבש בנפש המזוכחת ההיא. ואחרי זה יהיה שկול במדרגת הצדיק התוא ממש, ויעלה למעלה מקום שרש נשמתו אשר ממנה חוצבתה, וכל

זה הוא, לשבת עוז וסיווע הצדיק ההוא. ודע, כי לפעמים אפשר שתחטעה נפש האדם, עד שתיהיה נפשו מעולם האצילות, והוא, כי הנה כלל הדבר הוא, כי הנפש מן עשית, והרהור מן יצירה, והנשמה מן בריאות. ואמנם בדרך פרט, הנה בכל עולם מלון, יש, בו בח"י נר"ז, ונמצא כי לפעמים יהיו באדם נר"ז, מעשה יצירה בריאות, ולפעמים יהיו לו נר"ז מלכות ומז"א ומאי מא דעשה, ולפעמים שלשתם מזו היצירה, ולפעמים שלשתם מעולם הבריאות, ולפעמים כלם מן האצילות : נש, מנוקבא דז"א. רוח, מז"א. נשמה, מאימה. חייה, מאבא. ולפעמים נש מעשה, רוח ונשמה כ) מיצירה. ולפעמים נש מיצירה, רוח ונשמה מריאות. וכן עד"ז נש מריאות, רוח ונשמה מאצילות. וכן עד"ז בכל פרט ופרט שככל עולם מדו"ר, עלמות אב"י ענן, כי כל עולם מאלו הד' עלמות, כולל הוא מכל הד' עלמות אב"י ע, ומ"ס, וכן עד' הוא מערער עד אין מספר, ואין כה בקומות להאריד בכל פרטיהם אלו כלם, כי עצמו מספר, והמשכili בין ויקיש מעצמו.

אבל צרייך שתדע, כי מה שאמרנו, שלפעמים יהיו לו נר"ז מן יצירה, או מז

זה, מתוקן ונפש האיש הזה, ותודרך, כדוגמתה ערך נפש הצדיק ההוא, ועי"כ תוכל לעלות בשעה"ב, במדרגת מעלה הצדיק ההוא, כנזכר כי הצדיק ההוא יערחו ויסיעו, להוסיף מצות וקדושים יתרות, והנה סבה זו היא לצורך איש הזה. עוד סבה שנייה, לתוכלת הצדיק עצמו המתעורר בו, כי כיוון שהוא מסיעו להוסיף מצות ותקונים, נוטל חלק בהם, וזה מ"ש ויל, ט) גדולים צדיקים, שאפילו בmittahם זוכים לבנים וכו'. והוא, כי הוא מזכה אל האיש הזה, ונעשה לו CAB להדריכו ולסייעו, וזכה בסבתו כנזכר.

ודע, כי הצדיק הזה, כיוון שנכנס בו לסייעו בחיי חיתו בסוד העבור כנזכר, ולא בסוד גלגול, لكن הוא קרוב לשכר ורחוק להפסד, כי"א האיש הזה יעשה מצות, נוטל חלק בשכר ההוא. וזה מ"ש ויל י) כי הצדיק נוטל חלקו וחלק חברו בג"ע, והבן סוד העומק הזה, ואין עתה עת להאריך בו. אמנם אם ירשיע האיש הזה, אין הצדיק ההוא שום עונש והפסד עצמא, יعن' כי הוא איןנו מתעורר בו, רק להטיב אלוי, ולא להרע לה, ואדרבא אם האיש ההוא חזר בו מאשר תקן להטיב, אז הצדיק ההוא נפרש ממנו והולך לו. וטעם הדבר הוא, bahwa שנותבאר, כי סוד העbor הוא בחיים של האדם, ואינו נקשר ונקשר עם גוף האדם, כמו הנפש של האדם עצמו בגלגול, שנכנסתה בו בעת שנולד, ונתקשרה ונתרבקה שם בתכלית הדובק, ואינה יכולה לצאת משם עד יום המתה. משא"כ בנפש הצדיק שנכנסתה שם בסוד העbor, כי נכנסת ברצונה, ויצאת ברצונה. ואם האדם יתמיד בצדתו, גם הצדיק ההוא יתמיד שכונתו אצליו, כדי ליטול חלק במעשה האיש הזה, ועומד שם עד שיפטר האיש הזה מן העולם, ויעלו שנייהם יחד במדרגת אחת כנז"ל. ואם האיש ירשיע מעשין, אז הצדיק ההוא מואס בחברתו ותולך לו, כי הנה איןנו עומד שם בקביע, רק בהשאלה, כרמיון או שפיזא המתאכן בבית בעל הבית,

הגנות ומראה מקומות

(ט) חולין ז. סנהדרין מג. לעיל סוף הקדמה א'. (כ) ע"ח שער מ"ב פרק ד'. תע"ס חלק ג' פרק

י' סעיף ח' ו' ז'.

(ג) חגיגה טו. להלן סוף הקדמה כ'.

אם בענין המתגלל בבחיה גלגול בכל גוף שיזדמן, או במתגלל ע"י אחיו, אשר זה נקרא סוד היבום, והוא, כי כשהוא בבחיה גלגול לכך, הנה אינם מתגללים ביחד שלושת הנר"ן, ולא שניהם יחד, אלא הנפש לבדה עד שתתקנו, ואח"כ בגלגול אחר, הנפש והרוח לבדם, עד יתוקן הרוח. ואח"כ בגלגול אחר, הנר"ן, עד שתתקן הנשמה, ואו בשלמו גלגוליו כנז"ל. או לפחותם כל אחד משלשתם يتגלל בלבד בפנים עצמו כנז"ל. אבל כשםתגלל ע"י אחיו, ובאותם יבום, יכולם להתגלל שם יחד שלושת הנר"ן. אמר הכותב חיים, הנה מן הסבא רמשפטים מ) משם דאפילו בסוד היבום, אינם באים יחד, אלא הנפש והרוח לבדם, ולא הנשמה וצ"ע.

הבריאה וכו', אין כונתינו לומר, שאין לו نفس מצד העשיה כלל, כי הנה נודע שאפלו השכינה הנקראת מלכות, היא מknaga בשעה, ומכ"ש בנפש של האדם. אבל כונתינו לומר, כי הנפש של האדם הבאה מעשה, תודרך כל כר, עד שאינה נרגשת, בערך סבת אור הנפש דצירה שבו, ואו נקרא הכל נפש דצירה. וכן ע"ז בשאר החלוקות, כי אפילו כשהוא אומרם שייתו לו נר"ן מן האצילות, הוא בהיותם מתלבשים תוך הנפש ורוח ונשמה, דעשה יצירה בראיה, אלא שאנו עולמים בשם, וכולם נטילים ונקראים בשם אצילות. ומהו תקיש אל שאר הפרטים הנזכרים.

ל) עד יש חילוק אחר בבחיה הגלגול בעצמה

הקדמה ג

ההוא, עם היota שניהם ביחד בחיים. וזה פסוק ותדבק נפש דוד ביהונתן, כי בהיות שניהם יחד בחיים, נתעbara נפש דוד ביהונתן. ואמנם בחיה הגלגול, צרייך להרחיב מעט בעניינה, ולכנן תחיל עניינהadam הראשון, לכשובנו הדברים בנקל. (א) נ

ט) דעת, כי כאשר חטא אדה"ר, נגמו כל הנזוצות, של נפשו ורוחו ונש灭תו. והענין הוא במה שנודע, כי כמו שגופו של אדם, כולל מכל מה נצחות, ברמ"ח אבירים ושות"ה גידים, ויש כמה נצחות בראשו, וכן בעניינו, וכן בכל דבר ואבר, כן הנפש היא. וכך שדרשו במדרש תנומה, ובמ"ר, ע) בפרש נsha על פסוק

בענין הגלגול והיבום והעbor, ז"ל, וראיתי להרחביב יותר בדרכו זה של הגלגול והיבום והעbor. הנה בבחיה העbor היא בחיים כנז"ל, ר"ל: כי לפחותם יוזמן ליד האדם איזו מצוה, וישנה כתקנה, ואו יוזמן לו نفس אחד, מן אותה צדיק קדמון, שעשה אותה המצווה עצמה כתקנה, וכיון שנ tandemו יחד בעניין מצוה זאת, יתעביר בו نفس הצדיק התהוא. ולא עוד, אלא שגם בזמנו בחיים, תעביר בוنفسו לסבה הנז', כי כאשר האיש הזה יעשה איזו מצוה, או מצות המתייחסות אל הצדיק התהוא, כי גם הוא שעם כמותו כתקnam, או תעביר בוنفس הצדיק

הגהה

(א) אמר הכותב: נראה כי במצבה אחת כתקנה יספק להמשיך התחלת העbor ולא יטרך לשישתלם בכל המצאות עד כאן.

הגהות ומראה מקומות

ס) שער המצאות פרשת ראת דף ק"א בענין מצות זכירת יציאת מצרים. ספר הgalgoletim (הנדפס בפרמיישלא) בסוף הספר.

ע) מד"ר שמות פרשה מ. מדרש תנומה פרשת תשא. שער הפסוקים בראשית דף ט' דרוש ג'.

ל) עולת תמיד סוף הספר. שער הפסוקיםacea דף ר' ט"א. תחלים סימן כ"ה.

מ) צ"ל משמע.

נ) ספר הלקטים תחלים סימן לד'. ע"ח ח"א שער המלכים פרק ו'.

ג"כ גלגול. אך הנצחות שלא נפגמו בעבירה אחר שנתקנו במצבות, אינם באים כלל, וולתי ע"י עברו בחים, וגם זה אינו אלא אם יוכת העולה מזה הוא, כי כאשר הנפש מתגלגת בעזה^ז, אין עיקר גולגולת, אלא באותו חלק הפרטיה הפגום, המתיחס אל הגוף ההוא, ושאר חלקי הנפש שכבר באו בוגפות אחרים ונתקנו שם, אינם באות שם אלא בבחינתם עbow. ולכנו כאשר החלק המתיחס אל הגוף ההוא, יעשה איזו מצוה בעזה^ז, גם שאר חלקי הנפש המשענרת בו, תוטל חלקה במצבה הקיימת, כי גם היא מסיעתו בעשותו המצווה הזאת, ע"ד הנול' בסוד העבוּר של איזה צדיק אחד. משא"כ כשהותא זה החלק הפרטיה, כי אז אין לשאר הנפש חלק בעשנו, יعن כי היא מסיעתו להטיב,

ולא להרע.

ונמצא, כי בעת שנולד האדם בגולגול, כל הנפש בכללותו חלקה מתגלגים שם, אבל עיקר הגלגולainen, אלא לאותו החלק הפרטיה המתיחס אל הגוף ההוא, הבא ליתקן ממנה שפוגם בגוף הקודם, ובו תלוי השבר והעונש. אבל שארית חלקו הנפש, נוטלים חלק בשבר, ולא בעונש כנור. והנה, כיון שהנפש הוו בכללותה, סובלת עתה היסורים והעונשים, הבאים אל הגוף הווה בחיו, מלבד מה שבלה כבר בוגפים הראשונים, של שאר נצחותה, וגם סובלת צער המיתה הזאת, וצער שלאחר המיתה, עי"כ מתחכרים עונותיה הראשונים. ואמנם שהמצות שעשה זה הנזוץ עתה, יש לה חלק בהם כנור, ועי"כ נשלהמת תקונית ושלימותה. ואמנם אם היהת נוטלה חלק גם בעבירות שעושה עתה זה המתיחסות לו, או שעובר עבירה מאותם שאין לו תחיה, הוא המתגלגל בגוף השני ונקרוא על שמו. והמצות שנתקנו במצבות, אלא שנפגמו בעבירה קלה, באים בעבור הנזוץ, עי"פ שהוא

הבל בת"ז חס"ט קב. ע"ח ח"א שער הכללים סוף פרק ז. שער הקדמות דף קפ"ג ד"ה והנה ד' בחוי. שער הפסוקים פרשת לך דף ל"ז ד"ה והנת ספר הלקוטים בראשית בפסוק י"ה מקץ ימים. ודע. שער המצאות פרשת קדושים דף נ"ג. וחתא

אימה הייתה ביסדי ארץ, מלמד שהיה אדה"ר מוטל גולם, וזה תלוי בראו וכו'. וכדרמיון זה, נחלק הרוח שבו. וכן הנשמה שבו. וכשחתא, או נפגמו רוב הנצחות של נפשו ורוחו ונש茅יו ונתעבר בין הקליפות. וו"ס מ"ש בספר החוקנים, פ) בהקדמה על פסוק צפ/or נודדת מקנה, כי כמו שהשכינה גلتה בין הקליפות, כן הצדיקים יגלו עמה, ואולין מנדרין אבתהרא מדוך לדורך. וכפי בחינת הנצחות, כד גלו במוקם המכון להם בתחום הקליפות, ראש בראש עין בעין וכו'. וו"ס עניין גלות הנשמות הנוכר שם. והנה גם קין והבל בניו, חטאו חטא אחר, ז) וולתי חטא אדם אביהם, וגם הם נתבעו נצחותיהם בעמקי הקליפות אח"כ.

ואמנם בכל דור ודור, יוצאות קצת נצחותיהם, ובאים בגולגול בעזה^ז, הכל כפי בחינתם מחצב נשמות הדור ההוא, או מנצוצי הראש, או מנצוצי העין וכיוצא, ונתקנים בעזה^ז. ויש מי שאף גם שבא בגולגול להתקון, לא נזהר מן החטא, וחזור להשתקע עוד בتوزד הקליפות כבראשונה, והוא וכל הנצחות הנמשכות ממנה ותליות בו, וזו היא בחינה בינווניות, כוללות גולגול ועbor, כי כל נצוצי הנפש, אפילו אותו שנתקנו, באים בגולגול גמור, עם הנזוץ הפרטיא המקולקל מעט שנולד, ואין נפרדים כלל עד יומם המיתה.

אמנם הגלגול של הנצחות המתוונות, נקרא עbor, לפי שאינה נוטלה חלק בעבירות של זה הנזוץ, רק בוכחותו בלבד. כדרכן שנתקבאר בנסיבות הצדיקים שכבר מתו, ובאות בסוד עיבור ממש בחיים, ולא מיום שנולד. ונמצא, כי הנזוץ שלא נתקן כלל, עי"כ קיום המצאות המתייחסות לו, או שעובר עבירה מאותם שאין לו תחיה, הוא המתגלגל בגוף השני ונקרוא על שמו. והמצות שנתקנו במצבות, אלא שנפגמו בעבירה קלה, באים בעבור הנזוץ, עי"פ שהוא

(ט) לסתון סוף הקדמה ח' ד"ה עניין מתਮית.
(ז) שער הפסוקים בראשית דף כ"ד בפסוק ויהי מקץ ימים, שער הכוונות ח"ב דף ר"י ד"ה ודע. שער המצאות פרשת קדושים דף נ"ג. וחתא

הgalgalim

הראשון נחשב כלל היה בנוויל, אשר ל Sabha זו תבא הנפש בגלגול כלול בכללות חקליה כנוויל, ש) ונמצא כי זה בנוין חדש ממש, ולכן יתגללו עמה גם הרוח והנשמה שלשותם ביחד אמנים לא בפעם אחת, רק כאשר זוכה ויעשה מצות הראות אל הרוח, יכנס בו הרוח, וכן בעניין הנשמה. כדוגמת מה שביארנו לעלה בתחילת כל הדורש, בעניין תחילת ביתם האדם בעה"ז, בהיותו חדש ממש, אשר עליו נוכר בסבאים דמשפטים ח) וככה יתריר, יבין אליה רוח ואנו, וככה יתריר, יבין אליה נשמה ואנו. משא"כ במוגלגל, כמו שתיבאר. וכך גם הבא בסוד היבום, א) שהות דומה לבניין חדש, יכול להציג שלשותם נר"ן יחד בפעם ההיא כפי מעשו כנוויל.

וז"ס פסוק אם ישם אליו לבו רוחו ונשמוו אליו יאסו, הנדרש בעניין הבא בסוד היבום, בסבאים דמשפטים. וביאורו הוא כאמור: כי כמו שיש כח ביד היבום, להחזיר חלק הנפש של אביו בעה"ז ע"י היבום, כן יש כח ביבום ההוא, להחזיר ולא לאסו אליו כל הנפש התיא, גם את רוחו ונשמוו יחד. אבל ע"י מעשים טובים, כמו"ה אם ישם אליו לבו.

אמנם הגלגול שלא ע"י י bom, אין כח בהם להמשיך שלשותם, רק אחד לאחד בלבד כנו"ל, כי בתחלת מתגלל הנפש בלבד, עד אשר תatkון לגמרי וימות. אח"כ יתגלל הרוח בלבד בגיןו אחר עד שיתוקן, ואמנים גם הנפש מתגלגת עמו, אלא שהוא בסוד עבור בלבד, כיוון שהיא מתחקנת, ואינה באה עמו אלא לעזרו להיטיב אליו, ולא להרע, וכן לוקחת חלק במעשה הרוח הטובים, ולא ברעים ממש, ע"ד מש"ל בעניין הנפש עצמה, וגוף השני זה הוא גופו העיקרי, וכשנתתקו בו ויפטר מן העה"ז, הנה בעת תחת המתים לא תשוב הנפש כי אם בו, אבל בגין הא' אינו נכנס בו רק הוא רוחה דשבק באנחתיה, כנוויל בסבאים דמשפטים. והרוי נתפרק חלק שיש, בין מי שמתר בלא בנים ובא בסוד היבום, למי שמתר בלא עבירות שבתורה שבא בגלגול כפי הורדמן, ולא על ידי י bom. והנה גם כל הפרטים הנז', נוהגים ברוח ונשמה, ע"ד מה שביארנו בעניין נצוצי הנפש.

עוד יש חלק אחר, בין היבום אל הגלגול, והוא, מה שנתפרק אצלינו בתחילת הדורש הזה, כי הנה המתגלגלו בסוד י bom, כיוון שגוףו לשאר חלקו הנפש אינם גוטלים חלק בראשתו הנצוץ הזה, אלא בוכויתו, נמצא שהעבירות נשלים מהתכפר, ואינם נחותיפים. והוכיות מתחדשים ונחותיפים בכל גלגול נצוץ ונצוץ, ועי"כ יש סיום אל בתי הגלגול, ואל תקוני הנפש, והבן זה היטב. והנה ע"ז נשלהמת הנפש בכל נצוצותיה, ע"י הgalgalim עד שיושלמו למתגלל ולהתקין כל הנצוצות, מראש ליתמי מישיא, כנוויל וקרין יסתימין ק) רגליין ליתמי מישיא, כנוויל בזוהר פרשת פקודי דף רנ"ח ובסוף פרשת יקהל.

אמנם "בבחי" היבום אינו כן, והטעם הו, לפי שהמתגלגל לשבות אחרות, מוחמת כל חלק העבירות שבתורה, יש לו תקונה על ידי היסטורי שסובל בעה"ז, או בוגהנים, וכך כל חלק הנפש אינם צריכים אל הגלגול, אלא בדרך עברו כנוויל, והנצוץ הפרטני הוא המתגלגלו. אבל מי שבא בסוד היבום, הוא לשבת שמת בלא בנים, והרי הוא كانوا לא הצליח כל עיקר, וכאליו לא היה בעולם, וגוף הראשון היו ככל היה, כנוויל בפרשנות וישב ר) וכך צרך שהנפש הייתה בגוף הראשון בכל חלקי, חזרות המתגלגלו למגרי עתה מחדש לאזור עצמה, וגוף השני זה גופו העיקרי, וכשנתתקו בו ויפטר מן העה"ז, הנה בעת תחת המתים לא תשוב הנפש כי אם בו, אבל בגין הא' אינו נכנס בו רק הוא רוחה דשבק באנחתיה, כנוויל בסבאים דמשפטים. והרוי נתפרק חלק שיש, בין מי שמתר בלא בנים ובא בסוד היבום, למי שמתר בלא עבירות שבתורה שבא בגלגול כפי הורדמן, ולא על ידי י bom. והנה גם כל הפרטים הנז', נוהגים ברוח ונשמה, ע"ד מה שנתפרק אצלינו ב悬念 הגלגול, כי הנה המתגלגלו בסוד י bom, כיוון שגוףו

הגהות ומודאות

ש) שער הפסוקים תהלים טימן כ"ד, דף רמז טור א'.

ח) דף צ"ד: סוף ספר הgalgalim.

א) צ"ל שהוא.

ק) פקודי רנת. ובזהר ע"פ הסולם אותן תשלהט תש"מ. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף קס"ח ט"ב ד"ה שם ברף רנ"ת.

ר) דף קפ"ז. ובזהר ע"פ הסולם מן אותן קס"ג.

ואהרי שנשלם תקונה ייחזו לבא הנפש והרוח המתוונים, ויתחבירו שלשות יחיד בגוף הווה, ויעשה זה מרכיבה לזה כנודע, ולא יצטרך עוד לגלגולים אחרים.

והנה עניין התקון הווה, נרמז בפסוק ג) נפשי אויתיך בלילה אף רוחך בקרבי אשחרך. פירוש: כי הנה בח"י הנפש של, כאשר נזדכה בתכליות הזוך, עד שתוכל להתדבק עמו, בסוד ולדבקה בו, אז אויתיך ונשותקתי מאד לדבקה ברך, וענין תאה וחשך הווה, הוא בלילה, בעת פקדון הנפשות, שעולות שם בסוד מיין נוקבים, לעורר זוג עליון. ומכח תאה זו, כיון שהוא מזוככת, יוכל להתדבק שם דבוק גםו, נשארת שם, ואינה יודת. וכאשר הגע השחר, עת ירידת הנפשות, היא אינה יודת, אלא רוחך ירד ונכנס בקרבי אז בשחר. וכך לא אשחרך בח"י נפשי, אלא בח"י רוח הנכסן אז בקרבי להתקון כנזכר. וכך רית של תיבות בלילה אף רוחך, הוא באך, לרמזו אל הנז"ל, כי נפשי אויתיך לעלות אל בא"ר העליון כנזכר. ואמנם האדם יודע בעצמו שהשלים בח"י נפשי אויתיך הוא לו שיאמר פסוק זה, של נפשי אויתיך בלילה וגוי, בכל הכוונה הנז"ל, כשהשכב על מותו, ועי"כ ישיג אל סוד הרות, וכן אל הנשמה, ולא יצטרך עוד לגלגולים אחרים, והבן זה הסוד הנעלם, והוهر בו. ואמנם מה שאנו אומרים פסוק בידך אפקיד רוחך וגוי, איןנו מושיע אל הנזכר, כי אין כונתינו בו רק שיעלו נפשותינו בבח"י פקדון בלבד, וייחזו לירד בבל. אבל פסוק נפשי אויתיך, הוא להשair הנפש במלعلا, ולהוריד הרוח או הנשמה הנז"ל. (א)

הروح כנזכר. ואח"כ ימות, ואח"כ מתגלגל הנשמה לתקוּ עצמה, ואו הנפש והרוח באים בו עמו בסוד עברו בלבד כנזכר, עד שתזוכר. ואז אין עוד צורך לאיש ההוא להתגלגל בעה"ז כל לצורך עצמו, אמנם אפשר שיבא בסוד עברו בעה"ז, בעוד אדם אחר בחיי, לסייעו ולזכותו, וליטול חלק עמו, כנ"ל באורך.

ועתה נברא מה שידענו למעלה בתחלת הדרוש לבאר, והוא, כי גם בסוד הgalgal, בדוחק גדול אפשר, שיזכה החדשה קצת להשיג שלשות ביחיד, גרא"ן בפעם אחד, בגוף אחד, ולא יצטרך לגלגולים רבים, וישלים תקון שלשות בגלגול אחד לדבוֹ. והענין הוא, כי הנה כאשר נתחלת הזכה לגמרי, והנה אז אין הרוח יכול לבא עמה כנ"ל לפי שהיא שלימה, והוא חסר התקון, אמנם יש לו תקנה אחת, כיון שנתקנה בתחלת הזכה לשארת השם, ואינה יודת, כיון שהתקנה הנפש לגמרי כנ"ל, והוא, כאשר האדם ישן בלילה, ואו מפקיד נפשו בידו יתרברך כנודע, אפשר שתשאר נפשו למעלה דבוקה לבאר העליון, בסוד מיין נוקבים, כמוואר אצלנו ב) בשער התפללה שכיכבת הלילה וע"ש, כאשר יעוזր משנתו בבר, יכנס בו הרוח לדבון, והרי זה הכלול נתגלגל ממש פעמי אחורת בגוף אחר, והולך ונתקון עד שישלם למגרמי, ואו יכלה הנפש לחזור בגוף כבראונה, כיון ששניהם נתקנים, ויתלבש הרוח בנפש, ותהייה הנפש מרכיבה אליו. ואח"כ אם יזדק הרוח למגרמי, אפשר כי גם יצאו הנפש והרוח בלילה בעת השינה בסוד פקדון כנזכר, וישארו שם למעלה, ואו בבר בתקינו משנתו, תכנס בו הנשמה, ותתקן בו.

הגהה

(א) א"ש: עניין זה, של פסוק נפשי אויתיך נתבאר בש"ו שער הכוונות ד) ע"ש (לquam) הקדמה ו' אופן אחר).

הגבות ומראה מקומות

ג) ע"ח ח"ב שער מ"ז ומ"ד פ"ד. לquam הקדמה י"ח ו"ט. ע"ח שער המלכים פ"ו.
ד) עניין דרושים הלילה פרק י.

ב) שער הכוונות דרושים הלילה דרשו י. פ"ח
ק"ש שעל המטה פרק י"א. ספר הלקוטים מהלדים סימן ל"ה. לquam הקדמה ל"ג.

הקדמה ד

חלק ברוח ובנפשמה, אבל חולק עם הב' במקצת הנפש, כפי החלקים אשר תקו ממנה, ושהאר חלקיה הם לשני. וזהו ע"ד הנז"ל בסבא דמשפטים, בעניין היבום, כי הגוף הא' דלא אצליח בפריה ורבייה, איןנו זוכה רק לניצוץ פרטיאי של הנפש ההי', והוא אוותה הניצוץ דשבק באנתיה בביאה א', ושארית חלקו הנפש עם הרוח והנפשמה, הם לגוף השני. וזהו מ"ש בזהר בפרשת חי' שרה דף קל"א ע"א, דהנתנו גופין שלא אצלו להוו כלל הוא, והדבר הזה מתמיה, כי אין לך אדם מישראל שאינו מלא מצות כרמוון, ולמה יתבטל למורי בזמן התהיה, אבל רמזו אל האמור, כי הנה עיקר התענוג העתיד לבא, הוא לבח' הרוח והנפשמה, והגוף הא' שהוא רוחא דשבק באנתיה וכו', נמצאו כי שאין בו אפילו נפש שלימה, רק ניצוץ פרטיאי, לאם וזה הגוף הא', זכה לתקן את כל הנפש, אלא שאח' חור ופגם בה, הנה כאשר חורות להתגלגל הנפש ההי' עם הרוח והנפשמה בגוף הב', בנז'ר, הם מותגלגים בהתחברות ניצוץ נפש אחרית, כדי שתסייעו במצב, וזה נקרא גלגול כפול, וכוכר עניין זה. ואח' ב' בעת התהיה, חזורים הנר"ן בגוף הא', וזה הגוף הב' אין זוכה אלא לניצוץ של נפש האחורה שבאו עמו, כי זה הניצוץ הוא העקרי בגוף הזה הב', כי נפש הראשונה כבר נתקנה בגוף הא' כליה, ונמצא שהוא יגע לאחררים, ה) וכמו שנטבאר אצלינו על מאמר רב ששת ו) חדאי נפשי, לך קראי, לך תנאי וכו'.

והנה צרכיהם אנו לידע, כאשר האדם זכה לנפש ורוח ונשמה, ואח' פגם אותם, והנה נתבאר שכחוור בגלגול, אין שלשות באים יחד, רק כל אחד מהם בגלגול בפני עצמו, והנה צrisk לידע מה יהיה משפט הנפש והרוח ונשמה האלו, דעת, כי כאשר הנפש נתגללה בגוף אחר להתקן, ונתקנה, אז אין הרוח יכול בזמן התהיה, באופן כי אין לגוף הא' שום

בעניין הגלגול, ויבאר בו עניין גלגול כפול מה עניינו, ווז"ל, עוד יש שני חלקים אחרים בעניין הגלגול לבדו: האחד הוא, כי מי שבפעם אחד החדרה שבא בע"ז, זכה והשיג נר"ג, ואח' חטא ופגם אותם, הנה האיש הזה כאשר יחוור להתגלגל לתקן, לא יוכל להשיג בgalgal ההוא נר"ג ביחס, אם לא ע"ד התקנה שנתקבאה לעיל, (בדף הקודם) שייאמר בשכבו על מותו, פסק נפשי אויתיך בלילה וכו'. והשני הוא, כי מי שבפעם ראשונה החדרה, לא זכה אלא אל הנפש בלבד, וחטא ופגם אותה, הנה כשיתגלגלו, יכול להשיג נר"ג בgalgal ההוא עצמו, כיון שהחלה לא נפגמו הרוח והנפשמה, יכולים עתה לבא עם הנפש אחר שנתקבנה, كالו היה בפעם מאח' כאשר בתיחה באו כלם ונפגמו כלם, כי אז איך תהיה נפש המתוקנת מרכבה אל הרוח הנפוגם, וכן בעניין הנשמה, ואמנם כאשר לא פגם בראשונה רק את הנפש, יכולים לבא שלשות Ach' בgalgal נז'ר.

ונעל"ד, כי כל בח' תקון, ר' ל' קיום המצוות התלוויות באיברי הנפש, ובבח' פגם, היא עשיית עבריות של מל"ת. ונודע, כי השלמת כניסת הנפש בגוף, שהוא הנקרא תקון נפש, איןו אלא ע"י קיום המצוות. אמן העבירות פוגמים הנפש, ואין מחסרות נצוצתייה מליכנס, אבל יש ב' חלקים אחרים בעניין זה, והוא, כי הנה תקונה, יכול להשיג אלא נפש, אם לא זכה לתקן אותה כליה ומית, הנה כיון שהגוף הא' לא השלים לתקן את כל בח' הנפש, לכן בעת תחת המתוים, אין לו לגוף הא', אלא אותו חלק הפרטיאי אשר תקו הוא בחיים, וכך גם שמתגלגת הנפש הזאת בגוף אחר להשלים תקונה, יכול להשיג נר"ג, ואו בח' החלקים של הנפש שנתקנו בגוף הזה השני, עם כל כלות הרוח עם הנשמה, הם לוזה הגוף הב'

הגבות ומראה מקומות

(ג) לעיל דף י"ב ד"ה ודע. (ה) פסחים סה: לנקו דף י"ב ד"ה גלגול רב ששת.

ונברא עתה הפרש שיש בעניין הgalgoles, לצדיק ולרשע. ובזה יובן חילוק הנמצא בפסוקים ובדברי רוז'ל, כי פעמים וראיינו שאין הgalgoles נוגה אלא עד שלשה גלגולים, בסוד פעמים שלוש עם גבר. ובסוד על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו. ובסוד י) פוקד עון אבות על בניים על שלשים ועל רבעים. ומצענו בספר התקונים תקון ס"ט, הצדיק אתgalgoles עד אלף דריין, וכיוצא בזה. ואמנם הפסוק עצמו תירץ זה, כי עניין ארבע דורות הוא לרשות, ממש"ה פוקד עון אבות וגור, לשנאי. אבל למי עושה חסד לאלפים לgalgoles, לאוהבו ולשומריו מצותי.

ובאו רעuni הוא: דעת, כי כאשר נפש האדם, אחר שבא מחדש עצמו א', וחטא ופוגם בה, הנה אח"כ מתגלגלת בגוף אחד להתקן, וזה נקרא galgoles א'. ואם לא נתקנה אז, חזרות בגלגול שני. ואם לא נתקנה אז, חזרות בגלגול שלישי. ומשם ואילך, אין לה עוד תקנה בגלגול, ואז נאמר בה, ונכרתה הנפש ההיא מעמידה לגמרי. אמן אין זה, רק כאשר לא נתקנה כלל שום תקון בשום פעם מאלו, אבל אם באיזה פעם מאלו השלשה, התוללה לתקון קצט, אינה נכרתת, אמן יכול לחזור ולהתקן, אפילו עד אלף דור אם יצטרך. ולכן הרASON שלא תקן כלל, נקרא רשע. והאחרון שתקון קצט, נקרא הצדיק. וכל מה שמתגלגל, הולך ומשלים תקונו. וכן ע"ד שמעתי ממורי ז"ל, כי אין זה נוגה אלא בנפש, לפי שהיא מן העשיה, הטבועה בעמקי הקליפות. ולכן לא נוצר בתורה כרת, אלא בנפש, כי נכרתה מן הקודשה, ונטבעה בקליפות. אבל בר"ן, שהם מיצירה וביראת, שאין שם כ"כ תגבורות אחיזות הקליפות, ודאי הוא שיתוקנו כלם, אלא שיש שנתקנים מהרה, ויש באורך זמן אחר כמה גלגולים. ועוד נברא טעם הפרש הנזכר שיש בין הצדיק לרשות,

ליכנס שם נזcker, כי אין יתלבש רוח פגום בתחום נפש נתקנת. ואם נאמר שיתלבש הרוח הנפגם בנפש קודם שנתקנה, גם זה אי אפשר, כי אין הרוח נכנס, עד שלום תקון הנפש, שהיא למטה מדרגתו. ואמנם צריך שהרוח ההוא יבא בגלגול אחר לבדו, מורכבת על נפש הנשמה בגוף אחד לבדה, מורכבתת על נפש הגור. זו"ס מ"ש בסבא דמשפטים דף צ"ח ע"ב, ז) דפוגע נשמתין בנפשי דגורייו זוכו בה וכיה, כי הרוח לבדו, או הנשמה לבדה, אינם יכולים להתלבש בגוף אחד, אלא ע"י נפש, ולכך לוקחים תמורה את נפש הגור, ועל ידה נתקנים.

ובזה יתבادر לך תימה גדולה, שיש אל מה שתמצא בדברינו, כי רוב בני אדם אינם זוכים רק לנפש, ומוסעים הם בדורותינו אלה האחרונים, שיוכו לרות ונשמה, והרי גודע כי ח) אין בן דוד בא עד שיכלו רוחות ונשמות להתקן, אבל יובן עם הנזcker, כי גם הרוח או הנשמה מתגלגלו בגופות אחרים, בהיותם מורכבים על נפש הגור ט) והוא יתוקנו גם הם. ואמנם הנפש העיקרית שלו כאשר זכה להתקן, תוכל לקבל רוח אחר של איזה צדיק, שנדרה אליו במעשהיו, יהיה לו תמורה רוחו ממש. וכן ע"ז יתכן, עד גדר שיכל להשיג ג"כ נשמה של איזה צדיק. וכשנפטר הנפש הזה מן העולם, אם עדיין הרוח העיקרי שלה לא נגמר תקונו, אז ביני הולכת נפש זו עם הרוח של הצדיק ההוא לעה"ב, ועל ידו מקבל השפע הרואי לה, וכאשר נגמר תקון הרוח שלו בגלגולו בגוף אחר כנוי"ל, אז הנפש אומרת אלכה ואשובה אל אישוי הראשון, ומתחברת עם הרוח שלה, וכן העניין נשמה כאשר נתקנת, חזרות הנפש והרוח לחזור עמה יחד בכל הנז"ל.

הגוזחות ומראות מקומות

ג) תע"ס שיעור ח' מן אות פ"ח. ע"ח ח"ב שע"מ ז"ן ומא"ד פרק א'.

ט) להלן הקדמה לד"ה ואמנם ר' עקיבא.

י) להלן הקדמה ה' ד"ת ועתה נברא.

) שער מאמרי רשב"י זיע"א משפטים דף צ"א ט"א ד"ה שם דף צ"ה. לעיל דף י"ג בת浩ות ומ"מ סימן ד'.
ח) יבמות סב. שער הפטוקים בראשית דריש

הגיגלים

נפשאי, אך קראי, אך תנאי וכו'. וכואורה אין הבנה בדברים אלו, כי לעצמו היה מטיב ולא לולתו, וכמ"ש "ה אם חכמה חכמה לך". גם נדרדק אומרו נפשי, וגם מה עניין זה אל רב שת מזולתו.

ולהבין זה, נקדמים תחליה עניין רב שתן, מי היה גיגלו. רע, כיibaba בוטא החסיד, מתלמידי שמאיז הוקן, שכלי ימי היה מקריב אשם ספק, ג) הוא שוחר עתה להתגלל ברב שש, להשלים איזה תקון שהיה צריך לו עדיין, ולפי שהוריות המלך נקר את עניינו, גם עתה היה ג"כ סגי נהיר כנודע. והנה אותן אותן ב"א הם שש"ת בא"ת ב"ש. ובזה נבא אל הבואר, רע, כי הגה מי שלא השליט תקונו בגיגלו א', מוכרכה להתגלל עוד שנית להשתלם, אף אם חסרונו דבר מועט. והנה אם בגיגול א' השליט נפשו, ולא חסר לו כי אם דבר מועט, הנה כשחוור להתגלל שניית, כל השכר של התורה והמצוות שעשה א) בגיגול השני הוא לצורך נפשו הבאה עתה בגוף השני זהה להשתלם, וכאשר יקומו בזמן התהיה, החזרו נפשו אל הגוף הראשון, שבו עסוק בתורה ובמצוות רוב החריך לו, ולא בא בגוף הב' הזה, אלא בהשלה. לכן רב שת יידע בנפשו, כי היה בראשונה בגוף הגוף הראשון, ולא חזר להתגלל עתה בזה ובמצוות מפורסם, ולא חזר להתגלל עתה בזה הגוף הב', אלא על דבר מועט שהיה חסר ממנו, וכך היה גופו עצוב על הדבר הזה, כי הנה כל עמלו ליקחו הנפש התהיא, וסתומו לכלת לחזור בגוף הא' בזמן התהיה. באופן כי כל מה שהוא עוסק בתורה ובמצוות תרעלת נפשו הוא, ולא לגופו, ולכן הנפש רואיה לשמות, ולא הגוף. ז"ש חרדי נפשי וכו', ולא אני, יعن כי לך אני קורא, אך אני שונה לתועלתך, ולא לתועלתי. ב)

הגיגות ומראה מקומות

ג) כירחות פרק י' דף כו.

א) צ"ל עתת.

ב) ספר הגיגולים פרק י'.

ויבן במ"ש ז"ל ב) על אלישע אחר, לא מידן לדיניה, משום דעסק בתורה וכו'. כי הנה הצדיק העוסק בתורה, ובפרט אם היה ממן הקדמוניים, אין דנים אותו בגיגונם. והנה מוכרת הוא שיתמראקו עונותיו כדי שייכנס בג"ע, ולכן אין לו תקינה אחרת אלא בגיגול, כי על כל עון ועון אשר יש לו שלא נחכמרו לו ע"י יסוריין בחיזין, וגם לא נכנס בגיגונם לקבל עונשו עליהם, צריך גיגול אחר לכל עון מהם לתקנו, ולכן הוא מתגלל גיגולים רבים, לכפר ולהתקן עונותיו. משא"כ ברשע, שנכנס ליגיון, ומתרקרים שם כל עונותיו יחד, ואין לו צורך לחזור בגיגולים.

ויש בזה מקום שאלה, כי כפי הנראה לכואורה, שיותר טוב הוא ליכנס ליגיון למרק תקופה כל עונותיו, ולא לחזור בכמה גיגולים. והנלו"ד חיים לתרץ, כי הקב"ה צופה וambil, כי הרשע הזה אם חוזר בגיגול יוסיף על חטאיהם פשעים, וירבה בעבירות על הוכיות, ולכן בראשותיו שכבר השליט אותם המצוות המועטות המוכרחות לו כפי שיש רשות נפשו, מסלקו מן העולם זמיידיו ליגיון, ומתרקרים עונותיו, ונשאים זכייתו שלימים, כי חפץ חסר הוא. אמן הצדיק שעונותיו מועטים מוכחותיו, הם מתרקרים ע"י כל היסורים שטובל בגיגולים, ונשאים לו זכייתין המרובים הנוגדים לו בכל גיגול עד אין קץ, וגם שכדו נפלא ע"ד מ"ש רוז"ל ל) רצחה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצוות.

גיגול רב שת: כבר נתבאר בדרושים שקדמו, עניין גיגול כפול, והנה זה ג"כ עניין מ"ש בגמרה מ) על רב שת, שהיה סגי נהיר, וכשהיה עוסק בתורה, היה שמח, ואומר חרדי

כ) חגיגת טה: להלן הקדמה ט'.

ל) מכות כב:

מ) פסחים סה: לעיל תחילת דרוש זה.

הקדמה ה

ע) ועתה נבהיר את אשר התחלנו, כי הנה הפסוק אומר פוקד עון אבות על בניהם. פירושו: כי עד שלשה נפשות מגולגולות וישנות, עם נפש אחת חדשה, יכולות להתגלגלו יחד בגוף אחד, מיום שנולד, באופןם שהם ארבעה נפשות יחד. וזה על רבעים. גם ז"ס פעמים שלוש עם גבר. כי שלשה נפשות מגולגולות, יכולים להתגלגלו עם גבר אחד, הוא הנפש הזיה חדשן. אבל יותר מזה, אי אפשר להתגלגלו ביחד. אמן אפשר להיות פחות מחייבון זה, כי אפשר להיות שמתגלגלו נפש אחת בלבד בגוף אחד, או נפש אחת מגולגולת, עם נפש אחת חדשה בגוף אחד, או שתי נפשות מגולגולות בלבד בגוף אחר, או שנים מגולגולות עם חדשנה אחת, או שלשה מגולגולות בלבד, או שלשה מגולגולות עם חדשנה אחת. אבל יותר מאשר בכאן, אי אפשר להכנס בגוף אחד נזוכר.

ודע, כי אלו המתגלגים יחד בגוף אחד נזוכר, אינו נוהג אלא בזמן שכולם הם נחוצים בשרש אחד, בסוד ונאל את ממבר אותו. ואע"פ שהוא המגולגים אחרים, לא חטא באיזה חטא של המגולגים יותר מכך, כמו אם הוא מבחן הפנימית יותר מכך, כמו אם הוא מבחן הגידים שבابر ההוא של ארדה"ר, והם מבחי' הבשר שהוא גרווע מהגידים, צריד וזה החדשן לנקות הפגם והעופש שנעשה. מחמת עונות הראשונים, כדי שימוש החיות אל כל הרשות ההוא.

והנה גם בבח"י העבור הוא עד"ז כי אי אפשר שיש עבירה באדם, והוא תגלגלו בו רק שלשה נפשות הבאות לסייע הנפש היהיא עצמה של האדם הזה, אשר עמו הם ארבעה, אבל לא יותר מזו. אבל פחות אפשר להיות היהיא. ואמן אותם הבאות בסוד גלגול ממש, כלם באות לצורך עצמו, לתקן את אשר עוית, או להשלים איזה מצוה שחרר להם. ואודיע עניין סדר העbor יותר בהרחבה,

בענין הפרש שיש, בין הgalgal, לעבור. והם ב' מיני galgal. וב' מיני עובר. והוא זה, כי הנה בגולגול הא', הוא כניסה נפש אחת בגוף אדם, מיום שנולד ויוצא לאוויר העולם. והב' הוא, שפעמים אפשר שיתגלגלו יחד שתי נפשות, וגם זה בעת שנולד האדם, וזה נקרא galgal כפול, כמו שנתבאר בדורות שקדם, ובמקומות אחרים. והנה שתיהם הנפשות מתגלגולות יחד ובאות לעולם, בעת שנולד גוף האדם, ואינם נפרדים כלל עד יום המתה. ושתיהם נקרים נפש אחת, ונעות نفس אחת, וטובלות הצער והיסורין הבאים אל הגוף ההוא כל ימי חייו, וצער המתה. אמן העbor איןו באדם ביום שנולד, כמו שנתבאר לעמלה. אבל יש בו ב' בחינות: האמת (ס) הוא, כאשר בא לאוצר עצמו של הצדיק, המתעורר באדם להשתלם באיזה דבר שחרר לו, כמו שיתbaar במקומו. והשנייה הוא, כאשר בא לצורך האדם, לעורו ולסייעו בתורה ובמצוות. והנה כאשר בא לצורך עצמו, אינו נכנס באדם עד היהין בן י"ג שנה ויום אחד, שאו נתחייב האדם בתורה ובמצוות, יוכל הוא לתקן גם את עצמו ע"י מצות האדם, ולכון אינו נכנס קודם זמן ההוא, רק אחר שנתחייב במצוות, ואו נכנס ומתפשט תוך הגוף ההוא, כదמיון שנפתחה בו נפש האדם עצמה, ושתיים סובלים היסוריין הבאים על הגוף הזה, בהשואה אחת, ווישת השם עד מלאת לה זמן קצוב לה, לתקן ולהשלים מה שהיא צריכת, ואו יוצא בחיו, וחזרה למקומה המקורי בג"ע. אבל כאשר בא לתועלת האדם, ולא לצורך עצמו, הנה הוא בא בבחירה עצמו, ולא בהכרה, ולכון איננו כפוף לסבול צער והgan הוה כלל, ואיננו מריגש כלל בצערו וביטוין הבאים עליו, ואם מוצא נחת רוח באדם, הוא יושב שם עמו, ואם לאו הוא יוצא משם והולך לו, ואומר סורו נא מעל אהלי האנשים הרשעים האלה וגוי.

הגבות ומראה מקומות

(ס) צ"ל האחת. (ע) לעיל הקדמה ד' ד"ה ובואר עתה.

המגולגל בכמה פעמים, באיזה גוף מהם יקום בזמנ התחיה. דע, כי הלא נתבאר אצלנו פ' מ"ש בהקדמת התקונים, על פסקו כצפוך נודדת מקנה וגופו. וכן מ"ש בזוהר פרשות פקודי צ) בעניין השכינה, איך גلتה בקליפות, עד דמתא רגלו ברגלו וכו'. ואמרנו, אין גם נשמות הצדיקים גלו בתוך הקליפות עם השכינה. ואמנם בזמנם הקדמוניים, היו הנשימות השכינה. והם הגולים עתה, בח' אותם הגוץאים והחלקים אשר הם מבתי מדרגה, שם עומדת השכינה בגנותם בזמנ ההוא, ועוד"ז בכל דור ודור. ואמנם עתה בדורות אחרונים אלן, כבר השכינה ירדה עד רגלו, וגם הנשימות שבדורות אלו, הם מבחינת הרגלים. ולפי שבתחלת גלו כל הנשימות כולן שם עם השכינה, ולכן כבר אותן הנשימות הראשונות העולונות, שכבר עלו ונתקנו, אז הם יורדות להדריך ולהלישיר את אלו הנשימות השפלות, כדי שייתוקנו. ונמצא כי כמה חלקים ונוצצות יש בכל נשמה ונשמה, וכל החלקים הם נקראים בשם נשמה אחת, וכן העניין בכל נשמה ונשמה, וכאשר יהיה מן התחיה, כל גופו וגופו יחתך חלקו של נשמו,

כפי חלק הומו שלו באיזו מדרגה הייתה. הנה ק) לפיעמים יארע, כי אע"פ שהיה באדם نفس אחת טהורה ועילונה, יבוא איזה פעם לדידי בעס, והוא יצא ממנה, ותכנס במקומה נפש אחרת גרוועה, או ג"כ יחוללה האדם איזה חוליל גדול, והוא תחלף נפשו בنفسו אחרת, או יארע לו חוליל הנופל והגנפה, ותחלף נפשו ותחלך באיש אחר, ותכנס בו נפש אחרת. וזה צדיק כל ימי, ובסוף הרשיע. או להפך. וכיון שהוא כח לתקן, ולכן באה בשתו גבר שהוא נתקהנה בשלחתם, ות策טרך לחזור עוד בגין הגלוילים שניים, אינה באה לבדה, כיון שאין בה כח לתקן, ולכן באה בשתו גבר שהוא צדיק אחד המתעורר בו, כדי לסייעו ולהדריכו למוטב. וכך לא אמר שלוש פעמים, שהיא גראה שהוא בשלשה פעמים הראשונות, אמן אמר שלוש גלוילים שניים, או הוא עם גבר זולתו משוטף עמו בזוכר.

ונמשיל مثل אחד, ונאמר, הגע עצמן, שהוא האדם המתגלגל עתה בגין הזה לתקן עצמו, יש בשרשיו עשרה נפשות אחרות עליונות ממנו, והנה אם יזכה האדם הזה, יתעביר בו נפש העשרית, התהותנה מכל העשרה, והוא עליון ממנו עצמו, וכך עוזרו ומסייעו לתקן. ואם יזכה יותר, יתעביר בו גם נפש השמינית. והרי תנתרו בו שלשה נפשות, ועמו הם ארבעה. ואילו אפשר להתעורר בו יותר מזה. אבל אם יזכה יותר, יתעורר בו גם הנפש השביעית, ואנו נפש העשרית, יתבטל הארתה בעבר ההוא, בתוך הארץ שלשה עבורים העליונים ממנו. וכן עד"ז הויל העניין ונמשך, עד שנמצאו שאפשר שייתעורו בו שלשה נפשות גבותה מכל העשרה, והם: הא', והב', וכן, ואלו השלשה מתגלה הארתם בעבר הווה לעזינו, ושאר השבעה אחרים תבטל הארתם שם, מכח הארתם של השלשה עליונים, ויחשבו כאלו אינם. באופן כי אי אפשר להתגלות בסוד עברו, רק שלשה נפשות בלבד, ועם נפש האדם עצמו, הם ארבעה, אבל יותר מזה אי אפשר בנזוכר. הנה הכתוב אומר, הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר. פירוש: כי בני הגלוילים הראשונים, או מתגלגל נפש האדם לבדה, בלי שתותה זולתה, תוך הגות. אבל אם עדין לא נתקהנה בשלחתם, ות策טרך לחזור עוד בגין הגלוילים שניים, אינה באה לבדה, כיון שאין בה כח לתקן, ולכן באה בשתו גבר שהוא צדיק אחד המתעורר בו, כדי לסייעו ולהדריכו למוטב. וכך לא אמר שלוש פעמים, שהיא גראה שהוא בשלשה פעמים הראשונות, אמן אמר שלוש גלוילים שניים, להורות כי בפעם השנייה הכוללת שלוש גלוילים שניים, או הוא עם גבר זולתו משוטף עמו בזוכר.

עניין מתמהיה שбар הסבא דמשפטים, בעניין

הגבות ומראה מקומות

ר) ע"ח ח"ב שער מ"ז ומ"ד ס"א. ושער קיזור אב"ע פרק ה). שער הכוונות דרושים נסילת אפיקים דרוש ה). פ"ח שער נ"א דרוש א). ועיין בספר הנמלטים פרק י"א.

ט) לעיל הקדמה ג' ד"ה דע כי.

ץ) דף רננה. ע"ח ח"ב שער מ"ז ומ"ד פרק א).

ק) שער מאמרי רוזל אבות פרק שני משונה

י' דף ס"ב.

בן עזאי שלא הוצרך לחתגלאל על בניים, עכ"ז כשייתגלאל איזה פעם באיזה גוף בעת שנולד, לסבת צרכו לתקן איזו פגם אחר, או שבא להועיל לאחרים, וכן אם יבא בסוד העבור בחיים כנודע, הנה אי אפשר לו לבא יחידי, אלא משותף עם אחר, לפי שהוא פלאג' דגופא, ואינו יכול לבא יחידי. ואפשר כי זה גי' נקראה גלגול כפול, כגון בדורות הקודמיים, וזהו המתגלגלא שלא ע"י יום, כניע"ד חיים.

רוון, או נשמו, ללקט נצוצותיהם המוטבעות בעמק הקליפות, ולהעלותם ממש, ויתוקנו על ידו, כדוגמת מה שנחbear אצלנו, בעין טעם הריגת עשרה הרוגי מלכות, ועין שם.

(ד) דע כי יש חילוק בין המתגלגלא לסייעת תkonן שאר עבירות, למתגלגלא לסייעת שלא היו לו בניים, ולא קיים מצות פריה ורבייה. כי המתגלגלא לסייעת ביטול פריה ורבייה, אע"פ שייהי כשמיון

הקדמה ו'

עם גלות השכינה למטה בתוך הקליפות, וכאשר איזה צדיק מכொן איזו כונה גמורה טוביה, יכול להמשיך ע"י כונתו ההיא איזו נשמה חדשה, פירושו: שהנשמה שבתוכה הקליפה, תתחלה מחדש ולמעלה, בסוד (ה) החדש לברקים רבה אמונה, ושם תתחדש, ואח"כ תרד משם בעה"ז מבחי פנים בפנים, ועתה הם תחולת בריותם, ונקראים הרשות. ואלו הנשמות מוכנות שלא לחטא בשאר הנשמות.

אר דע, כי אין בנו כה בכל הזמנן הזה (א) רק להמשיך אלו הנשמות החדשות, אותם שהם מן הבני"ע, שהם סוד נשמה רוח נפש כנודע, אבל לעתיד לבא אחר התchia, יבואו נשמות

(ש) בעין נשמות חדשות ויישנות מה עניותם. וכבר נתבאר קצת עניין זה בש"ה שער המצוות במצוות שלוח הקון. גם נבואר תחילה שורש הנשמות מהיכן התחלתה. דעת, כי כאשר נבראו כל העולמות, ואפילו עולם האצלות, נתהוו בתחילה בסוד זוג אחר באחור. ואח"כ חזר להתחווות בהחיי פנים בפנים. והנה גם בה"י נשמות של בני אדם, והוא כר, כי תחלת נתהוו בבחוי אחר באחור. ואח"כ מן העת אשר נברא אדם הראשון ואילך, עד בית המשיח, התקון הנעשה מאו ואילך, הוא לאוות הנשמות, שאו נתהוו בהחיי אחר באחור, שייהיו עתה חדשות יוצאות מזווג פנים בפנים. לפי שאחר שנתהוו בתחילה מאחור, ירידו

הגבות ומראה מקומות

נשמות ממ"ה החדש, וכך הן נקלאות: חדשות לאפיקי מנשות הבאות מב"ן שהן ישנות. ובכל הנשמות הבאות בדרך התחרשות יש גם כן כי בבחינות: א' נשמות חדשות פב"פ, שוה דיליה נותג בזמנן הבית, כי אז היו או"א בקומת ע"ב בקביעות. וכן במקומות או"א ובריאת שהיא בחינת הנשמות הימית או במקומות עולם אצליות, וע"כ גם לידען של הנשמות מיתה באצליות ונחשבו בהחיי פב"פ. משא"כ אחר החורבן שבריאת ירידת למקומה תחת האצליות נמצוא שהנשות בעת לידונן הן בבריאות, ואין המוחין דאצליות יכולם להאייר שם זולתו אחריו, וע"כ נבחנות NAMES: אלו ש欢 נשמות חדשות מבחיי אב"א ולא מבחיי פנים בפנים (עיין שער הוכנות דרושים הלילה דרוש ד').

(ר) ספר הgalgalim פרק י"ב. (ש) להלן הקדמה י"ב. י"ח ול"ט. שער המצוות פרשת תצא דף קל"ו ט"ב ד"ה עוד יש. ע"ח ח"א שער ח' פרק ו' ושער ל"ט פרק א'. תע"ס שיעור י"ד לוח התשובות תשובה ק"א.

(ת) לעיל הקדמה ג' יש פירוש אחר. (א) יש ב' בחינות של נשמות חדשות א' הן חדשות ממש הנשות מהכלה דאור ישראל, ואלה אין אותן כלל בעולם התקון בסוד הגנן לא נחיתת לגנטא זמן שבירת הכלים ואילך. ויש בחינות התחרשות הנשות הבאות מבחיי חכמה דיל"ב נתיבות שנבחנת להחיי בינה שהיתה כלולה בחכמתה, שאין זו חדש ממש, מפני שכבר היהת כלולה בחכמתה, אמן נקראות NAMES: כפלי הב"ן כי הן

הדרוש הזה, אמן בדרך משל נברא עניינו, כי הגע עצמן שנאמר, שהבל הוא בח' הרא של הנשמות כלם, נמצא כי נשמת הבל, היא השורש של כל פרט נוצרי הנשמות שבבני אדם, שהם מבחן הרא. וכן אם אברהם אמר ע"ה הוא בחינת זרעו ימין של אדה"ר, נאמר כי כל פרט נוצרי הנשמות שבבני אדם מבחן הזרע ימין של אדם, הם נכללים באברהם, והוא שרש שלהם. ועוד י"ז בכל שר אבירים ושורות של נשמת אדה"ר, ואין כאן מקום דרשו זו, אמן נברא עתה עניין חלוקי פרטיה התשובה הרציפה לבני אדם, וביהם יובן קצת מן הדרוש הזה: ד) הנה חלקו התשובה הם שמותה: התהה, כי מי שיש בו נפש מעולם העשייה, הנהו, כאשרו אדם, גורם להפריד העשית מן היצירת, בכך פרטיות המקום, שהוא תלוי בו שרש נפשו, ולכן היא תשובהו, שיתקנו עד שיתיזיר להתחבר עשרה ביצירת, בבח' המקום ההוא, של שרש נפשו. וכן מי שיש בו רוח מן היצירה, והטא, צריך לחבר יצירה בראיה בפרטות בח' שרצו כנוכר. וכי יש בו נשמה"ה מן בריאות, צריך לחבר בריאה באצלות עד הגז". ותני. אלו שלשה חלקו תשובה תחתונות, כי הם בעולמות בי"ע.

עוד יש חמישה חלקו תשובה יותר עליונים כי הם בעולם האצלות עצמו. הא' היא, להחויר המלכות לאצלות למקומה, אשר הוא תחת היסוד, וזה בבח' פרטיות שרש נשמו כנוכר. הב', להשיבה יותר למעלה עד נה"י, כי שם מקום אצלותה כנודע. ה) הג', להשיבה יותר לעילתה, עד ח'ג". הד', להשיבה יותר למעלה, עד ח'ב"ד, שם שלשה מוחין דו"א. והרי ארבעה עליות אלו, וכולם בבח' מדורגת ז"א. עוד יש תשובה חמישית עיקרית ועלiona מכלם, והיא

חדשנות יותר מעולות, שהם מעולם האצלות ב' והם מבחן הנשמה. האצלות שהיה לאדה"ר, הנקרה בשם זיהרא עילאה, כמו שיתבאר בהרושים הבאים. וו"ס מ"ש בס"ה פרשת פקודי ר' רנ"ג ע"א, שמיום שנחרב בית המקדש, לא נכנסו נשמות בהיכל האהבה. כי אלו החדשות דפנימם בפנים, מן עולם האצלות, לא נכנסו שם. אבל הנשמות מן הביה"ע החדשות, אפשר שיבאו אףלו בזמנם לאחר החרבן. אבל כל שר נשמות הבאות בעולם, הם מאותם שהיו כוללות בשמת אדה"ר, אחר אשר נברא אחרו באחור, חוזר ונסרו מבחן פנים בפנים, והחוירו פנים בפנים. ונמצא כי כל הנשמות הישנות הם, באים ממנה.

ודע, כי אדה"ר מתחלק לרמ"ח אבירים, על דרך גופו הנבלל מן רמ"ח אבירים. גם יש בו בח' אחירות, והם מבחן אבירים. ומה מני שורות התלויים בו, לאין קץ. והנה כל נוצרי פרטיה הנשות שבעה"ג, כוללם הם מבחן. אלו שיש באדה"ר כנזcker. ואם נברא הפרטים והבח' הננו, נמשכו אח"כ בגופות האנשים הנולדים מן אדה"ר. ואלו הפרטים הם הנקרים אלינו בראשי הנשות, להיותם כוללם נמשכות ממש מבח' אלו של אדם כנוכר. והנה לדעת עתה כל איש ואיש, מה שרש של נשמו, צריך שידע וכייר, بما מתחלקו כל פרט נוצרות אבירים ושורות של אדה"ר, וזה יקרא שראשי הנשות הבאות ממנה, וכן בכל אבר ואבר, עד מה שדרשו חז"ל בפסוק ג) איפה הייתה ביסדי הארץ.

וכבר ביארנו לך, כי רוב הנשות הם בח' קין והבל, בניו של אדה"ר, ומשם יפדו אח"כ לכל הנולדים מאו ואילך. ואע"פ שלא נברא עתה העניין הוה בדיזוק גמור, כי אין פה מקום

החותות ומראת מקומות

- ג) מדרש הרבה שמות פרשה מ'. מדרש תנומא פרשת תשא.
- ד) להלן הקדמה כ"א.
- ה) ע"ח ח'ב שער כ"ז פרק ב'. שער לד' פרק ג' ודר'.

ב) שער הפסוקים בראשית דף ט' דרוש ג'. לאלהן הקדמה ג'. הקדמה כ"ט. הקדמה ל"א ד"ת ענד עניין אחר. שער אמרתי רשב"י קדושים דף ק"פ ד"ה) ועד גראמתעיס שיעור ח' בלוט התשובות תשובה כ"א.

שלא נכנס בהם רק בחיה נפש בלבד, עריכים להתקין כאלו פגמו בכל ב"י". לפי שבתחלת בראשו שקדם לכלם, היהת הנפש מקבלת או ר' מן הנשמה של הבריאה, ועתה צריך להחויר אליה האור והוא שהיה לה בתחלת, ואנו יושם תקון תשובהה. וו"ס פסוק כי לקחה מיד ה' כפלים בכל החטאתי. כי לפחות האדם חטא קל מאד, וידקדו עמו, ונפרעים ממנו כאלו חטא חטא חמוץ מאד, כפלים מאשר חטא. ולכן אין להרהור אחר מזרותיו יתברך, אם יראה האדם כיוצא בדברים אלו, שכואורה אין הדעת סובלתם, והכל מתוח יתברך באיך ובמשפט. ואנמנם אם מן הראשון עד הט' הראשונים שבאלן השלשים, לא זכו רק אל נפש ורוח, והעשירי זכה גם אל הנשמה, ואחר כך חטא ופגם בה, הנה החטא הראשונים פגימותם וגם תקונם ותשובתם, היא סוד רוח בלבד, ומכ"ש נפש. אבל העשרי, וכן כל השאר ממנו ואילך, עד סיום השלשים, פגימותם ותקונם הוא גם בסוד נשמה. ומה זה תקיש לשאר פרטיהם עצמו מספר. ונמצא, כי אין האדם יכול לשוב בתשובה שלימה כתקונה, עד שידע שיש מקום אחיזות נשמו, ובחיי המגולגים מבחיה' נשמותו שקדמו אליו ע"ד משל, עשרים או שלשים שנים לאחר מכן, והוא שיתכן כאילו היה השירים, בפסוק הגידה לי שאהבה נפשי וכו', שצרכיך האדם לידע מי נשמותו, ועל מה בא לעה"ז, ומה צריכה לתקון, לנזכר שם באך. ז)

להשיבה ולהעלתה עד מקום או"א. ז) ועל חלק זה רמזו בס"ה, ובספר התקוניין, וקרואה תשובה דרגא תמיינאה, כנודע כי אימה היא חמינאה ממטה לעללה.

וצריך שתדע, כי כפי מעלה מקום נשמת האדם, כך חוווק וחומר פגימת חטאו, כי מי שהיה לו נפש מלכות דאצילות, עלה פגמו עד שם, ויפגום בחלק שרשוי אשר שם, ועוד"ז בשאר הבחיי. גם צריך שתדע, כי אם אימה אדם מן הראשונים שקדמו אליו, שהיו מבתי בעלי נשמו, היו לו נפש ורוח מן העשויה יצירה, וחטא ופגם בחיה' רוחו, והוצרך להתגלגלו באדם הזה הבci אשר נולד עתה, הנה עם היות השהדים הזה לא נכנסה בו רק בחינת הנפש בלבד, הנה כאשר חוטא, הוא פוגם עד לעללה ביצירה, כאלו נכנס בו גם בחיה' רוח. וכאשר ירצה לשוב בתשובה, צריך שיתكون כאילו היה בו רוח ונפש ונפגמו שניהם, ועוד"ז בשאר הפרטים.

גם לעניין תקון תשובתו של האדם, צריך שידע האדם עוד אופן גלגולו, באופן אחד שנבואר עתה בקוצר, עם שכבר נtabאר אצלינו במקרים אחר, והוא, כי הנה אם בסדר גלגליים נשמותו קדמו אליו ע"ד משל, עשרים או שלשים מגולגים, צריך לדעת אם הראשון שבל כל אלו השלשים, היו בו ע"ד משל נר"ן מביע, ופגם בהם, הנה כל השלשים הבאים אחריו, אף"י

הקדמה ז'

כלולות בנשמה אדה"ר, גם הנקרים נשמות ישנות, בערך החדשות האמתיות הננו. אמנם יש בהם בעצם ב' מדרגות חולקות. ועתה נבואר עניין אלו הנשמות, ט) כי הנה יש בהם שלוש מדרגות, האחת היא, הנשמות שלא נכללו

ו"ל, ועוד גרחיב בדורש הזה, עניין נשמות החדשות והשנות מי הם. ח) הנה כבר נתבאר כי קצת נשמות יש, שלא באו כלולות בנשמה אדה"ר כשברא, ואלו נקרים נשמות חדשות באמת לגמרי. אבל כל הנשמות אשר כבר באו

הגנות ומראה מקומות

ח) להלן הקדמה י"ב. ספר הgalgalim פרק ז'
ח' ט"ז י"ט וכ"א.

ט) להלן הקדמה כ"ט והקדמה ל"א. שער חפסוקים בראשית דרוש ג'. שער מאמרי רשבי ז"ע פרשת קדושים.

ז) תע"ס שיעור ט"ז בלוח התשובות תשובה ז' ותשובה רצין.

ז) וזה חדש ע"ט הסולם אותן ח"ט ובבדמי' דף ז' טוד ד'. ע"ח עם פמ"ס השמות דף י"א. ועיין בתיבות ומן שער ההקומות דף ה' כל ה המשן.

המדרגה השנית, והיא נצוצות הנשמה שנשאו באדה"ר אחר שחטא, אשר מות הוריש אח"כ לקין והבל ס) בעו כשנולדו, הנה אלו נקאים נשמות חדשות בבח"י מה, ולא לגמרי, וכאשר יתוקנו, תהיה מעלה גדולה על שאר עלי כפה. י) וכן שairy זה בבח"י גוף, כו אשר לא עמד אלא עד ק' אמרה, בסוד וחתת הנשמות שנשו ונפלו מאדה"ר כנוכר, כיון ארע לו בבח"י נשמותו. והנה אותן הנצוצות של נשמותו, שנשאו קיימות בו אחר החטא, שהם העצמות הנשדר לחלק אדה"ר, הנה כאשר אחר חטא הולד את קין והבל כסברת (ב) רוז"ל וס"ה, הנה מנצוצות הנז' יצאו קין והבל, ואלו נקאים מדרגה שנייה. הששית הוא, אותן הנצוצות של נשמותו, שנסתלקו ממנו כאשר חטא, וחזרו לרודת וליפול לעמקי הקlipot, אשר לזה רמו חז"ל וקראים בשם נשירת אבירים. ודע, כי מזו המדרגה הששית, הייתה נשמותו של שת, בנו של אדה"ר.

והנה המדרגה הראשונה, היא נקראת נשמה חדשה לגמי, וכלן כאשר תרד נשמה זו בעה"ז בגוף איזה נפש ל) כשנולד, עליו רמו רוז"ל, בראש פרשת משפטים דף צ"ד ע"ב, וזה, תה"ח בר נש כד אתייליד, יהבון ליה נפשא וככו, זכה יתר וככו. כי באotta הפעם הא' שבאל עולם, יכול להשיג מנפש דעתשה, עד נשמה לנשמה של אצלות, מדרגה אחר מדרגה, במ"ש זכה יתר וככו. וכל זה בנסיבות גדול, שלא ע"י טורה מרובה, וכבר נתבאר לעלה בעניין זו המדרגה הא'.

אבל אם בפעם ההיא חטא ופוגם, וימות, ויצטרך לחזור בעולם, הנה אז יקרא מגולגל ושיתבאה. ואם אז בפעם ההיא יחטא, ויפוגם, וימות, ויחזור לבא בגוף ב', אז יקרא מגולגל ושין.

והנה בפעם הביאה הראשונה, שיבואו בעולם, יקראו נשמה חדשה מצד מה כנוכר, והוא, כי גם היא בפעם זו הראשונה, יכול ועוד"ז הולך וגבה מאי כפי מעשייו, עד שיכלול להציג כפי מעשיו, נפש דעתשה, ורוח דיצירה, נס.

הגיגות ומראות מקומות

ל) עיין להלן הקדמה זו ד"ה ובוז יתורצן.
מ) לעיל הקדמה ב'.

ג) שערمامרי רוז'יל אבות פ"ה משנה כ"א דף ע"ג. שער הכותנות עניין פשח דרוש א' ד"ה והנה ז"א.
ס) צ"ל בעוד.

י) חגינה יב. סנהדרין לה: מדרש רבה בראשית פרשה י"ט. ועיין במד"ר ריש פרשת תורייע. ומדרש תנומא פרשת תורייע ח'.

כ) פרדר"א פ"כ"א. והר בראשית לה: נה ס:
ס. שער הכותנות דרושי ר"ה דרוש א'. שער הפסוקים בראשית סימן ד', בפסוק והאדם י"ע.

ומתלבש הרוח תוד זו הנפש, עד שתיקון הרוח, לגמרי, ואו חוררת נפשו הראשונה לבוכו, ועומדים שם ביהר, הנפש שלו בסא אל הרוח שלו עצמו. ואם יוכה אה"כ יותר, יוצאים נפשו ורוחו בליליה כנזכר, ובבקיר נכנסת בו נשמו, ויושבת שם עד שתתקון לגמרי. ואחר כך נכנסים בו נפשו ורוחו, ועומדים שם שלשתם יחד, וכ"ז ע"י טחה ודוחק גדול, וכונה גדולה, בסוד פסוק פירוש: כי אם יהיה חכם ו יודע כונה הנזכרת, בסוד היבום בליליה, וישים לב וכונה, יוכל לאוסף אליו, ר"ל אל זה הגוף עצמו, את רוחו ונשמו, ולא יצטרך לגלגולים אחרים.

ולפעמים אם האדם הבוגר ישלים לתיקון נפשו לגמרי, ולא יהיה יודע לבcoin כונה הנזכרת, להמשיך רוחו אליו, לתקן ע"י יציאת הנפש בליליה, בכוונה פסוק צ) נפשי אויתיך בליליה, מבואר לעיל בדרושים שקדמו, הנה ימות האיש הזה, כדי שאה"כ יבא רוחו להתקן בגוף השני, וכשיתוקן יבא אליו נפשו ביהר עמו, כנזכר. ואם גם אז לא ידע לבcoin לשלח את הרוח בליליה, ולהביא הנשמה לתקינה ע"י הכונה הנזכרת, הנה ימות שנית, ותבא נשמו בגוף שלישי להתקון, ואחר תקונו, יכנסו בו נפשו ורוחו ונשמו ביהר, עם הנשמה כנזכר.

וזהו הטעם נפלא, לקצת צדיקים גמורים, שמתים בקצרות שנים, כי להיות שתקנו נפשם בתכלית השלמות בשנים מועטות, וכיון שאיןם יודעים להמשיך רוחם, ולשלוח נפשם בכוונה הנזכרת, הם מתים בקצרות שנים, כי אין נפשם צריכה להתעכב בעה"ז, ואדרבא ימות, כדי שיבא אה"כ הרוח בגוף שני, ויתוקן גם הוא. וכן ע"ז בצדיקים שוכו לנפשם ורוח בתכלית התקון, ולא ידעו לשלהם ולהמשיך הנשמה כנזכר. וזה פסוק ימותו ולא בחכמה, כי לפעמים ימותו בני אדם, לחסרו חכמה, שלא ידעו להמשיך רוחם או נשמתם כנזכר.

ונשמה דבריה, ונפש דעתיות, ולא יותר מזה. כנשמה החדש האמתי, שיכולה להשיג עד נשמה לנשמה דעתיות לנו". וזה הפרש אחד, שיש בין מדרגה הראשונה, לו השניה. והטעם הוא, לפי שנודע, ע) כי בחתטא אדם הראשון, נסתלקה ממנו זיהרא עילאה, כנזכר בזוהר בס"ת פרשת קדושים דפ"ג ע"א, והיא בח"י גרבני"ח מעולם האצילות, כי כל זה נקרא זיהרא עילאה, ועלו לא ירדו לקליפות ח"ו, כנודע שאין קליפות רק בג' עולמות בי"ע. אבל נסתלקו למעלה למקוםם. ומכל חלקי האצילות הנקרא זיהרא עילאה, לא נשאר בו רק נפש דעתיות בלבד. וכן גם עתה כшибאו הנוצאות שהיו כלולות בקין והבל, ויבאו עתה לעולם בפעם הא', יכולם להשיג ע"י מעשיהם עד נפש דעתיות ולא יותר, כפי מה שהיה להם בתחלה בלבד. אבל הנשמות החדשות לגמרי של המדרגה הראשונה, יכולות בפעם א' להשיג מוסף העשה עד רום האצילות הנקרא זיהרא עילאה כללה. והרי זה יתרון אחד של נוצאות המדרגה היא על המדרגה הבב.

עוד יש להם יתרון אחר, והוא, כי מי שיש לו גשמה חדשה לגמרי, הנקראת מדרגה א', הנה כшибוא בעולם בפעם ראשונה, יכול להשיג בנקל: כפי מעשיו יחר באותו הגוף, מנפש דעתישה עד תשלום. נשמה לנשמה דעתיות כנזכר, ויעשה הנפש משכן וכסא אל הרוח, והרוח אל הנשמה וכו'. משא"כ במדרגה השנית, שהם הנוצאות הנכללות בקין והבל, כי אלו אעפ"י שביארנו שכולים להשיג בפעם א' עד נפש דעתיות, הוא עד ועד בכלל, איינו בנקל ע"ד המדרגה היא, אלא ע"י טורה גדולה, כמו שנותבא בדרושים הקודמים, פ) והוא הנזכר שם בסוד היבום, בליליה בפסוק נפשי אויתיך בליליה וגוי, כי אחר שכבר נתקינה הנפש לגמרי, יוצא מן האדם בליליה כשיין והולכת לו, ואה"כ בבקיר נכנסת בו נפש הגר, והרוח של האדם עצמו,

הגבות ומראה מקומות

ע) צ"ל רנח". שער מאמרי רשב"י סוף קדושים.

ט) לעיל הקדמה ג'.

צ) שער הכוונות עניין דרשי הלילה דרוש י'.

ע) שער הפסוקים בראשית דרשו ג'. תע"ס
שיעור ח' בלוח התשובות תשובה כ"א. להלן הקדמה
כ"ט וללא.

הgalgalim

המדרגה השלישית, והם הנשמות שנפלו בקילופות, אחר שחטא אודה"ר, אשר מהם הייתה נשמת שת בן אדם ווותלו, אשר אלו נקראים נשמות ישנות בכל הבהיר הנה הם גרוועים מכולם, לפי שכיוון שנשרו מן אדם, נפרדנו לניצונות ולחקלים רבים מחתמו חטאו של אדם, ולכן באותו הפעם שהוא באדם, היו נקראות ישנות מגולגול אחר בלבד, וכאשר TABA איזו נשמה מהם מאז ואילך בפעם א' בגוף איזה איש וימות, נקרא מגולגול מב' פעמים, וכן כי יצא זה מה שם ואילך. וכך באשר TABA איזו נשמה מודרגה זוatta, בגוף איזה אדם, בפעם ראשונה, אין בהם יכולת לתקן, רק חלק אחד בכל גולגול וגולגול, כי הנה בתחלת TABA חלק הנפש לתקן, כיצד: הרי שתיתה הנפש זוatta מלכות נוקבא דעשיה, צרייך שתתנקן עד תשלום כתר דעשיה, וכשיישלים תקוננה זה, ימות האיש הזה, ובא אח"כ הרוח שלו בגוף שני, ובשתלים תקונו, ימות גם הוא. ואח"כ TABA הנשמה בגוף שלישי, ובашלים תקוננה, ימות גם הוא. וכבר נתבאר לעיל, כי בשיבוא הרוח לתקן, הנה הוא בא מרכיב ומתקבש (בנפש ש) הגור. וכן עד"ז הנשמה גם היא. ואנוגם אם באשר TABA הנפש שבתחלת לא תשלים תקוננה, אריכת להתגלגל עוד כמה פעמים, עד שתשלים תקוננה בלבד. ואח"כ יבא הרוח בגוף אחר ע"י נפש הגור, ויתגלגל לבתו כמה פעמים, עד שישתלם. ואח"כ TABA הנשמה לבדה בגוף אחר, והתגלגל.

אם יצטרך כמה פעמים עד שתשתלם כזו". גם צרייך שתדע, כי אף שתיקון הנפש והרוח והנשמה, ואח"כ חטא ופגם בהם, והוצרך להתגלגל, יארע לו עד הנזיר ג"כ, כי לא יוכל לתקן בכל פעם רק הנפש בלבד, או הרוח לבדו, או הנשמה בלבד, עד"ז הנזיר". אמן אם תקן נר"ז וכו', עד רום האצילות וכיוצא בזה, והוצרך להתגלגל לסכת תקוון ווותלו ולא עצמוני, כי לא חטא ולא פגם, הנה איש כוה יכול ליקח עתה בגולגול זהה, כל מה שהיה לו בתחלת

אמנם דעת, כי אין דין זה גוועג, אלא במני שתקון נפשו, וערין רוחו ונשנתו פגומים מפעם א'. אבל מי שרוחו או נשנתו מתוקנים כבר, הנה כאשר ישלים עתה לתקון הנפש, יכולם לבא הרוח, או גם הנשמה, ליכנס ולהתלבש בנפש ההיא, לאחר שהם מתוקנים כמוות. והרי נתבארו ב' היתרונות שיש אל המדרגה הראשונה על השניה.

ק) ועתה נבואר יתרון אחר, שיש אל המדרגה השנייה, על המדרגה הראשונה, אין מן המדרגה הראשונה, אינם יכולים להשיג נר"ז וכו' בפעם א',ஆ"פ שיוכו להם רק ע"י מספר השנים. פירוש: כי בעת שנולדו, זוכים לנפש. ובתיותם בין ע"ג שנה ויום אחד, אם יוכו מעשייהם, יכנס בהם גם הרות. ואם יוכו עוזה, הנה בהיותם בין ע"ג שנה, יכנס בהם הנשמה ג"כ. ועד"ז עד סיום הכל. אבל המדרגה הב', יכולים להשיג עד גוף דאצלות, קודם תשלום ע"ג שנה ויום אחד. כי כיוון שבהתוות נצוצות אלו כלולות בקיין והבל, היינו יחד זוכים אל כל החלקים הנזוכים, גם עתה יכולים להשיג כל החלקים הרואים להם ברגע אחד, ואין תלו依 במספר שנים, אלא כפי מעשייהם, וגם ע"י כונה הנזיר". וזה יתרכזו ב' מאמריהם החולקיים יחד, כי המאמר הנזכר בתחלת פרשת משפטים דף צ"ד ע"ב, וז"ל, ת"ה, בר נש כד אתיליה, יתבין אליה נפשא וכו', וכיה יתיר וכו', שהדבר תלוי מעשייו, ולא במספר שנים. מדבר בנשות של מדרגה השנייה, ר) שהיו כוללים בקיין והבל, הנקראות חדשות בצד מה. והמאמר הנזכר בסבא דמשפטים דף צ"ח ע"א, נראה שהדבר תלוי במספר שנים, רק כד זהה ליום יולדתיך, דתלייר שניין, אתחמר עליה אני היום ילודתיך, ויהבין אליה רוחא. וכך זכה לשנת ה'כ, יתבין אליה נשמתא, וכדרין כתיב עליה כי בן היתי לאבי וכו'. מדבר במדרגה הראשונה, שהם הנשות החדשות לגמר, שמעולם לא נכללו בנשות אודה"ר.

הגבות ומראה מקומות

ש) ספר הלקוטיםblk סימן כ"ג. שער מאמרי רשב"י זיע"א משפטי דף צ"א ד"ה שם דף צ"ה.

ק) לעיל הקדמה ב'.

ר) הקדמה זו לעיל דף צ"ה ד"ה והנה המדרגת.

כִּי הַנֶּה אָעֵפְיִי שִׁיכּוֹלִים לְבָא שְׁנֵיהֶם בְּעוֹלָם, בְּשַׁנְיִוְרִים מְחֻולְקִים, עַיִן כּוֹנֶת נְפִילַת אֲפִים, וַיְתַוקְנוּ שְׁנֵיהֶם, עַכְזָן עַומְדִים בְּשָׁקוֹל גָּדוֹל האנְשִׁים הַאֱלָה וּבְכָךְ מְאוֹזִים, אַיִתָּה מֵהֶם יִגְצַח לְחַבְּרוֹ, כִּי אִם הָאִישׁ הַהוּא שְׁלָקָה הַרְוָב, הַשְּׁלִימָם תָּקוֹנוּ קָדוֹם שַׁהְאָחָר תָּקוּן אֶת הַנֶּפֶשׁ, נִמְצָא שְׁבָעַל הַרְוָה הַוָּא הַעִירָר, וְלֹכְןּוּ בְּזַמְּן תְּחִיתַת הַמְּתִים, יִכְנְסָוּ הַרְוָה וְהַנֶּפֶשׁ שְׁנֵיהֶם בְּגַنְךְ בְּעַל הַרְוָה. אַבְלָ אִם בְּעַל הַנֶּפֶשׁ הַשְּׁלִימָם תָּקוֹנוּ בְּתְחִיתַת הַמְּתִים, זָכָר מָה שְׁשָׁמְעָתִי בָּו. וְהַגְּלָעֵיד שְׁשָׁמְעָתִי, כִּי שְׁנֵיהֶם יִכְנְסָוּ בְּגַנְךְ בְּעַל הַנֶּפֶשׁ בְּתְחִיתַת הַמְּתִים, כִּי הַוָּא הַעִירָר.

עַד יִשְׁחַק שְׁקוֹל גָּדוֹל, אַל הָאִישׁ הַהוּא שְׁלָקָה הַרְוָה הַזֶּה, שִׁיצָא עַיִן נְפִילַת אֲפִים טָרֵם תָּשְׁלִימָם תָּקוּן הַנֶּפֶשׁ כְּנוֹכָר, וְהַוָּא, כִּי אִם הָאִישׁ הַהוּא יִזְחַק בְּמַעַשָּׂיו, יוֹכֵל לְהַמְשִׁיר כָּל הַטּוֹב שְׁלָרָה הַהוּא אַלְיוֹן, וַיְשַׁאֲרֵ הַאַחֲרֵ כָּל רַע. וּזְסָסְטָק יִגְמַר נָא רַע רְשָׁעִים וְתוֹכְנוֹן צְדִיקָה, כִּי מֵי שְׁהָרְשִׁיעַ מַעַשָּׂיו, גּוֹמֵר לַיְקַח כָּל הַרְעָא אַלְיוֹן. וְזָה אָוּרָוּן, יִגְמַר נָא רַע רְשָׁעִים, וְאַלְיוֹן, כָּל הַטּוֹב לְזַקְחוּ הַצְדִיק הַהוּא שְׁמוֹכָה מַעַשָּׂיו, כָּל הַטּוֹב מַעַוטוֹ טָוב וּרְבוּוֹ רַע וּכְוֹן, וְצִדְיק לְזַכְךָ כָּל הַרְעָא שָׁבוֹן, עד שִׁיאָר טָוב גּוֹמוֹר.

אָמַר הַכּוֹתֵב, כִּךְ שְׁשָׁמְעָתִי דְּבָרִים אַלְיוֹן מִפְּרַט מָרוּי זַיִל, וְאַנְיִ זָכָר הַבְּנָתָם הַיְטָב, אַבְלָ בְּגַלְעָד בְּאָוּרָם, כִּי אָפָלָר שְׁהָרָע אֶל הַנֶּפֶשׁ וְהַרְוָה, שְׁנֵיהֶם יִלְכוּ יְחִיד בְּגַנְךְ הַזֶּה מֵהֶם, אֲשֶׁר הַרְשִׁיעַ מַעַשָּׂיו. הַטּוֹב אֲשֶׁר בְּנֶפֶשׁ וְהַרְוָה, יִלְכוּ בְּגַנְךְ הַאִישׁ הַמְתָהָר מַעַשָּׂיו כְּנוֹזָל. וּבָזָה תְּבִין מַה הִתְהַהָה יִרְאַת דָוד הַמֶּלֶךְ עַתָּה, בְּאָמְרוֹ רְבִים אֲוֹרְמִים לְנֶפֶשׁ אַיִן יִשְׁועָתָה לוֹ בְּאֶלְמָנָסָלָה. כִּי דָבָר זה מַתְמִיה, שִׁיאָמְרוּ גְּנוֹת בְּאִישׁ הַזֶּה גָּדוֹל כָּドָד הַמֶּלֶךְ. וְלֹהָבִין זה נְדִיק מִשְׁעָה, אַיִן יִשְׁועָתָה לוֹ, וְהַלְלָא אַיִן "שְׁוֹעַתָּה" לה, וַיְחַזֵּר לִמְלָת נֶפֶשׁ הַנוֹּכְרָת בְּתְחִילָה, אַבְלָ יַוְבֵן עַם הַנוֹּכְרָה וְהַוָּא זָה, דָעַ, כִּי דָוד הַמֶּלֶךְ עַתָּה, הִתְהַהָה נֶפֶשׁ גְּבוּהָה עד מַאַד, אָמַן עַיִן חָטָאוֹ שְׁלַחְתָּוּ לְבָא עַנֵּין הַרְוָה וְהַנֶּפֶשׁ כְּנוֹכָר,

בְּבָתָה אֶחָת, אָפִילָו בְּקַטְנוֹתָו. וּזְסָס עַנֵּין בְּרִיהָ דָרְיַה המְנוֹגָא סָבָא, הַגּוֹכָר בְּפִרְשַׁת בְּלָק, וְשָׁאָר הַיְנוֹקִי הַגְּנוֹכְרִים בְּזַוְהָר, שְׁהָיו מוֹפְלָאִים בְּמַעֲשָׂיהם וְחַכְמָתָם. וְהַטָּעַם הַוָּא, לְפִי שְׁהָיו שְׁלָמִים בְּחַלְקִים נְרָזָן וּכְוֹן, בְּכָל מָה שְׁהָיָה לְהָם בְּתְחִילָה קָדוֹם גְּלָגוֹלָם זֶה. וְאַנְיִ חַיִם הַכּוֹתֵב מַסּוֹפֵק, אַם גַּם כִּשְׁבוֹא לְהַתְגִּלְגֵל לְצֹרְךָ עַצְמוֹ, לֹא לְתָקוּן פָּגָם חָטָא, אַלְאָ לְהַשְּׁלִימָם חָסְרוֹן, מָה יִהְיָה דִינָוּ.

וּנְבָאָר עַתָּה, עַנֵּין הַחְלוּקִים שִׁישָׁ בּין המְדָרְגָה הַבָּה, לִמְדָרְגָה הַשְּׁלִישִׁית הַזָּאת, וְהַוָּא, כִּי המְדָרְגָה הַבָּה, שְׁלַמְוֹצָות שְׁלִין קִין וְהַבָּל, אִי אָפָלָר הַרוֹת שְׁלָמָם לְצֹאת מַעֲמִיקָה הַקְּלִיפָּות, עַד שִׁישְׁתַּלְמָם תָּקוּן נֶפֶשָׁם, וְאַחֲרֵ כֵּד יִצְאָ. וְכַיּוֹן שָׁכָן, נִמְצָא שְׁאַיִן תָּקוּן אֶל הַרוֹת שְׁלַו עַיִן אִישׁ וּלְוָתוֹן, אַלְאָ עַיִן עַצְמוֹ. וְלֹכְן אוֹ יִמְוֹת הָאִישׁ הַזֶּה, וְרוֹתָו עַם נֶפֶשׁ יִבְאָ אַחֲבָב בְּגַוְעַד אַחֲזָן. אוֹ אָפָלָר שְׁהָוָא בְּעַצְמוֹ עַיִן הַכְּנוֹנָת הַגְּנוֹזָל, בְּסָוד נֶפֶשָׁי אַוִיתָק בְּלִילָה, אַחֲר תָּקוּן חְשָׁלָם הַנֶּפֶשׁ, תְּצָא, וַיְבָא בּוֹ הַרוֹת לְבָדוֹן לְהַתְקֹן כְּנוֹזָל. וְכַיּוֹן הַזָּה בְּנֶשֶׁמָה. אַבְלָ הַגְּנוֹנָתָה המְדָרְגָה הַשְּׁלִישִׁית יִשְׁלַמְוֹצָה כָּה בְּבָתָה אַחֲרָה, וְהַוָּא, כִּי אָף שְׁאַיִן יִכְלִים לְהַשִּׁיג בְּבָתָה אַחֲרָה כָּל חְלִקָּהָם, הַגָּהָה יִשְׁלַמְוֹצָה תְּקִוָן עַל יְדֵי כְּנוֹנָתָם בְּעַת נְפִילַת אֲפִים חָ) בְּתְחִילָה, לְהַזְּכִיר כְּנוֹנָתָם בְּעַת נְפִילַת אֲפִים, עַיִן שְׁלָמִים מַעֲמִיקָה הַקְּלִיפָּות, שְׁלַא אֶת הַרוֹת שְׁלָמָם מַעֲמִיקָה הַנֶּפֶשׁ, בְּסָוד עַלְיָהָת מִין נְוּכִין בְּפִסְקָה אַלְיךָ הַ' נֶפֶשָׁי אָשָׁא וּכְוֹן. וַיְבָא הַרוֹת שְׁלַו בְּחַיִים חִיתּוֹן בְּגַוְעַד. וְאִם יִזְחַק וְתָרַגְתָּ אֶפְרַיִם מַרְכָּב בְּנֶפֶשׁ הַגָּר. וְאִם יִזְחַק וְתָרַגְתָּ שְׁמִשְׁכִּנָה בְּבָנוֹ עַצְמוֹ הַנוֹּלֵד לוֹ. וְצִדְיק שְׁתַדְעָ, כִּי לֹא שִׁיךְ תִּקְוֹן אֶל הַרוֹת לְבָדוֹן, כִּי יִכְלֵל לְצֹאת מִן הַקְּלִיפָה עַיִן כּוֹנֶת נְפִילַת אֲפִים חָ) בְּתְחִילָה, כִּי יִכְלֵל צֹאת מִן הַקְּלִיפָה עַיִן כּוֹנֶת נְפִילַת אֲפִים, קָדוֹם תָּקוּן תְּשָׁלָם הַנֶּפֶשׁ. אַבְלָ הַגְּנָשָׁה אַיִנה יוֹצָא בְּשָׁום אָפָן מַעֲמִיקָה הַקְּלִיפָּות, עַד שִׁיּוּשָׁלָם תָּקוּן הַנֶּפֶשׁ וְרוֹתָה, וַיְמַוְתּוּ הָאַנְשִׁים הַהֵם בְּעַלְיַי הַנֶּפֶשׁ וְהַרוֹת הַאַלְוָן, וְאַחֲבָב תְּצָא הַגְּנָשָׁה וְתוֹבָא בְּגַלְגָּל לְהַתְקֹן.

הטוב שבה עם רוב הרע שבה, תכנס בגוף איש אחד, ואו שני האנשים האלה חברים, והאיש אשר רובו טוב, יש בו כח להמשיך כל חלק הטוב אליו, וכל חלק הרע נדרחה אל האיש שרובו רע. ועל השני נאמר, יגורר נא רע רשעים. ועל הראשון נאמר, ותכוונו צדי'ק, ע"ד הנז"ל בפירוש הא.

גם אפשר, ששניהם מוחза על מחזהם שקולים, ואו אם האחד מהם בא לידי איזה עבריה, ומכ"ש אם השני בא לידי איזה מצוה, כי אז מתגבר על חבירו, ומתחילה להמשיך עצמו הטוב מעט מעט, עד שנשלם זה בטוב זהה ברע, על הדרך הנוכר ובזה תבין מאמר חז"ל זו"ל, אהאב שכול היה. ווש"ה (מלכים א) כ"ו(ב) וכל צבא השמים עומדים עליו מימינו ומשמאלו, הנامر בעניין אהאב המלה. והנה הוא מתחמייה, כי הכתוב מספר שהקלות של אהאב היו כחרומות של ירבעם, ואיך אמרו שהיה שקול, אבל העניין הוא, כי במעשו לא היה שקול, אלא מוטה לכף חובה. אמנם בבח"י נפשו, היה שקול, ח齊ה טוב וח齊ה רע. ואע"פ שלפעמים הייתה גבורת עליו בח"י הרוח ועובד ע"ז, הנפש עצמה הייתה ח齊ה טובה וח齊ה רעה, אבל הש"ית לא דחאו לגמרי, והיה חפץ שישוב בתשובה أولוי יטיב. ולכו אליו הנביא ז"ל היא רודף תמיד אחריו להשיבו בתשובה, עד שאירע עניין חטאו בגנות היורעאלי (מלכים א' כ"א).

אד"ר הקדום, מאז ירדה אל עמקי הקליפות בסטרא דנווקבא של הקליפה, וכאשר נולד דוד, היה פעם א' שיצא מן הקליפות, ולכן לא התחל תקנו אלא מבחי העשיה הנקראת נפש ובלבד א' לסתה היותו מגולגל ממדרגה השלישית כנ"ל. וזה הנזכר בסבא משפטים דף ק"ג ע"א, וגם בכמה מאמרם אחרים, כי דוד היה מסטרא דנווקבא ולא מדכווא, אלא בעולם המיתה הנקראת נוקבא, והבן זה.

ולכו אמרו שם אמא אי קרי עובד, דעתך אילנא ותקין ליה. והוא, לפי שהיה טבוע בעמקי הקליפות דנווקבא. וכיוון שכן, נמצא שאי אפשר לדוד שיקח און, רק הנפש בלבד, והוא הרוח שלו יבא בחייו בגוף אחר שילוד. וכיוון שדוד חטא בבת שבע, ופגם בנפשו, הנה בעל הרוח שלו זוכה להשלים את רוחו בתחילה, טרם שודר אילן ישועתה לו לדוד שהוא הגות, יعن כי הגוף الآخر בעל הרוח, יקח שניהם נפש ורוח, אבל הנפש עצמה אין לה נזק בזה, רק אל הגוף, ווליה אמר אין ישועתה לו, ולא אמר אין ישועתה לה. וזהו המשך לשון הפסוק רבים אמורים, ל Sabha שאין כי, רק נפש, כלשון זהה שאין ישועתה לגופו של דוד בתחית המתים.

עוד יש פירוש אחר בפסוק הנזכר של יגורר נא רע רשעים הנזכר, כי לפעמים יארע שנפש האדם לא תכנס בו שלימה וגמרה, רק תהיה רובה טוב, ומוטה רע. ואמנס מעת

הקדמה ח'

קטנה.

להדריכם ולתקנם. והנה הראשונה היא קרוב לחטא, כיון שבתחילה חטא. והב' הוא רחוק מלחטא. והשלישית ודאי שלא יחתא. עוד יש סבות אחרות, ואלו הם: כי לפעמים יתגלגל, שחרר ממנה. השלישית היא, שבא לצורך אחרים,

בעניין גלגול הנשמות, למה מתגלגלים. דע, כי הנשמות יתגלגלו לכמה סבות: הראשונה הוא, לפי שעבר על איזו עבירה מעירות שבתורה, ובא לתקן. הב' הוא, לתקן איזו מצוה שחרר ממנה. השלישית היא, שבא לצורך אחרים,

הגבות ומראה מקומות

א) צ"ל בלבד. ב) סנהדרין קב: לחלו דף קע"ב ד"ה ואיל מורי ז"ל.

עוד דע, כי יש כמה שרשים של נשות, שנשרו בקליפות, הם ונשיהם בת זוגם, והוכרם יכולם לצאת עתה בע"ז מתחם הקליפות, אבל נקבותיהם אינם יכולים לצאת כלל עד ביאת המשית, והם עתה טבאות ומסורות בתוך הקליפות הנקבה, ושכחתי מה שמה, אם היא אגרת בת מחלת, או געמה אמת של שרדים. והנה כל הרשות של חור בנה של מרימים, לא יצאו נשות הנקבות שליהם עד ביאת המשית. ונלע"ד ששמעתי ממורי ולה"ה, ד) כי גם הכהן לא נשא בת זוגו, כי הוא קרוב לשרש נשות חור בנה של מרימים אחותו כמבואר אצלנו.

ופעםים שכבר לחת בת זוגו, אלא שחתה באיזו עיריה, והוצרך להתגלל לתקן אותה כנו"ל, ג) ואו אינו בא רק ייחידי, כמו"ש הסבא דמשפטים על פסוק אם בגפו יבא וכו'. ופעמים הוא שיש לו זכיות, ולכן אע"פ שהיא אינה צריכה להתגלל, מחוזרים אשתו להתגלל עמו, בסוד ויצאה אשתו עמו. ופעמים הוא, שלא זכה בראשונה ליקח בת זוגו, אמנם נודמנה לוasha לפि מעשין, ובכל נשות הנשים שבועלם, אין מי שתהיה קרובה אליו כasha זו, אע"פ"י שאינה בת זוגו ממש, וכאשר חטא ונתגלל, מגנגולים עמו לאשה זו, אע"פ"י שהיא אינה צריכה לגלגול, ואע"פ"י שאינה בת זוגו ממש.

ה) הקדמה ט

נקבות נשים. גם דעת, כי אפשר שאחר שבאה בסוד העbor באיזו אשה, אם האשה ההייה תחטבר ותהר ותולד בת נקבה, אפשר שאורה שבאה בה בסוד העbor, התגלול עתה בבחיה גלגול גמור, בבחיה הנולדת לה עתה.

ח) גם דעת, כי לעפעמים יתגלו האיש בוגוף נקבה, לסבת איזה עון, כמו משכב זכר ווכיווץ בו. והנה הנקבה הזאת שהיא גלגול נשמת זכר, אינה יכולה לקבל הריוון ולהחטבר, לפי שאין לה בחיה מין נוקבין להעלות ולקבל טפת מיון דו-זכרין, והנה האשה הזאת צריכה זכות גדול לשתוכל להחטבר ולהוליד, ואין לה מציאות אחר, ותלית שתתעורר בה באיזו נשמת אשה נקבה אחרת בסוד העbor, ובכך בכח שתופת עמה, תוכל לעלות מין נוקבין, ולקבל הריוון ותולד. אמנם אי אפשר לה לולדת בנימ זכרם לשתי סבות: האחת היא, לפי שהכתוב אומר, אשה כי תוריע וילדה זכר, אבל כאן האשה היא זכר

והיא אחת מת' שאלות, שהיא שואל דואג ואתיופל במגדל הפורח באוויר. דעת, כי מחד הגלגול נהגה באנשים הזכרים, ולא בנשים הנקבות. וזה פסוק דור הולך ודור בא והארץ עלולים עומדת. ר"ל: דור הולך ודור בא, והם האנשים המתגלוים. אבל הארץ שם הנשים הנקראות ארץ כנושט, לעולם עומדת, ואני הזרות בגלגול. עוד יש טעם אחר, והוא, כי האנשים לפי שמקיימים מצות עסוק התורה, אינם יכולים ליכנס בಗיהנום, כי אין אור של גיהנום שלוטה בהם. וכמ"ש באליישע בן אבוייה, ו) לא מידן נדריניה, משום דעסוק בתורה, ולא לעלם דatti נסקייה, כיון דחטא. ולכן מוכרים הם להתגלל, למרק עונותיהם תמותה גיהנום. אבל ז) הנשים שאינם עוסקות בתורה, יכולים ליכנס בגיהנום למרק עונותיהם ואינם צריכים להתגלל. האמנם אע"פ שאינם מתגלוות, הנה הם באות לפעםים בסוד העbor, עם נצוצי נשות חרשות

הגהות ומראה מקומות

- ה) סנהדרין ק"ו להלן הקדמה כ). ספר הgalgoles פרק י"ג.
 ו) חגיגת טו: לעיל הקדמה ד' ד"ה ונלע"ד
 שממעטי.
 ז) לקמן קדימה כ).
 ח) לקמן דף קל"ט סוף ט"ב ד"ה בעניין אשתי.

- ג). להלן הקדמה כ', ספר הלקוטים ויוצא בפסוק ויצא יעקב. תצא סימן כ"ב בפסוק כי קרא קו צפורה.
 ד) זהר ח"ב מטו: לאחר הוא שושבינה דילה. ובוחר ח"ג לח: כחוב ויקח אהון כלל כמה דאייטרייך. ספר הgalgoles פרק י"ג.

תמיד. אמונם אם ילדה זכר, או אין הילד הזנה צרייך למות, כי אותה הנשמה שנקבה שנתעבורה בה בסוד העבור בתחילה והלכה לה בעת שלידתה בנוֹר, היא צריכה לחזור שנית לתהעבר בה בסוד העבור, ותתרן מין בת, ותلد נקבה. וגם לזה צרייך זכות גדול.

גם אפשר לפעמים, ע"פ שילדה בתחילה נקבה, אינה צריכה הבת היא למות עתה, לפי שאפשר שתבא נשמת נקבה אחרת, ותתעבר באשה הנז'ן בסוד העבור, ותתרן ולהלך בתה והנשמה ההיא תתגלגֵל בה בגelog ממש בנוֹר, ועד"ז בכל הריוון והרוון שתהר האשה הזאת, אפשר להתחלף בה כל הבחיי הנז'ן ואמנם לאות המצויות האחרון, צרייך זכות גדול ונס עצום, לפי שיש לנו הקדמה אחת בסוד העבור, כי אין שום נשמה נכנסת בגוף האיש או האשא בסוד העבור בחיים, אלא אם כן כי יש בינויהם קורבתה גדולה זה לזה, ולכן האשא הזאת שרשתה נשמת זכר, הצריכה לעיבור נשמת הנקבה, הנה כדי שתמצא נשמת נקבה בכל תנאייה, שתצטרכַ להתעבר מפאת עצמה, וגם שתהיה קרובה אליה או דומה אליה, צרייך זכות גדול, ומכ"ש אם יצטרכַ הדבר לבא בעבור פעם ופעמים כנו"ל, ומכ"ש נמצא נשמות רבות של נקבות בתנאייה הנז'ן, וגם שיבאו בה בסוד העיבור כל אחד ואחד בזמן אחד צרייך זכות גדולים ונסים רבים.

כבעלה, ואינה יכולה לולד זרים אלא נקבות. הסבה היב' היא, לפי שביון שאotta נשמה של הנקבה שנכנסה בה, לא נכנסה רק בסוד העבור בלבד, כדי לסייעו שתתעבר ולהלך, ולבו כיוון שהאשה הזאת يولדת, אין הנשמה ההיא צריכה עוד להשאר שם בסוד העבור ללא צורך, ואנו בעת שלידת נכנס בה הנשמה ההיא של סוד העבור, ואו הילד ההוא יוצא נקבה ולא זכר, ואו היא שם בבחוי גelog ממש, ולא עבר בתחילת. ונמצא שככל aşama נשמה נשמת זכר כנו"ל, אי אפשר שתלך זכר אלא נקבה, ואotta הנකבה אשר תלך, היא היא אותה הנשמה של הנקבה שנכנסה בה בתחילת בסוד העבור לשיעיה בנוֹר.

וامנם לפעמים, ע"י זכות גדול ונפלא, אפשר שבעת שנולד הילד ההוא, תסתלק ממש אותה הנשמה הנקבה שהיתה שם בסוד העבור ותלך לה, ויכנס בולד ההוא נשמת זכר ויהיה זכר. וא"כ אח"כ אי אפשר לאשה הזאת לחזור ללדת פעם אחרת, זולתי. אם תחוור אותה הנשמה הנקבה להתעבר בה כבראשונה, ולכן אם הילד הא' היה נקבה, תצטרכַ למות עתה זו הבת הנקבה, ואולי הנשמה תחוור להתעבר בה באשה הנז'ן כבראשונה, ותתעבר ותתרן ולהלך בת נקבה, נשמהה היא מזאת הנקבה המתעברת בה בסוד העבור הנוֹר. ועד"ז הולכת בעבור ובגelog פעמים רבים, והיא היא, וכלה משפטה

(ט) הקדמה ט'

אחרים. עוד הע, כי האב הוא נותן חלק מנשמו אל בניו, ואotta החלק נעשה לבוש אל נשמת הבן, ומסייעו ומדריכו בדרך הטובה, ולסבה זו חייב הבן בכבוד אביו. י) ואמונם אם אין חלק בין נשמת האב לנשמה הבן, רק פחות מתק'ן מדרגות, הנה אז נשאר חלק נשמת האב עם נשמת הבן אפילו לימות המשיח. אבל בחתימת

בוחי' הבנים שאדם מוליד, וגם בעניין התלמידים עם הרבה שלהם. ועתה נדבר בבחוי' הבנים שאדם מוליד, דעת, כי בין אם האדם לוקח בת זוגו, בין אם לוקח אשה שאינה בת זוגו, אין חלק בינויהם לעניין זה, והוא כי יכול הוא להוליד בנים מן הנצויות של הנשמות של שרשו עצמו, או להוליד מנשות שרים

הגהות ומראה מקומות

(ט) מקום הקדמה ל"ג. שער המצוות פרשת יתרו. דורישי הצלם פ"ב כלל ט. שער הנסירה פ"ב: י) ע"ח ח"א שער עקורדים פרק ו. ח"ב שער תעס' ח"ד פ"ב. לקוצי תורה פרשתו ויהא.

והאם לטובה, אז המקייף רע והפנימי טוב, ובהמשך הזמן יכוף המקייף הרע את הפנימי הטוב, ויהיה רשות גם הוא.

והנה אם תרצה לידע, מי גובר בו, כה האב או האם, תוכל להכיר זה כפי קלותו של הבן או בבודתו, לפי כי האור הפנימי מוגבל, ואני יכול להठגועע, ומונע את האדם למקום שהוא חוץ. ונמצא כי אם תראה איזה אדם קל כנסר ורץ צבוי בכל מעשיו, ומהיר במלאתו, נמצא שగבר עליו אור המקייף אשר מכח אביו. ואם הוא עצל וכבד התנוועה, יורה תגבורות אור הפנימי בו מצד האם, והכל כפי מעשיהם. רושת לומר: כי אם האב נתקוון לשם מצוחה בעת התשmiss, הנה הבן הזה יהיה מהיר במלאת שמיים, וגדל מדרגות, ואם אביו נתקוון להנתה עצמן, יהיה הבן הזה מהיר במלאת העה^ג. וכן להפוך אם יהיה כבד התנוועה, אם אמו נתקונה לשם מצוחה, יהיה עצל במלאת העה^ג. ואם לא נתקונה לשם מצוחה, יהיה הבן עצל במלאת שנים.

ובזה תבין טעם כי נמצאים ילדים קטנים חריפים לא יוכלו השקט, ויש ילדים עצלים כבדי התנוועה מאד. וזה שאל אחי יואב שהיה קל ברגליו עד לאין תכלית, כנודע לרוז'ל מ) (שםו אל ב') שהיה רץ על ראשי השבלים ולא היו נכפים, ובודאי אין מדרש חז'ל יצא מיד פשטו ממש, והענין מובן עם הנזכר כי כל בחינתו הייתה, מתגברות כח האב, ולא היה בו כח האם כלל, וגדל בו אור המקייף לגמרי, והיה מעופפו באוויר. נ)

אמר שמואל: עוד מצאתי דרוש אחר מחודש על הgalgal, וCMDOMAH LI שהוא צריך מכל האמור, ואמרתי להעתיקו מה אחר הדروسים הנזכרים וכמעט שהוא סלת מכל האמור.

המתים כ) או לעולם הבא, כל דבר חזר לשרשו, ונפרדים לגמר. האמנם אם יש הפרש ביןיהם שעור ת"ק מדרגות, או יותר מת"ק, או מתבטלת הגירעה בגודלה, ומתחרבים חבר גמור לעולם, ועד לא יפרדו, ושניהם הם בשרש אחד.

והנה זה הוא מבחי האב עם הבן, אבל עני הרב עם התלמיד, כבר נtabar אצליינו لكمן, כי הרב נתן רוחא גו תלמידה, ע"ד האב לבנו, אלא שהוא חבר יותר נמרץ, כי לעולם ועד נשאר הוא רוחא עם התלמיד קיים לעולם לא יפרדו, בסוד ותדרכ נפש דוד ביהונתן. וזה טעם יתרוון כבוד הרבה ל) מכובד האב והנה אם האב של התלמיד הוא בנו ממש, יש לו ב') דבוקים: אחד לפי שהוא רבו. ואחד לפי שהוא בנו. ולכן אם יש ביןיהם יותר מת"ק מדרגות, או שניהם מתדרקים זה עם זה, האב עם בנו, לפי שהוא רבו. והבן עם אביו, לפי שהוא אביו. ושניהם מתדרקים יחד זה בה זה בזה מב') אלו הבחי הנז'

עוד נדבר בעניין הבנים הנולדים מן האב, כי בהיות איש מזודוג עם אשתו להוליד בניים, הנה מכח האב נמשך בגין ג'כ בח' או מkap בבן, ומכח האם נמשך בגין ג'כ בח' או מkap פנימי. והנה אפשר שבשבע זוגם יתקדשו עצם שניהם בכוננות מצוחה וקדושת. או יהיה כוננת שניהם שלא לשם מצוחה, אלא להנתה עצם ולרעה. או יהיה כונת האב לטובה והאם לרעה, או להפוך. ואמנם אם שניהם נתקונו לדבר מצוחה, יהיה הולך התוא צדיק גמור באור המקייף ובאור פנימי. ואם שניהם נתקונו לרעה, יהיה הבן ההוא רשות גמור באור מקיף ובאור פנימי. ואם האב נתקוון לטובה, ואמו לרעה, אז יהיה אור המקייף של הבן צדיק. ואור הפנימי, רשות. ובהמשך הזמן יכוף המקייף את הפנימי, ויהיה צדיק גמור, לפי שהמקייף כולל בתוכו את הפנימי, ומהפכו לזכות. ואם האב נתקוון לרעה

הגבות ומראה מקומות

ג) מדרש רבא קהילת פרשה ט' י"א.

ד) עיין בספר הgalgalim סוף פרק כ).

כ) עיין זהר בראשית קלט.

ה) בבא מציעא לג.

הקדמה י"א

מהם בכל חמשה חלקיו, אינו רק בערך פרצוף אחד פרטני ואצלות כנזכר, כי אם, הנה הנשומות שמן אריך של הבריאה, נקראות יחידה דבריאת. ושםן אבא, נקראות חייה, ושםן אמא נקראים בשם. ושםן ז"א נקרא רוח. ושםן נוקביה דבריאת, נקראות נשמה דושמת הבריאה. וכל חמשה חלקים אלו שמן חמשה פרצופי הבריאה, נקראים נשמה של הבריאה. וכן הנשומות שבחמשה פרצופי היצירה: יחידה, חייה, נשמה, רוח, נפש. וכלם נקראים רוח דיצירה. וכן הנשומות שמחמשה פרצופי העשיה: יחידה, חייה, נשמה, רוח, נפש. וכלם נקראים נשמה דעשיה. והרי נתבארו עניין הנשומות בכלל ופרט.

(ס) והנה כל בח"י הנשומות הנזנו, כלם נכללו באדרה"ר, והנה אדם היה כולל מרמ"ח איברים ושב"ה גידים גם בבח"י הנשומות שלו, באופן כי כל חלק מהגובר, נתחלך לסדר הגובר, כיצד: מן אמא, נקראות נשמה. וכן ז"א, נקראות רוח. וכן אמא, נקראות נשמה. וכן ז"א, נקראות האצלות. אח"כ יש יותר תחתונות, והם, כי הנשומות מעולם הבריאה, כלם נקראים נשמה דבריאת. וכן היצירה, כלה נקראת רוח דיצירה. וכן העשיה, נקראת נפש דעשיה. והרי זה דרך כל. ודרך פרט הוא זה, כי הנה הנשומות יוצאות מן אריך האצלות, נחלקות לחמשה בחינות: כי מכתיר דאריך, נקראת יחידה שבייחידה, ומהכמהה שלו, נקראת חייה דיחידה. ומבינה שבו נקראת נשמה דיחידה. וממלכותה שלו, נקראת נפש דיחידה. וכל חמשה חלקים הנזנו נבראו חלק אחד מהם, וממנו תקיש לכל השאר, ונתחילה מן נוקבאה דעשית, הנה נוקבאה דעשית, כוללת תרי"ג איברים וגידים, ואלו נקראים תרי"ג שרשים גדולים, ר"ל שפותחות מזה אי אפשר להיות, וכל רשש חמשה חלק רוח דמו"א, כלם נקראים נשמה. וכן נברא נשמה אחת שלימה, ונקראים תרי"ג נצוצות גדולות. וזה היה ע"י חטאו של אדרה"ר ושאר הנבראים.

ולהבין העניין, נבראו חלק אחד מהם, וממנו תקיש לכל השאר, ונתחילה מן נוקבאה דעשית, הנה נוקבאה דעשית, כוללת תרי"ג איברים וגידים, ואלו נקראים תרי"ג שרשים גדולים, ר"ל שפותחות מזה אי אפשר להיות, וכל רשש חמשה חלק נפש דמנוקביה, כלם נקראים נפש האצלות. ועוד"ז בשלושה עולמות בי"ע אשר כל עולם

בתכלית הקוצר בעניין הגלגול, זו"ל, עניין הגלגול בתכלית הקוצר, מה שייצטרך בהכרה כל האדם לדעת, איך יתנהג לתיקן את עצמו. ועוד"ז הוא כי ד' עולמות אב"ע, וכל עולם מהם, יש בו חמשה פרצופים: א"א, ואו"א, זו"ז. האמנם אין עניין כלם שוה, לפי שלשה עולמות בי"ע, הם בערך פרטיות אימה זור"ז דאצלות. אבל בדוגמה א"א ואבא אצלות, לא יש שני עולמות דוגמתם למעלה נ) מב"ע, לפי שהם בתכלית של ההעלם. גם ועוד, כי מכל הבהיר שנכללו בד' עולמות אב"ע, יוצא נשמות בני אדם, בסוד בנים אתם לה' אלהיכם. וא"כ נמצא, כי בח"י הנשומות יהיו ממש כדמות העולמות עצם בכלל ופרט. כיצד, הנשומות שיש מעולם האצלות, יתחלקו לחמשה בח"י גם הם, כנגד ה' פרצופי האצלות, כי הנשומות מן א"א, נקראות יחידה. וכן אבא, נקראות חייה. וכן אמא, נקראות נשמה. וכן ז"א, נקראות רוח. וכן אמא, נקראות נשמה. וכלם הם חלק האצלות. אח"כ יש יותר תחתונות, והם, כי הנשומות מעולם הבריאה, כלם נקראים נשמה דבריאת. וכן היצירה, כלה נקראת רוח דיצירה. וכן העשיה, נקראת נפש דעשיה. והרי זה דרך כל. ודרך פרט הוא זה, כי הנה הנשומות יוצאות מן אריך האצלות, נחלקות לחמשה בחינות: כי מכתיר דאריך, נקראת יחידה שבייחידה, ומהכמהה שלו, נקראת חייה דיחידה. ומבינה שבו נברא נשמה דיחידה. וממלכותה שלו, נקראת נפש דיחידה. וכל חמשה חלקים הנזנו נבראו חלק אחד מהם, וממנו תקיש לכל השאר, ונתחילה מן נוקבאה דעשית, וזאת יתחלקו חמישה בח"י תחיה, שמן אבא אצלות, וכלם נקראים חייה. וכן חמשה חלק הגשמה דמצד אמא, כלם נקראים נשמה. וכן נברא נשמה חלק נפש דמנוקביה, כלם נקראים נפש האצלות. ועוד"ז בשלושה עולמות בי"ע אשר כל עולם

הגבות ומראה מקומות

(נ) ע"ח ח"ב שער דרושי אב"ע סוף פרק ח. (ט) להלן קדמה ל"א.

שבטים, ואח"כ ע' נפש, ואח"כ נחלקים ל'ם רבוא קטנים.

ועתה נבואר פרט הע' שרשים הקטנים. הנה בתברר, שכלם יחד יתחלקו ל'ם רבוא נצוצים קטנים, אבל כל שרש מהם, אינו מוכחה שהיה השbone נצוצותיו בחברו ס) אך הצד השווה שביהם הם כי כל שרש מהם יתחלק לתרי"ג נצוצות פנימיים ועיקריים, והם הת"ח ע' אשר בשרש ההוא, ומהם מתחשטים סביבותיהם ענפים, והם בעלי בתיים, ועמי הארץ, וב אלו אין מספר קבוע נזוכר וזה באורו: הנה אחד מן הע' שרשים קטנים שבابر כתף המשמאלי, הנקרה ע"ש קין, שכלם הם שרש אחד גדול אשר באדה"ר, הנה שרש א' מאלו הע', הואابر העקב שברגל המשמאלי של הפרצוף הכלול כל שרש קין. ובהזה השרש הקטן, יש בו תרי"ג נצוצות, שכלם ת"ח, וסביבותיהם מתחשטים כל שאר נצוצות נשמות בני אדם, בעלי מצוה, וסוחרים, ועמי הארץ, ולאלו אין מספר קבוע קבוע נזוכר, כי אין הכרת, רק כלל נצוצות שביעם הרשימים הקטנים שבשרש אחד הגדל, לא יהי יותר מס' רבוא נצוצות קטנים.

גם דעת, כי כל אבר כולל: מבשר, וגידים קטנים, ועצמות, ואני הגידים שבאים מכלל השס"ה גידים הגדולים, ונמצא כי תרי"ג נצוצות שבזה העקב, שהם נצוצות הת"ח, הם נחלקים בג' חלקים הננו, שהם:בשר, וגידים, ועצמות. וכן עד"ז שאר נצוצות של בעלי מעשה וכור, כבנו"ל, נחלקים בשלשה חלקים הננו, וסדר מעלהם פ) הוא, בראשונה הבשר, ולמעלה ממנה הגידים, ולמעלה משניהם הן העצמות, לחייב המוח שבתוכם, ולא הם בעצם. והרי נתבאר עניין פרצוף נזקבא דעשה, כי כלו היה בכלל האדם, ומזה תקיש לכל שאר הפרטים עד אריך דעתיות.

ועתה נבואר, עניין אחיזות נשמת האדם בכלל העולמות כלם. וכמ"ש ז"ל צ) על פסוק איפה

התחלקות יותר פרטוי, והוא, כי תרי"ג שרשים גדולים, יתחלקו עד ס') רבוא שרשים קטנים ולא יותר, אבל פחות מזה אפשר להיות, וגם איןנו מוכחה שכל שרש גדול, יתחלקו לחשבונו שווה בשרש חבירו, כי הכל לפה הפגם. ויש שרש גדול שיתחלק לאלף שרשים קטנים, ויש למאה וכיוצא בזה. האמנם בבחינת כל תרי"ג שרשים גדולים ביחיד, אי אפשר שיתחלקו ליותר מס' רבוא שרשים קטנים. ועד"ז בנצוצות תרי"ג שSEL שבל שרש ושרש, מתרי"ג שרשים גדולים, כי כל נצוץ מהם יתחלק לכמה נצוצות. האמנם יש נצוץ גדול שיתחלק לאלף שרשים קטנים, ויש למאה, וכיוצא בזה. האמנם כל תרי"ג הנצוצות הגדולים בכללותם יחד, אין מתחקלים ליותר מס' רבוא נצוצות קטנים.

עוד צריך שתתברר, כי כמו שכל כללות תרי"ג שרשים גדולים דנוקבא דעשה, הם גרטיטים, כי תחללה יש נשמה אחת, אב לכל, והיא בדרך זה, כי תחללה יש נשמה אחת אב לכלם והוא אדה"ר כולל כלם, ואח"כ נכללות כלם בנו"ג אבות: אברהם, יצחק, ויעקב. ואח"כ נכללות לשנים עשר שבטים, ואחר כד נחלקים לע' נפש. ואח"כ אלו הע' נפש, נחלקים עד ס' רבוא נצוצות גדולים. כך כל שרש מהתרי"ג גדולים, נעשה פרצוף כולל תרי"ג, ויתחלק עד הנזכר, עד ס' רבוא נצוצות קטנים. כיצד: הנה אדם היה כולל כל תרי"ג שרשים גדולים שפרצוף שלו דנוקבא דעשה, והנה אבר כתף המשמאלי דאדה"ר, הוא שרש אחד גדול והוא פרצוף שלו מתחלק לע' שרשים קטנים ולא יותר. ואלו ע' שרשים כוללם כל תרי"ג איברים וגידים שבזה הפרצוף, וכל אלו הע' שרשים קטנים נחלקים ל'ם רבוא נצוצות קטנים. ואמנם קין הוא כולל כל שרש הגדל הזה, הכול הע' שרשים קטניים נחלקים ל'ם רבוא נצוצות קטנים. קדמון אדה"ר. ויש בשרש הגדל הזה, הזזה שלשה אבות כוללם כלו, ואח"כ י"ב

הגנות ומראה מקומות

ס) עיין ספר הgalgalim פרק כ"ח וכ"ט.

צ) מדרש רבה שמות פרשה מ'. מדרש תנחותמא

פרק תשא. שער הפסוקים בראשית דרשו ג'.

ב) צ"ל נחלקות.

ס) צ"ל חברו.

צ) לקמן הקדמה כ"ה.

הנה זה האיש זכה ליקח נפש שלימה, מצללות כל עולם העשיה, ועד זו בכל שאר החלקים, עד שיתיה שלם לגמרי כנזכר. והנה תקון האדם, תלווי בדברים רבים, כמו בעשיות כל מצות עשה, ובעסוק התורה וכו', כמו שיתהבר. וכפוי מה שירבה בהם, כך יושלם תקונו, ליקות לקחת כל חלקינו נשמות. וכך אשר ח'ו יחתא, ויעבור על שס"ה מל"ת, כך יהיה הפגם שיפוגם בחלקי נשמתו, גם אם עשה מ"ע הרבה.

ודע, כי עניין התקoon או הפכו שהוא הפגם, הכל הוא במקומות אחיזות נשמתו בלבד, ולא בשאר מקומות. וגם זה הוא ע"ד הגו"ל, כי עיקר התקoon או הפגם ההוא, במקומות אחיזות נשמתו, שהוא נצוץ הפרט. האמן גם בכל הנצוצות שהם קרוביו, והוא מתכוון או פוגם. כיצד: הנה מי שהיה מן העקב שמالي, שבפרצוף אמריך דעשה, בבח"י העקב הגו"ל, והוא נשלם בחלק נפשו שמעולם העשיה, ועד זו ברוחו שמן היצירה וכו', עד שעולה לחת חלקו שבא"א דאצלות, בבח"י העקב הגו"ר, ונשלם בו היהידה שלו מעולם האצלות, ונגמר תשלום נשמתו בכל חלקים. והנה וזה תכילת פרט אחיזות חלק נשמתו בפרט פרטוטה.

ואמנם דרך כללות, יש עוד עניין אחר, והוא, כי גם שנתבאר שנצוץ نفس האדם עצמו, היא לבדה, נקראת נשמת האדם לבדו פרטיות ועיקרית, הנה גם כל נצוצות הנשימות פרטיות שנתחלקו בזוז העקב הגו"ר, שהוא עקב של כלות כל הפרצוף שבשרש הגוף הנקרא קין, שהוא אבר הכתף השמאלי של אדה"ר, כלם יחד נקרים נשמה אחת שלימה גדולה, כנזכר שתרי"ג ונשות גדולות יש בכל שרש מגודלים,

כי הנה כל העקב הגו"ר הוא אחד מן תרי"ג נשמות גדולות, שיש בשרש אבר הכתף שמאל

שנקרא שרש גדול, ולקמן נבואר תוצאה העניין הזה.

ואחר שנתבאר היטב בח"י הנשות, ומקומות אחיזות נבואר עתה משפטיהם. דע, כי אין האדם נקרא שלם, עד שיתكون בחיו, וויקה עד שיקח יחידה דא"א דאצלות בגו"ל. ואמנם מי שלא זכה כי אם ליקח כל א) אחד בח"י דעשה,

הגהות ומראה מקומות

א) מלת אחד מיותרת.

על כך, אפשר שיחטא ויבואו על ידו עבירות רבות.

ג/ הם המצוות שאין חובה עליהם לקיים, אלא אם כן באה לידי, כגון תרומות ומעשרות ושלוחת הקן, שאינו מחייב לרודף אחריהם, אלו ג"כ מוכראה הוא שיתגלל לקיים, אמנם כיון שלא הוצרך להתגלל אלא לסבה זו, מובטח הוא שלא יחטא בזה הgalgal ה'ב. הד' הם מצות שאין יכולת בידיו לקיים, אם לא כאשר האלים أنها לידו, כמו פדיון הבן, ויבום, וחליצה, או גט, שאינו מחייב לגרשה, אא"כ לא נמצא חן בעניין כנודע, לפי שקשים גרשין וכור, ומובה מוריד עליו דמעות, וכיוצא באלו יש בהם חלק, כי אם לא נודמנו לו, אין חור להתגלל, אבל יבא בסוד העbor לפיק שעה בלבד, עד אשר יקיים אותם, ותclf מסתלק מז העולם והולך לו, אבל אם באו לידי ולא קיימים, או מוכראה הוא להתגלל, אבל לא קבלתי ממורי, ז"ל אם מובטח לו שלא יחטא בעניין החלוק השלישי אם לאו.

גם נסתפקתי בעניין שר המצוות, ובפרט באותו שיאנו מחייב לרודף אחריהם, כמו מעקה ושלוחת הקן וכיוצא, אם רצה לקיים, אלא שלא היה בידיו יכולות לקיים, כגון שהיה עני ולא יכול לנקוט בית לעשות מעקה, אם נאמר שות נקרא אנוס, ויספיק לו העיבור, או אם יצטרך גלגול גמור. ובמקרים אחרים כתבנו, שנראה שנטטר מן הgalgal, ויספיק לו סוד העbor (ש) איך אפשר לומר שיתגלל אלא שהשם יתברך יומין לו בודאי המוצה ה'היא, ויתן לו יכולתekiימה. החמשית היא מצוה פרטית, והיא לפרטות ולרכבות, והיא מהמצוות שמחייב ה'היא בזמנם שב"ה הייתה קיימת, כמו הקרבנות וכיצד בהם. ואלו אין האדם הוו בגלגולekiים, כי מה תועלת יש בגלגול, אמנם כשבנה ב"ה קיימים. ה'ב, הם המצוות שיכל האדם לקיים, כמו ציצית וחפילין וכיוצא בזות, ואלו אם לא קיימים, צריך בהכרח שיזור להתגלל פעמים רבות, עד שישלים את כלם. באופן כי מי שכבר נתגלה וקיים קצת מצות, די לו בגלגולו זה, כשקיים המצוות החסירות ממנה, שלא קיימים מעולם כלל. ודע, כי כשיתגלל

ובהיות נצוץ פרטוי שלו פוגם בעשייה, גם כל נצוץ העקב הנז' שבעשה, יש בהם פגם ממש כנזכר, וכן בשאר העולמות. אבל פשוט שיעיר העונש או השכר אינו, אלא אל הנצוץ הפרטוי הזה, אלא שהשפע הנמשך בעקב ההוא, מתמעט ככל נצוצותין, מחמת פגם זה הנצוץ הפרטוי. ק) ועתה נבואר התקון והפגם בפרטות, ונתהיל בבחוי תקון הנפש אשר מועלם העשיה, כי היא היוצרת תחתונה מן הכל, והוא הנכנתת באדם בעת לדיתו תחולת הכל. כי כבר ידעת, כי אין חלק עליון נכנן, עד ישתלם תקון המתהוו, כי תחללה צורך צרייך שישלם תקון כניתת כל חלקי הנפש דעתה, ואח"כ תיחיל להכנס בו חלק הרוח שביצירתה, וכшибושים יכנס הנשמה דבריה וכו', עד תשלם הכל. ואנמנת התנאים והחלוקת שיש בעניין זה, יתבואר בשער זה ש"ח שער הgalgal. דע, כי כל תקון האדם שיוכחה לנפש דעתה, הוא ע"י קיום מצות עשה שם רמ"ה. וכל הפגם ההוא, או בחסרון קיומם, או בעבורו על אחת משפטיה מל"ת. כי עסק התורה הוא لكنות הרוח שביצירתה, כמו שתיבאר.

וזע, כי האדם צרייך ר) שקיימים כל התרי"ג מצות. ואם חסר אחת מהם, עדין נשפו חסירה, כפי שעור המצוות שחסרו ממנה. ואנמנם הרמ"ח מ"ע נחקלים לחמשה חולקות: א/ הם המצוות אשר האדם נמנע מלקיים כגון כוון מצות שהם תלויות בזמן שב"ה הייתה קיימת, כמו הקרבנות וכיצד בהם. ואלו אין האדם הוו בגלגול לקיים, כי מה תועלת יש בגלגול, אמנם כשבנה ב"ה קיימים, כמו ציצית וחפילין וכיוצא בזות, ואלו אם לא קיימים, צריך בהכרח שיזור להתגלל פעמים רבות, עד שישלים את כלם. באופן כי מי שכבר נתגלה וקיים קצת מצות, די לו בגלגולו זה, כשקיים המצוות החסירות ממנה, שלא קיימים מעולם כלל. ודע, כי כשיתגלל

הגחות ומראה מקומות

ה). ע"ח ח"ב שער מ"ט פ"ה. ש) צ"ל א. ספר

הgalgalim סוף פ"ד. שם פרק אחד עשר.

ק) להלן חקמה ט"ג.

ר) הקדמה לשער המצוות. ספר הgalgalim פרק

שיש בין זה לזו, והרי נתבאר עניין קיום המ"ע.

ונבואר עניין מל"ת, דע, כי יש מצות ל"ת שתשובה ויום היכיפורים מכפרים. ויש ש策יך גם כן יstorין לכפרם. אבל יש עכירות חמורות, כמו כריתות ומיתות ב"ד וכיוצא, שאיןם מתכפרים עד שימושו. ויש באלו חלוק, כי אם היא עכירה שאינם מאותם שגופם כליה ואיןם קם בתחום המתים, כמו "ש זיל ד) ואלו שאין להם חלק לעה"ב, המינים והאפיקורוסים וכו', הנה הנפש הזאת תתגלל, לתיקן מה שחתטא, וגוטו הראשון כליה ונאבד בנצח. ואם אינה מבחוי זו, הנה הגוף הראשון אינו נאבד, אמן הנפש ההיא מתתגללת בגוף הזה השני, בהצטרכות איזה גזוץ אחד משרשו שנכנס שם, שהוא בעל הגוף הזה, ושם נתיקן זה המתגלל עמו הנקרה אורח, ולא בעל הבית.

גם דע, כי האדם המחתיא לחבירו באיזו עכירה ש策יך גלגול, אבל הוא עצמו לא חטא, יבא בעבורו עם המתגלל, עד תיקן החטא, ואך זה שהחתיאו יסתלק משם. ודע, כי לא די לאדם עצמו פרטיות אחרות אחיזת نفسه למעלה, רק כל חלקו העשיה והיצירה וכו', וזה מסיעו למה שכחתי פה, שאעפ' שיש מצות פרטיות בכל אבר, ציריך שישלים כל התרי"ג מצות. אמן נלע"ד פי הדברים באופן אחר, והוא, כי אם נשפץ דרך דרך השמאלי, לא יטפיק לו כאשר יתיקן בח"י ההיא דעשה, לא בדקה, ועי"כ יכנס בו בח"י הרוח שלו, שהיא מונקבה דיצירה. אלא ציריך שתיקן גם כל חלקו הנפש, שהם מחלקו של עשייה. כגון נשפץ מלכות ז"א דעשה, וממלכות דאיימת ובאה ואריך דעשה, כי כל אלו הם חלקו גוףיו בשלמותו, שהם גננה^ג שיש בעשייה, וכולם נקרים נפש דעשה שלימה. ואנו יתחיל לנקות

נשנתו כפי שיעור המצות שקיים בהיותו באותו גופו. אבל זה שמת بلا בניהם כל חלקו נצחות נשמתו, יכנסו בגוף השני שנתגלל בו בסוד היבום, ואנו קיים מצות פריה ורבייה. אבל הגוף הראשון קיים מצות פריה באה רוחה קדמאת דיהיב באנותה כشنשאה בכיה א' כבודע. הששית היא, מצות פרטיט, והוא לעסוק בתורה, והוא שcolaה כנגד כל המצות, כי ת"ת כנגד כלם. ויש בה ד' פירושים, שסימנים פרד"ס: פשט, רמז, דרש, סוד. ת) וצריך לטrhoה ולעסוק בכלם, עד מקום שידiscalו מגעת, ויבקש לו. רב שלמדחו, ואם חסר אחת מאربעיהם כפי השגתו, יתתגלל על זה.

גם א') ציריך שתדע, כי האדם ציריך לקיים כל תרי"ג מצות, במעשה, וכן בדיבור, עד מה שאמרו רוז"ל ב) כל העוסק בפרשת עולה, כאלו הקريب עולה וכו'. וכן במחשבה, אם לא קיים כלם בשלשה בח"י אלו, יתתגלל, עד שיקיים כל תרי"ג מצות בשלשה בח"י אלו.

עוד דע, כי התרי"ג מצות מתחוללות בתרי"ג איברים וגידים של אדה"ר, שנקראים תרי"ג שרשים גדולים, ובכל אבר ואבר מהם יש מצות פרטיטות, נזכר כי בכל אבר המכף השמאלי, יש אחד עשרה מ"ע וט"ו מל"ת. וכל מי שהוא מן המכף הזה, מהויב להשלים אלו והמצות יותר מכל שאר התרי"ג. ולא נתרבר לי היטב עניין זה, כי כיוון שככל אדם מהויב להשלים כל התרי"ג מצות בנויל^ג, ג) מה הוא החשוב המשונה שיש בין אלו המצות הפרטיטות שככל אבר אל שאר התרי"ג כלם.

גם שמעתי ממורי ז"ל, כי איןנו דומה מי ששאר הנצחות שם מן משרש נפשו אשר קדמו אליו קיימו כל המצות, למי שהנצחות הקודמות אליו לא קיימו גם הם אלו המצות שלא קיימים גם הוא, ולא ידעת מה הוא חלקן.

הגבות ומראה מקומות

- המצות בחלתו. טעמי המצות פרשת זאתנן.
- (ב) מנוחה קי.
- (ג) עיין לקמן הקדמה ט"ז במחילתת.
- (ד) טנהדרין צ' עז י"ת.

ת) ע"ח ח"ב שער קליפת נגה פרק ח'. שער המצות פרשת זאתנן דף ע"ח מן ד"ה ובענין עסק התורה.

א) להלן הקדמה ט"ז ד"ה והנה יש. שער

שני היה לבודה, ושם תתקן פגם העבירה הנזוי, כי המצוות כבר עשאה והח"כ בעת התchiaה תכנס בוגה הגוף השני, והגוף הראשון ימתה מן העולם. ומכך ששייהה כן, אם לא השילמה כל רמ"ח מצות עשה בגוף הראשון.

והשלישי הוא אם לא השילמה כל רמ"ח מ"ע בגוף הראשון, ולא נפגמה בשום עבירה, או גם אם נפגמה באיזו עבירה, שאינה מאותם העבירות ש גופו כללה בתchiaית המתים, כי אז תתגלל היה לבודה כולה בגוף שני גלגול ממש, ואח"כ בעת התchiaית, תתחלק הנפש הhay לחלקים עם היות כי אין שום חלק מהם נקרא נפש גמורה בוגן. ואוותם החלקים שעשו המ"ע הנכונים להם בגוף הא', יחוירו שם בעת התchiaית, כי בו נתקיים המצוות ההם. ואע"פ כן הוצרכו להתגלל החלקים בהם בגוף השני, כי איןם نفس אחת גמורה, וצריכים להמציא גם הם בגוף השני, בזמנים שאר המצוות החסרות. ואם עבירה איזה עבירה בגוף הראשון, יתKENHO עתה בגוף השני, וסובלת יסוריין וצער מיתה עמו, ותחליקים שעשו המצוות שהחרשו בגוף השני, יקומו בגוף השני בזמן התchiaית, כי בו נעשו. ואם איזה עבירה נפגמה בגוף השני, אין עונשה נוגע כלל לחלקים הראשונים. ואם זה הגוף השני השלים תשולם רמ"ח מצות עשה, וגם לא נפגם בשום עבירה, או יכנס בו גם כל הרוח בחיו, וכן אחר התchiaית יכנס כל הרוח, עם קצת חלקי הנפש בגוף השני.

הרביי הוא, אם השילמה הנפש כל רמ"ח מ"ע בגוף הראשון, ונפגמה באיזו עבירה כללה כנוכר, כי אז תתגלל בגוף השני עם נפש אחרת חדשה, וזה נקרא גלגול כפול. ואם תקבל צער יסוריין ומיתה על עונש עבירה שללה, ולא על עונש עבירות הנעשה בגוף הב'. אך במצבות הנעות בגוף הב', יש לה שכר, ובעת התchiaית היא תחוור לגוף הא', והגוף הב' יקח הנפש החדשה, כי היא העיקרית שלו. ודע, כי זאת הנפש החדשה, אם לא תהיה מושרש הנפש הראשונה ממש, לא תתגלל עמה, אלא אם כן

נפש שברוח דיצירה שבחלקו. דאל"כ אלא שציריך שישלים כל העשה בכללותה, א"כ אין בעולם רק נפש אחת לבודה. וגם זה מוכיח כי אין צורך לאדם לתתקן רק שרש הקטן אשר ממנו חוץב.

ועתה נבואר עניין הרוח וה נשמה, אעפ"י שכבר נtabar עניינים למעלה, כי תקוں הרוח דיצירה הוא ע"י עסוק התורה כהלהחה לשם בתורה שבע"פ משנה ותלמוד וכו'. ותקון הנשמה דבריאת, תלי בידיעת סודות ורזי התורה הפנימיים בחכמת הזוהר. ובמקום אחר כתבנו, כי העושה מצוות עשה בiley ה) כונה מתתקן עולם העשיה שהיא נפש. והעסוק בתורה בiley כונה, מתקוּן הייצירה שהיא הרוח. והעושה מצוות או העסוק בתורה בכוונה, מתקוּן בריאה שהיא נשמה. ובמקום אחר ו) כתבתתי, כי המחשבה והתרדבות בהויה דס"ג, ובאהיה יה"ז, ובאהיה אשר אה"ה, הם תועלת הנשמה הבאה מן בריאה. ועסוק התורה בדיבור, הוא תועלת הרוח שמן הייצירה. וקיים מצות מעשיות, ובפרט התலויים בהליכת הרגלים, כגון בדור חולמים, ולויות אורחים ומתים, תועלת הנפש שמן העשיה.

אמר הכותב חיים, וזה הנלע"ד באמת בעניין הgalgal הוא זה, הנה הנפש לשתחיה שלימה לעלות אל מקומה, והוא ע"י שני תנאים: האחד הוא הנקרה תקוּן שלמות הנפש, והוא קיום כל רמ"ח מ"ע. והשני הוא תקוּן פגם הנפש, אם עשתה שום עבירה ממש"ה מצות ל"ת. וכן עוד צי אין הרוח נכנס בגוף, עד שתשתלם הנפש בשני החלקים הנזוי. ונהם אם הנפש ההיא, שהיא נצוץ אחד פרטיה, שאפשר לו להתחלק יותר, כי בפהות מזה אייננו נקראת נפש גמורה, אם השילמה בשני התנאים הנזוי, כבר נקראת נפש שלימתה, מוכנת לקבל את הרוח. ואחר כך אם חטא האדם, אין הפגם שהוא פוגם בנפש, כי אם ברוח.

השני הוא, אעפ"י שהשילמה כל רמ"ח מ"ע, אם עשתה עבירה מאותם המונעות תחית המותים מאותו הגוף, תתגלל הנפש הזאת בגוף

הגנות ומראה מקומות

(ה) ע"ח ח'ב שער פנימיות וחיצונית פרק ב'. ו) שער המצוות פרשת ואתחנן. טעמי המצוות ואתחנן.

נקרא עיבור הדומה לגלגול. וכן העניין בחלוקת השלישית, כי החלקים הראשונים ישובות בסוד גלגול גמור, עד יקימו מצות החסנות, וכシושלמן, יצאו להם בעודו בחיים. ואם לא הושלמו, תשב שם עד שימות.

וממקום אחר נראה חלוק אחר בשתי החלוקות הנז', כי כאשר אלו המצוות החסרות מזו להנפש, עדין לא קיימים שם נצוץ מן הנמצאות שקדמו אליו, והם משרש נפשו, צריך שיבא בגלגול גמור עד יום המיתה, ואם נתקינו ע"י הנמצאות שקדמו אליו, די לו הגלגול הנז' שנקרא עיבור. ובמקומות אחר נתבאר, כי גם לצורך קיום מצוה יספיק עיבור.

(אמר שמואל: כל זה לקתני מליקוטי בתור לקוטי, מהעמרם אשר עמר אבא מארי ז"ל, והוא סלת מנופה מכל דרושי גלגלי הוולם עונשה רק עם המיתה, תשב שם עד תסבול צער מיתה הגוף השני, ולכון עניין זה הנשומות באර היטב).

יהיו ב' נצונות נפשות אלו שתיהם משרש אחד ממש.

גם דעת, כי זה הגלגול של הנפש הראשונה, נקרא עbor בצד מה, כיון שהיא גוטלה עונש על העבירות של הגוף הב', וגם כי סופה לשוב בתחיה בגוף הרាជון. וזה העניין עצמו בחלוקת הג', והיא בהתגלגול קצר חלקי הנפש שכבר נתקנו עם שאר החלקיה בגוף הב', כי בחיה גלגלי החלקים שתקנו, יקרא עbor ל Sabha הנז' בצד מה.

ונלע"ד, כי בו החלוקת הדר, איןנה גלגול גמור לנפש הא', רק כל זמן שצרכיה לשבת שם, עד תשלום הפגם של הגוף הראשון, כי אז סובלת הצער והיסטרין של הגוף הב'. וכשהשלימה, יצא בחיהו, ותכל לעמלה, ואם לא הוולם עונשה רק עם המיתה, תשב שם עד תסבול צער מיתה הגוף השני, ולכון עניין זה

הקדמה י"ב

זוג עליון ט) אחר באחור ולכון עד שתחוור לבא עם התהיא בכחיו זוג עליון דפנים בפנים, או תקרה פעמי' שבאה לעולם, ונקראות חמשה. ואם גם אחר מיתה אדה"ר, לא זכתה הנשמה היהיא לבא פעמי' אחרת בעולם, אלא בבחינת זוג אחר באחור עכ"ז תקרה עתה פעמי' שבאה לעולם, עכ"פ שלא באה ע"י זוג פנים בפנים, לפי שכבר באה עתה אחר מיתה אדם הראשון. י)

ואחר מדרגה זו, יש עוד מדרגה שלישית תחתיה, והיא מהנשמות שנשתירו באדה"ר, שמהם הורייש אדם לקין והבל בנוי כשנולדו, ומדרגה זו שווה אל המדרגה הב', כי גם בהיותם בקין והבל, אינם שם בכחיו פעמי' א', כיון שלא באו בקין והבל אחר מיתה אדם, אלא בחיו והטעם הוא, לפי שיצירת האדם הא' הייתה בכחיו

ז) בעניין נשומות החדשנות והישנות. כבר נתבאר לעמלה, כי כל הנשמות כלם היו בתחילת כלולות באדה"ר, וכשהחטא נשרו איבריו, ונתמעטה קומתו. ובארנו פ"י עניין זה, שהוואר שירדו הנשמות אל עמק הקליפות, ולא נשתיירו בו אלא קצרם, שהוא סוד מאה אמות. במארז"ל ח) על פטוק ותשת עלי כפה. והנה באדה"ר היו כלולות קצר נשומות חדשות שלא באו לעולם, ואלו נקרוות נשומות חדשות אמריתות. ולמטה מהם היה מדרגה אחרת, והם הנשמות שנשתירו כלולות בו, ולא נשרו ממנה, ואלו נקרוים ג"כ חדשות, אבל לא בערך הראשונות הנז'ל. והנה כאשר אלו הנשמות שמדרגרה ב', יבואו בגוף בגלגול, אחר שמת אדה"ר ונפרדנו ממנה, עדין אז יקרו חדשות. והטעם הוא, לפי שיצירת האדם הא' הייתה בכחיו

הגבות ומראה מקומות

ט) ע"ח ח"א שער עמודים פרק ח. ח"ב שער מ"ז ומ"ד פרק א'. ספר הליקוטים בראשית בפטוק ולאדם אמר.

י) שער הכותות דרשי הלילה דרשו ד.

ז) לעיל הקדמה י' ז). להלן הקומה ל"ט. ח) חגיגה יב. סנדידין לה: מ"ר בראשית פרשה י"ט ועין במד"ר ריש פרשת תוריע. ובמדרש תנומא תורייע ח). שער הפסוקים בראשית דרשו ג'.

ואמנם זמן שהייתם שם אינו שווה, כי כפי גדר הנשמה, כך יהיה לה כח ויכולת להתחכ卜 שם בבטן המלאה, עד שתודרכ לغمרי ותתחדש. ובतוך המלוכה, סדר החמשה מדרגות הנקראים המדרגה הראשונה, שהם הנשמות הנקראים חדשות אמיתיות, יכולות להשתהות בסוד עבר בבטן המלכות י"ב חדשם, ואח"כ יורדות בגוף בעה"ז, ולכנן דוגמת זה מצינו עבור באשה י"ב חדש, כזכור בגדראא (^ל) מעשה דاشתי תריסר ירחי, ואפשר רביה תוספאת. והמדרגה היב, והם הנשמות שנשתירו באדם, ונקראים חדשות ולא לגמרי, אין בהם כח להשתהות במUi המלכות רק ט' חדשים בלבד, ואח"כ באות לעולם. והמדרגה הג', והם נשמות קין והבל, אשר גם הם חדשות מצד מה, אלא שאינם לא בראשונות ולא בשניות, לפי שיש בהם ב' מני פג, הנה אלו אין בהם יכולת להשתהות במUi המלכות רק שבעה חדשים בלבד. והמדרגה הד', והוא שאר הנשמות שנשרו מן אדה"ר, וירדו אל הקלייפות, אע"פ שיצאו ממש, יורדו ובאו לעה"ז בפעם א', הרי הם כשאר מדרגות הראשונות הבאות בפעם שנייה, וכולם נקראו נשמות ישנות מגולגולות כנזכר, ולכנן בין אלו שמדרגה הרביעית בכוام בפעם ראשונה, ובין אותן שמדרגות הראשונות בכוام בפעם שנייה אותן שמדרגות הראשונות בכוام בפעם שנייה ומשם ואילך, כל אלו הם אינם מתחכבות בבטן המלכות רק מ' יום כנגד יצירת הולך, ואח"כ תיכף יורדות בעולם. והמדרגה הה', והם נשמות הראשות ווכוכם מחלאת הקלייפות.

מ) הקדמה י"ג

וגם היא נקשרת עם האמור, זו"ל, גם דעת יוצאות מתוך הקלייפות נ) לעולות אל הקדושה בסוד העbor כזכור, אין יוצאות אלא על הקדמה אחרת והיא, כי כל הנשמות כאשר כדי להטהר להנקות שם מחלת זוהמת הקלייפות, אשר נתעכבו בה בהיותה בתוכם.

הגהות ומראה מקומות

מ) להלן הקדמה ל"ט ד"ה גם דעת הקדמה אחרת.

נ) נ"א לג' לעולות אל הקדושה בסוד העbor

כונך.

י) להלן הקדמה כ"ז.

כ) לעיל דף י"ז בתגובה ומ"מ אותן צ'.

ל) יכmoz פ: ע"ח ח"ב שער העיבורים פ"ב. כונך.

נחשבת אפילו לפעם א', אלא הרי הם כאלו עדים היו כלולות באדם. ובאשר מתו קין והבל, אם יחורו נשמות אלו לבא בעולם, אפילו שיבואו מבה"י זוג אחר בآخر תקרה אז פעם א' שבאה בעולם, ותקרו אותה. ומשם ואילך אם תמות ותחזר לבא בעולם, אז נקרה מגולגת. אך אע"פ שדינה שווה אל המדרגה היב (^י) עכ"ז בחייב אחרות, הם גרוועות אלו הנשות שנכללו בקין והבל מהנשות שנשתירו באדם עצמו, ואינם נקרים כ"כ חדשות כמותם. ואחריה מדרגה רבייעית גרוועה מכלום, והם הנשות שנשרו מאדם עצמו אל עמקי הקלייפות, כי אלו ישנות נקרים. ואפילו בפעם א' שבאו לעולם, אחר שנפלו בקליפות, נקרים נשמות ישנות מגולגולות. ואחריה מדרגה ה' גרוועה מכלום והם נשמות הבאות בגוף הגרים המגיירים. ואמנם כל המדרגות הנו"ל ירידו אל הקלייפות, חוות מן המדרגה הראשונה, שהם הנקרים שעדין יש בהם חלק, ואינם שווים במדרגות חדשות אמיתיות. אבל שאר המדרגות כולן ירידו אל הקלייפות. והוא הצד השווה שבם. אבל שעדין יש בהם חלק, ואינם שווים במדרגות נפליהם, והוא, כי אותם שנשתירו באדם הנקרים מדרגה שנייה, אין בהם רק פג אחד שנפגו בחטאו של אדם. ואותם שהנחיל לקין והבל בניו, והם המדרגה הג', יש בהם שני פגמים, פג חטאו של אדם, ופגם עצם של קין והבל, כי גם חטאו, כזכור בספר התקונין تكون ס"ט. (ב)

ודע, כי כאשר הגיעו ומן צאת הנשמה מתוך הקלייפות לבא בעה"ז, הם צריכות בתחלה לבא בעבור במUi של המלכות נקבה העlionה, כדי להטהר להנקות שם מחלת זוהמת הקלייפות, אשר נתעכבו בה בהיותה בתוכם.

או שתיהם עומדות י"ב חדש. באופן שלעולם
אולין בתר רוחה ועלויא דמלטה.

והנה אני מוספק בזה איך שמעתי ממורי זיל, ע) והמשל בזה, כי אם הנשמה החדשיה שהיתה מדרגת קין ותבל, שזמנה שבעה חדשים, ועכבה עמה נשמה אחרת מהדרגת אדם הראשון שנשתירו בו, שהיא ט' חדשים, אלא שהיא נשמה ישנה, שבאה שני פעמים לעולם. אם נאמר, שכיוון שזו הנשמה השנייה היא מדרגת ט' חדשים, א"כ עתה שנותעכבה, ונתקנה ע"י הראשונה, א"כ גם אם זו הנשמה תהייה משבעה חדשים, גם שתיהם מתעכבים ט' חדשים.

גם דעת, כי יארע לפעם, נשמה אחת תעכ卜 נשמה אחת מליד אל הקליפות נזוכר, וזה ע"י דשדי חד רוחא בגותה נזוכר, ואח"כ מכח שתופם יהה, יהיה כה בשתיים לעכ卜 עוד נשמה שלישיית אחרית מליד אל הקליפות, וזה ע"י דשדי הנשמה השנייה בשלישית חד רוחא, וגם הנשמה הא' שדי חד רוחא בשלישיתו, ועוד"ז אפשר עד עשר נשמות, זו קשורה בז', עד שנמצא כי בנשמה העשירית, יש בה חד רוחא מן הנשמה הא', וכן חד רוחא מן כל' א' משאר הט' נשמות שקדמו אל זו העשירית, וכי' זה נמצא, כי הראשונה יש לה ט' רוחין בט' נשמות שתחתיה, והב' יש לה ח' רוחין וכו', והעשירית אין לה רק כה שבת, ואין תחתיה מי שקבלת ממנה רוחא כלל, ונמצא ג"כ כי כל הט' נשמות אחידות משועבדות אל הראשונה, כי היא אליהם כדיםין אבלם, והוא מדריך ומתקן לכלם, ע"י התוא רוחא לשדי בגותה לכל חדא וחדא מניניה, וכיון שכן נמצא שהוא נוטל חלק עם כל הט' בכל המצוות שם עושים, והוא מחייב להדריכם בדרך טוביה, ובטובתם יקח גם הוא חלק. אבל הם אינם נוטלים חלק במעשיין, ולכך אינם מחייבים להדריכו. וככ"ז השניה, כל השמונה נשמות שאחריה, משועבדות לה, והוא אינה משועבדת להם, וכן עד"ז בכלם. וזה מ"ש

ידי ס) תפלוותיהם של ישראל, כי אז הם יוצאים וועלות אל הקדשה בסוד מ"ן כנודע, או ג"כ בעה"ז, כמוואר אצלנו בשער רוח הקדש, מציאות היהודים ועניניהם. או יוצאים ע"י איזו מצוה שיעשה האדם בעה"ז. ודע, כי יש נשמות שע"י איזו פגם שיש בחתוניהם, או מחמת פגם שיש בהם עצם שחתטו בתחלתו בהיותם בעה"ז, וע"י זה הם יורdot בעמקי הקליפות, ואם אז נזמנה יציאת ועלית איזו נשמה מתוך הקליפה להתרבר בمعنى המלכות ולהתקן שם כנוכר, יש יכולת באotta נשמה שבמלכות לאחزو אותם הנשמות שהם פגומות קודם שירדו אל הקליפות ולהעמידם ממקומם, ולהחזירם עמה למעלה בمعنى המלכות בסוד העבור, לשם יתוקנו כלם, ואח"כ יבואו בעולם.

והענין הוא, כי בהיות הנשמה בمعنى המלכות, תמיד היא שם מעלה מין נזקביין למעלה, ובכח אותן המי"ז נזקביין שהיא מעלה, יכולה להעלות עם לאotta הנשמה בז', אמןמי אי אפשר זה, אם לא ע"י שינוי קצת רוחא וישדי בגותה. פ"י, שהנשמה הראשונה שהיא במלכות, והיא מתלבשת בההיא רוחא, ונתקנה על ידה, וזה הרוח נשאר תמיד קשור עמה עד זמן התחיה, ואנו מתרשים זה מזוה.

גם דעת, כי אם אותה הנשמה הייתה מעוברת בבטן המלכות, היא מדרגת אותם הנשמות שעומדות בעיבור י"ב חדשים, יש בה יכולות וכח, גם אותה הנשמה הפוגמה שעכבה עמה, תעמוד כמוות י"ב חדש, אפי' שאינה אלא מדרגה הגרווע שביבל, שהיא נשמת הגרים, שאינם מתעכבות רק עד שלשה ימים. וכן אם הראשונה היא מדרגת ט' או ז' חדשים, ואחרת היא גרווע יותר, שהיא מבחי' מ' יום, או ג' ימים, תעמוד כמוות ט' חדשים או ז' חדשים. ואם הדבר הוא להפר, שהראשונה המעכבת מעת האחרת, אינה אלא מדרגה ט' חדשים, והב' שנותעכבה על ידה, היא מדרגה י"ב חדש,

הגחות ומראה מקומות

ע) להלן הקדמה ל"ט.

(ט) ע"ח י"ב שער הצלם פרק ב'.

חו"ל, פ) והביאו הרמב"ם ז"ל בהלכות שכנים לך צדיק וצדיק שבعلوم, שאין לו שתי נשות, פ"ג וז"ל, ה) גנות המספקות מים מעין א', כנזכר בזוהר ריש פרשת נח בתוספתא, על פסוק אלה תולדות נח נח, וכן משה משה שמואל ונתקלקל המעין, כלם מתכונות עם העליונה וכו'. וברור העניין הוא כך הוא, דעת, כי אין שמואל וכו', צ) תרין זמניון. (א)

ר) הקדמה י"ד קטנה בעניין הgalgoles.

ואותם נצחות שערין לא נתנו, הם היו אשר בקש אלישע ליקחם מן אליהו. כי אותם שנתקנו עליו במדרגתם הרואי להם. ולהיות כי אלישע היה מעורב בשתי בחיה, כי אע"פ שעיקר נצחות נשמו היה מושרש יוסוף הצדיק מבואר אצלנו, עכ"ז היה מעורב מושרש נדב ואביהו, שהם נתחלקו נשומות בני אדם, ובראש אחד מהם יש כמה נצחות נשומות לאין קץ, ובכל גלגול וגלוול נתkins קצת נצחות מהם, ואותם נצחות שלא נתנו, אוירם מתגלגים, אמנים בעליים ועומדים במדרגה הרואה להם.

ובבבורה כי היה לו אותו הנצוץ מושרש שע"ה. ובבעורו כי היה לו אותו הנצוץ מושרש קין בתחילת, לכן רצה שגם אלו הנצחות של נדב ואביהו, שיתחזרו עמו, כמו"ה והוא נא פי שנים ברוחך אליו, זוכה להם, מחמת אותו נציץ ואביהו היו תחלה באלהו ז"ל, ואח"כ היו באליישע, מלבד כמה גלגולים. והעניין הוא, כי נדב ואביהו הם שרש נשמה אחת, ותלויים בהם נשמות נצחות פרטיות לאין קץ, ובכל גלגול היו נתkins כמה נצחות וחילקי השרש ההוא,

שליהם שלא נתנו בתחילת.

הגהה

(א) אמר שמואל: הנה באור החוטפות בפרשת נח, ק) ולכן לא חורתי וכתבת אותה פה הזאת, ביאתיה בשער ב' שער מאמרי רשב"י וממצאת שם כי תדרשה.

הגהות ומראה מקומות

ד) בפסוק ויתר חנוך ד"ה סוד סיתרא עלאת.
ר) להלן הקדמה ל"א. ספר הלקוטים מלכים

ב' סימן ב'.
ש) להלן הקדמה ב"ג.

ט) ב"מ קה.
צ) זהר פרשת נח דף נ"ט ע"ב.
ק) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ס"ז פרשת נח ד"ה אמר שמואל. ספר הלקוטים בראשית סימן

ט) הקדמה ט"ו

עליה נאמר כי ה' אלהיך אש אוכלה, ונכנסת בינויהם כדי ללקט אותם נצוצות נשמות אשר בחוכם, וمبرרת אותם ומעלה אותם למקום הקדושה, ומחדשם, ומורידם בעה"ז, בוגפות האנשים. ובזה תבין היטוב ב') סוד גלות שכינה, ומיום שנחבר בית המקדש, זו מלאכתו יתברך, עד שיכלה מלאכתו לקוט כל הנשמות שנפלו בין הקלייפות של האדם הבליעל ונתחנכו בו מראשו ועד רגלו, ועד שיגמר ללקט אסילו אותם שנפלו עד הרגלים, אין המשיח נгла, ואין ישראל נגאלים. כմבוואר אצלינו בזוהר בפרש פקודי ג) וו"ל, כד מטו רגליין ברגליין, כדי כתיב ועמדו רגליין ביום ההוא על הדר הוויתם. ואמנם אין השכינה מלקטת אותם, אלא ע"י מעשה התחתונים ותפלותיהם, בסוד תננו עז לאלהים. וכפי גדר מעשה התחתונים, כד גדר הוצאות הנשמות והנצחות ההם. ואלו כל ישראלי היו שבים בתשובה גמורה, היה כה בשכינתו יתברך להוציא כל הנשמות שם ברגע אחד. אבל חטאינו מתישים כהה, וכמ"ה צור יلدך תשי. וכאשר יכול הנשמות מלהצאת שם, או גם בשכינתו יתברך תצא שם, ויסתלק חיותם, וימתו הקליפות, והרשעה כליה בעשן תכלת, וו"ס פסוק בעל המות לנצח וגוו. וו"ל: שהקליפות הנקראות מות, יכולו ויבולעו ברגע אחד, מסכת הסתקות שכינתו יתברך מתוכם, וכל נצוצות נשמות אשר בינויהם כנזכר. ד) מוכחה הוא שיקבלו מזון ושפע וחיות, ואין השכינה גולה בינויהם, אלא לסבת הנשמות. ולכן כל מגמתם היא, להמשיך הנשמות בחוכם, ועלכם שלא יצאו, כדי שייחיו ויתפרנסו על ידם, והנה כפי גדול ערך הנשמה, כך גדול ערך השפע הנמשך אליהם. ולכן בהיות איו"ז נשמה

ובה יתרה טעם, למה מצינו היה צדיקים גדולים, בני רשעים גמורים. כמו שמצינו באברהם, שהיה בן תרת, כומר גדול, ועשה פסילים למכור לכל העולם ולהחטיאם. ובזה יתרה, למה הקליפות מתואים כ"כ להחטיא את האדם, עד כי גרמו להחריב בית המקדש, ולהגלות שכינתו יתברך בין הגוים, ולהכעס את הש"ת אשר בראמ. וסוד העניין דע, כי ע"י חטא של אה"ר, נפלו כל הנשמות לתוך עמקי הקליפות. והנה הקליפות הם שירוי הווהמא והפסולת שנברר מן הקדושה בmittat המלכים של אדם, כמבוואר אצלינו והקליפות האלו הם בעצם, הנקראים בשם דרגא דמותא. אבל הקדושה, היא אלהים חיים ומלאך עולם, ולכון הם רודפים אחר הקדושה הנקרהת חיים, כדי ליזון א) ולהחיות ממנה. ובعود שהקדושה בתוכה, הם חיים ונזונים ממנה. וכשאין קדושה בתוכה, הם מתים, ואין להם חיות ושפע, ולכון הם טורחים אחר הקדושה, ומהתיאים את נשמת האדם הקדושה, כי אז גורמים אל הקדושה, ולא אותה הנשמה שתכנס ברשותם, והם חיים ונזונים על ידה. לפי שהנשמה הקדושה אי אפשר לה להכרת מקום הקדושה, כי הבורא יתברך חשב מושיע, וממשיך מזון אל אותן הנשמות שבתוך הקליפות ההם, ומאותו השפע נזונים גם הרודף וטרוח אחר מזונותיו, ולא יבזו לבן כי יגנוב למלא נפשו כי ירעב.

והנה כאשר נחרב בית המקדש, גلتה שכינה בין הקליפות, לפי שהנשמות שגלו בינויהם, אין בהם כח ויכולת לצאת מתוכם, כיון שנפגו בחתולם. וע"כ שכינתו יתברך, אשר

הגנות ומראה מקומות

ב) שער המצאות פרשת ראה דף קי"א ד"ה
מצאות זכירת יציאת מצרים.

ג) דף רנ"ה.

ד) מד"ר איבכה פ"א ל"ג. זהר ח"ב לב: סד. סות:

ט) לחילן הקדמה כ"ג. שער המצאות פרשת יצתרן.

שער הפסוקים איוב סימן א' דף רס"ט.

א) מבו"ש ש"ב ח"ג פ"ח. תע"ס שיעור ז'

אות י"ת

הקב"ה חושב ממחשבות לבתי ייח' ממנה נדוח, ובפרט זו הנשמה הטהורה והמעולה, ואז שומע לגולם, ומכוון במקום הרע ההוא, וכיוון שיצאת מתחת ידם, הקב"ה עוזר אותה, והיא מתגערת מעופר שריפת החטאה וטומאתה, ומcoresה מצהה גדולה, ויהי יכולת בידו להוציא אודה הנשמה מתוכם, ולהמשיכה בטפת זרעו בהודוגו בקדישה עם אשתו, ולכון בראותם איזה רישע פגום בתכלית, טורחים הרבת ומקריגים לפניו השיות על הנשמה ההייה, להכנית בטפת זרעו המזוהמת, כדי שע"כ תחקלך הנשמה ההייה יותר מבתולתה ותפוגם בתכלית, וע"כ תחוור לידם פגומה מאר, ולא תצא עוד מתוכם. והנה

יקרת הערך, אין מונחים אותן אותה לצתת מתוכם, וכל מגמותם לטנפה ולטמאה לכל הבא מידם, כדי לעכבה אצלם תמיד. ולפעמים שהם מתיראים אויל איזה צדיק גדול יעשה אודה מצהה גדולה, והוא יוכל בידו להוציא אודה הנשמה מתוכם, ולהמשיכה בטפת זרעו בהודוגו בקדישה עם אשתו, ולכון בראותם איזה רישע פגום בתכלית, טורחים הרבת ומקריגים לפניו השיות על הנשמה ההייה, להכנית בטפת זרעו המזוהמת, כדי שע"כ תחקלך הנשמה ההייה יותר מבתולתה ותפוגם בתכלית, וע"כ תחוור לידם פגומה מאר, ולא תצא עוד מתוכם. והנה

הקדמה י"ו

באותה המוצה שהיתה חסירה ממנה בגלגול הקודם, או כלת, או פרט מפרטיה. וגם ז"ס מה שמצינו בתלמוד כי פלוני היה בורר לו מרות אלן, ופלוני היה בורר לו מרות אחרות, כמו שאלן לפלוני ה) במה הארכת ימים. אלל, מימי לא עברתי על מרותי וגוי, כי כל שרש מהם, מתחלק לנוצאות נשמות לאין קץ,

אי' בורר לו מרות, כפי בחיה גלגולו. ואנמנ איננו ו) דומה מי שהנצוצות הנשומות הקודמות אליו בשרש נשמותו, קיימו כל תרי"ג מרות, אע"פ שהוא גלגול מכל רמ"ח איברים כמו שהנצוצות הקודמות אליו, גם הם לא קיימו. וכך שיתבאר ברורים הבאים בע"ה. ודע, כי ז) המרות שכילול האדם לקיימים, ובאה לידי איזו מצהה מהם, ולא קיימים, או אם היה יכולת בידו לעשותם ולא עשה, מוכרכה הוא שיתגלל עד שיקיימת. ואנמנ המרות שאן יכולה האדם לקיימים אם לא כאשר השיעית המשאר המרות, והכם אי' היה בנסיבות אחרת. כמו שמצינו שהיה שואל אמרוא ד) פלוני לחבירו אבור במאו הוה זהיר בטפי, וחבירו השיבו שהיה זהיר בצדית או תפילין וכיוצא בזה. וכך הנרא שזה גורס את המשנה, האומר והו זהיר בנסיבות קלה כבמורות. אבל סוד העניין הוא, כי כל חכם וחכם היה זהיר

ובה יתרה שכל מי שנשמו חדש, צריך לקיים כל תרי"ג מרות. דעת, כי כל מי שהא נשמה חדש, צריך לקיים כל תרי"ג מרות. ועוד, כי יש כמה שרשים מחולקים בהם כל הנשומות שבעולם, וכל שרש מהם, הוא אשר א' מאברי נשמות אדה"ר, כמו שיתבאר. וכל שרש מהם, מתחלק לנוצאות נשמות לאין קץ, כמו שיתבאר וכו'. והנה כל גוץ' ונצח' מדם, צריך אם הוא חדש, לקיים כל תרי"ג מרות, לפי שאיןابر שאינו כלל מכל רמ"ח איברים בנדע, אבל מי שאינו חדש, אלא נתגלו וחוור בע"ז, אין צריך שישלים עתה, רק אותו המרות החסרות ממנה שלא קיימים בגלגול הא' שקדם. ובזה יתרה לך מה שמצינו בתלמוד, כי חכם פלוני היה זהיר בנסיבות פרטית יותר משאר המרות, והכם אי' היה בנסיבות אחרת. כמו שמצינו שהיה שואל אמרוא ד) פלוני לחבירו אבור במאו הוה זהיר בטפי, וחבירו השיבו שהיה זהיר בצדית או תפילין וכיוצא בזה. וכך הנרא שזה גורס את המשנה, האומר והו זהיר בנסיבות קלה כבמורות. אבל סוד העניין הוא, כי כל חכם וחכם היה זהיר

הגנות ומראה מקומות

נוגה פרק ה). ספר הgalgalim פרק ד' ה' ופרק י"א.

ז) לעיל הקדמה י"א ד"ה ודע כי האדם. שער מגילה כת.

ו) לעיל הקדמה י"א. ע"ח ח"ב שער קליפות המרות בהקדמה.

ד) שבת קית:

ה) מגילה כת.

היה לו בית וכוכו, ונמנע מלעשות מעקה וכיוצא באלו, כי לא נזרו לחפש אחריהם ולקימם, הנה האיש הזה מחויב בגלגול כנזכר, אבל אם מובטח הוא שלא יחתא בגלגול הזה. אבל אם באה לידו המזווה ונזרמנה לו, ולא רצח לקיממה, והנה הוא מחויב בגלגול, וכשיתגלל איננו מובטח כמו הראשון שלא יחתא. אבל מי שיתגלל על שעבר איווע עבירה, זה יחתא בודאי, כמובן בדורותים שקדמו.

עוד ציריך שתדע, כי האדם ציריך לקיים כל התרי"ג מצות, במעשה, ובדברו, ובמחשבתו, וכמ"ש זיל ט) על פסוק זאת התורה לעולה ולמנחה וכו', כל העוסק בפרשת עולה, כאלו הקريب עולה וכו'. וכונו בו שהאדם מחויב לקיים כל התרי"ג מצות בדברו, וכן עד"ז בח�שנה. ואם לא קיים כל התרי"ג בשלשה בחו"ה הגנו, מחויב להתגלל עד שישלים אותם. עוד דעת, כי האדם מחויב לעסוק בתורה בה מדרגות, שסימן פרד"ס, והם: פשט, רמז, דרוש, סוד. וציריך שיתגלל עד שישלים אותם.

אלו, אבל יבא בסוד עברו באיזה אדם שבאו לידון, ויקים אותו, ואת"כ ילק לו ויתעור למקומו בכלהו לעשותם.

וזאנם הבהיר השלישית, והם המצות שהוא מן הנמנע לקיים בזמן הזה, כמו מצות הקרבנות וכיוצא בזה, והנה נתבאר שהאדם מוכחה לקיים כל התרי"ג מצות, ולהתגלל עד שיקים אותו, ואנמנ בזמן הזה לא יתגלל לקיים, כיון שאין יכולת לקיים. אמן אחר ביאת המשיח שיבנה בית המקדש במהרה בימינו אמן, אז יתגללו בגלגול ממש כדי לקיים, ועל זה רמז ר' ישמעאל בן אלישע כ"ג ח) כשהטה את הנר בלילה שבת, שאמרacetob על פנסקי, לכשיבנה בית המקדש אביה חטא שמנגן.

וננה יש חלוק בעניין הגנו והיא, כי מה שנתעצל מלקיים איווע מצוה שאינה חובה, כמו הקי"ש והתפילה וכיוצא בזה, אמן היא מצוה שאינו מחויב לרודוף אחריה, כמו שלוחה הקנו דכתיב בבית כי יקרה קו צפור וכו', או שלא

הקדמה י"ז

נשנתו ויוצאה ועולה למעלה, הנה מי שזוכה לעלות למעלה, מלמדים לו שם אותו הפירוש, שבו תלוי שרש נשנתו. ואנמנ הכל כפי מעשיו ביום ההוא, כך באותה הלילה ילמדו, פסוק אחד, או פרשה פלונית, כי אז מאיר בו יותר פסוק והוא משאר הימים. ובليلת האחרת יאיר בשנתו פסוק אחר, כפי מעשיו של אותו היום, וככל ע"ד הפ"י ההוא אשר תלואה בו בראש נשנתו כנזכר. ומורי זיל, בכל ערב וערב היה מסתכל בתלמידיו העומדים לפניו, ורואה בהם איזה פסוק מאיר יותר באיש התוא מצחו. מצד הרשות נשנתו המאריה שם. והיה מבאר לו קצת גנו. וכן בג"ע אחר פטירת האדם, כפי הפירוש השיך אל נשנתו כנזכר, וקדם שהיה ישן

יב) והוא מקושרת עם האמור, שהאדם מחויב לעסוק בתורה באביבה מדרגות שבת, והיא זאת: דעת, כי כללות כל הנשמות הם ס' רבוא ולא יותר. והנה התורה היא רש שמות ישראל, כי מנגת חוצבו, ובה גרשו. ולכן יש בתורה ס' רבוא פירושים, וככלם כפי הפשט. וס' רבוא ברמז. וס' רבוא בדורש. וס' רבוא בסוד. ונמצא, כי מכל פ"י מן הס' רבוא פירושים, ממננו נתהוו נשמה אחת של ישראל, ולעתיד לבא כל אחד ואחד מישראל, ישיג לדעת כל התורה כפי אותו הפירוש המכובן עם ראש נשנתו, אשר ע"י הפרוש ההוא נברא ונתחוו בנו. וכן בג"ע אחר פטירת האדם, ישיג כל גנו. וכן בכל לילה כאשר האדם ישן, ומפקיד

הגנות ומראה מקומות

בסוף הספר דף פ"ו ט"א ד"ה כי כללות. ונראה כי חסר שם כמה מילים. שער רוח הקודש דף ק"ח ט"א ד"ה הקדמה ג).

ח) שבת יב:

ט) מנוחות קי. לעיל הקדמה י"א ד"ה גם ציריך.

י) שער מאמרי רז"ל לקוטי מהרץ"ז זלה"ה

של התויהת. והם בגימטריא כתף באופן זה הנקרה הכהאה, כיצד: תכח וו"ז פעמים ה"י, הם של'ל, וו"ז פעמים ה"י הם ק"ה, הרי תק"י, תסיר מהם י"א כמספר ו'ה, ישאר עם הכללות ת"ק, כמנין כתף. ואמנם מספר מצוחה ל"ת שבابر הכתף הם ט"ז, כמנין שני אותיות הראשונות של הויה השם י"ה, וכמ"ש חז"ל מ) י"ה עם שם שמי שם"ה, ו"ה עם זכר רמת'ת, וגם שני אותיות אלו הם בגימטריא כתף, באופן זה: יו"ד פעמים ה"י, הם : ש. יו"ד פעמים ה"ה, הם ר'. הרי ת"ק, כמנין כתף. ואמנם עשר מצוחה ל"ת, הרמוניים באות ה', הם זכרים. והי' הנשארים, הגמוניים באות ה' ראשונה, הם נקבות. והשש מצוחה עשה הרמוניים באות ו', הם זכרים. והי' הנמוניים באות ה' אחרונה, הם נקבות.

והנה העשר מצוחה ל"ת הזכרים, לא קבלתיהם ממורי ז"ל, ואלו הם השאר החמשה מצוחה לא: העשה הנקבות, שבאות ה' ראשונה, הם אלו: א', לא תרצה, ובכללה שלא להלbin פנוי חברו ברבים, דאוזיל סומקה ואתי חורוא, והרי הוא כאלו שופך דמים. ב', לא תגנובו, שהוא אזהרת ממו. ג', לא תבשל גדי בחלב אמרו. ד', לא תאכל חלב. ה', לא תأكل דם.

ושש מצוחה עשה שבאות ו', הם אלו: א', וח' אחיך עמק, והיא קרובה למצוחה צדקת, ובאוורו שתבקש המצאה לאחיך, שיוכל לחיוות עמק ולהתפנות. ב', לאכול מעשר שני בירושלים. ג', ועשית מעקה לגגר. ד', פרו ורבו ומלאו את הארץ. ה', למול את הבן, ובפרט בנו עצמו של האדם. ו', ואהבת לרעך כמוך.

וחמשה מצוחה עשה הנקבות, שבאות ה' אחרונה, הם אלו: א', הלואה לעני, וסימנייך אם כסף תלוה את עמי, אל תקרי אם, אלא אם בצרי. ב', מצוחה ציצית, ובכללה ליתנה על הכתף, לפי שרש הנפש הנזכר היא מן הכתף.

הגבות ומראה מקומות

רugen: רעה: ת"ז בחקרמא ד: יא. תקון ב': יט. ת"ז כו. תכ"ב סדר. תכ"ט עג. תנ"ה פט. חס"ט קג: תק"ח צט ט"ב שכ"ז של"ב. קג ט"ג ש"ב. קח ט"ד ש"כ.

האיש ההוא, היה מכוין אל הפירוש ההוא שבאר לו קצחו, והיה קורא בפיו הפסוק ההוא, כדי שכasher תעלת נשפו למעלה בפקודון בשינתו למדוחו עוד תשולם. ועי"כ הנפש מזדככת, ועליה למעלה מדרגות גדולות לאין קץ, ויתגלו לו דברים אחרים, גם אם החומר לא ירגיש בהם כשיוך. וכבר נתבאר, כי ס' רבו פירושי התורה הם כלם כפי הפשט, ונוגדים באגדה, וכונגדם בקבלה וכו', הנרמזים בר"ת פרדס. לפví שאין נשמה מישראל שאינה כלולה מר' בח'י אלא. ואמנם יש נשמה שימושה שני מינוי פירושים, ויש יותר ויוטר. והנה נשמותו של מרע"ה היה משות כל ס' רבו פירושים שבתורה, וכמ"ש רוזל (ב) שידעו אפילו כל מה שתלמיד ותיק עד חדש, וטעם הדבר הוא, לפי שנשמותו הייתה כוללת כל ס' רבו נשמות ישראל, וכן גם שאר חכמי ישראל שישו כ"כ פירושים בתורה, כפי בח'י הנשמות הנכללות בו.

והגה פעם אחת בא איש אחד לפני מורי ז"ל, ונסתכל בו, ואמר לו עניין אחד, ונכתבהו פה, אולי ממנו תוכל להזכיר ולהבין איזה עניין אחר, בעניין קיום המצות, וזה מ"ש לו: דע, כי המצות כלם, יש בהם זכרים ונקבות בין למצוחה עשה בין בין למצוחה לא העשה לו ואמנם אין לך אבר מרמ"ח אברי נשמות אדם הא', שאינו כולל מבשר וגידים ועצמות כנורודע, ואמנם הבשר והעצמות הם מצוחה עשה שבابر ההוא, והגידים הם מל"ת. ולקמן יתרה ברעההית שאין הגידים אלו שבכללות האברים, כאשרם הגידים האחרים שמספרם שס"ה גידים כנורודע לקמן בע"ה. וא"ל, כי שרש מחצב נשמותו, היא באבר הכתף השמאלי של אדה"ר, מבה"י פרצוף לאלה העומדת שם מאחוריו. ומספר המצות אשר באבר הכתף הנקרה כתף שמאלי, הם י"א מצוחה עשה, כמנין ו'ה, שהם ב' אותיות אחרות גות:

(ב) עיין ברכות ת. מגילה יט:

(ל) להלן דף קל"ד ס"א ד"ה ופעם אחרת ביאר לי העניין היטיב.

(מ) זהה ח"א כד. רנג. ח"ג קי' רבב: רבב:

פשט, רמזו, דרש, סוד.ומי שוכה לירד לעומק ארבעתם זוכה לסוף כל המעלות, ועליו נאמר יעשה למבהכה לו. האמנם מי שלא רצה לעסוק אפילו בפשמי התורה והמקרא, פוגם בת"ת שביעיה. מי שלא רצה להביא ראייה לדבר, פוגם בת"ת שביצורה. מי שלא עסק בדורשות התורה, פוגם בת"ת שבבריאת. מי שלא עסק בסודות התורה, פוגם בת"ת שבאצלות.

ג', כי יקרא קו צפור, וסימן שלח תשלח את האם. ד', להשMIT בשביית. ה', לזכור יציאת מצרים.

גם דעת, כי האדם שאינו עוסק בתורה, פוגם במספרת הת"ת, שבכל עולם מרד' עולמות אב"ע, כי התורה היא נ) בת"ת שבכל עולם. האמנם יש בה ר' מדרגות וסימנים פרדי'ס, והם:

ס) הקדמה י"ח

ונשמה לנשמה, וארבעתם מן העשיה, וככלם נקראים נש נפש בלבד דרך כלות. והנה לפעמים אדם א' שיהיה מבחי' נשמה דעתיה, וכיון שהתחילה להאריך ולהתקנו קצר, תקופה מאירה בו בח' הנשמה של כלות דרכו דיצירתה, אעפ' שעדיין לא נתלבשה בו ממש לגמרי, כי כבר הודיעו שא' אפשר שהרוח שביצירה יתלבש ממש לגמרי באדם, אלא עד שיתוקן נפשו בכל הلكי העשיה לגמרי, אבל מאיר בו הארחה בלבד, וכייה אדם א' שהוא מבחי' נפש דעתיה, ויש בו ג' כ' נפש מן היצירה, הנקרה נפש של הרוח כנזכר, ואדם זה בודאי שהוא גרווען הראשון. גם דעת, כי יש אדם שיוכל להציג עד נפש מעולם האצלות, והוא מלכות אצלות. וכן יותר למשלה מכל בח' אצלות. ועוד, כי אם יזכה האדם להיות בו רוח מן היסוד דאצלות, יהיה נקרא איש האלים, בעלה דמטרוניתא, ועליו נאמר צדיק מושל יראת אליהם. כי כמו שיש צדיק אחד, אשר בפרטתו עולה בסוד מ"ז במלכות אצלות, כן יש צדיק שעהה בסוד מ"ד ביסוד אצלות. ובזה תבין מ"ש

כבר הודיעתי כי ר' עולמות הם, וסדרם אב"ע. והנה כל עולם ועולם מלאו הר', כולל מרובעתם באופן זה: כי בעולם האצלות,ABA נקרא אצלות, ואימה בריאה, זוז'א יצירה, וחוקבא עשייה, ועד'ז' בכל עולם מהם. האמנם בח' א"א, להיותו נעלם מאר, אינו נוכר. ע) ודעד, כי מן עולם אצלות יוצאות פ) נשמות, ומן הבריאה רוחין קדישין, ומן היצירה מלאכים, ומן העשיה אופנים.

והנה האדם המתחתון, כולל כל העולמות הנזכר, ובתחילה זוכה לנפש דעתיה, ואם לא זוכה אל הרוח מפני שחטא ופגם את הנפש, והכינסה ע' מעשיו בתחום הקליפות, אומרים לו צ) יתושים קדמרק ומעולה מאר, מפני שהיתושים בקליפות. אבל אם לא חטא בנפש ההיא, או הוא בסוד אופנים. ואמנם צרי' שתדע, כי לפעמים יהיה באדם נפש בלבד, ויהיה יותר חשוב ומעולה מי שיש בו רוח. והענין הוא بما שנבאר, כי כל עולם ועולם כלילו מרובעתם ק) ונמצא כי גם הנפש דעתיה כלולה מבחי' נר'ז'

הגהות ומראה מקומות

אצלות מושפעות הנשמות לבראיה. ובריאת רוחין הינו הרוחות שם ביצירה מושפעים שם מועלם הבריאת. כי מזוג זוין אצלות מושפע נשמות לצדיקים העומדים בבריאת. ומזוג זוין דבריאת מושפע רוחות להעומדים ביצירתה.

צ) סנהדרין לת. ק) צ'ל כי ככל עולם ועולם כלולים בו כל הר' (ע' שער מ"ב פ"ד).

ג) שער המזות פרשת ואחתנן דף פ"ד ד"ה רשות נבדר.

ס) ע"ח ח"ב שער כלות אב"ע פרק ד'. תע"ט ח"ג פרק י' מן אותן ה' עד סוף הפרק.

ע) כי א"א ח"ס כתר ונגרמו ב��וצו של הי'. פ) נשמות הן בח' עולם הבריאת, רוחין הם בח' עולם היצירה, נפשות הן בחינת עולם עשייה. ופירוש הדברים מעולם אצלות נשמות הוא שמעולם

הוא, כי בהיות האדם נפש בלבד, אין לו השפעה, אלא שם אדרני בלבד, וכשיעורוק בתורה לשמה, זוכה גם אל הרות הבה שם יה"ה, וכשיעורוק בסודות התורה, זוכה גם לנשמה, וימשך עליו כה והשפעה גם שם אהיה". ובהתחר באדם שלשה שמות אלו, יعلו בגנטוטיא יב"ק. ואנו יאמר עליון, ה' הושיעת המלך יענו ביום קראנו צ) ר"ת יב"ק, ואו יהית האדם בנפש מן עשית, ורוח מן יצירה, ונשמה מן בריאות. ואם יתקן עצמו יותר, או יהיו בשלשת מן היצירה, ואם יתקן עצמו יותר, או יהיו השלשה מן בריאות, ואם יתקן עצמו יותר, יהיו לו כל השלשה מהאצלות.

ק) עניין הנבראים. דע, כי ד' יסודות הם, וסימנים ארמ"ע: ר"ת, אש, רוח, מים, עפר. והם הם עצם ארבע אותיות ההוי"ה, כמבואר בזוהר ריש פרשת וארא ר) ומהארבעה יסודות אלו שום רמזים בארכע אותיות ההוי"ה, מהם נתנוו ונבראו כל הברואים שבע"ז. וכפי היסוד שנתגבר בנבראה הוא, על שאר היסודות, כך היה השני מן הנבראה והוא אל זולתו, ואמנם ידעת, כי ד' אותיות ההוי"ה מצטרפים בי"ב צרופים, ועל ד"ז הולכים ומתרבים הצרופים, משונים זה מזו, מדרגה אל מדרגה וממספר אל מספר, עד שהם מספר ס' רבוא צרופים, ע"י הנקודות שביהם כנורע. וכן הזכרונות ששים רבוא הנזכר, יש בחינותיהם במספרם בארכע היסודות, וע"כ היה כה בארכע היסודות להרכיב ולהוליד נבראים משונים זה מזו לאין קץ, וככלם מבחיי ארבע היסודות בלבד. אמן שינויים הוא, כפי כה היסוד הגובר בנבראה הוא בנו"ל, ובמ"ש הרמב"ם ז"ל בחלות יסודי התורה ש) והנשימות של בני אדם מהם מארכע היסודות בכל איבריה, יש בכל אחד הארבעה יסודות בכל הצרופים ששים רבוא הנזכר, וע"כ הנשימות מתחלקות לכמה חלקים

בזהר בפרשת תרומה דף קס"ו ע"ב בפסוק אור זרע לצדיק, אור שכבר נזרע, והענין הוא, כי אחר החרבן נתפרק ז"א מנוקבא, והגנן העליון שהוא יסוד, איןנו זרע גנתו. אמן גנתו מורתה מיילה, מן הספיקים שייצאו וצמחו בה מתחלה, ומהם חזרות וצומחת. והנה הספיקים הם נשומות הצדיקים, אשר טרם החרבן זרע הגנן בגנה העליונה וצמחו בה. וכאשר חוזרת ונפטרים מן העה"ז, חוזרים לעלות שם בת בסוד מ"ז, או ביסודו שהוא הגנן העליון בסוד מ"ד, ומהם חזרות וצומחת. וזה פסוק אור זרע לצדייק, שכבר האורות האלו נזרעו במתחלת בגנה העליונה, והם עצם שחוזרים ונזרעים, ואין זה זרע חדש והבן זה.

עוד דעת, כי האדם מתעסק בעשיית המצאות בלבד, הנה הוא זוכה אל הנפש הנקרה עשייה ולא יותר. והוא דומה, לאשה שהליך בעלה למידינת הים, והנינה ערומה רעבה וצמאה, והיא דומה אל השכנית היושבת בಗלוות, וביתה נחרב ויושבת בגלות בחושך, אך נפש האדם בהיותה בלתי רוח שהיא בעלה, אין לה לא אור ולא שלל להשכיל. ואם ישתדל עוד האדם הזה, לעסוק גם בתורה, ולומד והוגה ושונה בה תמיד בתורה שבע"פ, וUSES תמיד לשמה בה, או יזכה גם אל הרות שהוא מן יצירה. ואנו ידעה לאשה שבא בעלה, ודרכ עמה בכיתה תמיד, ומלבישה, ומأكلיה, ומשקה, וחזרה למלטה, כך האדם הזה, כשהיא בו הרות, וישראל תוך נפשו, או תමלא נפשו ברוח חכמה, ותתעלת נפשו מעשיה ליצירה.

ואם ישתדל עוד האדם הזה, ויעסוק בחכמתה הנעלמת, ובסתורות התורה, אז יזכה גם אל הנשמה, שהיא מן הבריאה, ותאיר הנשמה ברוח שבו, ותוסיף מעלה על מעלו, וחכמה על חכמו, ואו נקרא אדם שלם, אשר עליו נאמר, ויברא אלהים את האדם בצלמו. וסוד הענין

הגבות ומראה מקומות

ר) זהר שמות דף כ"ג סוף ע"ב ובזהר ע"ט הסולם פרשת וארא אותן ל"ד ע"ש בסולם מאמר ד' יסודין ארמ"ע.
ש) פרק רביעי ב'

צ) שער רוח הקדש דף ק"א יחוד יט.

ק) ע"ח ח"ב שער מ"ב: דרושי אב"ע פרק א'. ספר הלקוטים עקב בפסוק יענן ויעיעב. סמל בית שער לכונות במחילתו. תע"ט שיעור ג' פרק ה'

כפי הארופים, וכל חלק וחלק יש בו פרצוף קז. ובזה תבין סוד הgalgal, שהוא גלגול החלקים שלם, הגנרא אדם. והתולוק הזה מתחלק לאין וביאתם כל אחד בזמן הרاوي לו והבן זה.

הקדמה י"ט

יכולת עלולות מדרגה למדרגה כפי מעשינו, עד שרשו ממש כנוכר. והנה הנשמה שהיא מלמעלה, אלא שירדה למטה מהמת הפגם כנוכר, המשל בזוה אם היא מעולם האצילות, ועל ידי הפגם ירדת עד עולם העשיה, וממש יצאת לבא בעה"ז בגוף האדם, הנה כפי מעשינו, יש בו יכולת להתקין ועלולות עד האצילות, ויבא ממש מאותו הזוווג האצילות, ויכולת עד שם בחים הלוין, א) וירדו למטה ע"י הפגם, ואין ירידתם שווה, כי זו יורדת מדרגה אחת, וזו שתים וכו', והם כמה מיני ירידות, שיורדות הנשימות ע"י הפגם.

כבר ביארנו ח) במקום אחר, בדורש שיש הנשימות של המלאכים וב"א מה הפרש יש ביניהם, כי אלו יוצאים מזוווג הנשיקין העליון, ואלו מזוווג התחתון שבסיסו. ובזה נתבאר לכמה מדרגות נתחלקו וע"ש. ונמצאו כמה מדרגות שונות יש בשရשי הנשימות עד אין קז. ואמנם כמה וכמה מיני נשימות נמשכו מזוווג העולם העליון, א) וירדו למטה ע"י הפגם, ואין ירידתם שווה, כי זו יורדת מדרגה אחת, וזו שתים וכו', והם כמה מיני ירידות, שיורדות הנשימות ע"י הפגם.

והנה נמצאו בהם ב' חלקים: האחת היא, שבüber הפגם ירדת למטה, וכשבאה בעה"ז, יוצא מתחן המדרגה שלמטה אשר ירדה לשם. הב' הוא, שהנשמה אשר מחבץ שרצה, הוא במקום ההוא עצמו, אשר ממש יוצאות לבא בעה"ז. ולכן אין דיניהם שווה. ואמנם עיקר תקון זה הוא, או בלילה בעת פקדון נפשו, באמרו בעת השכיבה בידך אפקיד רוחי וגור, כי אז תעללה נשמתו בזוווג יותר עליון, וחזרה לצתת ממש בריה חדשה, בסוד חדשים לבקרים. וכן יכול לעולות מדרגה למדרגה עד שייעלו עד רששו ממש וישתלטם. או ביום בסוד נפילת אפים, ב) בכונת פסוק אליך ה' נפשי אשא,

הגהה

עצמה, ומ"ש ממלאים דיצירה. ועד"ז ביצירתה ועשיה. גם דרך פרט הוא ע"ד הנווכר, כי הנשימות דכתיר דבריאת, גדולים ממלאים דכתיר דבריאת, אמגנס המלאים דכתיר דבריאת, גדולים ממלאים דכתיר דבריאת, והנשימות של בריה, גדולים ממלאים דבריאת לאין קז.

(א) אמר שמואל: אגב שהוכרתי ענן המלאכים, אכתוב הקדמה קתנה על ענן הנווכר, וזה, דעת, כי המלאכים דבריאת, גדולה מעלהם על נשמת הצדיקים, שהם מעולם היצירה. ועד"ז מלאכים יצירה, גדולים מנשמת דעשה. אבל הנשימות של בריה, גדולים ממלאים דבריאת

הגבות ומראה מקומות

- א) לשון ע"ח ואח"כ ירדו למטה ע"י הפגם;
ב) לעיל הקדמה ז' ד"ה ונברא עתה.

ח) ע"ח ח"ב שער מ"ז ומ"ד דריש ד'. שער הפסוקים פרשת וירא דף נ"ב ט"ב ד"ה ועתה נברא.

ג) הקדמה כ'
משמעותם של זוגו של אדם.

כבר ביארנו לעיל, אם משפט הgalgoles נוגע זוג שנית, אלא זוג שני, שחזור אל הזוג ולא לאשה.

ובזה יתבהיר לך, איך לפעמים נושא אדם אשה ברגע אליו שום טורח וקטטה כלל, ולפעמים איןנו נושא אשה אלא עיי' קטנות גדלות עד שישאה, ואחר נשאה הם בשלום ושלות, וזה יורה על החיים זוג גמור, אלא שהוא זוג פעם ב', ואלו לא היה בת זוגו, לא היה שלום ביניהם אחר נשאה אותה.

והנה האחת הוא, כי הgalgoles באנשים, (ה) ולא בנשים. כי הנשים מקבלות עונשן בגיןם בעוה"ב. מא"כ באנשים הולמים תורה, נזכר בדרושים אחרים. (א) וטעם לזה הוא, כי סוד הgalgoles באות ו', שהוא שיש קצחות, שביהם נאמר שש שנים יעבד, ונזכר בזוהר בפרשׁ פנחס בר"מ ו) כי אותן י' הוא גלגל, (ב) ועם אותן ו' הוא גלגול. אבל בשביעית שהיא הנΚבתה מלכות, אין בה גלגול, כמו'ש ושביעית יצא לחפשי חנוך. ואנמנם לפעמים גם האשה מתגלגת בדורו בחכמתו, וחטא, וחזר בgalgoles, כאשר היא סבת בעלה, שהוצרך להתגלל, ומביאים אשתו עמו, נזכר בסבא דמשפטים, בפסקוק אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו. גם דעת, כי מי שהיה ת"ח, והוא גדול ומופלא נזכר בחכמתו, וחטא, וחזר בgalgoles, הנה יש שני מיני עונות, אשר לסבטים יגרמו לו שתתעלם מכמותו ממנה עתה, ולא נכרת בו חכמה כלל.

בנים כאנשים או לאו. ודע, כי הנה רוז"ל אמרו בפ"ק דסוטה ד) על פסקוק אלהים מושיב יחידים ביתה מוציאים אסירים בקשרות, כי יש זוג א' וב'. ומי'ש וקשה לווגם בקשרות ים סוף, איירוי בזוג ב', דעת, כי אין הבנת זוג א' וב' פשוט, כי כמה זוגים שניים הם טובים מן הראשונים, כמו שראינו עבינינו מעשים בכל יום. אבל באור העניין הוא יובן, במ"ש הסבא דמשפטים בזוהר, על פסקוק אם בעל אשה הוא ויצאה אשתו עמו. והענין הוא, דעת, כי כאשר האדם הוא חדש, ר"ל כי אז היא הפעם הראשונה שבא בעוה"ז, ואו בת זוגו נולדה עמו כנודע, וכשיגיע זמן לקיחתו אותה, מודמתה לו ברגע, בלי שום תורה כלל ועקר. ואמנם אם האדם הזה חטא אייזה חטא, וה לצורך להתגלל בסבתו, אלא שהוא מאותם שכחוב בהם ויצאה אשתו עמו, נזכר בסבא דמשפטים, שנගללים גם לבת זוגו, שתচזר להתגלל עמו לטובתו, הנה האדם הזה כשיגיע זמן לקיחתו אותה, אינה מודמתה לו ברגע, אלא אחר תורה גדול, לפי שכיוון שנתגלל על סבת אייזה עון, יש מקרים עליון לעמלה, ורוצחים למןוע אותה ממנה, ומחייבים בהם קטנות. וע"ז אמרו, קשה לווגם בקשרות ים סוף, והוא באופן הנזכר, כי הוא נקרא זוג שני, ר"ל כי היא בת זוגו האמיתית, אלא שכבר נזודוגה לו פעם אחרת בתחילת, ועתה בזורה הgalgoles נקרא זוג שני, כי האשה היא עצמה

הגהה

(ב) א"ש: בלא"ה, כי אותן י' הנזכרת כאן היא אותן י' אחرون של אדני', ולכן galgoles רקאמר בגימטריא ס"ו, והוא אדני' עם הכויל

(א) א"ש: ווז"ס כמוס עmedi, בפסקוק זה כל אלה יפעל אל פעמים שלש, והוא סוד הgalgoles ונאמר בו עם גבר, וזה האדם ולא האשות.

הגהות ו耄אה מקומות

ד) סנהדרין כב.

ה) לעיל הקדמה ט'.

ו) דף רט"ו ע"ב ובזהר ע"פ הטולות אותן מזון.

ג) לעיל הקדמה ח' וט' ספר הליקוטים פרשת ויצא בפסקוק ויצא יעקב. ופרשׁת תצא בפסקוק כי קרא קו צפור. ספר הgalgoles פ"ג.

שנפלו ברמ"ח איברים של אדם הבלתי, עד שיוישם להתרבר ע"ר סיום קומתו, שהוא עד סוף רגליו של אדם דקדושה, מתוך רגליוadam דקליפה, אשר לו זה רומו רוז'ל בזורה פרשת פקודי, עד דמטי רגליין ברגליין, כדי כתיב ועמדו רגליו ביום ההוא. וכיון שייתבררו כל הנשמות לגמרי, אז אין אדם דקליפה שהוא הסיגים צרייכים להסתיר ע"י מעשה, כי מלאיו יפול ויבולע בבבל יראה ובבל ימצא, כי הקדשה שהיא החיים הובדלה מן הסיגים הנקרים מות, ואין להם עוד חיות כלל, ובעשות יכלו, וח"ה בטעם בעלי ידיעה, דאע"ג דאגהו לא חוי מולייתו חזי, לפי ששניהם זה חוץ לינק מן הרשש הזה או יותר מחבירו, והם מנקאים זה לזה בטבעם, ולכן אם ישיגו לדעת ברוח הקדש, כי שניהם מרשש א', אז ודאי יהיו אוהבים זה יבא המשית, ואו בעל המות לצתה.

ובזה תבין מש"ה, הנך שוכב עם אבותיך וكم ט) והוא א' מן המקראות שאין להם הכרע. פירוש: כי מלת וקס, נמשכו לפניו ולאחריו, ושניהם אמת, (ג) כי הנה עתיד משה עצמו לחזור בגלגולו בדרא בתראה ואו יקום, וזה הנך שוכב עם אבותיך וקס. גם א' בדרא בתראה, יתגללו כל דור המדבר ע"מ העורב רב, וזה וקס העם הזה וגוי. והענין הוא, כי אין לך דור ודור שמרעה"ת איינו בתוכו בסוד וזרח המשם ובא המשם, דור הולך ודור בא, כדי לתקן את הדור ההוא. וגם דור המדבר עצמו, עם העורב רב, כלם יתגללו בדרא בתראה, כי מי צattrך הארץ מצרים. וגם משה יקום בתוכם, כי כלם הם מסוד הדעת: משה, ודור המדבר, וגם העורב רב, כמובן אצלינו בפרשׁת שמות. י) וח"ה

גם ז) דעת, כי כל הבעלי תורה אשר בדור הזה עתה, הם בחיי אנשי דור המדבר, שעיליהם נאמר כי צattrך מארץ מצרים ארנו נפלאות, וכמובן אצלינו בפסוק הנך שוכב ע"מ אבותיך וקס וגוי. וזה הטעם שנשותיהם מושלות עליהם לפי שביהם עשו הערב רב את העגל ולא מיחו בהם, אבל הנשים לא רצוי לחת נזמי הזאב לעגל, ולכך הם מושלות עתה עליהם נשיהם. גם ח) דעת, כי אם ימצאו בדור אחר ב' נשמות מרשש אחד, בשני אחים, או בשני חברים, יהיו שניהם שונים ומקרגים זה לזה בטבעם בעלי ידיעה, דאע"ג דאגהו לא חוי מולייתו חזי, לפי ששניהם זה חוץ לינק מן הרשש הזה יותר מחבירו, והם מנקאים זה לזה בטבעם, ולכן אם ישיגו לדעת ברוח הקדש, כי שניהם מרשש א', אז ודאי יהיו אוהבים זה לזה. ועוד, כי אין זה, אלא כאשר הם שניהם בחיים בעה"ז. אבל הנשמות של הצדיקים שכבר מתו, הם חושקים והם האחים מעד לתוך ולהטיב ולהשלים תקון הנשמות אשר בחיים בעה"ז שהם מן הרשש שלהם, כי אין להם מעשה, כדי שיקנו בחיים לומר להם רוצים להשלים יותר מהם. כמש"ה, כי אין מעשה וחשבון בשallow אשר אתה הולך שמה וגוי, ואדרבה יש להם תועלת גדול במעשים טובים של החיים אשר הם מן רשם.

גם דעת, כי כבר נתבאר בדרושים אחרים, כי ע"י חטאיהם של קין והבל, נתערבו כל הנשמות בתוך הקליפות, וזה נקרא ערוב הטוב ברע, ומאו והילד הולכים ומתבררים הנשמות מתוך הקליפות, צורוף הכסף הטוב מן הסיגים, והברור זה גמישן עד אשר יושלמו להתרבר כל הנשמות

הגהה

(ג) אמר שמואל: לאפיקי ממאן דפירוש שאין להם הכרע, רוז'ל: אני יכול להכריע אם נדרש לפניו או לאחריו.

הגהות ומראה מקומות

ט) יומא גו. ספר הלכותים שמות בפסוק וירא ה' כי סר לראות. שם פרשת וילך בפסוק הנך שוכב וקס. י) בספר הלכותים בפסוק וירא ה' כי סר לראות.

ז) להלן חקומה כ"א. סוף הלכותים שמות בפסוק וירא ה' כי סר לראות.

ח) לקמן רף קנד'ר ט"א ד"ה ודע כי. ושם כתוב אם ברור אחר וכן צוריך לחיות.

בתר חייו וכו', והענין הוא, כי ברודוף הצדק אחר הרשות לזכותו, אויל הרשות ההוא יש בו אותם נצוצות טובות שנאבדו מפרק, ונצוצותיו הרעות נתנו לך, וע"י שתתחכERO יחד בחשך ואהבה, אז הטוב שבו יוסר ממנו זיתונו לך, ואו אתה נשלם בכל הטוב, והוא נשלם בכל הרע. וח"ס מ) צדיק נוטל חלקו וחלק חבירו בג"ע, רשות נוטל חלקו וחלק חבירו בגיבנות. ווש"ה אם רעב שנואך האכילתו לחם. וכמ"ש ז"ל על פסוק כי תראה חמור שונאך, אין הכתוב בדבר אלא באדם רשות שמות לשנאותו ממש"ה הלא משנאך ה' אשנה, ואמר אם רעב שנואך תאכילתו לחם, ר"ל מלחמת נצח טוב שבו ומתחאה ורעב לעשות טוביה, האכילתו לחם לחמתה של תורה ומצוות, ותזכהו, כי ע"כ גחלים מהם נצוצי הרע שבך, אתה חותה על ראשך, ויתחכERO עמו, ויסרו מפרק. נ) וכמש"ה, ונשא השער עליו את כל עונותם אל ארץ גוירה, ונצוצי הטוב שבו יוסרו ממנה, וה' ישלים לך, ונמצא אתה שלם בטוב, והוא שלם ברע. וכמ"ש ז"ל, אל תקרי ישלים לך, אלא ישלה לך, ולפי שהש"ית טוב איינו מזוכיר שמו על הרעה, ממש"ה הזכיר שמו, ממש"ה והוא ישלים לך כנוכר כי הוא עוזה הטוב הווה.

אח"כ, אשר הוא בא שם"ה, והם אותן משל"ה, כי משה יתגלגלו עמם כנוכר. וו"ט כל התה"ח שבדור הזה, נשותיהם שליטות עליהם, לפי שהם מזמן דור המדבר, שהם לא נתנו גומיהם לעגל. א"ש: וכ"כ לעיל ע"ש. ס)

עוד דעת, כי כל הנשימות ע"י חטאו של אדה"ר, נתערבו טוב ברע, ולכך לפעםיים יהיה, שקצת טוב שבנפש הצדק, נתערב ברשע וקצת רע של הרשע, נתערב בצדיק. ובזה תבין מש"ה, אשר יש צדיקים שmagiu אליהם כמעשה הרשעים וכוכ. ל) כי כמה צדיקים יש שהם עוברים איזו עבירה פרטנית, ונכשלים במאן יכול רשות אחד. וכן להפוך כמה רשותים גמורים עושים קצת מצות פרטיות בתכלית עשייתם ונזהרים בהם כל ימיהם. גם תבין בואה עניין צדיק גמור, ורשע גמור, ובינוני. כי הכל תלוי כפי חלק נצוצות הטוב שבו, וכפי מספר חלק נצוצי הרע שבו. ועוד כי אופני העבירות או המצות שעושים, הם כפי ערך בח"י הנצוצות שבו, ומאייה אבר ושרש הם, אם טוב ואם רע, אך הם חזקים ותאבים אל המצות או אל העבירות ההם יותר מזולתם ורודפים חמיד אחרים. והנה לסתה זו החMRIו בס"ה, שציריך האדם למרדף בתחריביא, ולמוץה להו כמוון דודידי

הקדמה כ"א

מןנו גדה, והוא מהזיוירו בגלגול לתקנו, ובבא רעתה ענייני התשובה, עם שכבר התחלנו לבאר חלקית התשובה שם שמנה בהקדמה ששית. ס) ועתה נבאר באופן אחר, ובו יתבאר מאמר ר' מתיא בן חריש ז"ל, בפרק בתרא ד"זומה ע) בעניין ד' חלקית כפרה, עבר אדם על מצות עשה, והנה כללות העניין הוא, כי תשובה ר"ל: תשובה ה. והענין הוא כמה (במה) שהודיעתיך כי האדם

והיא מיסודת בענייני התשובה והгалגול. דעת, כי התשובה היא באימה. והгалגול הוא באבא. ולכך כל מי שחתטא, אם יעשה תשובה, או אימה עילאה: הנקריא תשובה, יש בידה לתהן פגם האדם, ובזה יספיק. אבל אם לא עשה תשובה, או צריך שיתגלגלו בגלגול לתקון עונו, זה ע"י אבא, כי הוא הנקריא מחשבה כנורע, ועליו נאמר וחשב מחשבות לבתי ידה

הגחות ומראה מקומות

נ) עיין בספר הלקוטים מולדות בפסוק ויאתב

יצחק.

ס) לעיל דף כ"ז ט"ב ד"ה אמר נבואר.

ע) יומא פג.

ס) הקדמה זו ד"ה גם דעת.

ל) שעד מאמרי רוז'ל בסוטו לקוטי מהרי"ז ז"ל דף פ"ה, להלן הקדמה כי>.

ס) חגיגה טו. לעיל הקדמה ב'.

הgalgoles

דס"ג, בבריאת. ואות ו' והו"ה אחת מהם דמ"ה, ביצירה. ואות ה' והו"ה דב"ג, בעשיה. נמצא, כי החוטא פוגם כביכול בדי' עולמות הנונקרים, וגם בשמו הגדל תברך. וז"ס פסוק ויזאו וראו בפגרי האנשים הפושעים בי, פירוש: בשם מש. כל אחד כפי מדרגת נפשו, כמו שביארנו. ועוד"ז כשב בתשובה, מתן שמו הגדל ממש, באربעה אותיותיו. וז"ס ארבעה חלוקי כפרה, ותשובה לד' מיני חטאות. נמצא, כי הארבעה חטאות פוגמים באربעה אותיות ההו"ה, ואربעה מיני תשובה וכפרות, חוררים לתוך ארבעה אותיות ההו"ה.

ואחר שהקדמנו לך הקדמות הנז', נבהיר עתה לשון המאמר, וזה עניינו: הא', עבר אדם על מ"ע, לא זוז משם עד שמהולים לו וכיו'. וקודם שנבואר עניינו, נחזור להקדמות הקדמה אחרת, והענין הוא, דעת, כי תשובה, ר"ל: תשובת ה'. וארבעה מיני תשבות הם, לפי שלפעמים תרד העשיה, שהיא ה"א תחתה, אל שלשה ראשונות של י"ס דקליפה, וזה נקרא גלות שכינה. ואמ החטא יותר חמוץ, ייריד האדם בחטאו את העשיה, בשלשה אמצעיות של הקלייפות. ואם יותר חמוץ, יירידת בשלשה הקלייפות. ואם החטא יותר חמוץ, יירידת בשלשה תחתונות של הקלייפה. ואם החטא יותר חמוץ, יירידנה במלכות הרשעה העשירית שב"ס של הקלייפות. הם הם ארבע בתמי' של גלות שכינה שהוא רקליפה.

שהיא העשיה, היורדת בתוך הקלייפות. אמוגם מי שפוגם ביצירה, או בבריאת, או באצילות, אינו גורם שיירידין אל הקלייפות, כי הקלייפות למטה מעולם העשיה עומדות, אבל הוא באופן אחר, ובו ארבעה מדרגות הנז', ממש, והוא, כי היצירה יורדת בעשיה, בשלשה ראשונות שבת. ולפעמים בשלשה אמצעיות: ולפעמים בשלשה תחתונות. ולפעמים במלכות של עשייה. והרי הם ארבעה מדרגות בירידת היצירה בעשיה, וגם הם נקראים גלות אל עולם

כלול מכל העולמות, וע"פ שלא זכה עדין אל כלם, רק אל נש דעשה, עכ"ז מוכן הוא לקבל את כלם לכשיתקן מעשיין, וזה תלוי ביד האדם, כפי מעשו כד ישיג מיצרה, או מבריאת, או מציאות. וז"ס פסוק ויוצר רוח האדם בקרבו, שארז"ל שהנפש של האדם נגדלת בהיות בתוכו והבן זה. ואמנם הפרש גדול יש בין הזכלה לזה או לזה, והוא, כי הנה הודענו כלל אחר, כי נפש האדם כולל ברמ"ח איברים שללה, ובש"ה גדים שללה. וכן הרות. או הנשמה. והנה כשהאדם חוטא פוגם באביב פרטימא מבורי הנפש, או הרות, או הנשמה. וכפי מה שיש בו, כד הוא גדול חטא. אם יש לו نفس, פוגם בנפש, ואם רוח ברות, ואם נשמה בנשמה.

וכן עד"ז כפי גודלות הנפש של האדם, כד היא גודלות תוקף יצרו וכמ"ש ז"ל פ) כל הגודל מהבירו, יצרו גודל הימנו. והענין כד הואῆ מה שידעת כי גם את זה לעומת זה עשה האלים צ) מהבירות, צפחה רשות לצדיק, כי רוצח להדרות אל הקדושה, כקוף בפני אדם. ובזה תבין תוקף ק) חומר חטאו של אדה"ר שגורם קלול ופגם בכל העולמות, עד סוף כל הדורות. והסביר היא, עמ"ש כי כפוי תוקף גודלות נשמותו, כד תוקף הפגם שפנס. וכן עד"ז בצדיקים וחסדים גמורים כגון ריב"ז, כי חטא קל אצלו, והוא חמור מכמה חטאות של אחרים. ונמצא כפוי זה, כי מי שיש לו נפש מן עשייה, אינו פוגם רק בעשיה בלבד, כי עד שם השגתו ידו ולא יותר. ועוד"ז גם כן כאשר ישוב בתשובה, הוא מתן נשמותו, שהוא המקום אשר פגם.

וכבר הודיעתי כי ד' אותיות של הו"ה, מתחלקות בד' עולמות אב"ע, ובכל אחת מהם יש הו"ה אחת, והם: אותן י' והו"ה אחת מהם דע"ב, באצילות. ואות ה' והו"ה אחת מהם

הגנות ומראה מקומות

דף קע"ט ט"ב ד"ה ועתה נבואר. שער הפסוקים בראשית בפסוק ומעז הרעת דרוש א"ד. לקוטי תורה בראשית. תע"ס סוף שיעור ח'. ושיעור ט"ז מן אות מ"ב.

(פ) סוכה נב. ע"ח ח"ב שער כי פרק א' ושער לי' פ"א שער מ' פרק י"ד.

(צ) ע"ח ח"א שער עקדות פרק ב'.

(ק) שער מאמרי רשבי זיע"א פרשת קדושים

דקליפה, וכשישוב גם כן הווי תשובה: תשובת ה', כי התשובה שהיא בינה, ג"כ תרד עד המלכות, ואנו יחוירו מלכותות ותת', כי ע"י ירידת הבינה, תגרום חיבורם, והוא תשובה.

בחי' ד', והיא, אם חטא במצבות עשה, באופן שפגם גם בחכמה, ש) והפרידה מן הכתה, ואנו כשיישוב בתשובה, הווי ג"כ תשובה: כי תשובת ה' עילאה בינה אל הכתה, ואנו גם חכמה יعلاה עמה, והרי נתבאר חלוק כפירהaea.

חלוק כפירה הב', אם עבר אדם על מצות לית' ועשה תשובה וכו', אז תשובה תולה, וי"ה מכפר, כי אז בחטאו פוגם ביצירה בת"ת, ונפרדה המלכות, ונסתלקו גם השש קצוות. וכשבתשובה: תשובת ה'. אמנם אוחם השש קצוות, החיל שיש בינויהם, רוזה היא לעלות שם לעמלה במקומה להתחבר עמהם, ואינה יכולה עדין לעלות שם, וنمצתת תליה עד שיבואו אורות הבריאה, הנקראים יום הכהרים, ואנו עולה עד שם, והוא תשובה תולה, וי"כ מכפר. וגם בויה יש ד' בחינות שוכרנו בעשיה, אלא שכלים הם בסוד ירידת היצירה אל העשיה, ולא בקהליפות כנז"ל.

חלוק כפירה הג', אם עבר אדם על חיבבי כריתות, פוגם בבריאה, ואנו כשיישוב בתשובה וי"כ תלוין עד הגנור, כי ת"ת ומלכות שניהם אינם יכולים לעלות לעמלה ממקוםם, עד אשר יבואו יסורים מן או"א, וירקרו העון ההוא, בסוד פסוק יסוד יסורי יה, שהוא או"א. ובסוד פסוק מן המצר קראתי יה, כי מהם הצרות והיסטוריין. וגם בה יש ארבעה בחו' נונר.

חלוק כפירה הד' הוא, אם עבר אדם על חילול ה', כי אז פוגם באצילות, הנקריא עולם החים, שאין שם מות כלל, וగרים מיתה בעולם החים הנצחים, ולכן תשובה ויה' תלוין, כי אין אחד משלשה עולמות יכול לעלות לעמלה ממקוםו עד הגנו"ל, עד יום המיתה, מדה בוגן

היצירה, יعن' ירד מקדושתו החמורה, אל קדושה קלה שביעשיה. ועל דרך זה מדרגות אלו הארבעה הם בירידת הבריאה ביצירה, ונקרא גלות הבריאה, וכן על דרך האצלות, באביבה מיני מדרגות עצמן הנונר וכל אלו נקראים גלות שכינה.

הכל העולה, כי ארבעה סיגים הם, וכל סוג כלול מאربع מינים. פירוש: כי ארבעה עולמות הם, וכנגדים יש ארבעה מיני תשובה מכלות. ובכל עולם מהם, יש ארבעה מיני תשובה פרטית.

ונתחיל לבאר הראשונה, וממנה יתבאו כל ארבעה אחרות, וזה החליל לבאר בע"ה: הא' הו, אם עבר אדם על מצות עשה, ועשה תשובה וכו', כי הנה אז פוגם בעולם העשיה, וכשבתשובה, לא זו ממש, עד שמוחלים לו מיד, לפי שע"י מה שעובר על מצות עשה, גרים להוריד מלכות העשיה, ולהפריד הה"א מן הת"ת, וירודות בשלשה ראשונות של הקלייפות בלבד. וכשבתשובה, בנקל הוא להעלוותה משם, ותקף נתקנת. כמו שהודעתך, כי השלשה ראשונות דקליפה, הם עצם חווורות להיות קדושה. והם סוד מ"ש רוז"ל, ר) וכן ירדן שנintel מזה ונתן לויה. ולכן תקופה בשובו בתשובה, עולה מלכות דעשיה שהיא הה"א, לעמלה במקומה, וחווורת להתחבר עם הת"ת, וזה נקרא תשובה: תשובת ה'. והרי זו בחו' אחת בעשיה עצמה.

בח' ב' בעשיה עצמה, והוא, אם הפריד גם הת"ת מן בינה, באופן שגרם שרידה העשיה, עד שלשה אמצעיות דקליפה, כפי מה שחתא במוץות עשה. וכשבתשובה, גם כן הוי תשובה: תשובת ה', כי תשובת ה' תחתה, עד ה' עילאה, בינה. ואנו יعلاה גם הת"ת עצמה.

בח' ג' בעשיה עצמה, והוא, אם חטא במוץות עשה, באופן שפגם גם בינה, וגרם להורידה, וירידה העשיה עד שלשה אחרות

הגבות ומראה מקומות

ר) ב"מ כא: ועיין שער מאמרי רוז"ל דף כ"ז
ש) ירושלמי מקות פרק ב' יליקוט יחזקאל סימן ח"ג.

ד"ה מסכת בבא מציעא.

וז"ס הgalgalot כנודע. ובזה תבין מ"ש ז"ל ב'
מאמרים במסכת יומא פרק בתרא ת) חד אמר,
גדולה תשובה שודגות נעשה לו כשוגות, כי
זה מדובר בזדון הנקרא פשע, שבתחלתו גולם
שהקליפות היו לוקחים כל השפע כלו לעצם,
ועתה ע"י התשובה גרם שגם שהקליפות שיקחו
כל השפע, עכ"ז חוררים ומורידים לנו מן השפע
היא על ידי עצם, אחר שלקחו לעצם. וזה
אמר שודגות נעשה לו כוכיות, הוא בעון,
שאינו חוטא אלא לתאבון, כי אז כשבתשובה
גורם שהקליפות לא יקחו מן השפע היורד כל
לעצמם, ומגע מהם אפילו השפע שהוא לוקחים
לעצמם.

מדה, והיא מפרקת הכפרה לגמרי, וגם בו יש
ד' בחוי הנזול.

ועתה נבהיר ג"כ השינוי, שיש בין חטא
לעון, ופשע. דעת, כי הפשע הוא, כאשר יודע
האדם את רבו, ומכוון למרוד בו להכעיסו, ואנו
גורם שהקליפות יקחו כל ממנו אל התחתונים,
הפש"ע, ואינם נתונים כלל מנו אל התחתונים,
ישראל. וכן הוא, כאשר עושה ברצונו, אלא
שאינו להכעיס, רק שאוכל נבלות לתאבון,
ואנו גורם שהקליפות יקחו ג"כ השפע היורד,
אמנם אחר שלוקחים אותו, חוררים הם ומורידים
מן השפע הוא שלקחו, ונונתנים לנו קצת, כי

א) הקדמה כ"ב

הוא מוכן לעלות במדרגה במעלה גוזלות
בעונה, אבל לא בפעם אחד, האמנם תקופה אחר
פטירתו עניישותו, למרק העונות היותר חמורים
אשר לו, ואנו יכניסו במחיצת אחת במעלה,
ובהגיע תור עלייתו למחיצה יותר עליונה,
יחזרו להענישו למרק החטאיהם היותר קלים
מן הראשוניים, ואנו עלה במדרגה שנייה יותר
עליזונה, אח"כ יחוירו להענישותו עוד על דקדוקי
מצותם שם כחוט השערה, בסוד וסביריו נשערת
מאך, ואנו עולחו במחיצתו האמיתית הרואיה
אליו. ולקמן יתברר מציאות ענשים אלו איך
ענינים.

והנה הצדיקים גמורים כדור המלך ע"ה
ודניאל, הוצרכו להתבשר מאתו יתרבר, שנינו
בעונה ב' ולא יצטרכו לעונשים ולגלגולים האלה,
וכמ"ש דוד המלך ע"ה לולי האמנתי לראות
בטוב ה' בארץ החיים וגוי. וכתייב אחת שאלתה
מאת ה' אותה אבקש שבתי בבית ה' כל ימי חי
וגוי. ונתבשר ע"י אביגיל הנבואה, באمراה והיתה
נפש אדוני צורה בצרור החיים וגוי. גם דניאל
נתבשר, ואתה לך לך ותגוז ותעמוד. ועכ"ז
מצינו במדרש הגנעלם של הזוהר בכתבת יד,

מדברת בעניין עונש הנשומות של הרשעים,
ולגלולים, ובאיו דבר מתגלגים. ועתה אכתוב
מעט בעניין עונש הנשומות של הרשעים בעונה ז',
شمתגלגים ובאים בכמה גולגולים לכפר עונם.
ודע, כי כמעט אין אדם בארץ אשר ימלט
מגלגולים אלו. ודע, כי הנה הרשעים אחר
מיוחתם, נכנסים בגיהנם, ומקבלים שם עונשם,
ומתכפר להם. ומשפטם י"ב חדש. ויש רשות
שכתוב בהם ואת נפש אויבך יקלענה בתוך כף
הקלע, ואין זוכים ליכנס לגיהנם אחר פטירתם
למרק עונם, אמן נפשם הולכת מדהי אל דהי
בגלגולים שונים, עד יマーク ענסו קצת ויכול
ליקנס אח"כ בגיהנם י"ב חדש להתכפר לגמרי.
ולאלו אין זמן קצוב, כי לפחות ייכסו בגלגולים
ההם עשרים שנים, או מאה, או אלף, והכל תלוי
כפי ערך העונות שעשה בתחילת בעונה ז'. אמן
הצדיקים ות"ח, אין אור של גיהנם שלולתם בהם,
cum"ש ז"ל על אלישע אחר ב') לא מידן נדייניה
משמעותם דעסוק באורייתא, ולכון הם צרייכים
להתגלגל בעונה זו למרק איזה חטא אשר להם,
כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא
יחטא, והנה הצדיק אחר פטירתו מן העונה ז',

הגהות ומראה מקומות

ב) חנינה טו: לעיל הקדמה ד' ריש דף כ"ב.
דף ל"ג ריש הקדמה ט).

ה) ימא טו:

א) ספר הלקוטים תחולת פרשת בראשית.

ענשו, עד שייהי מוגשם בגוף ונפש, ואנו בהתגללו שם, סובל ומרגיש הצער ההוא, ועי"כ מתכוירים עונותיו. ואמנם כפי ערך חטא האדם, כך בחו"י אופני גלגולו, אם בצוותה, אם ב"ב"ח וכו'. וכך אפלו הצדיקים ות"ח, יש קצטם אשר מתגללים עד הנזיל, מחתמת שבתייהם בא לידם איזה עון, הצדיק כפי עונש הגלגול ההוא, ואח"כ עולמים במעלה הרاوية להם, כי בהכרה העון צrisk להמחק, והקב"ה אינו ותורן, כי הוא תמים פועלו, כי כל דרכיו משפט. ואע"פ שהוא צדיק גמור, לא יקבל ממנה שום שוחר על מצוחה כמו"ש ז"ל, ולא עוד אלא שגמ' שישרתו להעלתו במדרגה יותר עליונה, חזורים ומתגלגים אותו בגלגולים הנז', אם עדרין נשאר להם למרק איזה עון שrisk גלגול כזה.

ופעם אחת הייתה עמו מורי ז"ל, וא"ל, כי היה רואה בעיניו איש אחד, מזמן דור התנאים שמדובר בעו אחת נקבה, לסתה שהיה משמש מתחו לאור הנור, ונודע דהוין ליה בנים נכפים, ונמצא שגרם לבניו شيינו נכפים, ושימותו באקטנותם, והז' שופך דמים ממש. ולא עוד אלא שופך דם בניו. ופעם אחרת אמר לנו שהיה רואה בעיניו חכם אחד גדול מדור שלפנינו זה כמה שנים, שהגיע זמנו להעלות עתה למחיצת יותר עליונה מהשהיה בתחילת, וכך עתה בעת היה עצמה, ראה בעיניו שחזרו להענישו על דקדוקי מצות קלות כזו"ל, כדי להעלתו אל המעללה הגדולה היהיא, כי כפי ערך המעללה שמעלים אותו, risk שיזדכך יותר, אפילו בדקוקי מצות כחות השערה כזו"ל. ומכל הדברים שהיה נגען אז, לשתי סבות: האחת, על שהסיח עצמו מן התפלין, באמריו יה"ר"ם שללא נגע לריק ולא נلد לבלהה, כמו שאומרים אחר קדושת ובא לציוון גואל, ולהיותו מכויין בתפללה היהיא, הסיח דעתו מן התפלין, ונגען על זה הדקדוק הקל. ומה יעשה מי שאינו מכויין

בפסק על כל הטובה אשר עשה ה' לדוד ולישראל עמו, שישב דוד בעה"ב שבעה שנים אחר פטירתו, קודם שהכenisו בירושלים של מעלה. גם מצינו בשמואל הנביה שכול' ממש ואחרון, כשהעלתו שאל באוב, שאמר לmeta הרוגתני לעלות, ואزو"ל ג) שנתיירא אויל היה יום הדין הגדול. כנראה שאפלו שכבר עמד לדין בעת פטירתו, עדרין יש דין ועונשים אחרים. גם ריב"ז שלא נהיה מקרא ומשנה וכו', והיה בוכה בעת פטירתו, כנוכר במסכת ברכות ד) ומה יעשו שאר הצדיקים שאננו דומים אליהם, ומכ"ש שאר בני האדם בע"ה, ואין להאריך במקום שרואוי לזכור.

וכבר כמה פעמים הייתה עמו מורי ז"ל הילך בשדה, והיה אומר לי, הנה איש אחד הנזכר בשם כך, והוא צדיק ות"ח, ולסבת עון אחד פלוני שעשה בחיו, הוא עתה מתגלל תוך אבן זה, או צומח זה, וכיוצא בו, וכמו שיתברא לך מקמן. ומדובר לא הכליר בו מורי ז"ל, והיינו חוקרים אחר הנפטר ההוא, ומצאנו דבריו בנימם ואmittiyim ואין להאריך בדברים אלו, כי לא יכול ספר. ולפעמים היה מסתכל מרוחק ת"ק אמה בקביר אחת, שבין עשרים אלף קברים אחרים, והיה רואה נפש המת הנקבר שם עומד על הקבר התוא, והיה אומר לנו הקבר ההוא קבור בו איש פלוני ושמו פלוני, ומענישים אותו עונש פלוני, על עון פלוני. והיינו חוקרים על האיש ומצאנו דבריו אמתים, וכolumbia רבות וגדולות לא יכול רעיון.

ה) ונחזור אל הדורש שלנו, כי הנה אחר פטירת האדם, נפרעים ממנה על חטאתיו, קודם שכיניסו בಗיהנם, בהרבה מציאות של עונש, וולם נקרים בגלגולים. רוצה לומר: כי יתגלגלו או בדורם, או בזמן, או בחיי, או בבדבב. וכמעט רוב בני האדם לא ימלטו מלתגלגלו בגלגולים אלה. והטעם הוא, כי אין יכול לקבל

הגבות ומראה מקומות

ה) ספר הלקוטים בראשית בפסק בראשית ברא. ופרשת עקב שער המזוזה פרשת עקב.

ג) מדרש רבת ויקרא פרשה כ"ז.
ד) ברכות כה:

ואמנם עניין זה הgalgal שמתגלל בארץ, הוא בא' מב' פנים : הא', עניין אלו הנשמעות של הרשעים אחר שמותו, ולא זכו ליכנס ב涅הנום, נכנסים בגופות בני אדם החיים בע"ה, ומדברים מנוחה אל הצדיקים בע"ב כמו"ש ז"ל ז' על סוק ילכו מהיל אל חיל. והטעם הוא, כי בכל מדרגה ומדרגה שעולמים, צרייכים מרוק חדש כנו"ל.

בהתה גודל, ואו אם האדם ההוא יחתא, מתגבר עליו נפש ההיא המתעbara בו, ומהטיאן, ומסיתו לדרך רע, ע"ד מה שנתבאר אצלינו בדורשים הקודמים, שכשר נשמה הצדיק מתעbara באדם, מסייעו להיטיב. כך נפש הרשות מיטתו להרשות וכבר נתבאר אצלינו עניין זה, כי לפעמים המתעbara באדם, הוא לחשעת עצמן, כדי להתקין עצמו המתעבר עצמו. ולפעמים הוא תועלת האדם, כדי שהנפש היא מסייעתו להטיב. וב' בח' אלו, ישנו גם בנפש הרשות המתעbara באדם, או יהיה לתועלת הנפש היא האדם רשות ותתעbara בו הנפש היא להחויקו ברשותו, עד יאכדוו מן העולם ח'ז'. והנה שהנפש המתגללת באדם באחד מב' פנים הנזכר, החלים זמנו הקצוב לו לעמוד שם, ונחכמרו עונותיו, אז יוכל לבא אה"כ בעה"ז בgalgal גמור אמיתי, וילוד בגוף בעה"ז כאשר בני אדם.

ונחזר לעניין, כי ראוי שתתדע, כי לא בכל זמן יש כה אל המgalgalים הנז', בדום ובצומה וכו', לעלות שם ולהתתקן, כי לכל זמן ועת לכל חפץ. אמן זמנו וזה זמן עלייתם: דע, כי מי שנתגלל בדום, וגזרו עליו זמן קצוב של כריך שניים, הנה כאשר יגיע זמן עלייתו מן הדום, להתגלל במדרגת הצומת, אינו עולה רק בארבעה חדשים אמריעים שב"ב חדש.

בתפלתו, ולא בתפילין שעל ראשו. ו) גם נגען, לפי שום שבתอาท' יצא לרשות הרבבים, ונכנס מעט עפר תוך מנעליו, והלך בו ארבע אמות ברשות הרבבים בלבד כונה. ובזה תבין כי אין מנוחה אל הצדיקים בע"ב כמו"ש ז"ל ז' על סוק ילכו מהיל אל חיל. והטעם הוא, כי בכל מדרגה ומדרגה שעולמים, צרייכים מרוק חדש כנו"ל.

וראו עתה לבאר, מה עניין galgalim אלו. הנה נתבאר אצלינו, ח) כי כל העולמות כלם, נבראו מברורי אותם ז' מלכים שמכלו בארץ אדום אשר מתו, והוא יותר זו הוברר בעולם האצילות, ואחריו הוברר לצורך עולם הבריאה, ואחריו ליצירה, ואחריו לעשייה. והיו תר זך שבעשה, הוא האדם. והוברר תחלתו, ואחריו ב"ח בלי מדבר, ואחריו הצומת, ואחריו הדום. ואמנם הצדיק ע"י מעשין, וע"י המצוות שעושה באכילתו וכיוצא, יש כה לבורר עוד מחלוקת הדומים, להעלותו אל הצומת, ואל החתי, ואל האדם. כמובואר אצלינו בשער המצוות בפ' עקב, במצוות ברכת המזון. ט)

ואמנם הרשות ע"י מעשין, גורם להפק שמרידים ולא מעלים, ויש מניינו עונות שגורדים חלק האדם ירד עד בח' הדום, ויש עד הצומת, ויש עד החתי בלי מדבר. ולכן נגד זה, יש רשות שאחר מותו מתגלל באבו דום, כפי מה שחתא בחיו, ויש רשות מתגלל בצומה ויש שמתגלל בבעל חיים, כי ע"י עונם נמשל בבחמות נדמו, ובמעלה אחת הם עומדים וננדמים זה לזו. והנה אלו המתגללים בgalgalim אלו, יושבים שם זמן קבוע, עד שימרך עונו שגרם לו להתגלל שם בצומה, וככלות זמנו עולה ומתגלל בעל חי, וככלות זmeno עולה ומתגלל באדם ממש.

הגהות ומראה מקומות

ט) סוף הלקוטים בראשית דרשו א': שם פרשת עקב בפסוק ועניך ויריעבך. שער הפטוקים תשא זך קני'ג ד"ה וכבר הוזעתין.

י) סוף הפטוק מעשה של הרות.

כ) לעיל זך כ"ג הקדמה ח'. ספר galgalim סוף פ"ד ופרק ח'.

ו) עולת תמיד דף פ"ג ט"ב ד"ה וצריך שלא. פ"ח שער התפילין פרק י'. שער הלחנות ח"ב עניין סעודת שחירת של שבת דף ק' ט"ב ד"ה תניד לי מורי. ז) ברכות סה' מ"ז כת. ח) ע"ח ח"ב שער מ"ז ומ"ד פ"ג ד'. מבוש ש"ב ח"ג פ"ת.

שהם חיים ונגרים ונובעים ואינם דוממים כמו העפר. והמלח נעשה מון המים, ולכון נקרא גם הוא צומת. וזה רוז' בל מסכת שבת, הגוטל מלח מון המחצב שלו, חייב משום קוצר. וידוע הוא, כי אין קצירה אלא בצומת.

ותנה עניין המגולגלים נתבאר עניינים במקומות רבים, וכגופר בפסוק האזילה מהרב נפשי מיד לב יהודתי, גם רמו רוז' (מ') אמר ריש תורא בדיקולא סליק לאגרא וכו', כי הרואה שור שחור ביום ניסן, יברך ממן, ויעלה לגג, מפני שהשטון מrank בין קרניינו. והענין הוא, כי השור שהוא דינא קשה, יותר מוכן להתגלגל בו הנפש, יותר משאר הבתמות, ולכון יברך ממן, משא"כ בשאר הבתמות. לפי שקדם לנו, שאין זמן עליית המגולגל בצומת לב"ח, אלא מניסן ואילך, לכון ביום ניסן, שאנו נכנס בו המגולגל הרשע ההוא, אולי ע"י חוספת העבור ההוא הרע, יזק למי שיפגע בו. אבל אחר שהרגל בו, אינו מזיק, ולכון אין קפידה אלא בחדרש הא' לעלייתו, הוא חדש ניסן, שהשור באלו העשב הצומת, מתגלגל בו הרשע ההוא, שהיה בתחלת בצומת ההוא. וכבר נתבאר אצלינו בשער הפסוקים (ב') בעניין יונוס וויימברוס, בני בעל הרשע, שעשו את העגל בחודש תמוז, ועליו נאמר בתבנית שור אוכל עשב. (א)

ועניין המתגלגל בדורם, נתבאר בעניין גבל הכרמלית, שכותב בו ويمת לבו בקרבו, והוא

השנה, והם: אב, אלול, תשרי, חשוון. כ) ואם זמן התקצוב להם לעלות, נשלם בארכעה חדשים אלו, עולה. ועם לאו, צרייך להמתין עד שנה אחרת, בארכעה חדשים אמורים הבנו, אשר בה. וכן עלייתם מן הצומה אל החי, הוא בארכעה חדשים ראשונים, שם: ניסן, אירן, סיון, תמוז. וכן עלייתם מן החי אל האדם, הוא ב"ה חדשים האחרונים, שם: כסלו, בטבת, שבט, אדר.

ואמנם ע"פ שסדר עלייתם הוא ע"ד הנז"ל מן החומרם אל הצומה, ומן הצומה אל החי, ומן החי אל המדבר. הנה לפעמים ויעלה המגולגל שתי מדרגות יחד, כמו מי שנתגלגל בחילה בדורם שהוא העפר, ותבא איזו בהמה ותאכל עשב, ובו מעורב מעט עפר, אשר בו היה מגולגל הנפש היא, והנה עתה נש ונתגלגל בהמה ההיא, ועלה ב' מדרגות יחד, שהו מן הדורם אל הב"ה. או באופן אחר, כי אם יהיה מגולגל בצומת, שהוא הירקות ופירות האילן, ויכלם האדם, נמצא כי המגולגל ההוא עלה מן הצומה אל האדם, והם ב' מדרגות בלבד. ולפעמים יעלה המגולגל כל המדרגות בפעם אחת, שהו מן הדורם לאדם, כגון הרוי שהאדםأكل מעט עפר שנעהרב בתחום התבשיל, ובאותו עפר היה מגולגל אחד, נמצא שעלה מן הדורם לאדם.

ודע, כי המגולגל במים ובמלח, אינם נקרים דומים ל) רק צומה, והטעם הוא, לפי

הגהה

(א) ובמקום אחר מ"כ ממש מהרתו ז"ל, כי עשב ר"ת שבעה עשר בתומו.

הגהות ומראה מקומות

בליקוטים מדבר במלח הנמצא בהרים כמו בערי אשכנו או בתווך העפר, ובמספר הדרושים מדבר במלח הנעשה מן המים. ועוד יש מלח אחר שלישי ואולי שהוא הוא בין הדומם והצומה, והוא שיש מין עפר מליח וմבשלים אותו במים ואחר כך אותם המים מבשלים עד שנשאר מלח נקי ולכון חזק, והוא נעשה בצתת תובב"א ובמקומות אחרים עכ"ל.

מ) ברכות לג. פסחים קיבן:
נ) שער הפסוקים תשא דף קנ"ג סימן ל"ב.
ספר לקוטי תורה פרשת תהא.

כ) ספר הליקוטים בחקותי. שער הפסוקים תשא דף קנ"ג ט"ב ד"ה וכבר הודיעתי.
ל) עיין שבת עג: האי מאן דכנייף מילחא מלחתה חייב משום מעורר. שער המצות פרשת עקב. ע"ח ח"ב ש"ג פ"ב. ארבע מאות שקל כסף דף ע"ג ריש ע"א. וז"ל הגהות צמה שם בספר ארבע מאות שקל כסף בספר הליקוטים דף מ' כתוב שהוא דומים. ובספר הדרושים כתוב שהוא צומה, כי נעשה מהמים והמלח. ובספר הכוונות כתוב שהוא בין הדומים ובין הצומה, ונלעיד חיים (כה' [כיה] יעקב צמה) כי

הgalgalim

מן העולם. ז"ס פסוק והעלת נובל. כי מי שמאכיל נבלות לישראל, מתגלל בעלה הנובלות לארץ. גם ז"ס כי תהיו כאלה נובלות עלייה. ולפעמים כי אחר שהעלת זואת נובלת, חזר להתגלל בעלה אחרת, וגם היא נובלת עד כמה פעמים, עד האדם שמתגלל בעה"ז כמה פעמים כפי העונש הרואין להם.

ויש מי שמתגללים בימים, והם גם כן נקראים צומח, כנוז"ל צ) והם אלו: מי שעובד דמים בעה"ז, מתגלל בימים, וסימני על הארץ תשפכנו כמוים, ונאמר שופך דם האדם באדם דמו ישפך, וענשו הוא שעומד בקהלות המים, שם הימים נקלחים עליו תמיד, והוא רוצה לקום ולעמדו, והימים מפליים אותו בכל רגע, ואין לו מנוחה כלל, ותמיד הוא מתגלל סביבה במקום קלוח הימים ההם. גם נרמזו זה בפסוק (שמואל ב' י"ד) כי מות גנות וכנים הנגרים ארצת. גם כל מי שמיתתו בחנק, ולא עונש בב"ד של מטה, מתגלל בימים, ושם נחנק בכל רגע כנוכר.

והנה הבא על אשת איש, אשר מיתתו בחנק, מתגלל בריחיים, שנותנים בהם החטים, ותוונים על ידי הימים המתגללים הריחיים, ושם נידונים האיש והאשה ההיא, בסוד תחנן לאחר אשתי.

גם המזולז בנטילת ידיים, מתגלל בימים. ז"ס פסוק אזי עבר על נפשנו הימים הzdונים ברוך ה' שלא נתנו טרכ' לשניהם. כי הנה ר"ת נתנו טרכ' לשניהם, ר"ת נטל. ז"ס מ"ש ז"ל ק) האוכל بلا נטילת ידיים נערק מן העולם, ונדרון בימים כנוז"ל. גם ממילא רמז להפרק ואמר, ברוך ה' שלא נתנו טרכ' לשניהם, ר"ת שנטל, כי ע"י שנטלו ידינו, לא נתנו טרכ' לשניהם של הימים הzdונים הנו"ל, וכן ברוך ה', שלא

היית לבן. וסוד העניין יובן ממש"ל, כי לבן מתגלל בבלעם, ואח"כ בנבל הכרמל. והנה בלעם הרשע, היה לקראות נחשים, ואין כתו אלא בפיו לקלל בני אדם, וכשנהרג בלעם מתגלל באבן אחת, שהיא חי' דום, לכפר לחישתו בפיו כנוכר. וכשנתגלו אח"כ ס) בנבל הכרמלי, כי אז הייתה תחולת ביאתו בעולם הזה להתקoon, הנה כשאריעו אותו המשעה שחרף את דוד, ואמר מי דודומי בן ישי וגנו, ורצה דוד להרגנו, יען כי בא לתוך דבר הרע של בלעם, והויסיף פשע, וחזר וחטא בדבר, לקלל את דוד מלך ישראל, ואזו זכר נבל ויידע כי בתוליה מתגלל באבן לתוך דבר הרע של בלעם, ועתה חזר לקלקלו, ולכך וימת לבו בקריבו בזכריו כי הוא היה לאבן בתוליה כנוכר, ולכך לא כתיב ויהי, אלא והוא היה לאבן. והנה נבל היה אדם גדול, ואין תימא איך ידע זה. גם אפשר שהגדיד לו איזה נביא או חכם. גם אפשר דמוליו חוץ, אע"ג דאיחו לא חז. גם עניין הגלגול בדורם, נרמזו אצלנו בפסוק כי אבן מקייר תועק, כי יש מגולגים באבן שכיר שהוא בדורם, או בכפים מעץ יעננה שהוא הצומת, ומשם וועקים מושב העונש אשר להם שם, ועוד יתבאו רצח פסוקים אחרים עתה בע"ה.

והנה נבר עתה קצת מיני מגולגים: דע, כי המדבר לשון הרע וכיוצא בו, מתגלל באבן דום, כמו שביארנו פ) בעניין נבל, שכותוב בו ויהי לאבן, כי תמורת הדברור הוא דום. המאכליל נבלות לישראל, מתגלל בעלה האילן, והוא הצומת, ואזו ענשו הוא, שהrhoות מכאה בעלה ההוא, ומהזירתו לכאן ולכאן, ואין לו מנוחה. וכשנסלם ומן הקצוב לו, נערת העלה ההיא מן האילן, ונובלות ונופלת לארץ. וזה בדוגמה מיתה ממש אצלו שנכרת ונעקר

הגחות ו耄אה מקומות

ז"ע"א ימרו דף פ"ז ד"ה שם דף ס"ט. ספר הליקוטים ויצא סימן כ"ט.

פ) להלן הקדמה כ"ט.

צ) לעיל הקדמה זו ד"ה ר"ע כי המגולגל. ק) סוטה ד: שער המצוות עקב דף צ' ט"א ד"ה נטילת ידיים.

ס) להלן הקדמה כ"ט. שער הפטוקים בלק דף קפ"ח ט"ב ד"ה והנה נתחבר. ספר הליקוטים שופטיט סימן י"ט בפטוק ואם ירחיב. ספר ליקוטי תורה בלק בפטוק חממות נפשי מות ישרים.

ע) שער המצוות שופטיט דף קל"ז ד"ה וגחזר לעניין ראשון. להלן הקדמה כ"ט. שער מאמרי רשבי

לפניהם ב"ד שדנים אותו בעת גלגולו או עונש, ומשנים את עונשו מעת לעת, מעונש זה אל עונש אחר, כפי הדין והמשפט הרואיו לו.

אמר שמואל: עוד מצאתם לקטינים קרוביים אל הנזוכר, וاع"פ שבתווך דברי הרב ז"ל, נראה שאיןם מפי מורי הרב ז"ל, המשביר בר הגודול ולה"ה, כאשר כתוב הוא כן, עכ"ז לא נמנעתי מהציגם לפנייך, ז"ל, וזה מצאתם בקונטרא הר"א הולי ז"ל. ונלע"ד בלי ספק שאינו מומי ז"ל, הבא על הבהמתה, יתגלל בעטלה. הבא על הנדה, יתגלל בגויה. הבא על איש, יתגלל בחמו. הבא על הומר, יתגלל בשפן או בארכנטה, נקבה. הבא על הזוכר, יתגלל בקדשה יהודית. הבא על אשת אביו, יתגלל בגמל. הבא על אשת אחיו, יתגלל בפרד זכר. הבא על אחותו בת אחיו או בת אמו, יתגלל בחסידת, ויתרגותו תברותיה כמ"ש ז"ל. וז"ס פטוק ואיש כי ייקח את אחותו בת אחיו או בת אמו הסה הוא. וכן הבא על חמוטו. השוכב עם בהמה חייה ועווף, יתגלל בעורב. המסתכל תמיד בעריות ומבייע בהם, יתגלל בראש שרוואה למרחוק יותר מכל העופות. וכל זה אם לא עשה תשובה.

אמר שמואל: עוד הקדמה זאת, כבר העתקתי אותה בשער מאמרי רוז"ל, דף ת) ועכ"ז לא רציתי מלסתירה מכאן, שהוא מקומה האמתי, והוא בשכר נשימות הצדיקים, ואחרתיה עד אחר חבות הקבר.

עשנו כמו הרשעים, שאינם נוטלים ידייהם. גם מי שאינו מביך ברכבת הנגנים, ומולול בהם, גוזל אביו ואמו חבר הוא לאיש משחית, וגם הוא מתגלל במים.

ויש מי שמתגלגים בבעלי חיים, והנה הפרנס המתגאה על הצבור יתגלל בדברים. וכמ"ש ר' רב נחמן בר יצחק, לא יא יהורתה לנו, חדא שם הכרשותה, שנתגאה על ברק, ושלחה והם דברה הנביאה, שנתגאה על ברק, ואחריו לקראו והיא לא רצתה לרכת אצלו גם חולדה הנביאת, בותה לצדקתו המליך, ואמרה אמרו לאיש הזה אשר שלוחתכם אליו, (מלכים ב' כ"ב) כמ"ש ז"ל ש) והנה בתוך דבריהם רמו, כי דברה היא בעלת גאות, ולכן אינה עושה מלאכה, וגם היא דברנית, כי בכל שעיה לא תשקט פיה. ולכן פרנס המתגאה על הצבור, וכן מי שמדבר דברים שלא כהוגן, שניהם מתגלגים בדברה, שיש בה שני מדרות אלו.

ודע, כי אין לך שום אחד מalto המתגלגים כנזכר, או שום נשמה שנענשת בכ"ד של מעלה, שאין לפניו כרוו אחד שמכרוו עונשו ועונו תמייד בכל הזמן הוא שהוא מתגלגש, או שנענש שם כנזכר, ואני זו מצלו. גם יש עמו שוטר א', שמעניש אותו גלגול הרואי לו, כגון מי שנתגלה במים, הנה השוטר הוא עומד עליו תמיד, להפילו במים בכל רגע, עד זמן הקצוב לו. גם רוב המתגלגים או הנענשיהם כנזכר, יש

הקדמה כ"ג

ומה מעלה ומה מורייד ענין זה במציאות עונשו. האמנם דעת, כי כל הנשמות כלם היו כוללים באדיה"ר קודם שחטא, כמו שביארנו כמה פעמים, וכאשר חטא, נשרו איבריו מנgeo, שהם אותם הנשמות שהיו כלולות בו, ונפלו לעמקי הקליפות ולא נשאר בו באדיה"ר רק בחו"מ מאה אמת,

והיא בעניין עונש חבות הקבר. כבר נודע מ"ש ז"ל בפרק ר' אליעזר, במאמר פרקי חבות הקבר, איך בא עליו המלאך על קברו, ושאל לו מה שמן, ומשיבו גלי וידוע לפניו יתרברך שאיני יודעשמי וכו'. ובלוי ספק יש לתמוה, מה צורך לשאלת זו, וגם למה הוא שכח שמו,

הגבות ומראה מקומות

ת) שער מאמרי רוז"ל דף פ"ז ט"א ד"ה ענין
חבות הקבר.

ר) מגילה י"ד
ש) שם.

הגיגלים

שבא נחש על חזה והטיל בה זההמו וכו'. וגם על האדם ועל זרעו הבאים אחריו עד ימות המשיח, אין אדם נצול ממנה, לפי שככל הין או כלולים באדרה"ר כשחטה. וזה הצד השווה, שבכל הנשמות אפילו באותו עתמי של נחש, היה בהם הטלה וזההמו הנזcker.

האמנים לא כלם שווים, ויש הפרש ביןיהם בנו"ל, כי כל נשמה נפגעה מפני מדרגה וקרובה אל החטא שחתא אדרה"ר. ודע, כי כל החטאיהם והעוגנות שחותא האדם בפני עצמו, זולות מה שחתא אדרה"ר, ורק הוא שהוא ממשיר עליו שחתא אדרה"ר, ורק הוא שהוא שהאדם ממשיר עליו קליפה וזההמו הנחש, כפי ערך חטאו. האמנים הכל תלי בתשובה האדם, כי ע"י התשובה יכול לדוחות מעליו הזההמו והוא שנדרקה בו ע"י חטאינו, אפילו אם חטאיהם גדולים. אבל ההזההמו והקליפה שנדרקה בכל הנשמות כאשר חטא אדרה"ר, רק הוא תלוי בתשובה, ומוכרה הוא למות, ואח"כ יתוקן הפגם ההוא ע"י המיתה. ואע"פ שהקב"ה הקבל גם תשובה אדרה"ר, ונתקבר לו עונו, עכ"ז הזההמו והקליפה שנדרקה מכך כשחטה, לא הוסר ונפרדו ממנו אלא אחר המיתה. וטעם הדבר הוא, לפי שחתאו של אדם היה גדול עד מאד, מכמה סבות אין מקום לבארום. ווז"ס אותם שמתו בעטיו של נחש שם ד' בניין ושיש, וכלאב, ולוי, ויושע בן נון, שלא חטא בעון העגל לנזcker בזוהר פרשת תשא, ה' שאע"פ שלא היה להם שם חטא כלל, עכ"ז אותה קליפה וזההמו שנדרקה בהם בחטאו של אדרה"ר, לא נפרדה מהם עד לאחר המיתה. ווז"ס אמרם זיל' שמתו בעטיו של נחש, ר' ל': בשביל זההמו הנחש, שהטיל באמן וחוה.

ואמנם צריך לברר טעם למאה המיתה מפרידת הקליפה מן האדם, ודע, כי הקדושה נקראת חיים, כמש"ה ראה בחתה לפניה את החיים ואת הטוב, וכתיב ואותם הרבקים בה' אלהיכם חיים כלכם היום, לפי שהקב"ה נותן שפע ומazon לכל ברואינו. אבל הסטרא אחרא שמלקדים השפע וחתיות מן הנבראים נקרא מות, כמש"ה ואת

כמובואר אצלינו במקומו, ב) והנה לא כל הנשמות שות, כי אין הפגמים שווים, כי האיברים אשר נמצאו יותר נחוצים באותו החטא שחתא אדם הראשון, הם נפלו לתוך הקליפה יותר בעומק מן המקום שנפלו שאר האיברים, שהו יותר רחוקים מן הפגם ההוא, כי ודאי הוא שאין כל הנשמות שוות, כי יש נשמה שנתאות וחשקה יותר בחטא והוא מנשמה אחרת. ונמצא כי כפי ערך בחיה פgem הנשמה, כך בחיה מקום נפילתה בעמקי הקליפות. והענין הוא, כמה שתדרע, כי גם את זה לעומת זה עשה האלים, וכמו שיש אדרה"ר רקדושה, וכן יש אדם בלבד בקליפות, ויש בו רמ"ח איברים ושם"ה גידין. וכופי האיברים שחתאו באדרה"ר, כך כפי בחינותם ג"כ אותם האיברים כיווץ בהם, אשר באדם בלילה, לקחו אותם הנשמות שנשרו מאדרה"ר, ונחלבו בתוכם הקליפות שלהם, ונעשה להם לבושים מאותם הקליפות אשר כיווץ בהם מדרגת מקומם, כי כל דרכיו יתרוך משפט בכו הירוש ולא בערבוביא, רק כל נשמה נפלת כפי מדרגתה באבר א' מן האדם הבלתי הדומה אליו. ונמצא כי כל אותם הנשמות שנשרו מאדם, שהיו מלבושים בגד קדש קודם שחתאו, ועתה בנפלם בתוכם הקליפות, התנצלו מעדיהם ובגדיהם תפארתם ולבשו לבושים קדרותיים שהם הקליפה. ונמצא כפי זה, כי אין לך נשמה, שאין לך בחיה קליפה אחת, העשויה לה כעין מלובש המיוחס לה, כפי בחינתה ודרגת חטאה, בהיותה כלולה באדם הראשון שחתא לנזcker, ואוותה הקליפה מלבשת אותה, ומלפפתה כל ימי חייה מסביב לה, לפי שהנשמה היא קדושה ורוחנית, ומלהבתה בתוך הקליפה המזוהמת ההיא.

וז"ס פסוק כי אם עונותיכם היו מבדילים נכו', כי אותה הקליפה הנعشת מפני העון, מלביישתו וمبادלת בין הנשמה, אל ה' אלהים שמןנה חוצבה, והאור הנמשך אליה מאותו יתרוך אינו גמיש ומאיר בה מחמת קליפתה, אשר סובבת עלייה, וענין זה נרמזו במ"ש ז"ל ג' מלמד

הגות ומראה מקומות

ד) שבת נה: ב"ב י"ג. זהר בראשית נג.

ה) זהר ח"א נג. ח"ב קצ"ה:

ב) שער הפסוקים בראשית דף ט' דריש ג'.

ג) ע"ז כב:

שם בפרק חבות הקבר, ע"י איזו מצוה הסගולית לזה הדבר, אבל כל שאר בני אדם כלם, צרייכים חבות הקבר, אלא שיש הפרש בין חבות רב למעט בןוצר, וכל א' וא' הוא סובל ענסו, כפי מדרגת קליפתו, וכפי עצם דבוקותה. ואמנם אפילו אותם הנצלולים מחבות הקבר בןוצר, הנהו אותן המצוות הסוגוליות לזה בןוצר, הם המפרידות את הקליפות מהם בלי צער אחר מיתתם, אבל מוכrhoת הוא שימושו, בן"ל בעניין שמתו בעיטו של נחש.

ושמעתי ממורי ז"ל, כי כל הנΚבר בע"ש אחר חמיש שעות ביום, ה) ושעה חמישית בכלל, אינו רואה חבות הקבר, כי קדושת שבת מפריד מןנו הקליפה בלי צער חבות הקבר. ז"ס יומ הששי בהא יתרה, כי משעה חמישית של יומ הששי ולמעלה, כבר קדושת שבת מאירה אז.

ובזה יתבאר עניין טעם, למה הרשעים שכוחים את שם בן"ל. הנה נתבאר לעלת, כי אין שם נשמה בעולם, שאין לה לבוש אחד של קליפה מזוימת הנחש, ואotta הקליפה היא סוד הייצה"ר, הנכנס באדם מיום שנולד, כי הנה ע"י חטאו של אדה"ר, נשתרש ונדבק עמו היצר הרע. והקליפה היא עם אותה הנשמה מעת שחתא אדה"ר ואילך, עד שכמעט נעשו שניהם הנשמה והקליפה, כעיסה אחת מעורבת מסלת וסובין, קשורים יחד בתכilit. ובזה תבין סוד, מה הייצה"ר יש כ"כ כת בידו להטוט לאדם להגהיגו בדרך רע, לפי שהוא בעה"ב גמור תוך גוף האדם בןוצר. והנה נתבאר כי אין כל הקליפות שוים, כי כל קליפה וקליפה הוא נצוץ נפש רעה מסטריא אחרת, מאבר פרטיא שברם"ח איברי אדם הבלייל הטמא, עד מה שנבואר בדורשים שקדמו, בעניין נצוצות נשמות הקדושה העליון הקדוש. וכמו שנשומות הקדושים כל אחת ואחת יש לה שם ידוע, כפי בח"י אמר

המות ואת הרע. והנה האיש החוטא, ממשיך עליז טרא אחרא הנקראות, ולכנן אין הקליפה ההיא נפרדת מן האדם אלא אחר מיתה, כי אז נCKER האדם ובשרו מתעלל בעפר, ונפרד ממנו הקליפה שנבדקה בו בזוחמת הנחש שהטיל בחווה ובאדם.

ובזה תבין עניין חבות הקבר, וזה עניינו, והוא, כי אחר מיתה האדם ואחרי קבורתו בעפר הארץ, או תclf ומיד, באים ר' מלאכים, ומשפילים קרקע הקבר, ומעמיקים אותו למטה, ונשادر חלל בקבר כשעוזר קומת האדם הנΚבר שם, בןוצר במסכת פרק חבות הקבר וע"ש. ואז מחזירים נפשו בגופו כמו בחיו, והתעם הוא, לפי שהקליפה היא דבוקה עדין וקשורה עם הנפש ועם הגוף ואינה נפרדת ממה, וכן צרייך שיחזרו נפשו בגופו ביהר. ואז המלאכים הנזכרים אוחזים בו כל אחד מקצה, ומונרים אותו, וחובטים אותו במקלות של אש, כדרכ שאוחזים בטלית בשתי קצוותיה, ומונרים אותה מן האבק הנדק בה, עד שנפרדה מהם הקליפה היא לגמרי, ולכנן נקרא חבות הקבר, כאדם שהובט טליתו ומנערה. וע"כ צרייך להעמיד הקבר, כדי שייהי מקום לחילל לנערו ולחבטו. ואמנם לא כל האנשים שויים, כי הצדיקים אשר בחיליהם נתרחקו מן הייצה"ר, והיו מכנים עצם וחובטים עצם ביטורין הבאים עליהם, וגם ע"י התורה והמצוות שמתיחסים אליו של אדם, עד שנמצא כשהגיא ז מגנם ליפטר מן העולם, ולקלב חבות הקבר, אין צרייכים צער גדול, כי בחבתה כל שהוא מספיק להם להפרידה מהם. משא"כ ברשעים, שדרבה ע"י תעונוגיהם בעה"ז הם מקשרים ומחזקים יותר את הקליפה בגופם ובנפשם. ונמצא כי ז"ס למה אין אדם בן צוח מחבות הקבר, בןוצר בפרק חבות הקבר.

וכמו שבירנו לעיל, באוטם שמתו בעיטו של נחש, שאין להם תקנה להפרידה, זולות ע"י המיטה וחיבוט הקבר, זולתי אותם הנזוי

הגהות ומראה מקומות

(ה) שער הכוונות ח"א דף רע"ז סוף טור א/ ח"ב רשב"י זיע"א פרשת קדושים דף קע"ח ט"א ד"ה ועתה נבא. שער אמריו רוז'ל בסוטו דף פ"ח ט"ב עניין ליל ו' דף כ"ד ד"ה וזה החלי. שער אמריו

אמר שמואל: עוד מצרכי הקדמה אחרת בעניין חבות הקבר טובה מאד, וזה עלי, עניין חשוב הקבר מה עניינו, וכבר נתבאר אצלינו למעלה ועי"ש, ואמנם נתבאר שם, כי עי' חטא של אדה"ר, גרם ערוב טוב ברע בכל הנשימות כלם. וכן שנתבאר זה בעניין קין והבל. והנה זו ס פסוק ויקרא האדם שמות וגוי, כי כמו אשר קרא מצד נשימות הקדושים, כך קרא להם נשימות מצד דעתך דקליפה, לפי שכשר חטא האדם בעז הדעת טוב ורע, גרם כי כמו שהוצבבים נפש לאדם ממחצב הקדשה, כך הוצבבים לו نفس מדורגת הקליפה. ואמנם כבר הודיעין, ט) כי בעולם העשייה הרע גובר על הטוב וגם כי הם מעורבים. וביציריה, הם שווים, ומעורבים. ובבריאת הטוב גובר על הרע, ואינם מעורבים.

והנה יש אנשים שיש להם נפש מלכות דעהיה שבקליפה, ויש מי שיש לו נר"ז מהקליפות, ואמנם מי שלא הרשע כ"כ, כי עדין לא ניתן בו נשמה מן הקליפות, אין תקום מפה נפש, ועי' תשובה יכולות להתקון, וכאשר יתגללו בעה"ז ויקבלו ענסם, יהיו כדמותם ירבעם בן גבט וחבריו שאין להם חלק לעה"ב, שהוא שייעלו נשימותיהם למעלה בבחיה" מ"ז בזוג העליון של או"א, התקרה עה"ב, אמן יעלו בבחיה" מ"ז בזוג זו"ג. אבל מי שיש לו נר"ז מן הקליפות, צרייך שתירקבו עצמותיהם ויאכלו אתבשרם. זו ס רות וערפה, כי ערפה שבאה אל עמה ואל אלהיה. וזה ג"כ סוד פסוק הבסיל החובק את ידיו ואוכל את בשרו שהוא הרוח, ומכלים את עצם, וכי להפריד ממת הנפש ההיא, לכן הוצרך עניין חבות הקבר, שהובטחים אוטם כדי להפריד מהם הנפש ההיא. ואפילו בארץ ישראל, יש מעט מחבות הקבר, לפי שהנולדים בארץ ישראל בפרק מהם בא, ודבר זה תלוי כפי מעשה האדם, אם לטוב ואם לרע.

ודע, כי כל מי שיש לו קנאה במילוי

שמנו חזבה, וכמו שארוז"ל ו) על פסוק אשר שם שמות בארץ, אל תקרי שמות, אלא שמות. כך כל נצוץ ונצוץ שבקליפה, יש לה שם ידוע בפני עצמו. ונמצא כי היצה"ר שבאיש הזה, אינו עניין היצה"ר של האיש الآخر. ונמצא כי כאשר נולד האדם, וקוראים לו אביו ואמו שם אחד העולה בדעתם, אינו באקרי ובזהzman, כי אם הקב"ה משים בפיו השם הוא המוכרה אל הנשמה היה, כמש"ה אשר שם שמות בארץ, כפי מקום האבר שבאדם העליון, אשר מנו הוצב, והשם הזה רשם למעלה בכסא הבוד כנודע, ולכן ארוז"ל ז) שמא גרים. גם והוא טעם אל ר' יהושע ז' קרתה ור"מ ח) דחו בדק בשמא. והנה גם את זה לעומת זה האלים, וכמו שיש שם קבוע אל הנשמה הקדשה אשר באדם, והוא השם שקוראים לו אביו ואמו בעת שנמול בnodע, כך יש שם קבוע בקליפה, שהוא היצה"ר הנכנס באדם מיום שנולד, ונמצא שככל אדם יש לו שני שמות, אחד מצד הקדשה, ואחד מצד הקליפה. והנה אם האדם בהיותו בחיים חיתו בעה"ז, היה יכול להשיג ולדעת מה שם הקליפה ההיא אשר בו, היה יכול לחזור מהיכן נחצבה, ובאיוז בחינה היא באדם הבליע ועי"כ היה יודע מקום הפגם, ומציאותו תקון החריך לו, והיה יכול לתקן הפגם הוא בנקל, ועי"כ היה הקליפה ההיא נפרדת ממנו בנקל בחיו, ולא היה צרייך להפרידה ממנו עי' תבוט הקבר כלל. וכך כשבנפטר האדם הצדיק, אינם שואלים ממו מה שמו מסתירה אחרת, כי כיוון שהחיהם טרכו וסבלו היסטוריין להפריד מעלייהם הקליפה ההיא כנ"ל, ובקלות גדול נגמרה להפריד עי' חבות הקבר. אבל הרשע, שאדרבא גרם לשורה בחזק גדול בו, צריכים מכות ועונשים גדולים להפרידה ממו בחבות הקבר. ואלו היה יודע בחיו שמו מסתירה אחרת, היה מתכו הדבר בחיו בקלות גדול, וכך מכם אוטם הכאות נמרצות, על שאינם יודעים אותו השם כנזכר, ולא חקרו לדעתו בחיהם, כיון שלא רצוי לטרור במעשיהם, בדרך שטרחו הצדיקים.

הגהות ומראה מקומות

(ט) יומה פ"ג

(ח) ברכות ז'

(ז) ברכות ז'

גם כי כמו שיש חולע בקדושה, בסוד ותולעת שני, ובסוד אל תראי תולעת יעקב, והוא שם אבגית' ז, ל) שהוא בגימטריא חולע, והוא סוד החסד שבשבועה שמותם שם בן מ"ב, והוא הכהן, וזה ונחתן לכהן הזורע והלחים וכו', ומלה נתנו בגימטריא שם הנוצר, גם הוא בגימטריא ש"ר, שעליו נאמר בגמרא מ) ש"ר שחור ביום דיניסון, לפי שהוא שם מ"ב, שהוא גבורה חזקה. ואמנם יש נגדו בקיליפות חולע, האוכל בשער המת בքבר, אשר עליו נאמר הפסיל חובק את ידיו ואוכל אתבשרו, ועליו נאמר אם יאידמו כתולע עצמר יהו. האמן מי שהיה צדיק בעה"ז, יכול לת匿名 הצל בהיותו בחיים בעה"ז, כדמותו רב אחאי בר אישיה, שלא היהתו בו קגאה במילוי רעלמא, קגאה הגמשכת מן הקיליפות, ולכנן לא שלטו בו בmittato לא התולע ולא הע"ש החיצוניים. ובבודד הע"ה אמר, אף בשרי ישכון לבטה, עד שתתמצא שכבר נמצאו אותם הארבעה שאע"פ שמתו, לא מתו אלא בעטיו של נשח, וכן שנתבאר עניינים אצלנו.

רישמי, עליו רוז"ל ט) אין אדם מקנה לאשתנו, אלא נכנסת בו רוח טהרה. אבל מי שיש לו קגאה במילוי רעלמא, הוא מהם, לפי שהיא קגאה הנמשכת מן החיצוניים, ועל כן עצמותיהם מתפרקם. וכמו"ש במסכת שבת י) על ר' אחאי בר יאשיה, על פסוק ורקב עצמות קגאה. אמן המקנא במילוי רעלמא, עצמותיו מפרקית, והעשן אוכלים.

וסוד הדבר כמה שהודעתיך, כי ש"ע נהוריין הם בקדושה, וכשגעושים שע"ח נהוריין, או הם בגימטריא כ) חשמ"ל ומלבו"ש, כי הוא נעשה מכין מלובש וכוסי מקיף על ד' עלמות אב"ע, מלאו השע"ח נהוריין. ועי"כ אין החיצוניים שליטים באותם האורות. ונודע הוא כי ד' מלבותים הם לד' מלבושים עולם אב"ע. וכל אחד עב מתחבירו, ושל העשיה עב מלכם, לפי שם עיקר אחות הקליפות, וזאת שיחיה עב ביותר מהשאר. והנה כמו שיש שע"ח נהוריין בקדושה, ישנו בחיצוניים, ונקראים בהופך ע"ש, וזה פסוק כי כבגד ייכלם עש, עש יאלם, והוא האוכל ומרקיב עצמות המת.

הקדמה כ"ד

כי הוא צדיק גמור, הנה יש בהם שלשה כתות: כת אחת היא, שבאותה שעה עצמה שנפטרים מן העולם, וגם אחר פטירתם, תמיד הם עולמים בסוד מ"ן עילאיין,יסוד אימה עילאה בינה, הנקראת עה"ב כבודע, לשם מעוררים זוג העליון ההוא, ומזרוג אבא באימה, וכות זו נקראת בני העה"ב. פירוש: כמו שז"א הנקרא בן אימה עילאה, הוא לבדוק עוללה בסוד מ"ן עד א"ו, נזכר בדבריהם, פלוני יש לו חלק לעה"ב, או הרי הוא בן העה"ב, או הרי הוא מזומן לחיה העה"ב, וזה עניין פרטום: דעת, כי אחר פטירת נਸמת הצדיק מן העה"ז, אם איינו בר עונשיין.

מדברת בעניין שכיר הנשמות של הצדיקים. ווע"פ שכבר העתקתיה בשער מאמרי רוז"ל ב) כי שם מקומה האמיתית וע"ש. עכ"ז חורתה והעתקתיה פה כמו שמצאתה, זול, והנה אחר שדברנו בענוש הנשמות של הרשעים, נדבר קצת בשכר נשמות הצדיקים. ובזה יתבהיר חלוק א' שמצוינו בדברי רוז"ל, מאמריהם שונים. כי פעמיים נזכר בדבריהם, פלוני יש לו חלק לעה"ב, או הרי הוא בן העה"ב, או הרי הוא מזומן לחיה העה"ב, וזה עניין פרטום: דעת, כי אחר פטירת נסמת הצדיק מן העה"ז, אם איינו בר עונשיין.

הגנות ומראה מקומות

ט) סוטה ג' מד"ר במדבר פ"ט י"ב. טרי דף פ"ז ט"א. שער הקדומות דף רכ"ג ד"ה אות התין. שער מאמרי רשב"י זיע"א מרשת תרומה מ) ברכות לג.

נ) שער מאמרי רוז"ל דף כ"ט ט"א ד"ה אמר כ"ל בג". ע"ח ח"א שער א"א פרק י"ד. שמואל.

ט) שבת קבב: נשא פ"ג.

כ) צ"ל בג". ע"ח ח"א שער א"א פרק י"ד.

ל) שער הכוונות עניין תפילת השחר דרשו ג'

חיי העה"ב, כי הם החיים שלהם, כמובן כי המוחין נקראים חי המלך. בסוד מ"ש ז"ל ע) כל המניה תפילין מריך ימים, שנאמר ח' עליהם יחיו. כי הם החיים הנמשכים אל העה"ב שהיא אימה. ולכן מי שיתה אן כדי והגון לעלות בסוד מ"ן למללה בא"א, לעורר הזוג הعلינו שבא"א, לצורך עבר המוחין של א"א, עליו נאמר מזומנים לחיה העה"ב. ובזה תבין עניין שמואל הנביא ע"ה, שאמר למה הרgotני לעלות אותו, שנתירא מיום הדין הגדול לעתיד לבא. ואעפ"פ שכבר ידע שהוא מבני עה"ב, עדין היה מסופק אם היה כדי להיות מן המזומנים לחיה עה"ב.

עוד יש כת רביעית, והם אותם המפורשים במסכת סנהדרין פרק חלק פ) ז"ל, ואלו שאין להם חלק לעה"ב, שלשה מלכים וד' הדירות וכוכ. כי אלו, אעפ"י שסבירו ענש אינם אפילו מן הכת השנית היותר גרוועה, שהיא אשר יש להם חלק לעה"ב אחר פטירתם, בסיווע נשומות אחרות, כי אלו אינם עולות כלל לעה"ב, לעורר מ"ן בזוג א"א, אמונ נשרים למתה בסוד מ"ן שבמלכות נוקבא דז"א ולא יותר.

הכת הב', גרוועה מזו הראשונה, והוא, כי יש צדיק שאיןו כדי לעלות לבדו ולעורר זוג או"א, אבל צריך שיצטרוף ויחבר עם נשמת הצדיק אחר עליוו ממננו, ובאמצעותו יעורר הזוג ההוא העליון, ועל כיוצא באלו ארו"ל ס) כל ישראל יש להם חלק לעה"ב. כי כל ישראל הכהרים, אעפ"פ שאינם מן הצדיקים הגמורים, יש להם חלק מזעם, בהצטרכם עם שאר הנשומות, לעלות עד זוג העה"ב העליון, אבל הם אינם בלבד בני העה"ב, כבן בית העולה לבית אביו יחידי, בלי שתופף איש אחר שייעלהו אצלו.

הכת הג', גדולה ממשתי הכתות הנז', ועל אלו נאמר מזומנים לחיה עה"ב. והעניין הוא, כי זה מדבר לעה"ב העיקרי, שאיןו אחר פטירת האדם, אלא מדבר לעתיד לבא, שאו כתיב והיה או ר לבנה כאור החמתה. והעניין הוא, כי או יחוינו או"א פעם אחרית לעלות בסוד עברו בתוך א"א, כמו שהיה בעת בריאת העולם. וכן, כי כל חורת העבור, הוא לחיש המוחין שלהם, ועי"כ יהיה בהם כת להגדיל או ר לבנה כאור החמתה שם זו"ן. והנה המוחין מהם נקראים

צ) הקדמה כ"ה

התחתון על ההר الآخر, אך ערך גבהות ומעלת השר והוא התחתון, על השר של ההר الآخر הנמוך ממנו, כמובן, כי השם הם בכל פעולתם ודמיוניהם דומים אל הארץ הוו המתחנות. וכך, כי הרים אלו בכל יום ויום מעת בריאת העולם ואילך, הם הולכים וגדלים, אבל אין הגדל ניכר בהם. וכן להפך, יש הרים שמתהרים ומונמיין ע"ד מ"ש ז"ל ק) בעניין א"י, שהיתה מת' פרסה, ונודעה ונקרה. ויש הרים שגדלים ומתגברים, ודבר זה כפי מעלה וגודל השר שעלייהם לעלה בשמיים, או כפי מעט כחן ולפעמים שהשר של ההר הוא שלמעלה מתבטל

בעניין בריאת ההרים והגבאות והמעינות והיכן רומיים, ז"ל, וראיתי להביא פה דרוש אחד ממורי ז"ל, בעניין ההרים והגבאות שברא הבורא יתברך בעה"ז. וכן בעניין המעינות. דעת, כי כמו שהארץ העליונה, נחלקה לשבעה חלקים, שהיא המלכות, הנקראת לסבה זו בת שבע. וכן הארץ המתחנות, נחלקה לו' אלקלמיים כמובן. וכן כל חלק הארץ זו, אשר בה אין דבר באה למטה, שאין כנגדה לעלה שר מונגה על הדבר ההוא. והנה הרים הגדולים הגבוהים אשר בארץ זו, יש עליהם שרים מוחלקים על כל אחד מהם לעלה, ובערך גבהות ההר

הגבות ומראה מקומות

צ) ספר הלקטים וישלח בסוד ז' המלכים שמתו ופרשטי עקב בפטוק ארץ הרים וגבאות. ק) גיטין גז.

(ט) סנהדרין צא.
(ע) מנחות מה. ספר עות' דף נ"ח.
(ה) צא.

מעין למטה בקרקע, שאין כנגדו למעלה בארץ העליונה או רוח אחד עליון, המעלה מ"ז מן המלכות אל ז"א, כל ימי המשך המיעין התחתון. וכך אשר איזה מעיין או באר מים למטה בארץ נסתם ויבש, גם כחו למטה נתיבבש, ואינו מעלה מ"ז. גם לפעמים תראה שנתהדרש מחדש, ויצא מעין או מקור מים חיים מן הבאר למטה, מה שלא היה מתחילה, וזה יורה כי גם למטה נתהדרש איזה או רוח עליון, או איזה נשמה המעלה או מ"ז מן הנקבה אל ז"א.

גם בעניין האילנות שבארץ הוזת, יש על כל אחת שר למטה, וכossa נופל זה מתיבש. ולא עוז, אלא שככל פעם שנופלים עליה האילן למטה, גם איזה כח עליון חסר מן השר העליון למטה בעת ההייא, וממה שכתבתמי לך עתה, תוכל להקש ולחבון מדעתך בדברים הנפלאים אם עיני שכל לך.

לגמר ממעלתו, ואנו גם החר והוא שלו התחתון, מתבטלת מעלהו ולא מציאותו, והוא כי הוא מתדק ומחתרב עם הר אחר ומתבטל בו, ואני נזכיר מפני עצמו. ולפעמים יהיה הדבר בהפל, כי האש של החר הוא, מסירים ממנו קצת ממשלו, ונחלקת ממשלו, ונוגנה חזיה לשדר אחר, וחציה נשארת אליה, ואנו גם למטה אותו החר שהיה תחת ממשלו, נבקע ונחלק לשניים. ולכן תראה לפעמים סלע גדול שנבקע לשניים ממש, ואין בקיעה ההיא עפר אחר החולק באמצע, רק הסלע עצמו נחלק ונבקע לשתי בקיעות.

وعניין המיעינות, הם כנגד הבדיקות של המיעינות של מ"ז שיש בארץ העליונה מלכות, וכנגדם למטה המיעינות שבארץ הוזת, הם בח"י מ"ז עולים מן התהום למטה, על פניו כל הארץ. אבל הגשמי היורדים על הארץ, מן הגשמייהם הם בח"י מ"ז. ונמצא כי אין לך

ר) הקדמה כ"ז

והיא מדברת בענייני הנשמות.

הנשמות. וכבר הודיעתי כמו בח"י פרצופים יש למטה תלויים בז"ג, ובכל הפרצופים בהם יש בהם בח"י היסוד שביהם. ונמצא כי מכל בח"י יסוד שיש למטה, יצאו ממנה נצוצות נשימות לבטלה, ונאחזו בהם הקליפות, כי כל היסודות נרמזים ביוסף הצדיק. והנה חמש בח"י זוגנים יש שם למטה, ומכל יסוד מהם יצאו נצוצות בגוכר.

זה סדרם כפי מעלת מדרגותם:

(ת) זוג א'

הוא ז"א הנקרה ישראל, עם נוקביה הנקראות

דע, כי אין שום נשמה בעולם, שתהיה בח"ז ערומה מבלי לבוש אחד, שבו מתלבשת בעה"ז. וכן נון הלבוש הזה גרמו בזוהר, בפרשת משפטים בדברי ר' ייבא סבא, על פסוק שארה כסותה וועוגתה. ועל פסוק לא ימושל למכרה בגבורו בה. ונבואר עתה מה עניין הלבוש הזה שיש אל הנשמה, הנה כל מה שארע לישוף הצדיק בעה"ז, עם אדוננו אשת פוטיפר, שייצאו י טפות ורע מבין צפוני רגלו, ש) כמש"ה ויפזו זרועי דיו. כמו כן אירע למטה ביחס הצדיק העליון, שהוא ספרית היסוד. וכך יראו אותם עשר טפות ונצוצות נשימות קדושות מן היסוד העליון הוכר לבטלה, ולא נתקבלו ברחם הנקבה העליונה, נאחזו הקליפות באותם

הగחות ומראה מקומות

תע"ס שיעור ז' לוח התשובות תשובה ע"ג. ת) שער הכוונות ח"א עניין כוונת העמידה דרשו ב', דף ר"י ט"ב ד"ה והנה צידך לבادر. שם ח"ב עניין שני הతפלות דף י' י"א, י"ב.

ר) להלן קרמתה ל"ט. שער מאמרי רשב"י זיע"א פרשת תהי שרה דף ע"א ט"א. שער הכוונות ח"ב עניין שני הతפלות פרק א'.

ש) ע"ח ח"א שער דריש הנקודות פרק ג'.

שכתוכו לעולם, אפילו לאחר התchia. ודע, כי ג"כ הוא בכל מיני הלבושים שלוקחם שאר הנשות.

רחל, זומן זוג זה, הוא במוסך דשבת, כי אז רחל נגדלת בכל ארך ז"א ממש כמו, ואנו מודוגים יחד ע"י היסוד האמתי של ז"א.

ונבר עתה כל אלו החמשה בחיי, הבחין א', שהוא חזוג היותר מעלה שבכלם, הוא זוג ישראל עם רחל. והנה יש בו כי בחיי, משא"כ בשאר הזוגים, והוא, שביסוד האמתי של ישראל שהוא המזודוג עם רחל, יש בו חמישה חסדים וחמשה גבירות, הנמשכים שם ממוחין דאמא, וגם חור"ג ממוחין דאבא. כי הנה היסוד דאבא המתלבש תור ז"א, הנה הוא מגיע ומתפשט עם סיום היסוד זו"א ממש, והנה העשר גבירות, שהם חמישה דאבא, וחמשה דאמא, הם בחיי עשרה הרוגי מלכות, אשר נשימותיהם נתלבשו באלו הטיפות. וחמשה גבירות דאבא, בם. ר' עקיבא, רשב"ג, ר' ישוב הספר, ר' ישמעאל בן אלישע כ"ג, ור' יהודה בן בבא. ונלע"ד, כי סדרם כרך ממש, כי ר' עקיבא ג) הוא חסד שבגבירות. ורשב"ג גבורה שבגבירות וכו', ועל תחתמה אם נשמת ר' עקיבא הוא מרשך קין שהוא מאמא, שנוצר בדורשים אחרים, ולבוש נשmeno יהה מאבא, ד) ועד"ז בכל אחד ואחד מהאחרים כפי מה שהוא, ודע כי אין בזה קפidea, והטעם הוא, כי כבר ביארנו ה) במקומות אחר איך חסדים דאמא, הם מתלבשים ביסוד אבא, ושם נקראים גבירות דאבא. ועוד כי הנה הכל מתערבים בהיותם בתוך היסוד, ולכן יש ליטוף קוורבה עם כל השבטים מבחיה היסוד. ושאר לבושי הנשות חמישה הרוגי מלכות הנשארים, הם מן חמיש גבירות דאמא. והנה לפי שאלו העשרה הנוצר, הם (הנזי), לבושים מבחיה הגבירות והדינים, לנן הוצרכו לירג, לפי שהקליפות הם נאותות מאד בגבירות כנודע,

זוג ב'

הוא זוג יעקב עם רחל, ומנו בשחרית של ימי החול, והוא מודוג עמה ע"י היסוד שלו האמתי.

זוג ג'

הוא זוג יעקב עם לאה, אחר חצות לילה, ואו שניהם גדלים, ומחפשם בארכ' כל ז"א כלו, ע"י מציאות יסוד אחד שבו.

זוג ד'

הוא זוג ישראל עם לאה, במנחה דימי החול, והיא אינה מתחפשת רק בשער חציו העליון, שהוא עד החזוה שלו, והוא הוא מודוג עמה ביסוד שהיא לו בתחילת אל ז"א, בהיותו בחיה ש��חות בלבד, מכואר אצלינו בעניין התפלות. א)

זוג ה'

הוא זוג יעקב עם לאה, בתפלת ערבית דימי החול, והוא בחצי העליון של ז"א, ואו הוא ע"י בחיי היסוד الآخر. הרי מצינו חמישה מיני זוגים, ולהם חמישה מיני יסודות, ומכל אלו היסודות יצאו טפות קרי, ואמנם אלו הטפות הם סוד לבושים הנשות. ודע, כי לבושים האלה תמיד נשאים דבקים עם הנשות, ואין הלובש הזה נפרד מן הנשמה

הגבות ומראה מקומות

א) שער הכוונות ח"א עניין תפילת מנוח דרוש א' דף של"ד. עיין בספר לשם שבו ואחלמה לקוטם לקוט ב' שהאריך לפירוש עניין החודדים.

ב) שער הכוונות עניין התפלין דרוש ו' דף ע"ב ט"ב ד"ה ובגעין זה.

ג) ע"ח ח"א שער המוחין סוף פרק ט'.

- (ד) עיין שער הכוונות ח"ב עניין ספירת העומר דף ק"צ.
- (ה) שער הכוונות עניין חיצית דרוש ג' דף לה ט"א ד"ה אבל דב. ע"ח ח"א שער כ' פרק י'.
- תע"ס שיעור ח' אות ע"ד ועי"ש באור פנימי ד"ה בהכנותם בז"א.

של אבא, לפי שהוא מקום צר, ולכך יצאו לחוץ ומקיפין את היסוד דאבא מבחן, ונמצא, כי החסדים דאבא כלם עומדים תוך היסוד דאבא, המלביש את יסוד דאבא. משא"כ משא"כ בגבורות, כי הם נפרדות, אלו בסיסו דאבא, ואלו בסיסו דאבא, ולכך אי אפשר לבנות ולנסן ולקבוע להם רביב אחד וזיסוד אחד מיווד למד לכלם. ודעת, כי מתשובתו של מורי וליה"ת, ראייתי שאין זה אלא דחיה בעלה, לפי שאני הקשתי לו על טעם הנזכר, דא"כ יהיה להם כי מלמדים, בוגר ב' היסודות, ודרחה אותה בדברים, ולא רצתה בוגר ב' היסודות, ונראה שלא רצתה לגנות כל הצורך להסביר לי, נראה שלא רצתה לגנות כל הצורך בזורה, ואין אני יודע הסבה. ודעת, כי להיות אלו העשרה תלמידי רשב"י ע"ה מבח"י החסדים, ובפרט מן הזוג המועלה שבכלם, שהוא מישראל עם רחל, וכך שנתברר ונגלה להם כל סודות התורה, שלא מוחך צער כלל, מה שלא יהיה כן עד דרא דמלכא מישיחא, הנזכר בזוהר בכמה מקומות. ח)

זוג ב'

שהוא יעקב עם רחל, ונודע כי אין כל הדינים מרובים ברחל כמו בלאה, וגם כי יעקב

ובפרט מטיפות קרי כמו אלה העצומים והגדולים. והעשרה חסדים דאו"א, הם לבושים הנשומות של עשרה תלמידי הרשב"י ע"ה, הנזכר בזוהר ובادرיא רבא קדישא, ובספר התקונין, והם: ר"א בנו, ור' אבא, ור' יהודה, ור' יצחק וכו'. (א) ולהיותם בח"י חסדים, לא הוצרכו לחרג, לפי שאין הקליפות נאותות בהם. ואמנם השלשה חבירים שמותו באדריא רבא קדישא, שם: ר' יוסי בר יעקב, ור' חזקיה, ור' ייסא, הם היו בח"י שלשה חסדים של ז"א, כי אלו הם המחפשתים בתביה של ז"א, כי אלו הם העולות לעלה להאר בזעיר אנפין כמבואר אצלינו (ב) ולכך שלשה חבירים מהם נסתלקו אז, ועלו למעלה.

והנה רשב"י ע"ה הוא בח"י היסוד עצמו, שמננו יוצאו אותן העשרה טיפין, ולכך הוצרך ללימוד תורה ולתקנים. האמנם בעשר הגבורות, שהם עשרה הרוגי מלכות, לא מצינו להם רביב מיוחד של למדן בכלם, והטעם הוא במא שנתברר אצלנו ז) בסוד התפילין הנעים כסבירה ר"ת זיל, על פסוק והבטחה בה' חסד יסובבנו, כי החסדים של אבא, אינם עומדים בתוך היסוד

הגהה

(א) אמר שמואל: צ"ע בדברי מוריינו ז"ל, איןינו תלתא. הרי מפורש שאינם כי אם ט' בלבד, ואם לומר שמא עם רשב"י הם עשרה כאמור, גם זה לא יתכן, שמריינו ז"ל כבר כתוב, שרשב"י עצמו הוא בח"י היסוד עצמו, ואני מכל העשרה חסדים וצ"ע. ואולי נוכל לדוחוק עצמנו ולתרץ, שモונה עליהם את ר' ייסא זוטא, אשר נתחבר אח"כ עמהם, כמו שא"ל ר' אבא ע"ה, יתרה תהא מר' ייסא חברנא וכו', עוד ואיתך וכו. ועוד איתא בסוף האדריא דף קמ"ד ע"ב, זוז"ל, והוו קראו להו ר"ש, שבעה אנן עיני ה', דכתיב שבעה אלה עיני ה', ועלן אמרה. א"ר אבא, אנן שתא בוציני, דנהרון משביעתה, אתה הוא שביעאה דכלא, ודא הוא בתיר דמיתו

הגבות ומראה מקומות

ותנה כבר ביארנו. שער הכותנות ח"א עניין התפילין
דרוש ו' דף ע"א ד"ה והנה ביארנו.
(ח) וזה ח"ב קמطا. קנו.

(1) ע"ח ח"ב שער דרישוי הצלם פרק ב' וסוף פרק ג' ופרק ו'.
(2) ספר עולת תמיד עניין התפילין דף פ"א ד"ה

ונתפשטו בכל קומת ז"א כנוכר, ולכון רושם הראשון של היסוד הא', שהיה לייעקב קודם החזות לילה, לא נتبטל, לפי שלא חورو יעקב ולאה אחר חזות אחר באחר, כדי שנאמר שנתבטל בחינתם הראשונה. אמנם בהיותם עדין פנים בפנים, נשארו במצביהם, אלא שנתרדך קומתם יותר, ונתפשטו עד למטה, ולכון מה שהיא להם בתחלה לא נתבטל. ונמצא, כי יש עוד עשר טפות אחרות שיצאו מיסודו, שהיא קודם חזות, אלא שלא יצאו רק אחר חזותיםليلיה. וכן עד"ז יש עוד שניים אחרות היוצאים ממשם, מזמן קדרותא דצפרא, והם מעולים מן אלו העשרה. ואמנם אלו הי"ב השניים הם גורעים במעלה מן הי"ב הראשוניים. ואפשר שאליהם השניים השנאים של קדרותא דצפרא, יוכלו עט עשרה ראשונים, לפי שהם מעולים יותר מן העשרה שנאים. והבט נא וראה, כי בזה הזוג השלישי, נכללו בו ארבעה זוגים, מהם ארבעה ועשרים טפות, וארכעתם נקראים זוג אחד, ולכלם יש יסוד אחד שמננו יצא, לפי ששתי היסודות אחד של קודם החזות זה, ואחד שלאחר החזות, זה כלל בזה, והכל יסוד אחד. ובsoftmax הדרוש הזה נברא, מי הם אלו הארבעה ועשרים טפות, ומיל הוא הרוב שלהם.

זוג הד'

כפי מעלה סדר הזוגים, הוא זוג ישראל ולאה במנחה בימי החול. ולפי שהם עומדים מן החוזה ז"א ולמעלה, אין שם מקום התפשטות אל החוזה, ולכון החסדים מתקצחים בזרוע ימינו, והగבורות בזרוע שמאל. ולכון אינם נקראים רק בשם שתי טפות בלבד. ולהיות הזוג הזה דמנחה עם לאה, שהם דינים קשים, לכן היו טפות אלו בח"י ב' אחיהם, ט) פפוס ולוליאנוס, הגקראים הרוגי לוד כנודע, וגבורה מעלה להיותם מבח"י ישראל, ולא יש שם יסוד נזכר ממש, ולכון אין להם יסוד ורבי מיותר.

הוא מן הארץ המוחין דאבא בלבד בתוך ז"א, ולכון אין ביסוד שלו, רק חמשה חסדים, והי' גבורות של אבא בלבד. והנה בח"י היסוד הזה, הוא ריבינו הקדוש ז"ל, אשר סדר המשכחות ותלמידיו בני ישיבתו, הם טפות החוזה שיצאו ממנהו, והם: ר' חייא, ר' אוושעיא, ובר קפרא, ולי בר סיסי, ר' חנינא בר חמא, ורב, וכיכזא בהם.

זוג הג'

כפי סדר מעלה הזוגים, הוא יעקב עם לאה, אחר חזות לילה, כי אז אע"פ שלאה יש בה דינם, להיות עתה מבחוי לאה, אחר חזות לילה נמתקים הדינים שבה. ועוד, כי עתה אחר חזות לילה, היא וייעקב מתפשטים בכל ז') ערך ז"א כלו, משא"כ בזוג הקודם לזה של יעקב ורחל. ח) והנה ביסוד של הזוג הזה, יצאו ממנה עשר טפות, שהם: חמשה חסדים, וחמשה גבורות מן אבא. ולכון בשני הזוגים אלו, שהם הזוג השני של יעקב בלילה, זוג הג' של יעקב בלאה לאחר חזות, אין בהם הריגה, לפי שהם מיסוד יעקב, שהוא מצד מוחין דאבא, ואינם דאייאו שהם דינם.

ודע, כי בזה הזוג השלישי, כלל בו עוד זוג אחר, אע"פ שלא כתבונו לעיל, והוא, כי נודע, בקדורותא דצפרא, הוא יותר רחמים مما שהוא בחזות לילה האחרונה, לפי שכבר אז כמעט נקרא יום, ואו חווורים יעקב ולאה הנז', להזודוג שניית, בנוכר בזוהר בפרש שתנות דף י"ע"א. ומהזוג ההוא יוצאים ב' טפות בלבד, האחת כוללת חמשה חסדים, והשנייה כוללת חמשה גבורות, ואלו השתי טפות, הם מעולות יותר מכל העשרה הנז' שיצאו מזוג שלאחר החזות לילה, והרי הם י"ב טפות.

ודע, כי הנה קודם חזות לילה, היו יעקב ולאה מה חוזה ולמעלה של ז"א, כמו שיתבאר בזוג החמיishi لكمן. ואחר חזות לילה, נתארכו

הגבות ומראה מקומות

(ז) ציל אורך, וכן הוא בשער הכותנות ענן דרושי הלילה דרוש ד'. (ח) עיין בתע"ט שיעור י"ד בלוח התשובות תשובה קע"ט-קפ"ט.

(ט) מענית יה:

לבושים של הנשומות, אשר מהם נעשים רמ"ח איברים, והנשמה מחלבשת בתוכם. ודע, כי כל הלבושים, אינם כי אם מהחדרים הראשוניים, שבזמןacialות נ"ז, ולא מן החדרים של אח"כ גנוצר. ולפי שגם בח"י הנשומות של כל אלו הלבושים הגנו", כלם הם גם כן ע"ד הגנו", מבחי' מוח הדעת עצמו, ולא מהתפשתו למטה, שכן נתנו להם אלו הלבושים שהם הטפות הגנו/, אשר הם מן הדעת עצמנו. האמנם ע"פ שבירנו כי יש קשר Amitz בין כל אלו הטפות עצמן, כל זה הוא במצבות הטפות עצמן, שהם הבלתי בתוכם. אבל גושמות עצמן המבלתי בתוכם, כל נשמה מהם, היא מן הרשות שלה, ואני ככלם מן רשיש אחד. אמנם הצד השווה שביהם כי כלם הם מבחי' מוח הדעת עצמו למטה, אבל אין קשרוות יחד, כי אין ממשרש אחד כלם. גם דעת, כי כל אלו הטפות שהם בח"י לבושים, יש בהם פנימיות וחיצונית, כי יש טפות שנמשכות מן המוחין עצמן המלבושים מוח נ"י דאבא או דאמא, ויש טפות שנמשכות מן החיצונית, שהם הלבושים של המוחין הגנו/, והם הכלים של נה"י דאו". ושתי בח"י אלו, שייכי בין נ"ז בין בעקב. ואמנם כלבי בח"י אלו, כלם הם מן המוח של הדעת עצמו למטה גנוצר.

ודע, כי כל אלו הטפות והלבושים הגנו", שהם בעשרה הרגוגי מלכות, ובעשרה תלמידי רשב", ובהרוגי לוד וביתר, כלם הגנו", הם מבחי' הפנימיות. ועוד נגדט טפות אחרים וכגדט וכמספרם, והם מבחי' החיצונית. ואמנם לא ביאר לי מורי ז"ל עניינם, מי הם הצדיקים אשר לקחו הלבושים האלה.

ודע, כי כל בח"י אלו הטפות והלבושים הגנו", הם הנקראים בדברי הנביאים, בלשון שארית. אלא שאותם שהם מבחי' ישראל, נקראים שארית ישראל, וכמשמעותה שארית ישראל

זוג ה-

והוא האחרון שבכלם כפי סדר מעלהם, הוא יעקב ולאה קודם החזות לילה, ואלו הם דיניטם גמורים, ונקראים הרגוגי ביתה. והיסוד והרביה שלהם, הוא ר' אלעזר המודעי, אשר נחרג שם בביתר גנודע. ודע, כי יש חלוק והפרש בין אלו החמשים טפות או יותר, הנכללים בחמש הזוגים הגנו/, ובין כל שאר הנשומות, על כל שאר הנשומות, מעלה גדולה ועצומה, הם באים מן והוא, כי כל שאר הנשומות, הם בתאום מן התערותה דנוקבא, שהיא מתעוררת אל הזוג בתחלתה, ומתחאות אל הזכר, ואח"כ מתעורר הזכר גם הוא. והנה כיון שהזכר לא היה בו התערותה מרצונו, אלא שיתעורר על ידה, לנו אותן הטפות של החוו"ג הנמשכות בזוג ההוא, אין ממשצת מן הדעת עצמוני של הזכר, אשר משם נמשכת תשוקתו, אמנם נמשכות מן החוו"ג המתפשטים בו י) למטה בשש צחותיו גנודע, אחר שנתלבשו אותו הטפות, ומתעכבו שם בהיותם למטה בו"ק. אבל אלו החמשים טפות שבמחשנה הזוגים הגנו/, מתעורותא דרכורא איןון בלבד, כיון שהם טפות קרי, מורה על כי הזכר אותה נפשו להזוזג בנוקביה, ולהשפיע בה טפות אלו, ולא מצאה, עין כי נוקביה הייתה אז למטה בעולם הבריאה, או צויא בזה, ואו יצא לבטלה. ובזה תבונן היטב, סבה אל טפות הקרוי, איך הם לבטלה. ונמצא כי כיון שטפות אלו נמשכו ממתערותא דרכורא עצמו, כי מלאו נחעורר, והנה אין התערותה הזוג אלא מוח הדעת, וכלנו ודאי כי טפות אלו נמשכו ממוח הדעת עצמוני החוו"ג אשר שם, וכשנמשכו דרך השש צחות שבן, לא מתעכבו ונתלבשו שם, כ) רק עברו דרך מעבר בלבד, ונשארו בוכותם הראשון, ולכן מעלהם גדולה ועצומה, על כל שאר הנשומות עד אין קץ. והנה כל זה שאמנו, ל) הוא בעניין

הגחות ומראה מקומות

כ) ע"ח ח"ב שער פ"ח סוף פרק ח. שער נ"א לא נתבעו ונתלבשו שם (דף ע"י).
ל) ע"ח ח"ב שער קיצור אב"ע פרק ח' ופרק ו'.
דרוש א/.

) ע"ח ח"ב שער פ"ח סוף פרק ח. שער קליפת נגה פרק ח. שער הכותות עניין הפסח

אשר כלם הם מן הזוג של אחר החזות לילת, אלא שהי"ב מהם הם מقلלות החצי הראשון של הלילה, וعليهم נתגנבה ישעיה ע"ה, שהשכינה צועקת מתחוך גלוותה בשער, שהיא גלוות אדום, ואומרת לש"י, שומר מה מלילה, שהם הכת האחת של הי"ב טפות, מן הזוג של אחר החזות לילת, הנקרה לילת, וכינגד הכת האחרת, שהם הילת הי"ב טפות, שיצאו מזוג כלות חצי הראונה של לילת, הנקרה ליל, אמר שומר מה מליל. והקב"ה הגנורא שומר, משיב לה, כמש"ה אמר שומר אתה בוקר גם לילת, כי אתה בקר, הם אוותם הגנודים מזוג קדרותא דצפרא שהוא בקר. וכינגד העשרים הגנודים מזוג של אחר החזות, ואמר גם לילת. גם אמר אם תבעיון בעי, פי': כי להיות ארבעה ועשרים טפות אלו, של השתי כתות הנז', באים בדרא בתראה, לכן ציריכם ישיתדלו להרבות בתשובה, ובשאלות ובתחוננות לפני הקב"ה, שיושיעם מן הגלות ייגאלם. ובפסוק שאור ישוב שאור יעקב, נזכרו שתי פעמים שאור, כינגד ב' הכתות הנז' כאשר כתבתי לעיל וע"ש. (א)

לא יעשו עליה וגוו. ואוטם שם מן בחוי יעקב, נקראים שארית יעקב. וכמש"ה, והיה שארית יעקב בגוים. ולפי שיש חמשה בחוי בחמשה הוווגים הנז'ל, לכן נגנוד נזכר בדברי הגנוראים פעמיים רבות. שארית יעקב שארית ישראל. גם נזכר ב' פעמיים שאור בפסוק, שאור ישוב, שאור יעקב, נגנד שארית ישראל, ושארית יעקב. ל) יעקב, נגנד שארית ישראל, ושארית יעקב. והנבר עתה, מי הם הטפות של הזוג השלישי. דע, כי אע"פ שכפי סדר מעלה הוווגים האלו, הטפות של הזוג השלישי, הם גדולים משל הרביעי וחמישי. אמן לעניין תלוזותם וביאתם בעה"ז, הם אחוריונים שבכל החמשה זוגים, ואלו הם עתידים לבא בדור אחרון, קודם ביתאת משיחנו בעה"ת. ולפי שהם עתידים לבא בಗלוות זה האחרון, לכן נרמו ביאתם בנבואת ישעיה הגנורא ע"ה, בפסוק משא דומה אליו קורא משער וגוו. וכבר נתבאר בזוהר, כי נבואה זו נאמרה על גלוות זה האחרון. והענין הוא بما שנודע מספר הזוהר בפרשタ בא, מ) כי Lil הוא קודם החזות, ולילת הוא לאחר החזות. והם עניין שני הכתות הנז'ל בזוג השלישי,

(ב) הקדמה כ"ז

נכסונות נדב ואביהו עצם, וכל שאור הנשמות של השורש הגנור, שבאו כלותם בשם בצלם אור מקיף של נדב ואביהו, כל נשמה ונשמה מהם היהת מעורבת בתוך קליפת הארץ שלחה. וכאשר נולדה נשמה אחרת, מאותם שהיו כלותם בו בצלם נדב ואביהו, ובאה בעה"ז, או אותה הנשמה הייתה נקיה וטהורה מן קליפתה, וכל שאור הנשמות של הרשות הזות, באו כלותם בצלם של נדב ואביהו, בבחוי אומ' עליהם. אבל עדין לא נתהרו כל הנשמות הותם, זולתי שתי

דע, כי אין לך אדם שאין לו נשמה, בבחוי אוור מקיף ואור פנימי, דוגמת מה שנכתב באצלנו בדורות הצלם ס) של המוחין דז"א. והנה כאשר נולדו נדב ואביהו ובאו לעולם, או היהת ראשית והחלلت תקון שרש קין, של בחינת היב' ע) שורש מאד"ר שהוא היותר מעולה, ושם באו כלולים כל הנשמות שבשרש הגנור, בצלם של נדב ואביהו, בבחוי אומ' עליהם. אבל העדין לא נתהרו כל הנשמות הותם, זולתי שתי

ה ג ה ה

(א) א"ש: צ"ע, שכפי הדorous הוה היה לו הפסוק להקדמים מלה ליל בתחלה, היל"ל שומר מה מליל שומר מה מלילה, וצ"ע.

הגהות ומראה מקומות

- (ס) ע"ח ח"א שער המוחין פרק ה. ח"ב שער ל) מע"ס שיעור ט"ז תשובה רמ"א.
- (מ) דף זה: ובזהר ע"פ הסולם מן אות ק"ל. הצלם פ"ב שער פ"ח פ"יב. שער החשמל פ"א.
- (נ) להלן דף קנ"ד ד"ה ועתה אבאר.
- (ע) ליקמן הקדמה כ"ט.

קליפות, בתוך האדם הביליעל, ונתעלמו שם. ואשר הגיע זמן איזה נשמה מהם לבא בגוף בעה"ז, מלחמת וכיוות איזה האדם בעה"ז בנווכר, אי אפשר להתגלל תחכ' בגוף בעה"ז, בעצם עמוקי הקליפות, אבל צרייך שאחר שתצא מעמקי הקליפות, שתתכלל בבחוי' צלים ואור מקיף שלשה פעמים על ראש שלשה אנשים זה אחר זה, שייהיו מן השרש שלו, ואח"כ תכנס בגוף הנולד אח"כ, ותהייה בו בבחוי' נשמה של אור פנימי גמור, ואז בפעם הזאת נקרא גלגול א' שלה, ומשם ואילך תתגלל גלגולים אחרים כפי הצורך כנודע. ולפעמים יארע, שג' אנשים שקדמו לו, שבא הוא כולל הוא בצלם אור מקיף שלהם, עד לא נתנו בתחלה בזמנם ככל הצורך, ואז כאשר יתגלו האנשים הזה בגולגול הא', יתגלו גם הם יחד עמו להשלמים תקונם. האמנם אין הגוף הזה נקרא, אלא ע"ש האדם הזה החדש שנתגלו פעם א' זו, והשלשה אחרים הם שם כאורחים אע"פ שהם ממש מגולגים שם עד יום המיתה. ר)

גם דע, כי האיש הזה חדש שבא עתה בגולגול בפעם א', יש לו טורה גדולה להכנייתו יצרו, אע"פ שנשמרו תהיה גובהה מאד, לפי השוה הוא התחלת הורכו מן הקליפות, כי אפילו בהיותו בבחוי' צלים, היה מעורב בקליפתו בנו'. גם לטעם הנזכר, מוכרת הוא שהאיש הזה יהיה עצוב מאד כל ימי, ודואג בקרבו תמיד שלא סבה, אבל הסבה האמיתית הוא, כי הקליפות מהם המשכת העצבון כנודע. וו"ס טעם מספיק להיטיב. וו"ס פסוק עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, ר"ל: עת אשר שלט האדם הביליעל של הקליפה, באדם שהיה נשמה הקדושה, והוא טעה, כי חשב שהיתה לטובתו של הקליפה, ואדרבה הוא לרע לו, בנזך בסבב דמשפטים. ואח"כ נשמה היה מזוככת ונטהרת, ובאה או היתה התחלת יציאתו מעמקי הקליפות. ובזה תבין כמה פטוקים שהיה אומר דוד המלך ע"ה על עצמו, טבعتי בינו מצולה וכו', וכיוצא, ודעת כי לטעם הנזכר, אין עונות האדם הזה החריש נחשבים לפניו יתרוך מאשר בני אדם, לפyi שעדיין הוא נתן בין בין הקליפות, וטרחו גודול

קליפתם. ועוד"ז נמשך הדבר, כי הייתה נשמה אחרת נטהרת ומתגלת שם מתוך קליפה, ואזו באה לעה"ז, וכל השאר של הרש הזה שעדרין לא בטהור, היו באות כללות בצלם, בסוד או"מ של הנשמה שכבר נטהרה ובאה בעה"ז.

וכבר הודיעתי, כי אין טהר הנשמות ובאותם בעה"ז, כפי סדר מעלהם ומדרגתם, רק כפי המודמן, כפי זכיות השעה ההיא בטפת התחתון, אשר המשיך הנשמה ההייא בטפת זרעו, מבואר בדרושים הקודמים פ) כי לפעמים הנשותיהם יותר גבירות ומעלות, ע"ד בעמקי הקליפות, ואינם יכולים לצאת שם, עד זמן רב שיזדמן איזה זכות מתייחס אליהם להוציאם. ונשותיהם הגרועות מהם, יכולו לצאת שם ולבא בעה"ז, קודם צ) האחדות לסבב זכות הנעשה אז, המייחס אליהם. ולפעמים אדם חוטא חטא בעה"ז, ורוצים הקליפות לאבדו ולהטעתו, ואנו משיכים לו נשמה אחת מרששו, שהיא טבועה בינו מצולות הקליפות, ומעורבת עם כמה קליפות וחיצונים, ומוציאים אותו ממש, וממשיכים אותה ממש, בבחוי' צלים על האדם שהוא שחתא, כדי להחטאו יותר. ולפעמים יארע כי הנשמה הזאת שהמשיכוה עליו היא נשמה גדולה, אלא שהיתה טבעה בעמקי הקליפות, והקליפה חשבו כי כבר היא אבודה בניתם ולא תשוב לקדמותה, והקב"ה עוזרת, ומתנערת מקליפה, ומראה כחה וקדושתה, ואדרבה מסיעת את האדם שהוא להיטיב. וו"ס פסוק עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, ר"ל: עת אשר שלט האדם הביליעל של הקליפה, באדם שהיה נשמה הקדושה, והוא טעה, כי חשב שהיתה לטובתו של הקליפה, ואדרבה הוא לרע לו, בנזך בסבב דמשפטים. וגמ' היא אח"כ בעה"ז ע"יד הנזך".

קצورو של דבר ק) דע, כי הנשותם כלם ע"י חטא של אדה"ר או של קין והבל וכיוצא, נתערכו טוב ברע, פירוש: כי ירדו בעמקי

הגבות ומראה מקומות

ק) לעיל הקדמה כ"ג.

ד) להלן דף קני"ב ט"ב דיה ודע כי.

ט) לעיל הקדמה ט"ז.

צ) ציל האחריות לסבת.

הצורך תמים פועלו כי כל דרכיו משפט וכו', וכי בזה למשכילים. ולכנן אין להרהר אחר מודתו יתברך, אף לא אחר הצדיקים, אף אם יחתטו. גם צדיק שתדע, כי מי שהוא מבחן קין השנית המעלוה, הנה עם היותו מעורב טוב ברע, הנה הטוב שבו גודל מادر, אלא שהוא מעורב בקיליפות רעות רבות ומוזהמות, והרע הוא מרובה בו על הטוב, והסבה היא לפה שכל שרש קין הוא מן הגבורה, שביהם נאחזים הקיליפות והחיצוניים.

lezat matotem. zoos arzel r) אל מללא אתה דוד והוא שאל, היתי מאבד כמה דוד מפני שאל, והבן זה מادر.

ולפעמים יארע כי האיש הזה החדש, תהיה נשמו עמללה וגבוה מادر, ואינו יכול להכנייע יצרו, ואלי' בקהלות גדול היה יכול להיות חסיד גדול. בזה יתברר לך סוד גמץ, כי לפעמים חטא קטן של אדם אחד, יענש עליו. zoos גודל של אדם אחר, אינו עונש עליו. zoos

ש) הקדמה כ"ח

תחתון, שהוא מן הכתף, ולא מקום העליון הרاءו להם שהוא מן הגלגולתא. ודע, כי אעפ"י שבעה"ז אין כח ביד האדם לתקן גרענות אלו, אפילו ע"י מעשים טובים, עכ"ז אם האדם יטיב מעשיו בעה"ז, זוכה כי לעתיד לבא ביום המשיח בע"ה, יתקנו הפגמים האלה, והדעת יעלה למעלה במקומו בראש, ואו יairo פנים נשות הנשות הנזן' במתחלת בהיותם למעלה בראש, וגם חיצוניותם יהיה אז מקיט עליון הרاءו להם, שהוא מן הגלגולתא.

ודע, כי אני מסופק בעניין החיצונית אשר להם עתה, שהוא מן הכתף השמאלי, אם אמר לי מורי זיל', ישאר גם איז בימות המשיח. עם פנימיות הנשות הנזן' כיוון שעתה בעולם הזה נתחבר יחד. או אם הוא הפק זה. גם דעת, כי כמו שירד הדעת למטה בין הכתפים בהטאו של אדה"ר, כן ירדה בח' פרצוף לאה מאחותרי הדעת של זיל', כי שם הייתה מקומה תחלה, ועתה אחר חטאו של אדה"ר, ירדה גם היא למטה, באחור הכתפים, כנודע כי לאה יוצאת מן המלכות של אימה, שבמוח הדעת של זיל'.

המלובש תור היסוד دائمamente. ודע, כי כל אלו הנשות שהזכרנו בדרושים אלו, שהם כמו ר' עקיבא וולתו, שהם אחד

דע, כי זיל יש לו שלשה מוחין, שהם חו"ב, וביניהם המוח השלישי המכרא דעת, הכלול מהו"ג, תרין עיטרין. וכאשר חטא אדה"ר, גורם שירד מוח הדעת למטה בין ב' הכתפות של זיל', בשליש העליון של הת"ת, שהוא עד מקום החוצה, שם נפרד החסדים בכתף ימין, והగבורות בכתף שמאל. ונודע, כי קין והבל נולדו אחר ת') שחטא אדה"ר, והנה קין הוא מן אלו הגבורות שבכתף השמאלי, אחר ירידתם שם, כי אז אין להם כ"כ הארה כמו בהיותם למטה במוח עצמו, והרי זה גרעון אחר. עוד גרעון ב', כי אליו היה הדעת למעלה במקומו בראשו, היה חיצניות הנפש, מן העצם והבשר של הראש עצמן, כי נודע שני נושא שאין בה פנימיות וחיצוניות שהוא הלבוש שלה. ונמצא כי הפנימיות שהוא מצד שמאל. אבל כיוון שירד מוח הדעת למטה, נמצא כי פנימיות נשמת שרש של קין, הם ממוח החיצונית שלה, שהיא עצם ובשר של הראש מצד שמאל. אבל כיוון שירד מוח הדעת למטה, נמצא כי מתייחסים יחד, והרי יש להם השמאלי, ואין מתייחסים יחד, והרי יש להם גרעון אחר בבח"י פנימיותם, שאינם מארים עתה, כמו אלו היו למעלה במקומם בראש. וגרעון שני בבח"י חיצוניותם, שהם מקום

הגנות ומראה מקומות

הදעת. שער אמריו רוז' דף ט"ז בדורש ד' שנכנסו לפדרס.

(ח) לעיל דף כ"ח ועי"ש בחתות ומ"מ אותן כ'.

ר) מסכת מוקט ט"ז: ושם כתוב אלמוני אתה שאל והוא רור. להלן דף קס"א ד"ה וכדי שתבין. (ש) שער הפסוקים בראשית דף ד' בפסק ומעץ

גם דע, כי אע"פ שאיוו נשמה מרשש קין הנוצר, תבא לעיה'ז בעפעם ראשונה, שאנו נקראות חדשות, ציריך להשלים נפשו רוחו ונשנתו ממה שנפגו בהיותם כלולות בנفسו של קין כשחטא, וציריך לתקן ולהשלים בחיה' חלקה אשר בראש הנזכר.

הנה נתבאר למעלה בעניין המ"ע וממצאות ל"ת, איך הם תלויים ברמ"ח איברי נשמת אדם הראשון, ואיזו לךابر שאינו כולל מן בשער וגידים ועצמות. ד) ודע, כי העצמות היא הבחיה הייתר מעולה, בבחיה' המוח שבתוכו בפנים, ולא בבחיה' העצמות עצמן. ואחריו במעלהם הגידים יען כי חיות האדם עובר בתוכם, שהוא הדם המתפשט בתוך העורקים של גוף האדם, וגם כי הם מקושרים כל האיברים כלם, ומעמידים אותם בבחיה' קומה אחת. והגרא שבשלשתם הוא הבשר. והנה בכל ביה' מלאו השלשה, מהם: בשער, וגידים, ועצמות, יש בהם נשמות, הנקרה בראשי הבחינה התייא, והם הת"ח אשר שם, וסביבותיהם נמשכים הענפים שהם בעלי בתים, ובعلוי מעשה, ועמי הארץ. וענין זה שייך בכלל בבחיה' מלאו השלשה, שככלابر ואבר. ודע, כי יש איברים ארוכים כמו הזרועות והשוקים, ואיזו הרחק גדול בין הנפשות אשר באבר ההוא בין זו לזו. אבל מי שהוא מן אבר הכתף וכיוצא בו, הנה כל הת"ח אשר שם מחוברים יחד וקרובים וזה לזה קורבה גדולה.

marshash kain, الكلם הם מן גבורת ההוד שבדעת, א) שהיא הגבורה החמשית. וגם כל הנשמעות היוצאות מגבורת ההוד אשר בדעתה של לאין, כלם הם קרוביים אל שרש של ר' עקיבא בן נזיר, ונקראים שרש אחד. ועד"ז תקיש בשרש הבל, שהוא מן החסדים שבדעתן.

ב) עניין שרש קין וממנו תקיש לשרש הבל. דע, כי כל אלו הנמצאות של נשמות הצלויות בשרש קין, הכלם היו תלויים בו בקין. וכאשר חטא, כל הנמצאות הינם נתרבו בקליפות. וכי' הנמצאות המועלות והחובות, ידרו למטה יותרי מכל השאר, כי אלו נפלו לעמק הקליפות, לפיק שען קין היה פוגם במחשبة עליונה, בן נזיר בספר התקוני, תקון ס"ט. והנה ר' עקיבא בן יוסף, מקום אחיזות שורש נפשו, הוא בדורות, בסוד וידו אוחזות בעקב עשו, מבואר בדורותים אלא, והנה הידי לפעמים האדם משפיל אותה עד העקב, ולפעמים יכולת העקב עד הרأس, משא"כ בשאר איברים. וכך אלו הזרועות יפלו לעמק הקליפות עד העקב. וכאשר ר' עקיבא נהרג, נעלחה ועלה עד חמchapת העליונה, זוס' מ"ש הקב"ה למרע"ה על הריגת ר' עקיבא, ג) שתוקן, כד עלה במחשبة, כדי לתקן הפנים. ונמצא כי כל הנשימות מהם מבחי' אלו הזרועות יכולות עיי' מעשיהם הטובים, לעלות במעלה רמתה. ונשאה לאין קץ, יותר מכמה אנשים שקדמו אליהם בזמניהם הראשונים וזכור זאת.

(ה) הקדמה כ"ט

בעניין בראת אדה"ר ותולדותיו.

חכמה ובינה, והיו הבל ותאומתו כדוגמת ת"ת ומילכות.

וכן עד"ז יצאו אח"כ עשו וייעקב כדוגמת קין והבל. ואלו היה עשו ראוי וצדיק, היה לו יתרון שהודעתך. ולפי שבו ביום שהיה חול עלה עם יעקב, כי היה הבכור במקום חכמה, וייעקב עד ליל שבת, היה כל העולם נתקנים כמו רע, כמו שיתברא. גם אם קין לא היה חוטא, היה הוא הבכור, והיה הוא ותאומתו כדוגמת

דע, כי אם אדה"ר כאשר נברא ביום שני, היה מתעכב וממתין מהゾוג עם חוה אשთון, עד ליל שבת, היה כל העולם נתקנים כמו רע, כמו שיתברא. גם אם קין מעורב טוב עם רע, כמו שיתברא. וגם אם קין לא היה חוטא, היה הוא הבכור, והיה הוא ותאומתו כדוגמת

הגהות ומראה מקומות

(ד) לעיל הקדמה י"א. להלן הקדמה ל"א.

(ה) שער הכוונות ח"ב דרושי ר'ה דרוש א'. שער הקדמות דף ת"י ט"א ד"ה ולפי שחטא.

(א) ע"ח ח"א שער המוחין סוף פרק ט.

(ב) להלן דף קל"ז ט"א ד"ה בעניין נפשי.

(ג) מנהחות כת:

ושופטים כל ידועם, כי שתי אותיות מורות על הקליפות, ואלו שתי אותיות נתנו אל בלם, ביל מן בלם.

וכבר הודיעתי, כי אפילו בחיה הרע, כאשר מצטרפת ונבררת מטור התוב, בהכרח הוא שייהיה בה קצת ערוב נוצץ קדושה, זו"ס בלם, שהיה נביא מכח הנזירות האלו. גם זו"ס שאמרו רוז"ל ז) שהיה שkol במשה, וזה להיותם מבחין אחת, כי גם משה היה מושת מהטוב שבו, כמו שיתבאר. ולכן נתגלה ח) הטוב המועט שהיה בבלם, ונתן בנבל הכרמל, ושם התחל לתקון. ולפי שבלם איןacho אלא בפיו בלשון הרע ובקללות, לכן כשהרגו פנחים, נתגלה באבוי רודם, לתקון לשון הרע שהיא בפיו, שהוא הפר הדומם. וכן שנותbear אצליינו ט) גלגולים אדים בדצחים. וכאשר נבלacho דרכו, ופגם יותר בלשון הרע שאמר על דוד המלך ע"ה, באמרומי מי דוד וממי בין ישי וכו', ואדרבה חזר וקלקל את אשר עוטו מתחלה, ולא די שלא תקון, אלא שקלקל, לכן כתיב בו ויהי לאבן, כי י) מזליהו חזיז, מה שנתגלה תחלתו והיה לאבן דום נזוכר, וראה שקלקל יותר, וזה יימת לבו בקרבו.

והרי נתבאר, כי נש הטוב דהבל, נתנה לשות ושם נתקנה למורי. ונש הרע דהבל, אשר עדין היה בה קצת נוצץ קדושה, נתגלה בבלם, ואח"כ בנבל, וכך יש בו בנבל אותיות ביל מלעלם והבל.

ואחר שנתקנה הנפש למורי, אז כבר יכול הרוח לתקון, ואמנם נודע, כי הרוח בא משש казות: חג'ת נה"י, אבל כלותו הוא שלשה קויים: ימין, ושמאל, ואמצע. ואמנם הרוח הזאת, נתגלה בנה הצדק, והוא בח"י התפשטות הו"ק של התה"ת. ואח"כ כשהולד שלשה בניים, או הרוח הכלול שלשה קויים נזוכר, נתגלה בשלשתיים, והם: יפתח, כנגד חסד. חם, כנגד גבורה. שם, כנגד ת"ת. וזו הבחי של התה"

עשן, ולכן נקרא יעקב בנגד ת"ת, וישראל כנגד חכמה. גם בזה תבין עניין, ויאhab יצחק את עשו כי ציד בפיו.

ונחוור לעניין, כי כאשר חטא אדם בע"ש, ועי"כ היה כח בנהש להטיל זהמא בחזה אשתו, ואנו נולדו קין והבל מעורבים מטיב ורע, אך היה שני בינויהם, והוא, כי קין היה רובו רע ומעוטו טוב, והבל היה להפך. ואמנם זה העניין הוזכר אצליינו בהרבה מקומות, וצריך להודיעך ביאורו, ומה עניין רובו או מעוטו וזכרתו.

דע, כי קין היה בו נר"ז מב"ע דקדושה, ושלשה אלו נתערבו בקליפות רע בגר"ז, אמן הבל היו בו גר"ז קדושים כנוכר בקיין, אמן תערובת הרע של הקדיפה, לא נוגערבה רק בנפש רוחם, אבל הנשמה הייתה כליה טוב, בלי תערובת רע. וזה עניין אומרו רובו טוב ומעוטו רע, כי לא היה שווה בשווה בשלשה חלקיו. אמן

קין, היו שלושם מעורבים טוב ברע. ונגנית עתה מלבאар גלגולים קין, ונגואר גלגול הבל אחין, כבר נתבאר אצליינו, כי אין הרוח תקון הרוח, מתגלה הנשמה. והנה הבל היו בו נש וروح מוקלקלים ומעורבים רע בטוב, אבל הנשמה הייתה טובה למורי. והנה כאשר נתגלה כדי לתקון, הנה התחלתו הנפש להתגלגל בסדר הנזוכר, ונתנה לשות בנו של אודה"ר, ואו נסתלק ממנה הרע שבת, וננתנה בבלם הרשע. והנה ב' בחיה' אלו הטוב והרע של הנפש, שהיו כלולים בהבל, נרמו בשמי. כי הטוב שבת, היא ה' של הבל, וזו נתנה לשות שתה"ה הם שת ה', ובבר ידעת כי מזמור זה נאמר על נש, שעליו נאמר ותחרהו מעט מלאחים והנה הוא שעת צומו כמו שיתבאר. והרע שבנפש הבל, הם שתי אותיות ביל, זו"ס

הגחות ומראה מקומות

ו) זהר ח"א כא: רלו: ע"ח ח"ב שער פ"ז פ"ז. י"ט בפטוק ואם ירחיב.

ט) לעיל הקדמה כ"ב.

ו) ספר הלקטים ויצא בפטוק וללבן שתי בנות. שער הפטוקים בלבד רף קפ"ח ט"ב ד"ה והנה נתבאר.

ז) מדרש רבba במדבר פרשה כ'.

ח) שער המצוות פרשת שופטים דף קכ"ז ד"ה

ונחוור לעניין ראשון. ספר הלקטים שופטים ט"מ

חן, כמו שמצוין מציאות טמונה ונסתורת, ולכן חזר ואמיר ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך והודיעני נא את דרכיך, ולא אמר אם נא ידעתני בשם, ואם מצאתי חן, לפי שבחי שם כבר היהתה פשטוה לו, כיון שנרמזה ונגלה בשמי. אבל בח' נח אני יודע אם היא כלולה بي, כיון שלא נרמזו בשמי, ולכן אם גם נח כלול בי, ועי'כ מצאתי חן בעיניך, תמורה נח הודיעני נא את דרכיך ואדרע, למן אמץ חן בעיניך, כי גם בעינין נח תהיה לי ידיעה מבוררת שמצאתי חן בעיניך להיות כלל بي.

(ב) אמר שמואל: עוד מצאתי ליקוטים מפוזרים, נעים ונדרים מהדרושים הנז' באדרה"ר, ואמרתי להעתיקם פה, עי'פ' שאין להם שייכות כי כ' פה, זוז'יל, דעת, כי קודם שחטא אדרה"ר, היה בו כלות כל ד' עולמות אבי"ע, בכל חמשה בחיי שבכל עולם מהם, שהוא: יחידת, היה, נשמה, רוח, נפש. ואחר שחטא, נסתלקו מהם קצחות, וחזרו למקומם בקדושה, וזה מדרגה אחת. וקצתם נשארו בו באדם, ולא שלטו בהם הקלייפות וזו מדרגה שניית. וקצתם נשארו מןנו, ונפלו לתוכן הקלייפות, נשומות הזכרים שהיו באדם, נפלו בклиיפה דכורה. ונשומות הגקבות שהיו בחותה נפלו בклиיפה נוקבא, וזו מדרגה שלישית. לודע שהמדרגה השניה, נחלקת לשתיים: הא' היא, הנשומות שנשארו באדם, לצורן גוף ועצם. והשנייה היא, הנשומות שנשארו בו, אמןם כשנולדו בינו קין והבל, הנחילים להם וננתנו בהם.

ונבואר עתה כלות כל השלשה מדרגות הנז'יל בקוצר, וקודם לכן צרי' שנקדים כמה הקדרמות. נודע, כי ד' עולמות אביה"ע, הם נקראים או"א זוז'ין. ונודע, כי באבא אין שם קליפה נאותה בו, ובאים-בן ראשותו שבת, ובו"ז בכתירים שלהם. מ) ובכל שר בחינותיהם לא הזכיר בו ידיעה, אלא מציאות, וגם מצאת

שבשם, היא בח' ספירת ח'ת בעצמה, אשר גם יש בה כלות כל הו"ק. ואמנם הרוח הזה לא נתכן, ולא הבהיר הרע שבו למגרי, כמו שתתקנה הנפש בשת כנזכר, ולכן כיון שעדיין נשאר מעורב מטיב ורע, לכן מן חם בן נח יצא טבי עבדו של ר"ג, ולכן נקרא טבי, ע"ש שהוא מבחן הטוב שהיתה עדין מעורבת ברע, ועתה נתנה לטבי.

אח'כ נתגלו הנשמה במרע"ה, י) ולפי שמדובר לא נתערב בה שום קליפה דרע כנו"ל, והוא טוב בלי רע, לכן נאמר בו ותרא אותו כי טוב הוא, לאפוקי הנפש והרוח שהיו מעורבים מטיב ורע כנזכר. ואמנם כבר הודיעתי, כי הרגם שכל זמן שאין הנפש נתקנה למגרי, אין הרוח בא עד שתתקנן הנפש, וכן אין הנשמה בא עד שיתוקן הרוח, האמנם אחר שכבר נתקן הרוח, יכולת הנפש שכבר נתקנה במחלה, לבא עתה להתחבר עם הרוח הנתקן. ולכן אחר שתתקנה הנשמה, יכולם הנפש והרוח שכבר נתקנו במחלה, לבא עתה להתחבר עם הנשמה הנתקנת. והנה משה שהנשמה שלו הייתה נתקנת, יכולו לבא בו גם הנפש והרוח שכבר נתקנו כנזכר, ולכן כל הבדיקות של גלגלי הנפש והרוח נרמו במשה באופן זה: כי הנה שי' של שת היא במשה, ושתי אותיות שי'ם כלם במשה, וה' של הבל היא במשה.

ובזה תבין פסוק ראה אתה אומר אתה אמרת ידעתיך בשם, ולא נמצאת אמרה זו נזכרת בשום פסוק, אבל ירמזו אל מה שכותב, כי שם נתגלו במשה. ועליו (גם נח) רמזו אתה אמרת ידעתיך בשם. גם נח נתגלו בו, ועליו רמזו וגם מצאת ח'ז' בעיני, הם אותיות נ"ח למפרע. וייען היה שם נגלה באותיות משה, הוכיח בו ידיעה, ממש'ה ידעתיך בשם, שהוא נודע ונגלה. אבל בנח שלא נרמזושמו במשה, לא הזכיר בו ידיעה, אלא מציאות, וגם מצאת

הגנות ומראה מקומות

- דרוש ג'. עי'ס שיעור ט"ז בЛОוח התשובות תשובה
שי".
מ) לחן הקדמה ל"א. ע"ח ח'א שער המלכים פרק ו'.

) שער הפסוקים בראשית ס"ד. ריש פ' שמות.

(ב) ע"ח ח'א שער טנת"א פרק ז'. שער ט"ז סוף פרק ז'. ח'ב שער מא' פרק ג'.

(ג) לעיל הקדמה ז'. שער הפסוקים בראשית פרק ו'.

הנוו', זולת המאה כתרים הנז', כי כלם נשרו ממנה וירדו למקומות הקלייפות הנז'ל.^(ס) ועתה אכתוב, מה שנסתפק לי, כי לא קיבלתי ממורי ז'ל, והוא זה, כי הנה שמעתי ממנה, כי המדרגה הוו השניה, נחלקה לשתיים: אחת העליונה היא, הנשומות שנשאו. תמיד באדם עצמו בגופו. השנייה הגורעה ממנה, היא הנשומות שהוריש לקין והבל שנולדו, ואפשר כי אין עלי וגערון. הנז', רק לאוֹתָה הבחוי, אבל בחינות אחרות אפשר שזאת היב' מעולה מן הראשונה. גם נשתקתי, מה הם הנשומות שנשאו. באדם, ומה הם הנשומות שהוריש קין להבל, ואיך נחלקה מדרגה זו השנית לשתי חלוקות, ובצד סדר חלוקתם. ואמנם ידעת מה שכתבי כי קין והבל היו בהם ב' בחוי, אחד נשומותיהם של קין והבל עצם, שהם מג' עולמות ב'יע' בלבד, כאשר נשומות בני אדם, שאינן מהמדרגה בלבד, כשר שאר נשומות בני אדם, השורה מהמדרגה השנית הנז'ר. והשנית היא, החלק היב' מזו המדרגה היב', הנז'ר כתבנו, שהורישה אדם אביהם להם, ויש בה כלות כל המשכת ד' עולמות אב'יע', מן סוף הנפש של עולם העשויה, ועד תחילת הנפש דועלם האצלות, וזה היא בחוי' מעולה מאד מאד.

גם כתבנו, כי שתי חלקי זו המדרגה היב' שווים, זולתי לעניין בחוי' א' לבדה הנז'ר שם. גם כתבנו, כי קין והבל לcko נפש האצלות, נראה כי יותר גבואה ומעולה חלק היב', ממדרגה היב', שהיא של קין והבל, יותר מנשומות נשותיירו באדם לצורך עצמו. גם כתבנו, כי נפש האצלות, לא נשאה באדם ממש, וגם לא נסתלקה לגמרי, אבל נשאה חופפת ומרחפת על ראש אדם, עד שנולדו קין והבל ולקחו. ועוד בחוי' החלקים אשר בשלשה עולמות ב'יע'. גם כתבנו, כי אחר שחתא אדר'ר, לך חנוך זיהרא דאריך, ואדם זיהרא דאבא, וחוה דאמא, והבל דז'א, וכן דנקבא. ולא ידעת אם כל זה הוא בחלוקת האצלות, או בחלוקת ב'יע' וכ'ז' צ'ע.

ונבא אל הבואר: הנה כל הבחוי' הנז', שאין הקליפה נאותה בהם, נקראת זיהרא עילאה דאד'ה'ר, זולתי בחוי' הנפש שביהם. ונמצא, כי בחוי' יחיה חייה נשמה רוח, לכל עולם האצלות הנז'ר אבא נז'ר, וכן בחוי' א' של עולם הבריאות הנז'ר אימא נז'ר (ז') וכן בחוי' עשרים כתרים שבז'וּן של עולם הבריאות, ושמנים כתרים שבאוּן ז'וּן דיצירה, ובאוּן ז'וּן דעשה, סך כלם עשרה פרצופים, וכל פרצוף מהם כולל מיל'ס, וכל ספרה מהם כולל מעשר, יש בה בחוי' כתה, נמצא שם ק' כתרים בעשר פרצופים הנז', והנה גם כל כתה מהם כולל מיל'ס, וארבעה בחוי' עליונות שבו, שהם: יחידה חייה נשמה רוח שבכל כתה מן ק' כתרים הנז'ר, נז'ר זיהרא עילאה, ובכל בחוי' אלו נסתלקו לממרי מן אדם, ועלו למקום קדושתם. באופןם של קין והבל עילאה זיהרא עילאה דאצלות, שהם יחידה חייה נשמה רוח שבulous האצלות. והב' היא, זיהרא עילאה בשלשה עולמות ב'יע', והיא כוללה כל ב' פרצופים אוּן, שהם חייה נשמה של עולם הבריאות, וכ'ש א' א' הנז'ר יחידה דבריה. וכן ד' בחוי' הנקראות יחידה, חייה, נשמה, רוח, שבכל כתה מק' כתרים שיש בעשרה פרצופים, שיש מז'וּן דבריה עד סוף נז'ר דעשה, כל זה נז'ר זיהרא עילאה של שלשה עולמות ב'יע' נז'ר. וב' מני זיהרא אלו, נסתלקו לממרי מן אדם, וזה נקרת מדרגה א'.

מדרגה ב', גם היא נקרת זיהרא עילאה, שאין קליפה נאותה בה, אמן להיות גורעה מעט מהמדרגה הראשונה, לא נסתלקה לחזור למקום לממרי, אמן נשאה באדם, והיא בחוי' נפש דועלם האצלות, וזה בחוי' אחת האצלות. הבחוי' היב' היא, הנפש שבק' כתרים הנז'ר ששלשה עולמות ב'יע', ושיתם נשאו באדם ממש נז'ר. ונקראים המדרגה השנית. המדרגה היב' היא, כל שאר הספרות, שיש בעשר פרצופין

חגנות ומוראה מקומות

התשובות תשובה פ'ה. שע"פ פרשת בראשית ד'ג' (ס) להלן הקדמה ל'א ובדף קניה ד'ה כלל העולות,

נ' שער מאמרי רשב' ז'ע' א סוף פרשת קדושים. תע'ס שיעור ח' בטופו. ושיעור ט'ז' בלוות

נשפת קין והבל, מנשפות שנשתירו באדם עצמו לפי שעיקר אחיזות הקלייפות הוא בדעת, בסוד עץ הדעת טוב ורע, כמבואר אצלנו. אבל בבחוי עצמו, יותר מאיירות הנשפות הבאות מן הדעת, מה נשפות של תרין מוחין חוי'ב, כי יש להם כמה לבושים ומסכים, כנודע ממעלת נדב ואביהו על אלעור ואיתמר, כמו שכתנוו במקומות אחר, ושם נתברא היטב, עין קין והבל בכל אלו הספקות שנסתפקתי, וגם איך הגבורות שלהם עיטרא דנוקבא יצא מדם קין ונוצותיו זרים וע"ש היטב.

הקדמה קטנה בסוד היבם, זו"ל, הנה האדם כאשר נתחיב לבא בגלול ומתר, ואח"כ נולד לו בן, אחר מיתתו שהניש אשתו מעוברת, הנה האיש ההוא מתגלגל ובא בגוף הבן ההוא, וזה היבום. וזה אבוי האמורא, כי נולד אחר שמת אביו, ואנו נתגלל ابو ממש, ולכן נקרא אבוי ע"ש ابو שנתגלגל בו. ונלע"ד שאין זה ממורי זו"ל, אלא להר"א הלוי ז"ל.

הקדמה קטנה, יש נפשות שאינן מבחי' שרש קדושת שבת עצמו, אלא מכללות תוספת השבת, ואין להם רק אותה בחינה בלבד. גם אינה יכולה לעלות יותר מאותה בחינה, כיון שאין שרצה אלא ממש.

רק בבחוי' העקב בלבד. ואם איוה נצוץ נשמה שمبחי' העקב הזה, עשה איוה פגם, הנה כל הנזcoutות של העקב הזה צריכים לתקן הפגם הזה בעדרו, כי כל הנזcoutות הנתלים בעקב הזה, כלם ערבים זה לזה, לתקן כל אחד מהם פגם של חייו, וכשיושלם זה העקב להתקן, אין צורך לשום נצוץ שבו להתגלגל כלל, לתקן שם פגם של שרף נצוצי הכתף.

גם דעת, כי כאשר איוה נצוץ מאלו הנזcoutות

גם בעניין שלשה ראשונות, שהם: אריך, ואו"א דבריאה כנו"ל, לא שמעתי ממורי ז"ל, מי לקחם, אם אדם, אם קין והבל בניו, וכי"ז צ"ע. ובמקום אחר כתבתי, כי מרע"ה שהיה גלגול הבל ללחם. ע)

עוד כתבתי, כי דעת דז"א, הוא נעשה מתרין פרקין דשתי זרועות דא"א, אותו המחוורים בתריין כתפין דאריך, ואלו נקראים ירושה, שהוירשו או"א לבנייהם ז"ו, פ) ושادر ד' פרקין שבשתי זרועות, נשארו לעצם, ונקראים אחסנתא דאו"א. וכן נודע, כי קין והבל, מזה הדעת דז"א יצאו, ונמצאו כי אדם וחות, שהם נקראים או"א, לcko לעצם בחוי' ד' פרקין הנזו', שהם נעשו חוי' בפolidם לבנייהם, ותרין פרקין שהוירשו לבנייהם, הם הנקראים דעת דז"א כנזכר. וכן נראה בפירוש במקומות אחר, כי שאר המוחין השאר אדם לעצמו, והדעת בלבד הוא שהוירש לקין והבל בניו, נמצא שנוכל לומר, שככל חלק הדעת הוריש לקין והבל, מזו הדעת שבנפש דעתיות, עד הדעת דנוקבא דעתישה. ומה שנשאר באדם לעצמו, הם שאר חלקים המוחין צ) חוי' שבו, המתפשטים בכל י"ס גופו. כי כן גם החוי' של הדעת שהוירש רקין ולהבל, גם הם מתפשטים בכל גופו ז"א ביחס שבו כנודע, וזה מוכרת. ובזה יובן גրיעות

ק) הקדמה ל'

בעניין קיום המצוות, זו"ל, עוד צריך שתתברר בעניין הנזכר, של קיום המצוות, הנה כלابر מרמ"ח איברים נשמת אדם הא', הכל בו כל רמ"ח איברים, ולכן תלוי בו כל שעור קומת אדה"ר, מן הראש עד העקב. המשל בזה מי שהוא אבר הכרתף כנו"ל, והנה יש בו כללות רמ"ח מן הראש ועד העקב וכו', הנה מי שישורש נשמו היה בפרטיות העקב של הכרתף זהה, איינו צריך להשלים כל הכרתף ולתקן כל הפגמים שבו,

הגחות ומראה מקומות

א) שער הפסוקים בראשית דף י"ח בפסוק והאדם ידע את חוה אשתו עיי' כל המשך הדרוש. ק) לעיל הקדמה י"א. להלן דף קמ"ז ט"א ד"ה גם בעניין שרפי הנשפות.

ע) לעיל הקדמה זו ד"ה ונניה עתה. פ) ע"ח ח"א שער הולמת או"א וו"ז פ"ו. ח"ב שער הנסירה פרק ו'. שער מ"ז ומ"ד פרק י"ד. תעיס שיעור י"ד בלוח התשיבות תשובה י' וו"ה.

גם דע, כי אם איזה אדם יגרום להחטיא את חבירו, אע"פ שאין שניהם משרש אחד צריכים שניהם להתגלל, אותו שהחטיאו יתעד בנו, לסייעו לתקן מה שהחטיאו במתחלת.

דע, כי אע"פ שנتابאר לעמלה, כי כל אשר שיש ברמ"ח איברי נשמת אדה"ר, הוא שורש אחד בפני עצמו, ובו נכללים נצוצות נשמות לאין קץ, עכ"ז צריך שתדע, כי כאשר חטאו אדה"ר וחווה אשתו, וקין והבל בנוי, הנה אז נצוצות כל נצוצות הנשמות כלם יחד זה בזו, נתערבו כל נצוצות הנשמות כלם קין באדם נצוצות של אדם בקין והבל, ונצוצות קין באדם והבל, ונצוצות הבל באדם וקין, וכיוצא בזו, ולכן לפעמים תהייה נפש האדם מון קין, ותכנס הגוף השנתגלאל בהם, נוטל לזמן התהיה אותו החלק הנשלם בו, וכלם קמים בתהיה. והרי נתבאר כאן עוד חלק ש) אחד שיש בין המתגלל להשלים מצוה, למתגלל לתקן פגם עבירה.

גם דע, כי אם איזה נצוץ של הנקב, ישלים לתקן נפשו, הנה כל הנצוצות של הנקב ההוא אשר קדמו אליו, יתגלו עתה בו, ויארו בו, וייהו מאירים בתוך גוּפֵו ייחד, ויעזרו בכל דרכיו לעובדת קונו. ואם יחתא, יחוּרו לסתלק ממנו ח'ו, וזה נקרא סוד העבור. והכל כפי מעשיין, כי כפי שעור או בח'י המצות שעושה, כך יתגלו בו הנצוצות הגנו. וכ כפי בח'י העברות שעשה, או כ שיעור מספרם, יסתלקו ממנו הנצוצות. ועד"ז בחילק נצוצות הרוח, אם תקו נצוץ רוחו. וכן בנצוצות הנשמה, אם תקו נצוץ נשמותו.

גם דע, כי כפי ערך מעשיו הטובים או הרעים, כך יהיה קרוב או רחוק הנצוצות ההם עמו, כי לפעמים יהיו איזה נצוצות מרוחקים ממנו הרבה, או קרובים אליו. ויש שייהו מקיפין אותו מרחוק, ויש שייהו מקיפין אותו בסמוד, וחותופים עליו.

גם דע, כי אפילו אם הנצוצות שם משרש הנקב הגנו, חסר מנצח אחד מהם איזו מצוה, וצריך שיתגלאל עם איזה נצוץ אחר משרשו, איינו מתגלל אלא עם הנצוץ היותר דומה לו, שככל נצוצי הנקב הזה, אע"פ שכלם הם משרש הנקב הזה.

(ר) ע"ח ח"א שער רפ"ח נצוצין פ"ג. ש) צ"ל חלום.

ר) הקדמה ל"א

זהו, כפי הפגם והעוגנות. ודע, כי קין והבל, הם ב' כתפות אדאה"ר, קין בשמאל, והבל בימין. ובתאי' הכתף הזה, הוא אותו הפרק והאבר המחבר את הורוע עם הגוף, והוא דבוק ממש ומוחבר בגוף, ונוטה מעט לצד אחורי הגוף מלמעלה. וכיון שהדבר כן, נמצא כי קין והבל כל אחד מהם, מתחלו איבריו עד ס' רבו נוצחות קטניות. וכל זה גרם להם חטא הנודע, וזה מיש בתיקוני תקון ס"ט, ש) כי מרע"ה הוא בקדמתא הבל, ואחפתשותיה עד שני רבו, ואתגללו נוצחותיו בכל דור ודור, בסוד דור הולך ודור בא, והבן זה.

ויש מעלה אחת לאלו השתי כתפות שבhem נתלים קין והבל, כי הנה מות הנקרא דעת, הנemd בגוף דרך חוט השדרה, במחלה נמשך דרך ב' כתפות אלו, ומשם יורד עוד ונמשך עד היסוד, ומשם יוצאת טפת הורע. ובגהיג ע"י העבירות והפגמים, גורם שאלו התרי"ג הגדלים יתחלו ויתפרדו עד ס' רבו שרשים קטנים, וגם הם נקראים שרשים ממש, אלא שהם קטנים ולא בראשונים. אבל יותר מס' רבו שרשים קטנים, אי אפשר להם להתפרק, כי אין גלגול יותר מס' רבו. כנזכר בתקוני תקון היסוד, או כתיב שתי כתפות חוברות יהיו לו ע"ט. וכן עד"ז כל אבר ואבר, וכל גיד וגיד שכאה"ר, הנקריא שיש אחד גדול כנזכר, הנה הוא נחלק לתרי"ג נוצחות נשמות כנזכר, ונקראים נוצחות גדולים, וכולם שרש אחד. ולפעמים ע"י הפגם יתחלו גם הם לסת' רבו נוצחות קטנים, באופן כי הם תרי"ג שרשים גדולים, ולא פחות מזוהה. אבל אפשר להתפרק עד שער ס' רבו שרשים קטנים ולא יותר. וכך בכל שרש מהתרי"ג הגדלים יש בו נוצחות גדולים כמספר תרי"ג, ולא פחות. אבל יותר אפשר להם להתפרק עד ס' רבו נוצחות קטנים, ולא יותר. האמנם יותר מתרי"ג, ועד ס' רבו, אפשר שיתפרק, עד עשרה אלףים, וכיוצא בו, עד ס' רבו ולא יותר. וכך כי, כל זה בחלוקת הנפש. וכן עד"ז כי יש שיתפרק עד אלף, ויש עד אלף, ויש ממש, הוא בחלוקת הרות. וכן עד"ז בחלוקת הנשמה.

ובנברא עתה עניין הכתף השמאלי של אדם, הנקריא שרש קין. דע, כי הנה הכתף הזה נקריא אבר אי' כנזכר, וכן ע"ז כי כל אבר כלול בשער וגידים ועצמות. ודע, כי אלו הגידים שככל אבר ואבר, אינם מכל התש"ה גידים היודעים שאינם מכל הרמ"ח איברים, אבל הם העורקים הקטנים בשפרחות כל אבר ואבר. והנה אבר הכתף הזה, בשלשה בחינותין, שהם:بشر, וגידים, ועצמות, מתחלק עד ס' רבו נוצחות נשמות, הכללות בפרצוף אחד שלם, מן הראש ועד העקבים. והנה

דע, כי כל הנשמות ורוחות ונפשות שככל הנבראים בעה"ז, כלם כוללים ונתלים באדרה"ר, כי הנה אדרה"ר היה כולל כל החמשה חלקים הנז"ל הנקריא ממטה למטה ק) גראן"י הנמשכות מן חמישה פרצופין, י"ס, הנקראים ממעלת למטה א"א ואו"א זוז"ן. ונתחיל לבאר בח"י הנפש, וממנה ת קיש אל הרוח ונשמה וכו'. דע, כי נש אדרה"ר כולל ברמ"ח איברים וושס"ה גידים, ומספרם הם תרי"ג. ונמצא היה נפש האדם כלולה מתרי"ג שרשים. ואמנם כל אבר ואבר מרמ"ח איבריו, וכל גיד וגיד משס"ה גידי, יש לו פרצוף אחד שלם, כולל כל התרי"ג איברים וגידים שבו ממש. וכך כל אבר או גיד מהם, נקריא שיש אחד גדול ושלם. אמן לפעם ע"י העבירות והפגמים, גורם שאלו התרי"ג הגדלים יתחלו ויתפרדו עד ס' רבו שרשים קטנים, וגם הם נקראים שרשים ממש, אלא שהם קטנים ולא בראשונים. אבל יותר מס' רבו שרשים קטנים, אי אפשר להם להתפרק, כי אין גלגול יותר מס' רבו. כנזכר בתקוני תקון היסוד. וכן עד"ז כל אבר ואבר, וכל גיד וגיד שכאה"ר, הנקריא שיש אחד גדול כנזכר, הנה הוא נחלק לתרי"ג נוצחות נשמות כנזכר, ונקראים נוצחות גדולים, וכולם שרש אחד. ולפעמים ע"י הפגם יתחלו גם הם לסת' רבו נוצחות קטנים, באופן כי הם תרי"ג שרשים גדולים, ולא פחות מזוהה. אבל אפשר להתפרק עד שער ס' רבו שרשים קטנים ולא יותר. וכך בכל שרש מהתרי"ג הגדלים יש בו נוצחות גדולים כמספר תרי"ג, ולא פחות. אבל יותר אפשר להם להתפרק עד ס' רבו נוצחות קטנים, ולא יותר. האמנם יותר מתרי"ג, ועד ס' רבו, אפשר שיתפרק, עד עשרה אלףים, וכיוצא בו, עד ס' רבו ולא יותר. וכך כי, כל זה בחלוקת הנפש. וכן עד"ז כי יש שיתפרק עד אלף, ויש עד אלף, ויש ממש, הוא בחלוקת הרות. וכן עד"ז בחלוקת הנשמה.

הגבות ומראה מקומות

ק) פתיחה לפירוש הטסום אותן י".

ש) דף ק' ע"א.

ט) צ"ל עד היסוד.

ר) לעיל הקדמה י"א. ספר הgalgalim פרק כ"ב.

והו דעתיק יומין, מתלבשים תור חוי"ג, תרין דרועין דא"א, ואח"כ תרין דרועין דאריך, מתלבשו בתрин מוחין חוי"ב דאו"א. ותרין כתפין דאריך, מתלבשו במוח דעת דז"א, הנחلك לתрин עיטרין, הנקראים חוי"ג כנודע, ומהם נמשך אור עקמן. ותפלת יהושע נשמת השרש הזה. ואמנם לקמן. ותשלהת יהושע נשמת השרש הזה. ואמנם בח"י טפת הורע, הנמשכת ממוקם העקב הזה עד היסוד, לפעמים נעשת יעקב, ולפעמים נעשת יעקביא בן מהללאל, ולפעמים יעקביא, וכיווץ באזה.

ובאו ריש אדרא זוטא ד) וע"ש. ולא הוכחה בח"י מלכות בעתיק יומין כל, ולכן שרש המלכות לא נרמזה אלא בספירת ההוד שבו, כנודע כי לעולם עומד הוכר בנצח, והנקבה בהוד. והנה ההוד של עתיק יומין, מתלבש בגבורה דא"א, והיא הכתף השמאלי דא"א, הנקריא עיטרא דגבורה, והבן זה השם של עיטרא מה עונייה, בסוד עטרת בעליה, כי שם נרמות וגאותה המלכות כנוכר. ונמצא כי מזה הכתף השמאלי, נמשך נצוץ אור אחד, להיותו בח"י אור מקיף אל נוקבא דז"א, ולכן שרש קין אשר הוא מצד נוקבא דז"א, נאחז בכתף שמאלית של ארדה"ר. ואמנם הכתף הימני הוא מן נצח דעתיק יומין, ובו סוד ז"א דכורא, ולכן שרש הבל הוא בכתף ימני של אדם. וכבר גודע כי המלכות אפשר לה לעלות לעלה מקום הזכר, בסוד עטרת בעליה, ובפרט בח"י א"י'ם כנוכר, ולכן תדע גודל מעלה הכתף השמאלי של אדם הראשון כמה הוא.

(ה) עוד ביאר לי עניין התרי"ג איברים באופן זה, דע, כי כל הנשמות כוללות באמן הראשון, ובו נחלקים לשרשים רבים, וזה עניינם: בתחילה הם נחלקים לנ"ג אבות, ואח"כ ל"ב שבטים, ואח"כ לע' נפש, ואח"כ מתחלקיים עוד, עד שיש רבוא שרשים קטנים, ומהם נכללת נשמת אדם

ד"ה ונתחיל עתה. וזה פרשת נה דף ס"ה ע"א. פרשת פקודת דף רכ"ז ע"א ודף רס"ט ע"א. ע"ה ח"א שער א"א פרק ב', שער התקדמות דף ר"ל. ע"ח עם פמ"ס ענף נ"ת. תע"ס שיעור י"ג מן אותן ו' כל התmesh.

(ח) לעיל הקדמה י"א. להלן דף קמ"ז.

העקב השמאלי שבפרצוף ההוא, מחלק ליותר מן תרי"ג נצונות נשמות, ומכללים הם: נשמת חזקיה מלך יהודה, ונשמת ר' עקיבא בן יוסף. ונשמת עקיבא בן מהללאל. וכן שיבאר פרטיהם עקיביא בן מהללאל, ולפעמים עקיבא, וכיווץ עקיביא בן מהללאל, ולפעמים עקיבא, וכיווץ באזה.

ודע, כי כל בבחינת העקב, היא המלכות שבאותו פרצוף, ולכן יש יכולות בכל הנשמות שבעקב הזה, לעלות לעלה עד סוד המחשבה, בסוד נקבה תסובב גבר. ולסבה זו זכה ר' עקיבא לעלות עד המחשבה, וכמו שרמזו רז"ל (ה) באמרים עליון, שתוק, כך עלה במחשבה, והבן זה.

וזע עניין א' בשתי כתפות אלו, א) כי כאשר יש פגם מחמת איזה עון, בכתף השמאלי, אם הפגם הוא בכתף השמאלי, כמו אם נפגם בחטאו של קין שעומד שם, אז גם הכתף הימני נפגם, וכן כיווץ בזה. ולכן מי שרשו מן הכתף השמאלי הנקבר, יהיו בו שערות ארוכות בכתפו הימני והשמאל, אלא שערות השמאלי יהיו מרובים על של ימין, לפי כי שם עיקרים. אבל כאשר נפגם כתף הימני בחטאו של שרש הבל הגאנחו שם, או אין הסימן הנקבר ניכר רק בכתף ימין בלבד. ונמצא כי מי שהוא מאבר כתף השמאלי, יהיו בכתף השמאלי שערות ארוכים יותר מאשר השערות של הגוף, וזה להורות כי שם הוא מקום אחיזתו באדרה"ר. ובשער רווח הקדש ב) בפרק הכרת הפרצוף נתבאר קצר מעניין אותן הנר"ז וכי, ע"ש.

ועתה אוסף קצר ביאור בעניין אלו השתי כתפות דאדה"ר. ג) כבר הודיעתי, איך נצח

הגהות ומראה מקומות

(ה) מנחות כת:

א) להלן דף קמ"ז ט"א ד"ה ואבאר.

ב) הנדפס מחדש דף ט"ו טור ב'.

ג) ע"ח ח"ב שער הנסירה פרק ו'. ספר הgalgalim פרק כ"ב.

ד) שער מאמרי רשבי זעירא דף רלאה ט"ב

הנכילות באמם; מתחלקים לתרי"ג שרשים גדולים, ואח"כ נחלקים לס' רבו שרשים קטנים, ופה ביארנו שמתחלקם באפ"ן אחר, שהם שלשה אבות, י"ב שבטים, וע' נפש בלבד, ואחר כך נחלקים לס' רבו שרשים קטנים. אמן אם נדרכך, תראה כי הכל הולך אל מקום אחד, ותראה איך התרי"ג נחלקים לס' רבו, כי הנה אותן ת"ר מן תרי"ג, הם מתחלקות ת"ר אלף, שהם ס' רבו. אותן ה"ג, היא בח"י שלשה אבות. אותן י"י היא בח"י ע' נפש, כי הנה שיש קצוות הם כנגד ס' רבו כנודע, ומתוסף י"י על שניים, יהיו ע' נפש. גם ב' אותיות י"ג, הם בח"י י"ב שבטים, והאחד הוא כלליהם, הרי איך תרי"ג הוא כללות כל החלוקים הנזוי.

ונחוור לעניין קוין והבל כי הנה תרין עיטרין, הם עיטרא דחסיד ועיטרא דגבורה, הגנווים תור או"א, והנה אדם וחווה הם או"א, והבל הוא עיטרא דחסיד, ורקין הוא עיטרא דגבורה.

עוד סדר לי מורי ז"ל עניין שרשיו הנשומות באפ"ן אחר, וזה עניינו, הנה נתבאר למללה, כי יש באמם, نفس מעשית, ורוח מצירפת, ונשמה מביראה, ונפש מנוקבא דז"א דאצלות, ורוח מז"א דאצלות, ונשמה מבינה דאצלות, ונשמה לנשמה הנקראת חיה, מאבא דאצלות, ויחידה מכתר הנקרא א"א דאצלות. והנה כל שרש ושרש משראשי הנשומות, יש לו חלק בכל אלו המדרגות הנה, האמנם זה סדר חלוק השרשים של הנשומות הנה ראיית חלוקם, הם נחלקים לחמשה שרשים, והם: א"א, ואו"א, וו"ז. וכאשר נברא העולם, נתחלו חמשה שרשים אלו באפ"ן זה: זיהרא עילאה אדם, אשר זכה בה אח"כ חנוך, היה בח"י א"א. ואדם לקח בח"י אבא, וחווה אימא, והבל ז"א, ורקין נוקבא דז"א. ומן הרاوي היה שיקדים הבל שהוא בו"א של קוין שהוא בנוקביה, אבל לפ"י שחתא אדם ועריב טוב ברע, גרים פגט זה שקין נולד בתחילת קודם הבל, כמבואר אצלנו בשער הפסוקים, בפסוק והאדם ידע את חזה אשתו וע"ש. והנה כל שאר הנשומות בעולם, נולדים מה' שרשים אלו הנה, שהם בעולם האצלות. האמן שאר הנשומות הנולדים מחמשת

הראשון. והנה הכתף הימני של אדה"ר, מתחלקים פרטיו, ע"ד פרטיו הכלל הנזכר, כי תחלה נחلك לשלה אבות, ואח"כ ל"ב שבטים, ואח"כ לע' נפש. וכל אלו הם בח"י שרש אחד פרטיו, מרשימים גדולים של אדה"ר. ואמן אין בו רק ע' שרשים קטנים, וכולם יחד הם פרצוף אדם אחד. ואח"כ אלו הע' שרשים מתחלקים עד ס' רבו נצוצות נשמות. ואינם נקראים שרשים אלא נצוצות.

והנה כל שרש א', מלו' השבעים שרשים קטנים שבכתף הימני הנזכר, הנה יש לו פרצוף אחד שלם, וכל ס' רבו נצוצות שבכתף הימני ההוא, הם נקראים שרש א' גודל שבאה"ר, והוא הנקרא בשם שרש הבל בנו של אדה"ר. ועד"ז הוא בכתף שמאל של אדה"ר, כי יש בו שלשה אבות, ונחלקים ל"ב שבטים, ונחלקים לע' נפש, ואלו הע' נקראים ע' שרשים קטנים שבו, ולא עוד. וכל הע' שרשים אלו, מתחלקים ג"כ ל' רבו נצוצות, ואינם נקראים שרשם. וכל שרש מלוא השבעים, יש לו פרצוף א' שלם, וכל אלו הע' שרשים, הם נקראים בשם שרש קוין בנו של אדה"ר.

והנה שרש א' של אלו ע' שרשים בו נאחזים ר' עקיבא, עקיבא בן מהללאל, חזקה המלך, כנו"ל בדורות שקדם. וזה השרש הנזכר, הנה הוא נחلك ליותר מתרי"ג נצוצות, וכולם יחד הם פרצוף אחד שלם, ובפרט צוף השרש הזה, שם נאחזים חזקיהו המלך, ור' עקיבא, ועקביא בן מהללאל. האמנם חזקיהו המלך הוא נאחז בראש הפרצוף הזה, אבל ר' עקיבא ועקביא בן מהללאל וולתם הם נאחזים בעקב של הפרצוף הזה.

ולג"ע"ד חיים, כי כפי מה שבייארנו עתה, ומה שבייארנו בדורות שקדם, נמצא כי זה השרש הנזכר הוא בח"י העקב של כללות הכתף הזה, שהוא שרש א' מנו חbone הע' שרשים של קוין, ובראש עקב זה חזקיהו, ובסוף עקב זה שהוא פרטוט העקב של העקב, שם הם ר' עקיבא ועקביא נבעל"ד. ואמן בדורות הקודם נתבאר, כי הנשומות

הgalgalim

شمאליו של אדם הראשון, כמו שיתבادر לকמן בע"ה.

עוד יש סבה אחרת אל הנזוכר, והוא במתה שנתבادر אצלינו, כי כאשר גلتת השכינה בתוך הקליפות, גלו עמה כל הנשמות של הצדיקים, וכי בח"י המצאות שיעשה איזה צדיק מן הרש ההור, וכפי הזמן ההוא, כך יוכל להוציא נצחון אחד או שניים וכי מתחוך הקליפות, ויעלה אותם שם, יבואו בעה"ז, ואע"פ שלא היו הגוזחות סמכים זה לזה בשרש ההור, כי הכל תלוי כפי הזמן, וכי המצאות שיעשה הצדיק של רש ההור כנוכר.

עוד עניין אחר קרוב אל הדרוש הנזוכר, הנה אדה"ר היו לו נפש מעשית, ורוח מן יצירה, ונשמה מן הבריאה, וועליהם נר"ז דאצלות, מנוקבא דז"א, ומז"א, ומאמ"א ואלו השלשה שהם מעולם האצלות, נקראים זיהרא עליה דרדם, הנזוכר בסתרי תורה בפרשת קדושים דף פ"ג ע"א, וכבר נתבאר בזוהר, כי קודם שנולדו קין והבל, חטא אדה"ר, ואו נסתלקה ממנו זיהרא עליה, שהם שלשה חלקי האצלות הנזוכר, ואין לך מיתה קשה מזו. והנה כשהוליד קין והבל, אז נתנה נפש דאצלות, שנסתלקה מאדם, ונסתלקה בשניהם בקין והבל, ולקמן יתבادر בע"ה עניין גלגול קין מבח"י נפש דאצלות שוכחה בה, אך נתגללה ונחפשתה בקינו ומללאל, עד שנתגללה בנדר ובאיווא בני אחרון, שהיו שניהם תרי פלגי גופא, הנזוכר בזוהר פרשת פינחס ח) ובפרשת אחורי מות. ווש"ה היה אנשיים אשר היו טמאים לנפש אדם ממש, הנדרש על נדב ואביהו, כמו"ש רוז". והענין הוא, כי הם הם בח"י נפש דאצלות אדם הראשון

הגנות ומראה מקומות

סוד זיהרא עליה. שער מאמרי רשב"י זיע"א סוף פרשת פינחס. תע"ס סוף שיעור ח' ושיעור ט"ז בלחוט התשובות תשובה פ"ה ותשובה ש"ג.

ח) זהר ח"ג נז: ובזוהר ע"פ האסולם אהרי אות כ"ד פנחס ריז. ובזוהר ע"פ הטולם אות ע"א.

שרשים דברי"ע, כנודע כי בכל עולם מהם יש חמשה שרשים אלה, הנה כלם טפילים ונוגרים לאלו החמשה שרשים דאצלות, ונכללים בהם, באופן שכלי הנשותם שבועלם, מושרים בחמשה שרשים הנז, וכל שרש מהם נחלק לי"ס שבו, ונמצאו כלם חמשים שרשים בכל עולם, ואלו חמשים דאצלות שרש לכלם, ונכללים בהם. עוד מתחקלים אלו החמשים שרשים לכמה מדרגות, כמו שיתבادر במקום אחר בע"ה.

1) והנה כל שרש ושורש משרשי הנשותם, כולל פרצוף אחד שלם ברמ"ח איברים ושם"ה גידים, וככלותם תרי"ג, והם יחד בנין פרצוף הנשמה בכללותה, הנקרה שרש אחד, אבל בפרטה הם תרי"ג נצוצות, אשר כלם הם ת"ת. ועוד יש בכל שרש מהם נצוצות הרבה, וכלם הם עמי הארץ, העוסקים בישוב העולם, כי כל שרש מהם דומה לאילו אחד, שמצויא פירות, שהם הת"ת, ועלים וענפים ועצים וקליפין וכו', והם עמי הארץ, והנה כאשר בא עת יציאת נצוצות נשמות אלו בעה"ז, אפשר שימצאו יחד שניים או שלשה או עשרה נצוצות וכיווץ, וכלם בזמן אחד ובדור אחד, עם היותם כלם משרש אחד, והוא כי הנה אפשר שייבאו יחד בעה"ז ב' נצוצות, אחת מעין ימנין, ואחת מעין שמאלין שברש השהו, או שייבאו יחד חמישה נצוצות, שהם חמשה פרקים ראשונים של חמשה אצבעות יד ימין. או שייבאו עשרה פרקין ראשונים של עשר אצבעות יד ימין ייד שמאל, וכן כיווץ בזה, וכן עד"ז יימצא יחד בדור אחד כמה נצוצות שהם מבח"י הגדים, אלא שהם סמכים זה לזה. וכן אל תחתה, אם יימצא יחד ר' עקיבא ועקביא בן מהליאל, וכן אם יימצא יחד בדור אחד של אמרודאים, אביי, ורמי בר חמא, ורב דימי מנדרדא, אע"פ שכלי משרש קין, מאבר כתף

1) לעיל הקדמה י"א וקדמה כ"ה. ספר הלקטים בראשית בפסקוק ויחי חנוך ד"ה סוד שרש הנטמות. 2) לעיל הקדמה כ"ט ד"ה סוד שרש הנטמות, ועיי"ש בהגותות ומ"מ אותן ל'. שער הפסוקים בראשית דרוש ג: ספר הלקטים בראשית בפסקוק ויחי חנוך ד"ה

עדין למטה הארץ בעה"ז. אבל העניין יובן, במיש בזהר ריש פרשת נח, ביחסpta על פסוק נח נח, ל) כי כל צדיק יש לו תריין רוחיתן, חד בראשא לחתא, וחוד בשמייא לעילא וכו', והבנזה. זוז'ס הנה בשמיים עדי, והוא חנוך, שהוא בגימטריא עד". וסתהדי במרומיים, זה אליו ז"ל, כי שנייהם מלאכים בשמיים נזוכר. זוז'ס עדות ביחסpta שמו, והענין הו, כי יוסף הצדיק, זכה לנשמה זו של חנוך, הנקרא עדי נזוכר, ולא נזאת, ולא לבני אדם, ואח"כ נעשה מלאך בשמיים נזודע. והוא טעם שלעולם לא הוציאו באלו ז"ל, אלא בח"י רוח, וכמוש"ה והוא נא פי שנים ברוחך אליו, וכתיב נחה רוח אלהו על אלישע, וכתיב ורוח ה' ישאך. אמן לא זכה אל הרוח הזה דאצילותות, עד שהרגו לזרמי במעשת שיטים, לפי שמכורחה הוא שאין הרוח שוכן באדם אלא עד היה בו נפש י) ולכך כאשר פינחס הרג לזרמי, זכה ולקח נפש דאצילותות, שהיתה בנבד ואביהו. ואחר שזכה לנפש דאצילותות הזאת, אז זכה לחלק הרוח דאצילותות, ועליו נתבשר הנני נותן לו את בריתינו שלום, כי הרוח הוא מן הת"ת והיסוד נזודע, ושניהם נקראים שלום, נזודע מפסוק שלום שלום לרחוק ולקרובה, ת"ת יוסד.

זובן זה, بما שנთברר בדורושים הקודמים, כי כניסה הרוח או הנשמה באדם, היא בלילה בהקיצו משנתו. גם בזה יובן מ"ש חז"ל מ) על סיום הפסוק שפט לא ידעתי אשמע, כי באוטה הלילה בא גברייל, ולמדו ע' לשון. והענין הו, כי הנה חנו"ך מטטרו"ג, הוא מלך על ע' שריט של ע' אומות, יודע ע' לשונותיהם. וכאשר נכנסה בו בלילה הייתה נשמת מטטרו"ן נזוכר, לכון ברגע אחד למד כל ע' לשון. והנה גם נשמה זו דחנוך, נתגללה בר' ישמעהל בן אלישע כ"ג, כמברא אצלינו, כי הוא גלגולו של יוסף הצדיק, ולכן גם ר' ישמעהל הנזכר היה יפה תאר מאה, נזודע למאמר רוז"ל ב) וגם זוז'ס מה שנזכר בפרק היכלות, כי כשהיא עולה ר' ישמעהל הנזכר למרום, היה קורא אותו מטטרו"ן הדר זיו. האמן צורך גלגול נשמה זו בר' ישמעהל הנזכר, הוא לשתי סבות: הראונה היא, לפי

הגנות ומראה מקומות

קצת רין. רען, ח"ג רלה רמן: רנן. ת"ז ת"י יג. תס"ז צה. ת"ע קיט: קלן. קלן. ז"ח שה"ש טט ט"ב ש"פ.
ל) לעיל סוף הקדמה י"ד. שער מאמרי רשב"י זיע"א פרשת נח דף ס"ז ט"ב ד"ה אמר שמואל. זהר נח בתוספותה דף נ"ט ע"ב.
(מ) סוטה לו:

ג) גיטין נת.

ואה"כ לקחם פינחס במעשה זמרין, כנזכר בזהר. כמו שיתברר لكمן בע"ה. גם יתבואר, איך אע"פ שקין והבל לקחו נפש דאצילותות אדם, כדי לתקנה, לפי שחתא אדם בעז הדעת וערב טוב ברע נזודע.
אמנם ט) הרוח דאצילותות של אדם הא, לקחו אלהו הנבייא ז"ל, ולכך עליה בשמיים, ולא מות כשר בני אדם, כי היה דומה למלאך ה' צבאות, ולא לבני אדם, ואח"כ נעשה מלאך בשמיים נזודע. והוא טעם שלעולם לא הוציאו באלו ז"ל, אלא בח"י רוח, וכמוש"ה והוא נא פי שנים ברוחך אליו, וכתיב נחה רוח אלהו על אלישע, וכתיב ורוח ה' ישאך. אמן לא זכה אל הרוח הזה דאצילותות, עד שהרגו לזרמי במעשת שיטים, לפי שמכורחה הוא שאין הרוח שוכן באדם אלא עד היה בו נפש י) ולכך כאשר פינחס הרג לזרמי, זכה ולקח נפש דאצילותות, שהיתה בנבד ואביהו. ואחר שזכה לנפש דאצילותות הזאת, אז זכה לחלק הרוח דאצילותות, ועליו נתבשר הנני נותן לו את בריתינו שלום, כי הרוח הוא מן הת"ת והיסוד נזודע, ושניהם נקראים שלום, נזודע מפסוק שלום שלום לרחוק ולקרובה, ת"ת יוסד.

וחולק הנשמה של אצילותות, לקחה חנוך בן ירד, ולכך היה מלאך כ) בשמיים, הנקרא מטטרו"ן נזודע. ולכך לא מות כבני אדם גם הוא. ודע, כי בח"י זו הנשמה דאצילותות, היא הנקראת שרו של עולם, להיותה נמשכת מעולמים האצילותות, והיא שליטה על העולמות כלם. ובזה יתוחץ הקושיא הנודעת בענין חנו"ך מטטרו"ן,adam שניהם אחד, א"כ בעולם היצירה, הנקראות עולם דמטטרו"ן, מי היה אז שר העולם, בהיות חנוך

ט) שער הכוונות עניין כוונת ק"ש דריש א. שער הפסוקים דף כ' ט"ב סוף ד"ה ונחזר לעניין ראשון. פרשת בהעלותך בפסוק ויאמרו האנשים. י) לעיל הקדמה י"ד. ספר הלקוטים שופטים סימן ה' בפסוק ותשך דברה. סוף מלכים א' סימן י"ט.

כ) להלן הקדמה ל"ה סוף ד"ה ונבואר עתה. זהר ח"א יג' לוז: נת: עב: נה: ח'ב נת. ק. קפ:

להתגלגלו בר' ישמעאל בן אלישע כ"ג, כדי שתשכובו עליו ממש עונש המיתה. ודע, כי אדם הראשון וכות קודם שחטא, אל ס) נרנ"ח מון מלכות ות"ת ובינה ווכחה דעתן דאצילותם, מרבותם יחד. ומרעיה זוכה אל הדעת דאצילות. ושלשה אבות אברהם יצחק ויעקב, זכו לחג"ת דאצילות, זה בחסד, וזה בגבורה, וזה בת"ת.

שהקב"ה אמר כי ביום瓠ל ממננו מות תמות, והנה לא נמצא נשמה זו באדה"ר כשםת, ולא סבלה ממש עונש המיתה, אמנים נסתלקה ממננו כשחטא. ועוד הוסיף על זה סבת שנית, כי גם יוסף הצדיק חטא, על שגורם לאחיו שימיכרוו, וגירה והסית אותם עלייו ע"י חולמותיו, ובhabia דברת רעה רעה אל אביהם, ולכך החERICA נשמה זו

הקדמה ל'ב

ונברא עתה, עניין הנפש של אדם מעולם האצילות, אשר נשארה פורתת עליין, ולא נסתלקה כנוצך. כי הנה כאשר הוליד את קין והבל בנים, לקחו הם בחיי נרנ"ז, המגיע להם מעשה יצירה בראיה, ועוד לקחו בחיי הנפש האצילות של אדם אביהם. וכן עדי כי כל נשמה יש בה חי או רקיות ואור פנימי. אח"כ כאשר נתגירר בחיי חותן משה, זכה אל חלק הנפש של אצילותו יתרו מקיים, כמו שיתבר באדה"ר, ולא נכללו כל מש, שלא זכה בהם אדרה"ר, ונהנה הנשמות החדשות היו אז כלולות באדה"ר, וולת הנשמות החדשות והינה אצילות. גם נתברר, כי כל הנשמות בכל המקומות שהיה הולך, כמו ש"ל ע) שאירועו והנה אחר שחטא בעץ הדעת, נשרו ממננו איבריו גלעד, ובאורו הוא: כי כל אותן הנשמות הנכללות באיברי נשמו של אדם הראשון, נשרו ממננו כשחטא, ונפלו לתוך עמקי הקלייפות כל אחד ואחד, כפי הבהיר הרואה להם ממש. האמנם נרנ"ז שלו מן האצילות, הנזכר בזוהר בפרשיות קדושים בשם זיהרא עילאה, לא נפלו חס ושלום بكلיפות, אבל נסתלקו ממננו בחיי הרוח והנשמה כשחטא, ופרחו למעלה. והנפש של אצילות, היא נשארה עמו פורתת עליין, אבל לא נסתלקה ממש. וכבר נתברר בדורות הקודמים, כי חנוך אחר שזכה אל נפשו ורוחו ונשמו, מן העשיה וייצורה ובריאה, זוכה ליקח גם עד בחיי נשמה דאצילות, שנסתלקה מאדם נשחטה.

ובה יתרה אמר חז"ל במסכת ברכות פ"א א) זול תנא מייכאל באחת גבריאל בשתיים אליוaro בארבע וכו. מה עניין ארבע עפיקות אלו לאליהו כבר נתברר לעלה בדורות שקדמו, כי אדרה"ר קודם שחטא, היה בו נרנ"ז מצירה עסיה בראיה, ועליהם נרנ"ז, מלכות ותפארת יתרכזות באדה"ר, וולת הנשמות החדשות היו אז כלולות באדה"ר, ולא נכללו כלל. והנה אחר שחטא בעץ הדעת, כמו ש"ל ע) שאירועו בכל המקומות שהיה הולך, כמו ש"ל ע) שאירועו לו כמו שאירוע ליפתח הגלעדי בעז בתרן, וכמש"ה פ) ויקבר בעיר גלעד, ולא כתיב בעיר גלעד, ובאורו הוא: כי כל אותן הנשמות הנכללות באיברי נשמו של אדם הראשון, נשרו ממננו כשחטא, ונפלו לתוך עמקי הקלייפות כל אחד ואחד, כפי הבהיר הרואה להם ממש. האמנם נרנ"ז שלו מן האצילות, הנזכר בזוהר בפרשיות קדושים בשם זיהרא עילאה, לא נפלו חס ושלום بكلיפות, אבל נסתלקו ממננו בחיי הרוח והנשמה כשחטא, ופרחו למעלה. והנפש של אצילות, היא נשארה עמו פורתת עליין, אבל לא נסתלקה ממש. וכבר נתברר בדורות הקודמים, כי חנוך אחר שזכה אל נפשו ורוחו ונשמו, מן העשיה וייצורה ובריאה, זוכה ליקח גם עד בחיי נשמה דאצילות, שנסתלקה מאדם נשחטה.

הגחות ומראה מקומות

ט"ז אות ק"ט.

(ט) מ"ד"ר בראשית פרשה י"ג. ויקרא רבת

פל"ז ד). קהילת רבת פ"י ט"ז.

צ) סופת מג.

(ט) שער מאמרי רשב"י זיע"א פרשת קדושים.

א) ברכות ד:

(ע) הgingה יב. עיין שער הפסוקים בראשית דף י"ב סוף ט"ב. תע"ס סוף שיעור ח' ושיעור

כון, כדי לקשר ולהזכיר נשמה חדשה הנקראת אליוו התשייבי, עם שאר הנשמות הישנות מהם נפש פינחס ונפש נדב ואביהו, ולכן הוצרך עוד לבא בפינחס נשמה אחרת חדשה, והיא הנקראת ג"כ אליוו משרש בניימין, הנזכר בדברי הימים, בפסוק ויערשה וכורדי ואליהם בני יロחם. וכמ"ש אליוו ז"ל בעצמו ש) אל החכמים, מבני בניה של רחל. וכך שיתברר עניין זה, בסיום הדירוש הזה.

ונמצא, כי ד' בח"י נכללו בפינחס: האחת, היא נפש פינחס עצמו כשנולד, כי אעפ' שהיתה כלולה מב' טפין דיסוף ויתרו, נקרים נפש אחת. ה'ב', היא נפש נדב ואביהו, כשבאה בסוד עבור, וגם זו נפש אחת נקרת ולא שתים, כנודע בספר הזוהר בפרשיות אחרים מות ת') דנדב ואביהו תרי פלגי גופא הו. והשלישית, היא נפש הנקרת אליהם התשייבי משרש ג'. הרביעית, היא נפש הנקרת אליהם דרשן בניימין. ווז"ס מ"ש חז"ל הגז", חנא מכאל באחת וכו', ואליהם באربع עניין פינחס, שהיא בו נצוץ מישוף ונצוץ מיתרו וכור, והבן זה.

א"ח"כ כאשר אירע מעשה דבת יפתח הגלעדית שאரואיל^ל א) שיפתח היה שופט, ולא רצה לילך לבית אלהו שיתיר לו גדרו, וגם אליהם לא רצה לילך אצלו, כי אמר מאן דחיסיס לכיבוי אול לאסיא, ואו בין דא לדא הלכה הבית של יפתח, ושניהם נעשו, כי יפתח להיותו הוא עצמו בעל הדבר, נגעש עונש, שבכל מקום שהיה הולך היו גושרים איבריו, וכמש"ה ויקבר בעיר גלעד לשון רבים. ואליהם נעש, שנסתלקה מהם שכינה, כמ"ש רז"ל ט) על פסוק לפנים ה' והוא הנקרת בשם אליהו התשייבי מתושבי גלעד, והוא משרש ג', והוא נשמה חדשה כנזכר, ובאה עתה בו, כדי לקשר ולהזכיר יחד את נפש נדב ואביהו, עם נפש פינחס עצמו, שהיאה בו נגול גמור מיום שנולד.

ואמנם עוד צריכה נשמה אחרת חדשה גם בו, ולכן אין למזהה איך נתערבה נצוץ נשמת יתרו, שהיא משרש אחר, עם נצוץ השרש של יוסף. ונמצא כי פינחס לך נצוץ משרש יתרו, שהוא מן בח"י או רפרמי דעתך אלם הראשון דאצילות. ק) א"ח"כ כאשר מתו נדב ואביהו במעשה הקטרת שחטאו בו, ואירוע א"ח"כ עניין פינחס שהרג לירמי, וזה שנקנסו בו בח"י נפש נדב ואביהו, שהוא מבחי' או רה המקיף של נפש אדם מן האצילות. וזה גרם לו, להיות כבר בו נצוץ משרש יתרו, שהוא מאור פנימי דעתך נפש דאצילות, ועי"כ נשלם עתה בפינחס נפש דאצילה, באור פנימי ובאור מקיימת. אלא שהאור פנימי נכנס בו בסוד גלגול ממש כשנולד. והאור המקיים בסוד עבור בלבד, אחר שנולד וגדל. וכיון שהיא חלוק זה בו, לכן היה בו עניין אחר, והוא, כי צריך שתדע, שהנשמה הבאה לאדם בעת שנולד, בסוד גלגול ממש, אעפ"י שהתהיה מורכבה ומעורבת ממשתי נצוצות, כנזכר עניין פינחס, שהיא בו נצוץ מישוף ונצוץ מיתרו הכל נקרא נשמה אחת, ואינה צריכה להתייחס אחרת שתחברים. אבל הנשמה הבאה בסוד עבור אחר שנולד האדם, כגון נפש נדב ואביהו שנתעברו בפינחס, הנה צריכה היא שתבא עוד עמה נצוץ נשמה אחרת חדשה, רוצה לומר שזאת תהיה פעוט ראשונה שבאה לעולם, ולא תהיה ישנה מגולגת, וזה ההדשה היא מהברת את זו הנפש ר) דנדב ואביהו, הבאה בסוד עבור להתעבר עם נפש פינחס, של בח"י גלגול ממש. ולכן הוצרך להתעבר עוד בפינחס, נפש חדשה אחרת, והיא הנקרת בשם אליהו התשייבי מתושבי גלעד, והוא משרש ג', והוא נשמה חדשה כנזכר, ובאה עתה בו, כדי לקשר ולהזכיר יחד את נפש נדב ואביהו, עם נפש פינחס עצמו, שהיאה בו נגול גמור מיום שנולד.

הגהות ומראות מקומות

א) לעיל בסמוך להגאות ומראות מקומות אותן פ. ספר הלקוטים סוף ספר שופטים בפסוק ייקבר עיר גלעד.

ט) עיין לעיל בהגאות ומ"מ אותן פ.
ב) קדושים ס"ז

ק) ספר הלקוטים יתרו בפסוק ויאמר אל משה אני חותנן יתרו.

ר) לעיל הקדמה י"ד.

ש) מדרש רבה פרשת ויצא פרשה ע"א י"ב.

ת) דף נז' ובוחר ע"פ הסולם אותן כ"ד.

הgalgalim

כפי עניין בת יפתח היהת בעניין גדר כנורע. וכן עבירה זו הייתה, שuber על הגדר שהדריך והחרים יהושע, שלא יבנו את יריחו. ולפי שיריחו מיוחסת לשרש קין, כמו"ה ובני קני חותן משה עלן מעיר התמירים שהיא יריחו, לכן ביקש חיאל שהוא משרש קין, לבנות את יריחו. ואחר כך נשמו, ואנו נכנס בו עבר דנדב ואביהוא, נזוכר בפרש פינחס בוחר ג) וכשנאנבר ממו בחתא בת יפתח את העבר הנזכר, אז היהת ו' קטיעא, כי בח' הו' היא ספירת היסוד הנקרה בריתוי שלום, ונקטעה אז, כנסתלה ממו שכינה וüber גדר ואביהוא, והנה אז במעשה דבת יפתח לא נשאר בו רק אותו הנצוץ של טפת רשע יוסף בלבד, כי עבר גדר ואביהוא הלו כבשמדו נזכר. וגם נצוץ טפת יתרו נסתלה ממו.

ואז נולד חיאל בית האלי אשר בנה את יריחו, ונכנסה בו בגלגול גמור, כמו שיתבאר. והטעם הוא, כי עבר גדר ואביהוא, וגם אליו דשבט גדר, ואליו דבניים נזול', הנה אין שם בפינחס, רק דרך השאלת בסוד העבר, ואינם העיקריים בגוף ההוא, וכן אין החטא והוא דבת יפתח פוגם בהם. וכן נצוץ דטפת יוסף, אינה קרובה לחטא, החטא הוא בנצוץ יתרו. לפי שנצוץ יתרו, היא באהמן קין, וכשבאה ביתהו, היה שם כומר, מפטם עגלים לע"ז, וכן החטא היה מנצוץ של יתרו, וכן נסתלה, ונתגלה בchieל בית האלי.

והבט וראה, כי אותיות חיאל, הם אותיות אליה', אם אותיות אלה. וזה בית האלי, גם האלי הם אותיות אלה. בית מושב אליו ז"ל, כי בית אליה. פירוש: בית מושב אליו ז"ל, כי אליו מושבו היה בגוף פינחס, כי הוא נצוץ טפת יתרו נזכר. ונמצא כי עיקר הגוף ההוא, הוא של פינחס, ולא של אליהו, רק נקרה בית מושב אליו ז"ל.

והנה ארזון"ל ד) כי חיאל הוא גבריא רבא, שהיו הולכים לבתו, אחאב המלך ואליהו ז"ל. האמנם עבירה א' שחטא, במעשה דבת יפתח, גרמה לו עבירה זו שבנה את יריחו, כי הם דומות.

הגחות ומראות מקומות

- ה) צהר פנחס רין. ובוחר ע"פ הטולם אותן ע"ג ד"ה גם ז"ט.
ד) טנחר דין קין.

ר"ת "נדב ואביהו", שהם פ"י שנים שנთעברו ברוחו של אליהו. גם ר"ת "נא פ"י שנים" ברוחך אליו. הוא נפש בא, ר"ל: כי נדב ואביהו, שהם מבחין נפש דעתו דאדיה"ר כנו"ל, שבא אליך בעבור שחרגת לזרמי, תנתן עתה אליו.

והנה אליו ישו והוא משרש חנוך הנקרא מטטרון, שהוא מצד נשמה דעתו ליקח נשמה זיהרא עילאה דודיה"ר, וכן הוצרך ליקח נשמה זו דנדב ואביהו, שהם נפש דזיהרא עילאהadam, שהיו באלהיו. ולפי שאלה זו כה לרוח דזיהרא עילאה כנו"ל, זה אמר ברוחך אליו. גם רמזו ברוחך, אל מה שנתקbaar אצלינו, ג) כי אביהו נפשו ורוחו משרש קין, אבל נדב נפשו משרש אחר, ורוחו משרש קין בלבד, ויען שרוחו בלבד היא משרש זה של קין, וכן אמר ברוחך. ולכן נקרא שמו אלישע, לומר: כי בקין נאמר ואל קין ואל מגחתו לא שעיה, ויען שנתקנו קין נקרא אלישע, כלומר: לי שעיה הקב"ה, מה שלא שעיה אל קין בהיותו בלי תקון. וכבר רמזתי לך לעמלה, כי פניהם נקרא אליו, להרשות על עברו נדב ואביהו, הבאים מון קין שנתקנו בו. ולכן שלשה אותיות אליו שבאליהו, ישנים ג"כ באליישע, להרשות כי גם אלישע השליט לתקון בג' אותיות אלו, כמו אליו.

וזו"ס מה שצחקו בו הילדיים, וא"ל עליה קרת עליה קרת, והענין הוא, במה שייתברך לך, כי קרת בן יצח, והוא רוחו של קין מצד הרע, ולכן ירד חיים שאולה, וא"ל הילדיים לבישו ולגדרו, כי הנה קרת ירד שאולה, וצריך לעלות. אתה נמשך משרש קרת, ואיך אתה רוצח לעלות. גם רמזו, כי הנה קרת בן יצח גלויה משה, והיה קרת בשערותינו כמוני, כי שרש נשמו יש היה קרת בשערותינו כמוני, כי שרש נשמו יש בה חלק ואחיזה מן קרת. וזה גרט שנתעברו בו אחר כך נפש נדב ואביהו, שגם הם משרש נשמת קרת. גם כמו שמרע"ה הוציא שם בן מ"ב, והרג את המצרי שהוא נפש קין. מצד הרע, בן אלישע הוציא שם בן מ"ב, והרג מ"ב ילדים אלו כנור בזורה.

מןנו מתנה זו, נתירא, ובברח להר חורב. וזה וירא וילך לו אל נפשו, ר"ל: לפי שלא היתה רק נפשו יחידית מפני כד נתירא מן איזבל. א) ואח"כ חזר להרוויחה במערת הר חורב פעמי' אהרת, עד שעלה בסערה השמים, ואז אליהם החשב שהוא משבט גד, נתעלה בשמי'ם, ונשאר שם, ושוב לא ירד עוד, ואליהם דשבט בניימי' זה, נתגלו אח"כ באוטו הנזכר בספר דברי הימים, והוא מש"ה ויערשיהו ואליהם זכרוי בני ירושם וכו'. ואח"כ כשנפטרו, עלה ונתחבר עם אותו אליהם החשב שעלה בשמי'ם ונשאר שם זה אליהם דשבט בניימי', הוא העולה וירוד תמיד לעשות נסائم אל הצדיקים, ולדבר עמם, ולהיות כי החכמים היו יודעים שלאליהם היה כולל מד' בח'י, לא היו יודעים אייזו בחיי מהם, היא היורדת ועולה ומדר'ם עמהם, ונחלקו בסברותיהם, עד שהודיעם, מבני בניה של רחל אני, שכד כתיב וירשיה ואליה וכו', והודיעם כי זו הבחינה היא המדברות עמהם, ובחי' זו הנקראות אליו דבנימין, נתחברה עם הבחינה הנקראות טפת יתרו שנתנה לחיאל בית האלי, ומית גנטלה אלהו עמו.

אמר הכותב גלעד, כי שתיהם נתגלו באליהם של בניימי', ואotta הבהיר הנקראות טפה דיוותה, נתנה אליו אל יונה בן אמרתי בנו הזרפית, כשהחיה אותו. וזו"ס מ"ש בזוהר בפרשיות ויקתל דף קצ"ז ע"א וז"ל, תנא יונה מהילה דאליהו כאathy, ב) ורא אליו בן אמרתי, כד"א בדבר ה' בפיק אמרת. וזו"ס מ"ש ר"ל תנא דברי אלהו, אותו הנער שהחיהתי, משיח בן יוסף ההוא, כי להיותו מטפת יוסט, ולכן הוא יהיה משיח בן יוסף במרה בימיינו, ומה שיישאר לאחר כד לעתיד לבא לחלק אליו עצמו האמתי, הוא אותו אלהו נתנו אל אלישע הנביא בסוד עברו, ואביהו, נתנו אל אלישע הנביא בסוד עברו, כשתלה לשמי'ם. וזו"ס מה ששאל אלישע, וכי נ"א פי שנים הם נדב ואביהו. והענין הוא, כי נ"א

הגחות ומראה מקומות

ג) זהר ח"ג ג': להלן דף צ"ג ד"ה אחר כד.

ב) פרדר"א ל"ג.

א) זהר ח"א רט.

ולכן נקרא שמו עקיבא, ולפי שעקבייא זה תקן ג"כ בח' מהלאל בן קינן, וכן נקרא עתה עקיביא בן מהלאל. ואחר כך נתגיגל בריב"ג, ולכן בעת פטירתו, אמר הכינו כסא לחזקיהו מלך יהודה שבא ללוותו, להיוותו מושרש גלגול נשתו. וגם בו זכה כתר כהונת של קין הבכור. אחר כך נתגיגל בר' עקיבא בן יוסף, וגם בו נרמזו בח' העקב של עשו, כנוכר בעקביא. ובזה תבין מ"ש במסכת רות של הוורה, ט) כי ישכר הוא ר' עקיבא, וכמו שיתברך لكمנו כי גם ישכר הוא מושרש של זה קין. אחר כך נתעבר בסוד עברו משני גאנונים, הנקראים רב אחאי, ורב אחא משבחא גאנון, כדי לתקנם. כי הם מושרש نفس אחאב המלך, וביהם נתקנו שלשה אותיות אחא של אחאב ע"י עבור הגנור, אבל הבית של אחאב, נתגהנה ברבי אברהם גאניד, כמו שהודעתיך בסדר גלגוליו שרשنفس אחאב המלך.

ואחר כך נתגיגל בחזקיהו מלך יהודה לרומו אל מ"ש זיל ז) כי בימי המבול תלאו הקב"ה להקין ברפין, ועליו נאמר וימח את כל היקום. ועתה נשתקן, נקרא חזקיהו, כי בו נתחזק קין מרפיינו ובו נתקנו ג' אותיות יה"ו מן אליהו הגבאי, ובחזקיהו זכה אל חלק א' משלשה חלקי הבכורה הראים לקין שהיה בכורו של אדה"ר, והם: כהונת, ומילכות, וחלק בכורה, כנוכר בתרגום פסוק ראובן בכורי אתה וגוו. ועתה בחזקיהו לך כתר המלכות, ווז"ס מ"ש זיל ח) בקש הקב"ה לעשות לחזקיהו משיח וככו. והטעם הו, לפי שהוא מן קין הבכור, והיה ראוי ליקח כתר המלכות, ולהיות משיח לעתיד לבא, ונתבטל, מפני שלא אמר שירה.

אחר כך נתגיגל במתתיה בן חשמונאי, שהיה כ"ג מלך, והוא זכה ביחד לשני חלקי הבכורה. ואח"כ נתגיגל בעקביא בן מהלאל, וכבר ביארנו, כי קין נרמזו בסוד עקב עשו,

ו) הקדמה ל"ג

וכבר הודיעתי כי קין מערוב מטויב ורע, והוא מוליד נשומות דוגמת הבל אחיו, כנוכר בסוף אדריא רבא דפרשנת נשא. והנה מהטוב שבבו, מוליד נשומות צדיקים. ומביחי הרע שבבו, מוליד נשומות רשעים. א) והנה מביחי הטוב שבבו, יצאו קינן ומהלאל, כנוכר בזוהר בפרשת תרומה דף קס"ח ע"א. ואחר כך נולד ראובן בכור יעקב, והיה ראוי שיטול חלק הבכורה של קין בכור אדה"ר, ובשביל מעשה דבלחתה אבל בכורה זו, כמ"ש התרגומן על פסוק ראובן בכורי אתה יתר שאת ויתר עז, שם: בכירותא, כהונתא

הנה נתברך, כי זיהרא עילאה דאדאה"ר, הם נשמה רוח נפש שלו, מצד עולם האצילות, והנה חנוך שהוא מטטרו"ז, הוא נשמה זיהרא עילאה. ואמנם קין לך נפש של זיהרא עילאהadam. וכבר ידעת, כי כל הנפשות היו כלילות באדה"ר, וכשהחטא נתחמעט, ולא נשאר בו רק התרומה, הנקראת תרי ממאה, חלהו של עולם. והנה בבח' הנפש שהיא מצד העשיה, נשארו בו תרי ממאה היוטר מובהרים שככל הנפשות. וגם בח' תרומה נפש זו נתנה לקין, ושאר חלקי כל הנפשות פרחו מאדם כשהחטא, ונשרו ממנה.

הגהות ומראות מקומות

ט) זהר חדש דף פ"ט סוף ט"ג ובז"ח ע"ט הסולטן מן אותן תרעים. שער מאמרי רשבי זע"א דף ש"א ט"א. ספר הלקוטים ויוצא סימן ל' בפסוק וישכב עמה בלילה הוה.

ו) לעיל הקדמה כ"ט. שער הפסוקים בראשית דרשו ג'.

א) זהר חדש דף קמג. ובזוהר ע"ט הטולט אדריא רבא אות שכ"ז.

ז) להלן הקדמה ל"ז ד"ה ותנתן חזקיהן. מד"ר בראשית פ' כ"ב. שמות פ' ל"א. ספר הלקוטים בראשית בפסוק והאדם ידע. שער הפסוקים נח דף כ"ח סימן ז. יחזקאל סימן כ' בפסוק ויאמר אליו בן אדם עומד על רגליך. ספר בית שער לכונותן מן אות ר"א.

ח) סנהדרין צד. ספר הלקוטים ישעה סימן ל"ח בפסוק מכתב לחזקיהו.

קין, וו"ס פ██וק ורוח נדיבת ח██מכי. אבל נפשו היתה משרש זקנו, עמיגדב אבי אלישבע אמו, ולקח ממנו שלשה אותיותיו האחרונות, והם נדרב.

אבל אביהוא, היו נפשו ורוחו מן קין, ולכן נקרא אביהוא, למדו כי כל בחינותיו הם מן קין, שנטל נפש אדם עצמו, הנקרא אב לכל העולם, והוא אביהוא, כי הנה הוא עצמו בח' אדם אביו כל העולמות. וו"ס ה) אנחנו טמאים לנפש אדם, כי נדב ואביהוא, הם נפש אדר' ר' ממש. האמן לפוי שנדרב לא היה בו מבח' נפש אדם, רק חלק הרוח שבו בלבד, משא"כ באביהוא שכחلكיו היו מנפש אדם, לנו אמר לנפש אדם, ולא אמר לנפשות אדם בלשון רבים, כי עיקר נפש אדם הוא באביהוא לבדו. והנה אביהוא גמיש משרש נחשון אחוי אמו, כי גם הוא משרש קין הנקרא נפש, ולפי שעיקר אהיות זוהמת נחש באדר' ר', היא בנפש דעשית כנוז'ל, לנו נקרא נחשון ע"ש הנחש. והענין הוא, כי הנחש העליון. מסיר ומלסלק ב' המוחין דנוקבא שם ב' פעמים אוור אור, כמובואר ו) אצלינו בכונת ואהבת את ה' אלתיך, והם בגימטריא נחשון, להורות: כי נחשון במעשיו הטובים, החזירים בnockבא.

וכאשר עוד נתגלה בישי אבי רוד, אז נתkan לגמרichi קין, ולכן נקרא נחש, כמ"ש הפסוק אשר בא אל אביגיל בת נחש, למדו רוז'ל ח) בת מי שמת בעטיו של נחש, למדו כי ישי גמר להתקן כל זוהמת הנחש, שנתערבה בנפש זו של קין. אך עכ"ז מות בעטיו של נחש, בחטאו של אדם. ואו בישי נשלים לגמרי יותר מחשון.

שער לאה ורחל פ"ב וג). שער התקדמות דף שמ"ח ט"א ד"ה וזה סוד פ██וק. שער מאמרי רוז'ל דף ז' ד"ה שם פ"ה. שער הכוונות ח"א עניין כוונת ק"ש דף קע"א ט"ב ד"ה עוד נכתוב. שער הפסוקים ויוצא דף פ' ט"א ד"ה והנה עניין זה. שער המוצאות פרשת תורייע. ספר בית שער לכוננות מן אותן קס"ה. הקדמה תקוני זהר מן אותן שט"ו עי"ש במלות הסולם.

ח) ב"ב יג.

ומלכota. וסוד יתר שאת, היא הכהונה הנרגמות בקין, הלא אם תטיב שאת. וכיון שהחטא, אבד הכהונה הנקרה שאת. ואחר شب ראוון בתשובה זכה שהביא הדודאים ב') ונולד בסבטים יששכר, והוא מצד הטוב של קין הבכור. והוא מה שאמරת חוה בילדת קין, ותאמר קניתי איש את ה/, למדו כי חוה ולאה שתיהם בח' בינה, הנקראתaim עילאה כנודע אצלינו. ורומה לומר, כי תקון שלמות קין, יהיה ביששכר, הנולד ע"י אותה הKENITA, כמש"ה כי שכר שכרתיך בדוראי בני, ונולד הבן ההוא, והוא חלק ה' מצד הטוב, והוא יששכר. ולהיותו מבח' נפש הנקראת עשתה כנוז'ל, יש בו אחיזה אל הקליפות זוהמת הנחש כנודע, ולכן עשו שהוא הנחש נאחו בהם, ונקרא עקב עשו, כי הם בעשיה, הנקראת עקב. ויעקב עקב עשו, בסוד וידיו אחותה בעקב עשו, ואח"כ נולד יששכר מבח' הנפש הזה. ואח"כ מבח' עקב זה, נולד ר' עקיבא בן יוסף, ע"ש העקב הזה. וכמו שרמזנו בדורות שקדם, ממ"ש בשם מדרש רות מהוויה, כי יששכר הוא רבי עקיבא.

אחר כך באו נדב ואביהוא מצד הטוב של קין, וו"ס הבכור נדב ואביהוא, והקשו בזוהר ד) בפרשת אחורי מות, דהיל"ל ואלעזר בתוספות וא"ז, אך הענינו למדו, כי קין בכורו של אדם הראשון, והנה הבכור זהה שהיה בכור הא' שקדם בעולם שהיה קין, הנה הוא נתגלה בנדב ואביהוא אבל אלעזר ואיתמר הם משרש א', ולכן לא נזכר תוספת וא"ז באלעזר, שלא להחבירו עם נדב ואביהוא. ואמנם נדב הייתה רוחו בלבד מבחינת

הגבות ומראה מקומות

ב) ספר הלקוטים ויצא סימן ל' בפסוק וישכב עמה בלילתו הו. ובפרשת וייחי בפסוק פחן כמים. ג) שער הפסוקים פרשת מולדות סימן כ"ז בפסוק עקב אשר שמע אברהム. ספר הלקוטים שופטים בפסוק ויהי איש אחד מצרעה.

ד) דף נ"ז סוף ע"ב.

ה) שער הפסוקים פרשת שמיני. ופרשת בהעלות בפסוק ויאמרו האנשימים.

ו) ע"ח ח"א שער לידת המוחין פרק ב'. ח"ב

הgalgalim

וטענה בונה, כי אין תקון קין בברית, לפי שהוא מצד הרע שבו, אלא בזעם היוצא ממנה, והוא שמואל הנביא, שהוא מצד הטוב של קין. זו"ש רוז"ל י) קורחה ניבא ולא ידע, כי ראה אש יוצאה ממשתו, והבן זה. וזה וירא את הקיני, כי קני הוא קין, ושמואל הוא מן קין. ונזכר בתיבת אווי מי יהיה משמו אל אותיות ממשוואל, פירוש: כי לעמלה אמר וירא את עמלך וכיו', שהוא מצד הרע של קין, כמו שנתבאר במקומו, ואמר כי אווי לו לעמלך כשבא שמואל, שהוא אשר זרו לשאלו על מלחתם עמלך, שנאמר וישפט שמואל את אנג.

וז"ס מ"ש בזוהר בפרשיות ויצא, כי מ"ש ייגע בכף ירכיו, לא איננו נדב ואבייהו. גם אמרו בסבא דמשפטים דף קי"א, כי שמואל חטא מסמאל, אותה הירך שלקה מן יעקב. והענין הוא, כי נדב ואבייהו הם תרין ירכין נצח ותוד, בנזיל, וכשבא שמואל חטא מסמאל את הירך הגבואה, כמ"ש חז"ל. ב) וזה מ"ש ז"ל במסכת ברכות בפ"ה על פסוק ל) אם ראה תורה בעני אמרתיך, שאמרת חנה, אלך ואסתתר ותשתחה מי סוטה, ואז בהכרח שייהיו לה בניים. וזה יובן במ"ש הסבא דמשפטים, כי שמואל חטא הירך מן סמא"ל, ונתן לו תמורהה ירך הסוטה, ולכון אמרה חנה לש"ת, כ"א לא תוכל היא לולדת את שמואל, ולהתווך הירך מן סמא"ל, תלך ותסתתר, ואז יאבך סמא"ל שני הירכין ירד יעקב והוא שמואל, וירך הסוטה, כי היא טהורת, ולא ישלוט בה.

גם ז"ס משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו, כי שkol שמואל כמשה (ואהרן מ') ותתעט הוא, לפי שיינו בו נדב ואבייהו, השקולים ממשה

ונחזר לעניין נדב ואבייהו, כי הנה להיות בח"י נפש הנקראות עשייה, נתחו בהם זוחמת הנחש, וחטאו במעשה הקטרת, ונעשו ומתו. והנה אליו הנביא שהוא פינחס, היא נפש זיהרא עילאה אדם, ולכון נתעברו בו נפש נדב ואבייהו במעשה זמרי, כי גם הם נפש אדם מצד נפש דעשה כנזול. ואמנם אלו לא חטא ישראל במעשה העגל, היה זוחמת הנחש נפסקת למגורי בנווד. ואע"פ שנדב ואבייהו היו חוטאים במעשה הקטרת, היה מספיק להם שימוחו בלבד, אבל כיוון שחטאו ישראל בעגל, גרמו להחזר דבוק זוחמת הנחש בנפשו אדם, ואו נשרפו נדב ואבייהו ולא הספיק במה שימוחו מבלי שריפה. וזהו טעם ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפפת, כי חטא ישראל בעגל גרמו השרפפת הזאת של נפש אדה"ר, אב לכל העולם, ולכון כל ישראל כלם יבכו את השרפפת. וזהו טעם היהות נדב ואבייהו שקולים בכל ישראל, ושколים כמשה ואהרן, כי הנה הם נפש אדה"ר עצמו כנזור. וככאשר נתעברו בפניהם, אז כתיב זכר נא מי הוא נקי אבד, כנזור בזוהר פרשת פנחס ט) והענין הוא, כי נדב ואבייהו שהם ר"ת נ"א, והם מרשיקין אותן נק"י, לא נאבדו, כי נתעברו בפניהם, כי גם הוא מקין, וכשהתא פנחס במעשה דבאת יפתח כנזול בדורש שקדם, נסתלקו ממנו עברו נדב ואבייהו, והלכו בשמואל הנביא.

ודע, כי קrho בן יצחר, הוא מבתי הרוח של קין מצד הרע שלו, כמו שנתבאר בפסוקים, ויקח קrho וע"ש, כי נתלבש זה הרוח הרע של קין בו, ולכון היה מקטרג לתבל אליו שהוא מרעהה. משא"כ יתרו, כי גם הוא מן קין, כמשה והבר הקיני נפרד מקין, אלא שהוא מבתי הטוב של קין, ולכון נתן את צפורה בתו למשה, והטיב עמו, והאכלו לחם. משא"כ בקרח שהיה מצד הרע של קין כנזור. וקרח חשב, כי בו יתוקן קין הבכור, ולכון נתגבר על משה שהוא הבל,

הגחות ומראה מקומות

כ) מדרש תנומה מץ ב'. שער המסתיקים

שמואל א' פסוק ותודור נדר.
ל) ברכות לא: מ' שם.

(ט) דף רין. ובזוהר ע"פ הסולם אותן ע"ד.

(י) מדרש תנומה קrho ה'.

האמין בה' אלא עד שיצא אברהם מכבשן האש, כמ"ש ז"ל פ) ולכון נשרף הרן באור כבדים. ואח"כ בתגלגול באחרון לתקן חטא הנזכר, ואדרבא חטא במעשה העגל, והוצרך ליתרג, והיה מן הראוי לו שימסור עצמו להריגת, כשהקמו עליו הערב רב וא"ל קומ עשה לנו אלהים, והוא טעה, כי חשב שהיה מספיק במה שהרגו את חור, שגם הוא מרשך הכל כנזכר. ז"ס ייבן מזוכה לפניו וארז"ל צ) ייבן מזוכה מן הזוכה לפניו, שהוא חור. ולכון גמגע, ולא מסר עצמו להריגת, וחטא בזה, ולא נתקן חטא זה, עד מה שיבצע הכהן, כמו שיתבאר لكمן. ואמנם תחלה אוריה הכהן, כמו שיתבאר لكمן, ואז חטא, שתמיד היה בתגלגול ביעקב השופט, ואז חטא, שתחמץ היה נודר נדרים כמ"ש ז"ל ק) על פסוק ויקרא יעבץ לאלהי ישראל, ויאמר אם ברך תברכני, ולכון בתגלגול אחר כך בתולע בן פואת השופט, ונקרא חולע, ע"ש התולעת, שאין כחה אלא בפיה, ורמז בו שבא לתקן עניין הנדרים שייצאו מפיו. ואז חטא באופן אחר, כמ"ש ז"ל על פסוק וזהו יושב בשםיר בהר אפרים, ר) כי קבוע ישבתו בעיר א', ולא היה מסבב כל המידנות לשפט את העם, ועי"כ גמגעים העם מלבא אצל לדין לפניו, מסבת תורה הדרכ, ולכון בתגלגול אח"כ בשМОאל הנביא, ותיקן חטא הנזכר, וסביר כל המקומות לשפט את ישראל, כנזכר בפסוק. ואז נתבערו בו נדב ואביהו, הנקראים ירכיכו קשות, דמתמן נביאים, וכלה לבואה על ידים כנוז"ל. וכאשר הוליד את אביה בנו, הירוש לו אביהו, ונתגלגלו בו, ולכון שמותיהם שווים. אבל נדב נשאר בשМОאל, ז"ס ומ שנהו אביה וגוו. פירוש: כי נדב נשאר בשМОאל, ונתגלגלו בבנו, שהוא אביהו, משנה של שМОאל, ובתגלגול ונקרא אביה. ואחר כך נפטר שМОאל, ונתגלגלו

הגבות ומראה מקומות

- ט) מ"ר סוף פרשת נת. ספר הלקוטים תשא בפסוק קומ עשה לנו. לקוטי תורת תשא.
 צ) סנהדרין ז. מודש דבר שמות פרשה מ"א ז.
 ק) תמודה טז. זהר תרומה קלט. יליקוט ישעה רמז שי"ד. תנומה פרשת בלת.
 ר) עיין מסכת שבת ריש דף גו. מדרש דבר שמות פרשה ט"ז ד.

ואחרון, כמ"ש ז"ל ו) על פסוק בקרובי אקדש. גם דעת, כי כמו דאלישע לקח שלשה אותיות אליל מן אליו הוא כנו"ל בדורש שקדם. כן שМОאל לקח שני אותיות אל שבא אליו, לרמזו על ליקיתו את נדב ואביהו, שהוא בתחלת באלהו כנזכר שם.

ואמנם צרייכים אנו לבאר עניין שМОאל, ולכון נתחיל נדב ואביהו, דעת, כי כמו שנדב ואביהו חטאו במעשה הקטרת וגם ישראל שחתאו במעשה העגל, גורמו להם לישרת, כנו"ל בפסוק ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפפה אשר שרפ' ה'. כן אהרן גרם מיתתם, לפי שהוא עשה העגל ומתו בסבתו, ממש"ה ובאהרן התאנף ה' מאד להשםידו, זה כלוי בנים וכו'. ואמנם אהרן הכהן, הוא מרשך הכל בן אה"ר, כמו שרש הכל נחלק לכמה בדורותים שקדמו, כי שרש הכל נחלק לכמה בח"י שרשים. והנה ג) שרש הרן אח' אברם. ורש שרש הbel, והם: שרש הרן נחורה של מריט. והנה נחורה, נתגלגלו בחור בנה של מריט. והרן, נתגלגלו באחרון הכהן. וכבר הדעתהיך, כי חור' לך ג' אותיות מן נחורה, ואותות ב' של נחורה נשארה לשרש אחאב מלך ישראל, כמכואר אצלינו ס) ואמנם אהרן, ג' אותיות מן הרן, ונוסף עליו אותן א'. וגם לוט בן הרן, מרשך הכל, ולכון ר'ית ואת לוט "בן" הרן, הוא הכל למפאר, כי לוט והרן שניהם מרשך הכל, וכן לוט נושא רחבעם המלך, כמכואר אצלינו. ונמצא כי מרע"ה, ואהרן אחיו, וחור בן מריט, ואחאב, כלם מרשך הכל בן אדם, רק שהם שרים מוחלקים זה מזו, וכלם מרשך הכל. ע) ונחזר בעניין אהרן, כי הוא הרן בן אח' אברם. והרן בא לתקן חטא אה"ר שעבד ע"ז, ולא די שלא תקן, אלא שגם עתה לא

1) זבחים קטנו:

2) שער הפסוקים פרשת נח בפסוק ואת לוט בן הרן. ופרשת ואדרא בפסוק ויקח עמדם. להלן הקדמה ל"ז.

3) להלן הקדמה ל"ז ד"ה נחורה.

4) שער הפסוקים פרשת וארא בפסוק ויקח עמרם כתוב כל המאמר הזה. להלן דף קס"ג ט"ב.

בזכריה הנביא הכהן, חבירו של חגי ומלאכי. וגם אז נתגלו עמו בניו נדב ואביהו בגelog ממש. ולכן אוריה הכהן שבא לתיקן חטא של אהרן, נקרא כהן, לרומו אל אהרן הכהן הראשון, אבל זכריו שבא לצורך נדב ואביהו, לא נקרא בשם כהן, אע"פ שהיה כהן, כמש"ה ואעדיה לי עדים נאמנים, את אוריה הכהן ואת זכריו בן יברכיהם. גם רומו ענין, כי באוריה לא הזכיר בן זכריו הכהן בן, לרומו כי אוריה בן, אבל בזכריו הכהן הבן ששם נדב ואביהו בניו, האב, וזכריו הבן שם נדב ואביהו בניו, והם העיקרים בזכריו. אבל אהרן הכהן אביהם, עיקרו היה באוריה. וכך נקראים עדים נאמנים, לפי ששניהם נשפּשׁ עדים, בח' אהרן, ובת' שני בניו. גם לכון אוריה נתגבע תוכחות, כיון שעדיין היה צריך ליהרג. אבל זכריו נתגבע דברי נחמות ובניין בית שני כנזכר בספר.

באביה בן ירבעם. וכמו שנאמר בשמו של יוסഫדו לו כל ישראל, כך נאמר באביה בן ירבעם, וספדו לו כל ישראל, יعن כי נמצא בו דבר טוב, ואמרו במדרש איכה בוחר, כי דבר טוב, הוא משיח בן יוסף שיצא ממנו. והטעם, כי הוא גelog שמואל כנזכר.

ואחר כך חזר אהרן, ונתגלה עוד באוריה הכהן מקרית יערם, ואז נחרג עיי יהוקים המלך, ובזה נמחל לו הרגינה שנתחייב במעשה העגל כנזכר. ואמנם גם נדב ואביהו נתגלו עמו אז באוריה הכהן, בסוד גelog ממש, לפי שהם מתו על ידו, כנוזל על פסוק ובאהרן התאנף ה'. וכך נקרא אוריה ע"ש אהרן, כי הם דומים בשמותיהם. גם שניהם היו כהנים. ואע"פ שתקון באוריה כשנהרג, ע"כ זה הנה גרם שנדב ואביהו בניו המתגלים עמו שם נהרגו עמו בסבתו, וכל הוצרך להתגלה שנית.

הקדמה ל"ד

גם לכון רומו שם, בשתי אותיות הראשונות של משה. ונמצא כי שם ונח ומשה, כלם הם שרש א', והם מבח' החסד, שהוא הבל בן אדם. וזהו הנאמר במשה, כי מן המים משיטיהם, הם מיימי החסד הבזcker. והנה כאשר משה קיבל התורה מסיני, נכלל בכל שלשה בחינותיו הנז', ונעלה שכותב. גם ז"ס מימינו אש דת למו, כי התורה נתגה מצד הגבורה, והוא מצד גבורה שבדתunctuna. כנזכר.

וכבר הודיעתי, כי עד מראת הסנה, עדין משה לא תקן מאותיות הבל ושת, אלא אותן שמשת, אותן ה' מהבל, הנរמזים בשם משה, ושלשה אותיות הבל, לא נתקנו עדין בו. וזהו

והיא מיוסדת בענין שרש הנסמות של קין והבל. אכן, כי הבל הוא הכתף הימני של אדה"ר, והוא בח' עיטרא דחסד שנשאו בו'א. ונמצא כי הוא מסוד הדעת, וכבר הודיעתי, כי הדעת הוא מכירע א) בן חוו"ב, וכך ציריך שהדעת עצמו היה בו שלשה בחינות, ב) והם: חג'ת. והנה משה תחללה היה הבל בן אדה"ר, ואח"כ נתגלה בששת, ואח"כ בנת, ואח"כ בשם בן נת. ז"ס אתה אמרת ידעתיך בשם, רומו גלגולו בשם. וגם מצאת חן בעניין, רומו גלגולו בנח אביו. כי נח הם אותיות חן, בסוד ונח מצא חן. וכבר הודיעתי במקום אחר, כי ענייני הגלגולים האלה, הם בסוד נר"ן, וכך אל תחתה, איך נח ושם הי' יחד בזמן א', עם היותם בח' אחת.

הגבות ומראה מקומות

הערך בעניין הדעת עיי"ש כל המשך. שער הכותנות ענץ ק"ש דרוש ה'. ענץ ר"ה דרוש ח'. להלן הקדמה ל"ת.

ש) סנהדרין מו' מ"ק כת:

א) ציל בין.

ב) שער הקדמות דף רע"ג טור ב' דרוש יקר

ולכן תמצא כי הלל בגימטריא אדרני, שהיא בח"י פנים שבמלכות. אבל שמאם הם אחרים, כմבוואר אצלינו ז) ולכן שמא הוקן היה קפדן גדול, לפי שהיה מן הגבורה. ולכן יש בשמא שמי אותיות שם מן משה, וכן שם בן נתן. ושני אותיות א"י, הם סוד א"י הבעל אחיך, כי להיות שמא מצד הגבורה של הבעל, לנורמו בו חטאו של הבעל, שחתא בשתי אותיות א"י מן אדרני, הנורומיים בא"י הבעל אחיך, לנור

בתיקוני תקון ס"ט.

והנה שמא הוקן, חטא ע"י קפדנותו, שבאו לידי כמה גרים ולא קיבל להתגify, כמו"ש ז"ל ח) ולכן נתגלה אח"כ בשמעון בן עזאי, שלא נשא אשה, והיה בורא נפשות גרים, ע"י עסקו בתורה, כמו שהיה אברהם איש החסד העוצה, לנורר בפרשת לך, ט) בפסוק ואת הנפש אשר עשו בחרן. וכמו שנודע, כי כל אתערו דנפשין דגירין, הם מצד החסד שהוא אברהם בעוד שהיה י) פרוש מן האשה, שהיא עקרה. וכן במורעיה, שהיא בורא נפשות לגרים, כשפירוש מן האשה, לפי שהיה בסוד החסד הבעל. והנה ע"כ נתמתקה גבורת שמא ונפהכה לחסד. ולכן נורמו בו ב' אותיות שם מן שמא, ושלשה אותיות ע"ז, לרומו כי שמעון בן עזאי, תקו עון שמא, שהיא דוחה את הגרים.

ואמנם ר' עקיבא, היה מרשך קין כմבוואר אצלינו, והוא מצד עיטרא דגבורה לנודע, והמתיק את הגבורה, והפהכה לחסד, והיה בורא נפשות לגרים, באותו כ"ד שנים שפירש מਆתו בת לבא שבוע, והלך ללימוד תורה, והביא עמו

הטעם שגורשו ומנסה (א) בני משה, שהוליד קודם מראות הסנה, לא היו כ"כ צדיקים, והיו בלתי הגונים. גם טעם אחר, לפי שככל ישראל היו בניו ונצוצות נשתו, כי ז"ס מ"ש חז"ל ג) שkol משה כנגד כל ישראל, כי היה כדוגמת ארדה"ר הכלול כל הנשומות, ולכן אין לחוש אם גרשום ומנסה לא היו ראויים, כי כבר היו כל ישראל בניו.

ונחזר לעניין, כי בסנה נתכו משה גם באותיות הב"ל, ד) ולכן נאמר וירא מלאך ה' אליו בלב"ח אש, לרומו: כי תחלה אותיות לב"ת, לא נתכו, ולכן נקראת לב"ת אש, מצד הדין, יعن כי לא נתכו. ועתה בסנה נתכו. ולהורות על התקzon הזה, נאמר בו משה שני פעמים, להורות כי בפעם הזאת היא משה מתוקן, משא"כ במשה הא' שהוא קודם הסנה, ולהורות, כי אף בתחילת לא היה הפגש כ"ב, לכון לא פסיק טמא בינויהו, לנורר באדרת נשא ה) להורות, כי לא היה כל כך פגם גדול.

והנה אה"כ, באו הלל ושמא, ושניהם מרשש הבעל, אלא שהלל הוא מצד החסד של הבעל, ושמא הוקן מצד הגבורה של הבעל. ולכן תמא (א) כי אמר הש"י למשה 'היה לך לעוזרני, ונורמו בר"ת הלל, ולכן משה והלל, שניהם היו ענותניים לנודע, כי הם מצד החסד שבhabba, ולכן שניהם נרומיים בשם בן ע"ב, ו) היוצא מפטוקים ויסע, ויבז, ויט. בשני שמות שבו, הסמכים זה לזו, והם מה"ש לל"ה, שהם אותיות משה הלל. האמנם שמא, מצד הגבורה שבhabba לנורר,

הגה

(א) אמר שמואל: לא ירעתי, מאן דרכך זולתי גרשום ואלייעור הנוראים בפרשת יתרו, שמייה דמנsha כאן, כי משה לא היו לו בניים, וצ"ע.

הגחות ומראה מקומות

ז) זהר בשלה דף נב. ובזהר ע"ט הסולט אותן קע"ב. להלן הקדמה לו"ז ד"ה השרשים אשר בהבל. ז) ספר הלקוטים פרשת תאא בפסוק לא תבייא אתנן. ח) שבת לא.

ט) זהר ח"א סוף עט. ב"ר פל"ט-ידי. י) עיין שער המזוזות פרשת בראשית.

ג) מד"ר שיר השירים פ"א ס"ד. זהר פנהש דף רט"ז. ובזהר ע"ט הסולט אותן נ"ת.

ד) שער הפטוקים שמות בפסוק יודא מלאך ה'.

ספר הלקוטים שמות בפסוק זה.

ה) דף קלחה.

א) שבת פט.

הgalgalim

זה מצד הגבורה רקין. ומצד קורבא זוolkות בון עזאי בתו נ) של ר' עקיבא כנודע. ואע"פ שלא בא עליה, וחזר ושלחה כנודע, עכ"ז כבר נתבאר אצלינו ס) במצבת הקדושיםין, כי על ידי הקדושיםין גנות האיש באשה בחיי או"ם מכח רוחו של האיש, ובן עזאי כקדש בת ר' עקיבא, יהיב בה הוא רוחה בסוד או"ם, ונשאר תמיד עמה, ומצד זה יש לבן עזאי קורבה עם ר' עקיבא תמיד, כנודע אצלינו. גם ז"ס מ"ש ז"ל ע) שהיה אומד בן עזאי על ר' עקיבא, כל חכמי ישראל ודומים עלי קליפת השום, חז' מקרח זה, ובלי ספק אין להאמין שיתגאה בן עזאי על כל חכמי ישראל בלשון הזה, וגם שאפילו לר' עקיבא יוכירנו לנו יוכירנו בשם קורת רוח או רובם הם בוראים נפשות לגרים, ע"י עסקם בתורה. האמנם יש חלק בינהם, כי יש מי שאין בהם יכולת רק להביא נפשות אל הגרים, עקיבא ובן עזאי, אחר שהיו מבאים אותם ממש, היו מכנים אותם אותה במקומם הקדושה ונתקנת שם, ואח"כ היו ממשיכים אותם ממש, ונונתים אל הגרים. ובבב"י זו היו מעולמים ר' עקיבא ובן עזאי על כל חכמי הדור, וו"ש כל חכמי ישראל לפני קליפת השום, חז' מן הקריאה הזאת. וסוד הדבר, بما שידעת כי באבר אות ברית קידש שבאים יש שני תני (פ) הימני מוציא טפת זרע קדוש, והשמאלי מוציא מי רגליים עכורים, מזון אל הקליפות. וביניהם קליפה דקה קליפה גנטה. וקליפה זו היא הנקראת אצלינו קליפה גנטה. והנה כל חכמי הדור ההוא, היו מוציאים נפשות הגרים מקליפת השום הנוכר בלבד. אבל הם, היו מכנים אותם אל נקב הקדושה הימני, ומהזירין אותה לקדושה ממש. ואח"כ היו

כ"ד אלף תלמידים כנודע. ואמנם ר' עקיבא עצמו שרש נפשו היהת מן פנימיות הקדושה, אלא שע"י חטא קדמון יצא אל הקליפות, ואח"כ חזרה בקדושה. ואע"פ שנקרה נר, אינו גור ממש. אבל שאר נפשות הגרים אינם כך, כי עיקר מציאותם והויתם היא מן אותה הקליפה הנקראת קליפת נוגה, שפעמים היא מסבאה, ופעמים חזרה אל הקדושה, כנזכר בפרשׂת ויקהֶל בספר הזוהר, ז"ס מ"ש רוז"ל י) קשים גרים לישראל כספה וכו. והענין הוא, כי האיש הזה היה בתחלתו גוי, כאשר בא להתגיר, נכנס בו נפש אחת, מתולדות הנפשות של הצדיקים בהיותם בג"ע הארץ, כנזכר בפרשׂת שלח לך. ואחר אשר נתגיר, וככה ונבסה בו נפש אחרת קדושה ממש, כאשר נפשות בני ישראל. ואו נקרא גור צדק, כי יש לו ממש نفس קדושה מן המלכות, הנקראת צדק כנודע. והנה אותה הנפש הנשארת עתה בו, והיא אותה שהיתה בו בהיותו גוי, הנקראת נפש הגור, והיא אשר החזירתו לモטב בהכרה הוא שתיה לה איזו אחיזה אל הקליפה, ולכן בהיותה עתה בגוף הגור הוה אחר שנתגיר, בהכרה היא מהטיהה קצת אל הנפש הקדושה האחרת אשר בגור הות. ז"ס קשים גרים לישראל כספה (כ) כי נפש הגור הראשונה, מהטיהה את נפש השניה הנקראת ישראל. ובזה תבין ל) סוד ר' עקיבא ע"ה, שהיה בתחלתו עם הארץ, שנוא ת"ח מ' שנה, באמרו מי יתון לי ת"ח ואנשכנו חמור. ונמשך לו זה מצד אותה נפש הגור הראשונה. אבל נפשו האמיתית הייתה קדושה לגמרי בתכלית, וכי בזה.

ונחזר לעניין, כי בן עזאי ור' עקיבא היו בוראים נפשות הגרים, כשפירשו מן האש, כי שניהם קדושיםין, להיותם, זה מצד הגבורה דרבנן,

הגבות ומלואה מקומות

- ס) שער המצאות פרשת מג דף קמ"ב ט"ב ד"ה מצות הקדושיםין.
- ע) בבדות נת.
- ס) הקדמה ספר הזוהר בסולם אותן ל"ג ד"ה ז"ש ותו דה. שער מאמרי דשב"י ויע"א דף מ"ז ט"ב ד"ה ותו דה.

י) יבמות מז: ע"ח ח"ב שער מ"ח פרק ג).

כ) להלן הקדמה ל"ג.

ל) מסחים מט:

מ) עיין שער הפסוקים פרשת ויוצא בפסוק

וישכב עמה בלילה הוו.

נ) כתובות טג. אדר"ג פ"ג.

כלל. אבל ר' עקיבא, שלא היה לו מושרש קין רק נפש בלבד, אבל רוחו היה מושרש אחר, לכן הוצרך לפרש מן האשה. אבל בן עזאי שהיה בן הגבורה של הבל, הוצרך ליתר מזה, והוא שאל נושא ש)asha כל. ובזה תבין מ"ש אביי, הריני כב"ע בשוקי דטריא, והיל"ל ר' עקיבא, כיון ששניהם מושרש קין. אבל הטעם הוא, כי בעניין בריאות נפשות הגרים, גדרלה מעלה בן עזאי על ר' עקיבא, לפי שבן עזאי לא נשא אשה כלל. ואמנם אביי, להיות נפשו ורוחו ונשנתו מן קין, שכן היה שכול כבן עזאי ממש, אע"פ שלא פירש מן האשת, משא"כ בר' עקיבא. ולפי שאביי כל חלקיו מושרש קין, לא הייתה הeltaה כמותו לגבי רבא חבירו, שהיא מן הכל, כמו שנתבאר אצלנו. וזה טעם למה אביי היה יתום, ת) ולא ראה לא אביו ולא אמו, וכמו שנרמו שמו בפסוק "אשר בר" י"ר ורומם י"תום, ר"ת אביי. והענין הוא, כי כיון שנשנתו ורוחו ונשנתו כלם הם מושרש אחד של קין, וכבר הודעתיך בדורותים שקדמו, כי כל רש"תיבאר טumo של דבר. זו"ס מ"ש בפ"ק דקדושים ק) אמר אביי הריני כבן עזאי בשוקי דבריא, ולא היה אומר בן אלא כשהיא שמה שמחה יתרה. והענין הוא, כי הנה אבוי ר) גם הוא מושרש קין, שהוא עיטרא דגבורה, ובאשר היה ממתק הגבורה, ומהפכה לחסד,iao נקראת הנשמה, אשтарו נפש בלבד, כי הוא מצד המלכות הנשמה, אשтарו נפש ואחותה יתמיין וכו'. וכיון שאביי היה יתום, להיות כל חלקיו מן קין ננוכר, שכן היה בו כה אף בלי פרישתו מן האשת, לברא נפשות הגרים, אשר גם הם יתומים בלי אב ואם, כנודע מפשט העניין. והענין הוא, כי סוד תערובת קין בכל נצוצות שאר הנשמות, הם שלא ע"י אב ואם, וכלם נקראים יתומיים. וכן הגרים הם יתומיים, כי אין להם אב ואם מישראל, שיולד נפשות שלham.

ואל תחתמה, היאר בכל דורו של בן עזאי לא נמצא מי שיברא נפשות הגרים, וזה ר' קידושין לא:

משיכים אותם ממש לחוץ בגופות הגרים. ורצה לתת טעם, لماذا גם ר' עקיבא היה בו כה זה כמוותו, ולכן הוציאו בשם קרת, והענין הוא במא שהודעתיך, כי קrho בן יצחק גם הוא נמושר מושרש קין, והנה אמרו בזוהר כי למה נקרא שמו קרת, לפי שהיא לי, והלו ציריך שיגלח כל שערו ולהיות קרת, מפני חוץ הדין והגבורה שבו, והנה גם ר' עקיבא היה מושרש קין שהוא עיטרא דגבורה, וע"י חסידותו גלח כל שערות וכחות הדין והמתיקם, ולרכן היה קרת, וע"י' היה בו כה להביא נפשות הגרים למקום הקדושה עצמה, כדוגמת בן עזאי מצד החסד, שם שמש אתعرو דנספין דגורי. וזה מה שנקרה ר' עקיבא חסיד, עם היותו מעיטרא דגבורה. וכמ"ש בוגרא צ) שבקוחו ר' עקיבא לחסידותה. וכן בספר הזוהר בפרשת פקודי, קראווהו סבא החסידא.

והנה גם אביי, החזיק כדרכו של בן עזאי, להמשיך נפשות אל הגרים כמוותו, ע"י עסוק התורה, אע"פ שלא פירש מן האשת, כמו שתיבאר טumo של דבר. זו"ס מ"ש בפ"ק דקדושים ק) אמר אביי הריני כבן עזאי בשוקי דבריא, ולא היה אומר בן אלא כשהיא שמה שמחה יתרה. והענין הוא, כי הנה אבוי ר) גם הוא מושרש קין, שהוא עיטרא דגבורה, ובאשר היה ממתק הגבורה, ומהפכה לחסד,iao נקראת הנשמה שמחה, בסוד יין המשחת, או היה בכך עזאי בורא נפשות הגרים מצד החסד, דמתמן אתعرو גיורין כנוכר.

ונbare טעם אל כל הנזיל, כי הנה נתברר אצלינו, כי בכל אלו שוכרנו שהם מושרש קין, אין בהם מי שיתהה נפשו רוחו ונשנתו שלשתם מושרש קין, אלא אביי, וזה הוא עניין גדול, שכוה שלא יהיה בו ערוב אחר, אלא כל חלקיו מושרש אחד, ושלשתם מושרש קין, אשר שם הוא סוד נפשות הגרים, וכן היה בו כה יכולות באביי לברא אותם, שלא ע"י פרישתו מן האשת

הנהנות ומראת מקומות

נלחמו.

ש) עייןתוספות כתובות דף סג: ד"ה ברכתי

דר' עקיבא.

ח) קידושין לא:

צ) סנהדרין קי:

כ) קידושין ב:

ד) להלן תחלה הקדמה לי' ד"ה גם אל מורי. ספר הלקטים שופטים סימן ה' בפסוק מן שמים

הפשיטה עורה פניו של ר' ישמעאל. גם נדמה ר' ישמעאל ליטוף, בהיותו יפתח תאר כמו זה, בנסוך בפרק היכלות. וכך שיטות נשבה בין הגוים במצרים, כן נשבה ר' ישמעאל, כנוכר ב) בשאלו ר' יי' בן חנניה, וא"ל מי נתן למשטה יעקב, והшиб הלא ה' זו חטאנו לנו, רמו לנו, כי בעון נצחות טפי הורע של יוסף שירדו בקליפות במקום הרגלים, אשר שם הוא סוד המשסה ברגלים, לבן נשבה בין הגוים, וזה מני נתן למשסה יעקב, שהם אותו הטפות נזוכה, והшиб הלא ה' זו חטאנו לנו.

ישמעאל בן אלישע כ"ג, שנtabar אצלינו שהוא נצץ ונשפת יוסף הצדיק, ולמה לא היה בו כה זה כמו זה. אבל העניין הוא במה שנtabar אצלינו, א) כי כל אותן עשרה הרוגי מלכות, הם עשר טפות ורע שיצאו מן יוסף, ולפי שיטף הוא עצמו ר' ישמעאל, וחטא, כי פגם באלה נצחות שהוציאם לעמקי הקליפה, לבן לא היה בו כה לברא נפשות גרים, ולבן נמצא תמצאה כי עונש ר' ישמעאל קשה מכל עשרה הרוגי מלכות כי הוא גורם להם, ע"י הוצאות טפת ורע הנזוך. וכదמיון מ"ש ביחס, ויפשיטו את יוסף את כתנתו, בן

הקדמה ל"ה

לא יותר מזו. אבל כל שאר השרשים, שהם נקרים נשמות ישנות מבואר אצלינו, לא זכו לתקח נפש דעתיות, והלוואי שיזכו אל נשמה דבריה.

ודע, כי בשרשיו הנשמות של קין והבל עצם, יש ב') בחינות: הא' היא, בח' נשמותיהם של קין והבל עצם בלבד, נשמות שנשרו, שהיא מעולם בי"ע בלבד נשארא. ויש בחינה שנייה עליננה, והיא אותו החלק של אדם הראשון עצמו, שהויריש ממנו אל קין והבל בניו. וכן הוא נצוץ מנפש האב עצמו, ובבח' הוצאה הבה, יש בקה המשכת כל העולמות, שהוא מנפש העשיה עד הנפש של עולם האצילות, והיא בכלל. וכל מי שנשמו מזו הבח' הבה, מעלהתו גדולה, כי יש בה כח ויכולת בידו, לתקן בפעם הראשונה שיבא בעולם, מנפש דעשית, עד נפש דעתיות, ויזכה ע"י מעשיו לקחת נפש דעתיות. אך לא רוח, או נשמה דעתיות, לפי שאין נקרים

בעוני קין והבל. כבר נתבאר א) כי קין והבל, לקחו גם נפש דעתיות, שהיתה באדה"ר. והענין הוא, כי הנה נודע לכל העולמות קשוריהם זה בזו, ולאחר שהאדם משלים לתקן חלק עולם העשויה, יכול לעלות עד עולם היצירה, ועד"ז ג"כ יעלה עד עולם האצילות. כאמור בס"ה ריש פרשת משפטים, זכה יתריר להבין ליה. וכבר נתבאר לעיל בדروسים שקדמו, כי אין זה רק בנשמה חדשה, כי אז יכול לעלות מעולם לנזכר שם. ונמצא כי כל העולמות קשורים זה בזו, וזה כסא לזה, וזה לזה. והנה יש בח' נשמות, שמיעלים לא השיגו, רק לתקן בחלק נפש של עיטה בלבד, ויש שוכנו עד היצירה, ויש עד הבריאה, ויש שוכנו לתוך עד האצילות, ומועטים הם בכל שרשי הנשמות, שמצא שרש שוכנה לתקן עד האצילות. ואין מעלה זו נמצאת, אלא בשרשיו הנשמות של קין והבל, כי לחיותם נשמה חדשה בצד מה, מבואר אצלינו ב) לבן וכדים לתקן וליקח אפילו נפש דעתיות, אבל

הגהות ומראה מקומות

דף קנ"ה. ספר הgalgoles פרק ל"ט.
ב) גיטין נה.

א) לעיל הקדמה ז'.
ב) עיין ספר הgalgoles פרק ט"ז וכו'.

ג) שער המצוות פרשת יתרו. ע"ח ח"א שער עוקדים פרק ו'. ח"ב שער דרושים הצלם פ"ב בכל ט. שער הנסירה פרק ב'. תע"ס ח"ד פ"ב.

א) זה וירא קו. מכך רב. בא לג. פקורי רנו: ת"ז תס"ט קי' ז"ח רות פט. איך צב: פרדר"א פרק ל"ח. מדרש משלוי פ"א י"ג. שער מאמרי רשב"י ויע"א דף ק"ט ט"ב ד"ה שם דף רנ"ד. דף ש"א ט"א ד"ה שם במדרש הנעלם. ע"ח ח"א שער הכללים פ"א. שער שבירת הכללים פרק ח'. ח"ב שער מ"ז ומ"ד פ"א. שמ"ט פ"ז וו. שער ההקדמות

לפי שנקרא מלאך, והוא נקראכו, לפי שהוא מן שרש קין זה. ולכן אלילו ז"ל היה מלאך, כי הוא מן השרש הזה של קין. גם ר' יהודה בר אלעאי ז"ל, היה ממו הבהיר הבן של קין, ולכן רמזו ז"ל בחלמוד עלייו, ה) שבכל ע"ש היה רוחץ פניו ידיו ורגלו ומתקבל שבת, והיה דומה למלאך ה' צבאות. גם יהודה וחזקיה בני ר' חייא, נקראים מלאכים, להיוות משרש הזה השני של קין. וכמו שרמזו בזה בתלמוד ו) באמրם, פליגי בה תרי אמוראי בארכא, יהודה וחזקיה, ולקבליהם תריון מלאכי ברקיעא וכו' ואמנים חנוך שלקה זירה עילאה דאדם, שהיא עד נשמה דאצלות, היה מלאך יותר עליון וגדול מן אלהו. ונמצא כי מי שהוא מבח' עולם האצלות, נקרא מלאך, יוכל לעלות במעלה מלאך זוכור זה.)

ונברא עתה, עניין הירוע והכנג' הזיה הנזכר השמאלי שבו שרש קין, וממנו יובן הירוע והכנג' הימני אשר להבל. דע, כי קין הוא אבר הכתף השמאלי של אדה"ר, כנו"ל בדרושים שקדמו. ויש באבר הזיה שלשה בח'י, שם: בשר, וגדים, ועשות. והנה בבי"ע, בכל חמשה פרצופים שככל עולם משלשתם, יש שרש אל קין בירוע השמאלי, באבר הכתף שככל פרצוף מהם, אבל אין שם בח'י כנף. אבל בחמשה פרצופים שבאצלות, ועוד יש בהם בח'י כתף, בשר וגדים ועשות, ועוד בח'י כנף. ונמצא כי שרשיהם נשמה אשר בח'י זו השנית של קין, יש לה בח'י הכתף עצמו, שהוא הבשר והגידים והעzmות, וגם יש לה בח'י הכנף היוצא משם, שהם הנוצאות היוצאות מאבר הכתף הנזכר, וזה באצלות. אבל בבי"ע, לא יש כנף רק בח'י כתף לבדו לנזכר. וכבר נתברר בדרושים שקדמו, עניין הכתף הזה השמאלי.

ח) ועתה נברא עניין הכנף, דעת כי הכנף השמאלי הזה, אשר בו נאותו שרשיו נשמת קין, יש בה שלשה אלפיים נזחות. אלף גדולים,

נשמה חדשה לנמרי, כנו"ל בדרושים שקדמו. ובבר ביארתי בדרושים שקדמו, כי גם בזאת הבהיר השניה, שהיא אשר הירוש אדם لكنו והבל בנינו, יש בה ב' בח'י, והם: אור מקיף, ואור פנימי. וכל הנשמות של בח'י זו השניה, שבידרנו בדרושים שקדמו, כגון: יששכר, ור' עקיבא, וחזקיהו, כלם הם מן האור הפנימי של בח'י זו, וגם אליהו הנביא ז"ל, היה מן האור הפנימי של בח'י זו השניה. ואח"כ נתבערו בו דבר ואביהוא, כי הם היו מן האור המקיף לדנש דאצלות של בח'י זו השניה.

ד) ובבר עתה שרש קין והבל, היכן נאחזים בנשمت אדה"ר. דעת, כי קין הוא בח'י זרוע שמאלית שככל הפרצופים שככל העולמות, בין בא"א בין בא"א, בין בו"ז שנבחילות ושבבי"ע. וכגンドו הוא הבל בח'י זרוע ימני שככל הפרצופים התחרתונים שהם ביב"ע, נקראים זרועות. אבל בעולם האצלות, נקראים כנפים. ונמצא כי קין הוא בכנג' השמאלי דאצלות, והבל בכנף ימינו. ובchein' זו של הכנפים ושל הירועות, יש בהם בח'י אור מקיף ואור פנימי לנזכר. ודע, כי כל הנשמות הבאים מזו הבהיר ה'ב' של קין והבל, שהורייהם אדם אביהם, לא זכו ליקח בעה"ז ורק עד הכנפים של מלכות דאצלות, הנקראת נפש אצלות. וכל הרשים של הנשמות שיש בchein' זו השנית, יכולים להשיג בעה"ז, ליקח עד שם בפעם א'. אבל ממש ולמעלה, אי אפשר להם להשיג בפעם א', אלא עד שיבואו בגלגול שני. ויין אשר מי שהוא מזו הבהיר השניה, יכול להשיג בפעם א' אפילו נפש אצלות, لكن כל הצדיקים האלו, נקראים מלאכים. ובכל מקום שתמצא בח'י שם מלאך, מכונה לאיזה צדיק, אינו אלא משרש הזיה הנזכר. ולכן נאמר בפנחים, בעניין רחוב הונגה, ותקח האשה את שני האנשים, ותחפנו בלשון יחיד, כי לא הוצרכה להטמין אלא את אחד, אבל פינחס לא הוצרך לכ'.

הגנות ומראה מקומות

ז) ע"ח ח"ב שער מ"ז ומד פרק ד'.

ח) להלן דף קנ"ב ט"א ד"ה ונבר עניין כנף.

דף קנ"ט ד"ה קצור עניין שרש.

ד) לעיל הקדמה ט'. להלן דף קנ"א ט"א.

ה) שבת כה:

ז) ב"ב עה. ושם כתוב במערבה.

של קין, ועם היוות כי כל הכתף כלו, וכל הכתף כלו הוא שרש קין, אבאר עתה אחד מן השרשים אשר בקין, הנה בחיי הגדים אשר באבר הכתף השמאלי, שבארבע עולמות אב"ע, ומלבד זה יש לחיי זאת, שרש ואחיזה בכנף השמאלי אשר במלכות דאצילות, שיש שם ג"כ בחיי אשר כנוף כנו"ל, ואחיזה זו היא בנזח של מסטר עוזיר, מן האלף נצחות הגודלים. ויש בנזח זו ק"ן נצחי נשמות, ואלו הק"ן נצחות שיש בನזח זו, הם שרש אחד מיהוד בחייב הכנף, וולת בחינותו אשר לו בגדים של הכתף עצמו כנו"ל. והנה הגומא של הנזח הוו, היא אבini. והדם אשר בגומא זאת, הוא רמי בר חמא. וקצתה הקנה התקע שם נחלק לשנים, לפי שטפה הדם אשר בתוך הקנה בקצחו זה, מפסיקו לשתי חי". משא"כ אחר צאת הקנה מן הגומא, שכלו בחיי אחת. והנה צד השמאלי שבקצתה הקנה הנזח, הוא שמואל הנביא. וצד הימני, לא הגיד לי מורי ז"ל. ושאר הקנה אחורי צattoו מן הגומא, כל מקום שהוא בלתיה שער, הוא חזקה מלך יהודה. ושאר הקנה המתפשט בין השערות, ונחלק לכמה חלקים, ונמצא כי כל שתי שערות ימני ושמאלי, יש בינויהם מעמיד אחד של קנה, שבו נאחזים שתיהם, ובחייב מעמיד אחד שיש בנזח זאת, הוא ר' עקיבא בן יוסף. ויהודית הבנזה בני ר' חייא, הם מנזה אחרת שבאלף והחזקיה בני ר' עקיבא, הם מנזה אחרת שבאלף והגדולים, ובנזח היהיא היא יותר גדולה מזו הנזח שמספרה עוזיר. ור' יהודה בר אלעאי הוא מן נזח אחרת קטנה מן הנזח שמספרה עוזיר, ולכן היה תלמידו של ר' עקיבא, ונוצע נפש הרשב"א זלה"ה, ונוצע נשמה מהר"י קארו זיל בעל ספר ב"י, וספר השלוחן ערוך, אשר היה בדור שלפניינו, הם מו"ן הנזח של ר' יהודה בר אלעאי. ט)

ונברא יתרון שיש לקין על הבל אחיו, יתרון גדול מאד, ואל תחתה כי מספר הזוהר נראה, כי קין רשע גמור, והבל צדיק. כי דעת, שב��ורתו הוא, שהבכור יהיה לו יתרון על הפטוט, וכמ"ש בתוקנים תקון ס"ט, על פסוק הלא תיטב

ואלף בינויים, ואלף קטנים. ובכל נזח ונזח מאלו, יש מאה וחמשים שעירות, שם בחינת נצחות הנשומות. והנה בכל נזח מהם, יש לה גומו אהת באבר הכתף, אשר שם תקועה הנזח, וצומחת משם. עוד יש בכל נזח בקצתה שלה העליון התקוע בגומא, בחיי הדם הנבלע בתוכה גומו אהת בראשתה, שהוא קצה כנודע. גם הנזח עצמה בראשיה, שהוא קצה שלה התקוע בגומא, יש עוד לעלה ממנה קצתה קנה חלק בלי שער, ואחר חיי זום השערות משתי הנקה הנוכר ונתארך, וצומחים בו שערות משתי צדרין, ועוד זום נمشך עד סיום הנזח. והנה השערות עצמן הצומחות ממשי צדי הקנה, יש בהם שערות גדולות ארכות, ויש בהם שערות קצרות קטנות. והנה השערות הקטנות, הם נצחות נשמות של הילדים הקטנים שמתים בקטנותם. ויש בהם כמה בחיי, כי אין כל השערות הקטנות שווים בארכם, וזה מובן. וכן זום יש כמו מדרגות בשערות הגודלים, וכי ארכם כך ארך שנותיהם של הנשומות ההם בעה"ז. ודע כי הנזח עצמה, מעלה גודלה יותר מן הגומא שמננה צומחת, וייתר מן הדם הנבלע בתוכם, בתחילת קצתה הקנה במקום תקיעתו בגומא. והנה הנזח, מעלה גודלה מן השערות הצומחות בשתי צדדייה, והשערות הארכות מעולים מן הקצרים.

גם דעת, כי כל נזח יש בה ק"ן נצחות נשמות כנו"ל, שהם כמספר כנ"ף. וחשובו הזה של ק"ן, הוא ע"ש קין, שיש בו אותיות ק"ן. ואמנם הכנף הימני שהוא בחיי הבל, מתחלקת הנזח שבבו באופן אחר ע"ש הבל, והוא, כי כל נזח מהם נחלק לחמשה חלקים, וכל חלק כולל מז"ב נצחות, וזה הבל: ה' פעמים ל"ב. ונמצא כי גם הם מספרם ק"ן נצחות כמו בשל קין, אלא שהק"ן נצחות של קין, שבכל נזח כל נוצע מהם נחלק בפני עצמו, ונקרא ק"ג. אבל של הבל, נחלקים לחמשה חלקים, וכל חלק ללי"ב נצחות, והוא בלבד ההפרש שבין קין להבל.

ואבאר לך קצת נשמות שבחייב זום השנית

הוא, כי מי שהוא משורש הבל, אין בו יכולת להשיג רק עד כתריות, שהם התגין, ולא יותר. ו"ש שמצאו שהיה קשור קשרים לאותיות. אבל מי שהוא משורש קין מבחינתו השנית כנו"ל, יש בו יכולת להשיג אפילו עד הטעמים, או יותר לעמלה ג"כ. האמן את"כ מרע"ה השיג הכל ע"י מעשי העצומים. (ב)

גם יש סבה אחרת, אל יתרון מי שהוא מצד אמא שהוא קין, על מי שהוא מהחו"ג של אבא. ונודע כי נה"י דאמא, המלובשים תוך ז"א עד החזה, אשר בתוכם המוחזין של אמא, אין שם רק לבוש וכוסוי אחד בלבד, והאורות היוצאות ממשם, הם גדולים ומארים מאד, ולכון הנשימות היוצאות ממשם, אורום גדול ומגולת, אבל הנשימות הבאות מן אבא, אורום מועט, לפי שמוין דאבא שבו"א, הם מכוסים בכ' כסויים, עד מקום החזה של ז"א, הוא אחד מנה"י דאבא עצמוו, ואחד הוא מנה"י דאמא אשר על נה"י דאבא לנודע. וכן מן החזה דו"א ולמטה, מוחזין דאמא מגולים למורי, ומוחזין דאבא מכוסים בכוסוי אחד, שהוא מן היסור דאבא לנודע. ולכון הנשימות שהם מן החסדים המגולים, או מן הגבורות המגולים, הם יותר מעולים מן הנשימות של מקום המכוסה, אע"פ שהם הגבורים בבח"י מקומ. וז"ס מ"ש בגמרה ל) עולם הפוך ראיית,

עלונים למטה ותחתוניהם לעמלה.

גם יש טעם אחר אל הנו"ל, והוא, כי אבא אינו מאיר כלל רק ע"י החוו"ג של אמא, כי הם עוברים דרך שם, ולכון הם גדולים ומארים יותר מהם. גם טעם אחר, כי הגבורות הם היוצאות תחילה דרך היסור כנו"ל, ולכון היה קין בכור, בסוד אשת חיל עטרת בעלה, כי הגבורה נקבע והחסדר זכר. ודע, כי לעתיד לבא, כל שרש קין יהיה כהנים. ורש הבל שהיה עד עתת כהנים, אז יהיה לוים. באופן, כי כל מה שהיה עד עתת בח"י לויים מצד הגבורה, דוגמת קרח לוי, שהיא משורש קין, ככל יקחו אז את הכהונה, שהיא חלק הבכורה, לנודע מתרגומם פסוק ראובן עתיד לעמוד, ועקיבא בן יוסף שלו וכו' והענין

שאת. ולא עוד, אלא שמצוינו שנתייחד לו הדבר והיה נבי, כמו"ה ויאמר ה' לך. ולא עוד, אלא שמצוינו שהיה בנו בכוור של אדרה"ר, יציר כפיו של הקב"ה, ואם אדם ייצור כפיו, חטא להפליא, כמו"ש רוזל במסכת סנהדרין דף ל"ח, אין לתמוה מה מה שחתא קין בנו, ילוד אשת. האמן כללו של דבר, כי קין והבל כל אחד מהם, היה כולל מטופ ורע, טוב מסטרואידאטם, ורע מסטרוא דזומת הנחש שהטיל בחותה. אלא שלפי שקין הוא בגבורה, נאחז בו הרע יותר מהבל, שהוא מן החסדר.

ונחזר לעניינו, כי קין מצד הגבורה, והבל מצד החסדים. ובכבר הודיעתי י) כי הגבורות של עתיק יומין, המתלבש תוך א"א, אשר מהגבורות ההם יצא אמא עילאה, הנה הם מתגלו זמן רב, קודם שנתגלו החסדים. ועוד כי הגבורות תמיד הם מגולים, ולכון מי שהוא מזו הבהיר השנית של קין כנו"ל, יכול לעלות מדרגה אל מדרגה, ומגבורות אל גבורות, עד הגבורות של עתיק יומין, ונינק ממש השפע שלו. משא"כ בהבל, כי הוא מן החסדים שאחריו מלהתגלו. ולא עוד, אלא שהם סתומים תמיין, ואין להם כ"כ גלי. וזהו הטעם מ"ש צ"ל במדרש רבה בפרש חותת א"ר חוניא וכל יקר ראתה עינו, זה ר' עקיבא, דברים שלא נגלו למשה, נגלו לר' עקיבא. גם זה מ"ש באותיות דרי עקיבא, כי אמר משה לש"ית על ר' עקיבא, יש לך אדם כזה ואתה נותן התורה על ידי וכי, והיה משה נרתע, כיון שראה מולו של ר' עקיבא, דorsch על כל קוץ וקוץ תלי תלים של הלכות. וקרוב לויה נזכר במסכת שבת פרק ר' עקיבא. והטעם הוא, לפי שהוא ר' עקיבא יכול להשיג יותר ממשה, לשבה הנו"ל, כי הוא מן קין, ומה שמן הבל. גם זה מ"ש במסכת שבת פרק ר' עקיבא, שבעה שעלה משה לмерום, מצאו להקב"ה שהיא קשור כתירים לאותיות, אל מי מעכבר על ייך, אל צדיק אחד לעמוד, ועקיבא בן יוסף שלו וכו' והענין

הגבות ומראה מקומות

(ב) ע"ח ח"א שער או"א פרק א'.

(ג) סטחים נ. ב"ב י'

(ד) מנתנות כת: ועיין בספר הלכותם ואתחנן

זו, כי לעתיד לבא אותם שהיו עד עתה כהנים, יהיו אז לויים. וכן מי שהיו לויים, יהיו אז כהנים בני צדוק. וכל שרש הבעל שעתה הם כהנים, יהיו אז לויים.

בכורי אותה. ווז"ס פסוק והכהנים הללו בני צדוק. והנה לא נמצא בשום נבייא, שיזכר הכהנים בשם לויים, אלא ביחסו, לפי שהוא היה מושך קין הבכור, כמו בואר אצלינו. ולכן נבא נבוואה

הקדמה ל"ו

וע"ש אותו העקב שלקח ממנו, נקרא יעקב. ובדרوش שקדם לתנאי, איך הבכורה של הטוב נפלה בעקב הקלייפות, והבן זה, וכשהוליד יעקב את יששכר, הוריש לו אותו החלק הטוב של הבכורה של קין שלקח מעשו בנזיר, ווש"ה ישבב עמה בלילה הוא גבי יששכר, ולא כתוב ההוא, לרומו כי הוא יעקב עצמו הנקריא כן ע"ש העקב הנזיר, נתן אותו בלאה בשכבו אז עמה, ומשם יצא יששכר. ווז"ס מ"ש במדרש רות של הוהר, נ) כי מן יששכר, יצא ר' עקיבא. והענין הוא, כי הוא סוד העקב הנזיר כמו שתיבאר.

ואח"כ נתגלו בונבר ואביהו, כי שניהם אחד, בנזיר בספר הזוהר בפרשתח אחרי מות, ובפרשתח פינחס ס) כי תרויזיו אינון תרי פלגא גופא. ואח"כ נתבערו בסוד עברו בפינחס שהוא אליו הנביא ז"ל, והוא עמו עד מעשה דבת יפתח, ואו נסתלקו ממנו. וכשהתהלך אל מערת הר חורב חור ולקחם, בנזיר בזוהר. ובאותו זמן שנסתלקו ממנו, נתגלו בוסוד גלגול גמור בשמואל הנביא, ואח"כ חזרו ונתבערו באליישע הנביא בנזיר, ואח"כ חזרו ונתבערו באליישע הנביא, ואח"כ נתגלו בחזקתו מלך יהודה, ואח"כ נתגלו במתתיהו בן יוחנן כ"ג חמונאי, ואח"כ נתגלו בעקביא בן מהלאל, ואחר כך נתגלו בריב"ז הכהן, ואח"כ נתגלו בר' עקיבא בן יוסף. ווז"ס מ"ש ז"ל פ) כי שלשה היו ק"כ שנה: משה, וריב"ז, ור' עקיבא. משה

ובה יתבארו השרשיהם בפרטות, ווז"ל, ועתה אכתוב כמה מיני שרשים של נשמות שקבלתי ממורי ז"ל, ויש מהם שהרחיב הבאור בו יותר מזולתו, ולכן אתחל ברב הבאור, ואשלים במעט הבאור. השרש האחד המתיחס לקין בנו של אדם, וכמו שהרחבנו בעניינו בדורשים שקדמו, ועוד נשארו קצת פרטיהם מפוררים, ואקbezים ואסדרם עתה יחד פה. ואח"כ אבאר בקצרה שרשים אחרים. הנה אע"פ שבספר הזוהר והתקונין אמרו, כי קין הוא מן הזומה שטהיל נחש, והבעל הוא מסטראadam, כבר ידעת מה אמרו שם במאמריהם אחרים, וגם באדרת נשא, דקין והבעל כל חד מתרויזיו אחידין בצע הדעת טוב ורע. והענין הוא דעת, כי הנה ע"י חטאו של אדה"ר, נתעורר טוב ברע, וכאשר Ach"c הוליד קין והבעל, יצאו שניהם מורכבים מטוב ורע, אלא שקין להיו מבחן הגבורות, היה רובו רע מן זומה הנחש, ומעוטו טוב מצד אדם. אבל הבעל רובו טוב מצד אדם, ומעוטו רע מצד זומה הנחש. אמם בחיי הטוב שבקין, הוא בתכליית המעלת במיד איד, לפי שהוא הבכור, ולקח הבכורה של חלק הטוב.

ואח"כ התחליל קין להתקין בקין ומלהלאל, מ) בנזיר בזוהר בפרשתח תרומה. ואחר כך שנולדו יעקב ועשו, היו בבח"י הבעל וקין, ואו כתיב וידו אותן בעקב עשו. פירוש: כי אותו חלק הבכורה של הטוב שבקין, שנתעורר עם הרע בנזיר, יהיה עתה בעשו, לקחו ממנו יעקב.

הגבות ומראה מקומות

ד"ה מאמר במדרש הגullet.

מ) זהר תרומה קשת. ובזהר ע"פ הסולם תרומה אות מש"ה. לעיל ריש הקדמה ל"ג.

ס) זהר ח"ג גז: רין.
ע) לעיל הקדמה ל"ב. ליקמן דף קכ"ט ט"א.
פ) ר"ה לא:

נ) ז"ח דף פא. ובזוהר חדש ע"פ הסולם אות תרעה"ט. שער מאמרי רשב"י זע"א דף שי"א ט"א

הצדיק מעשר אצבעותין, לכן היו מ' שנה עמי הארץ, מ' הראשונים, ונתאחו בהם הקלייפות קצת בימים ההם, ובפרט ר' עקיבא, שהיה אומר במסכת פסחים דמ"ט, מי יתו לי ת"ח ואנשכנו חממור. ומהו ת קיש לכמה דברים אחרים, שהיה בו בתיאתו ע"ה ר' עם היה ש אמרו בגמרא דבת לבא שבוע חזיתיה דהוא צנוע ומעיל, ובכח רוחו שהיה לריב"ז ור' עקיבא חטא לתנאים, ולסבה זו הוצרכו להתגלל אח"כ בכל אוטם הgalgalim שכטבנו למעלה. גם לסבה זו נכנסת נפש קדושה ומעולה של ר' עקיבא בתיאתו בן גרים ולא מזורע ישראל, לפי שהיא טפת ורע לבטלה שיצאה מישוס, בעת הרהרו באשת אדונינו, שהיתה גויה. והאמת הוא, כי נפשו של ר' עקיבא איננה כשאר נפשות הגרים הנבראת מזווג הצדיקים בג"ע, כנזכר בזוהר פרשת שלח לך, אמרם היא נפש קדושה ונוראה מאד, אלא שבחתאו של אדם ושל קין בנו, יצאה ונפלה לעמקי הקליפה. וגם אח"כ גרם עניין הנזכר שיצאה מטפת ורע יוסף כנזכר, וכך הוכחה ליכנס בעת ביאתם בעה"ז בגוף גור. וכבר נתבאר לעיל ש) בדרושים שקדמו, כי הנפש הו שנגננת בגוף הגור אחר שנתגניר, הנה היא מתלבשת בתוך נפש אחרת, הנушת מתולדה ת) זוג של הצדיקים בג"ע כנזכר, והיא נקרת נפש הגור הראשונה באמת, הנזכר בסבא דמשפטים דף א) ואותה נפש הגור, גרמה לו להיו ע"ה מ' שנה הרשונים, בסוד מה שנתבאר אצלינו במרז"ל (ב) קשים גרים לישראל כספהות וכו'. ועוד כי כיוון שר' עקיבא היה בן גרים, הנקרא יוסף כנודע, ואמרז"ל מסכת סנהדרין דף צ"ד, גיורא עד תלתא דרי לא תבזוי ארמאה באפיה דקשה ולא עברא זהמא מיניה עד תلتא דרי, לכן

עשה מ' שנה בבית פרעה, ומ' צ) במדין, ומ' פרנס את ישראל. ריב"ז מ' שנה עסק בפרקמטייא, ומ' שנה למד, ומ' שנה למד. ר' עקיבא מ' שנה עם הארץ הייתה, כי שרש נשמות אלו, יש להם למד. והענין הוא, כי שרש נשמות אלו, כי כל אהיזה ושיכחות קורבה עם מרע"ה, כי כל הנשימות כללות בו, ובפרט נשימות הצדיקים. כבר ביארנו במקום אחר, כי כל מה שאנו מדברים בשרש הזה, הוא בבחינת הנפש בלבד, שנתגלגה בהם. אבל בחילך הרות, או הנשמה שלהם, יש מהם שאינם מן הרשש הזה.

ואח"כ נתגלו ברב יבא סבא, הנזכר בזוהר פרשת משפטים. ואח"כ נתגלו באבי. וו"ש חול" במסכת ק) כי ריב"ז לא הינה מקרא משנה וכו, והוויות דאבי ורבא. ואח"כ נתבערו בא" מרבען סבוראי, המכרא רב אחאי, והוא אותו שהזכירוה בתלמוד, פריך רב אחאי. ואחר כד נתבערו ברב אחא משבחא, גאון, בעל השאלות וא"ל מורי ז"ל, כי כמדומה לו, שזה רב אחאי, הוא עצמו רב אחא משבחא. ואח"כ נתגלו ברב דוסתאי גאון. ואח"כ נתגלו ברבי אהרון הלוי, רבו של מגיד משנה, והוא בן בנו של רבינו זרחה הלוי, בעל ספר המאורות. ואח"כ נתגלו בדור וידאל דיטולושא, בעל ספר מגיד משנה. ואח"כ בר' שאול טרייטש. ואח"כ בר' יהושע סוריאנו. ואח"כ בבחור אחד שמו אברהם. ודע, כי הרוב המגיד משנה, היה לו שיכחות וקורבה עם הרמב"ם ז"ל, וכן עשה וחבר ספר מגיד משנה, ביאור היד של הרמב"ם ז"ל. ובענין ריב"ז ור' עקיבא, ששניהם היו עמי הארץ במ' שנה הראשונים שליהם כנזכר, הסבה היא, לפי שהנפש שלהם הייתה מבחין טפת ורע אחת, מאותם עשר טפין, שייצאו מוסף

הגבות ונוראה מקומות

ש) לעיל הקדמה ל"ה.

ת) שער המצוות בהקדמה דף ה' ט"ב ד"ה עוד יש. ספר הלוקוטים לד בטסוק וועל זכר. פרשת בא בטסוק ונברתה הנפש היה. ספר לקוטי תורה סוף פרשת שלת.

א) צה: שערamarri reshbi זיע"א דף צ"א ט"א.

ב) יבמות מז:

צ) שער המצוות שופטים דף קי"ט ט"ב ד"ה אמנים הד'. שער החקמות דף קפ"ט ט"א. ע"ח ח"א שער הכללים פ"י. ג) ספר הלוקוטים בהעלות בטסוק על אודות האשת הכוורת. ספר לקוטי תורה שופטים. ספר הgalgalim פרק לג.

ק) סוכה כת.

ר) פסחים מז: שער הפטוקים ויצא סימן ל.

ואמר יהופך לרמו על הופך ייב"א לאב"י, וזה יהופך ידו, כי היוד"ין נהפכו בסוף השם, ולא רצה Mori ז"ל לגלות לי סבת יהופך זה מה ענינו.

ז) אה"כ הגיד לי Mori ז"ל בארכוה, הרבה אנשים שהיו מזה השרש הנזכר של קין, ועוד יש אחרים ג"כ, אלא שלא ביאר לי כלל. וזה מה ששמעתי ממנו, ואלו הם הנז' בארכעה ועתרים: קין. קינן. מהלאל. יובל. יבל. למך. ישכר. שללה בן יהודת. יתרון. נדב. אביהו. נחשות בן עמנגדב. נתנאל בן צוער. קרת. דתון. אבירם. פינחס. עתניאל בן קנן. כרמי אבי עכן. שmagן בן ענת. שםשון. אלקנתה. שמואל הנביא. אביה בן שמואל. חבר הקיני. יעל אשת חבר הקיני. אפלל. סטמי חבר אבי סוכו. ישבח אבי איש תموا. ישוב. לחם. ישי אבי דוד. אבישי בן צריה. שמעה אחיו דוד. דואג. ואחתופל. אביה בן רחבעם. אליהו הנביא. אלישע הנביא. יונה בן אמיתי.omial בית האלי. נבות היורעאל. מכיה המורשת. נחום האלקושי. חזקיה מלך יהודה. מנשה בן חזקיהו. אוריה הכהן. זכריה בן יברכיהו. יחזקאל הנביא. אליהו בן ברcale. הבזוי. חנניה חבר דניאל. נדביה בן יכניה המלך. ענני בן אליעuni.

ח) ואלו הם מן כת התנאים: מתתיתו בן יוחנן כ"ג השמןאי. יוסי בן יוחנן איש ירושלים. בתאי הארבל. עקיבא בן מהלאל. ריב"ז. ר' עקיבא בן יוסף. ר' יוסי הגלילי. יונתן בן הרכינס. חנניה בן חזקיה בן גוריון.ABA שאל. ר' ישמעאל בן אלישע כ"ג. ר' גמליאל. ר' נתורהי סבא בס"ה בפרשת תצוה. רב ייבא סבא דמשפטים. ר' חוצפית התורגמן. ר' יהודה בן אלעאי. ר' יוסי בן משולם קהלא קדישה. ר' אחאי בר ישעיה. גם אחד מתחביריו רשב"י שנמצאו באדרא רבא דנשא, ולא רצתה Mori ז"ל לגלותנו, ולא ידעתה הטעם. גם יש קצת תנאים אחרים

כיוון שר' עקיבא היה בן גרים, מוכרת הוא שיתאהו בו הקליפות והחיצונים באוטן מי' שנה הראשוניים כשהיה עם הארץ.

גם בראש קין אל', כי ריב"ז ור' עקיבא, היו בח' ב' זרעותו ימין ושמאל של מרע"ה, מעורבים בראש קין, ג) ולכנן מרע"ה וריב"ז ור' עקיבא, היו שנותיהם שווים ק"כ שנה כנו"ל. ולכנן בקש משה מהש"ית, שתנתן התורה ע"י ר' עקיבא, לנזכר במסכת שבת בפרק ר' עקיבא, וכנו"ר באותיות דר' עקיבא.

גם אל', כי מרע"ה הרג לעוג מלך הבשן, ובו היה כלול נצוץ נשמת ר"ש בן נתנאל ירא חטא, בקליפה ההיא, ולכנן הוא ר'ת בש"ז, וזה עוג מלך הבשן. ומפני אותו נצוץ קדושה המעורבת בעוג, הנקרא ירא חטא, היה משה מתירא להרגו, וא"ל הש"ית אל תира אותו.

זאת כ"ג הנצוץ והוא היו תלמידיו של ריב"ז. גם אל Mori ז"ל כי שלשה היו שטו בעין הקץ: הא' יעקב אבינו ע"ה, שCKERא לבניו ואמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרו אתם באחרית הימים ד) ונעלם מהם הכהן. הב' הוא שמואל הנביא ע"ה, שיטה בענין אליהב, ואמר אר נגד ד' משיחו, כי חשב שמנונו יצא המשית. הג' ר' עקיבא, שיטה וחשב כי בן כוזיבא היה משיח ה'. ולכנן אותיות יעקב הם עקיבא, לרמו כי טעותם שות, ולכנן שלשותם נתגלו כי לתקון טעות זה.

גם אל Mori ז"ל, כי נצוצות נשמות שורש קין, היו נתנות בתוך הקליפה של סיסרא, כמבואר אצלינו שם. כי לכך יעל נתנה הitud ברקתו, כי שם מוח הדעת של החו"ג, אשר שם בראש קין לנזכר לעיל, והנה גם נצוץ ר' עקיבא שם היה, ולכנן נולד ר' עקיבא מבני בניו של סיסרא כמ"ש רוז". גם אל Mori ז"ל, כי אבי ז') הוא רב ייבא סבא דמשפטים, ואביו נרמז בר"ת פסוק "אר" ב"י ישב יהפן וגנו,

הגהות ומראה מקומות

מן השם נלחמו. ספר הgalgalim פרק ל"ה.

ז) ספר הgalgalim פרק כ"ט.

ח) להלן דף קמ"ב ט"ב ד"ה כבר ביארנו במקומ

אחר.

ג) להלן דף קל"ח ט"א ד"ה גם אל'.

ד) מד"ר בראשית פרשה צ"ו א' צ"ח ב'.

ה) ירושלמי תענית פ"ד ג'.

ו) לעיל דף צ"ט ט"א. ספר הלקוטים שופטים בפסוק

ואלו הם פוטקים: הרשב"א. רבינו אהרן נכדו של ר' זורה הילוי. دون וידאל די טולושא שחבר מגיד משנה. ה"ר יוסף קארו בעל ספר בית יוסף והשלוחן ערדות.

ודע, כי כל אלו שכתבנו, הם מושרש קין מן הבחי' הב' הנז"ל, ואינם אלא בבח"י הנפש שלהם בלבד, אבל הרוח או הנשמה שלהם, היו מושרש אחר, וולדתי אבי לבודו, הנקרא נחמני, שנר"ג שלו היו לו מושרש קין מבחי' הב' הנז"ל. אבל כל الآחרים נפשם בלבד היה מושרש הנזכר ולא לקחו ט) מוחם ונשחתם אשר היה רוחם רוח מושרש אדם, עם נפש מושרש קין או הכל, וכן להפוך. רוח מהבל בנפש מן קין, וכן להפוך. והנה כבר ביארנו במקום אחר בשער רוח הקדש י) עניין נשמות התנאים והאמוראים, היכן נאחים ביחס העליונות דעתzielות. כ) ובואר עתה קצת נצחות הנפשות הנז"ל שبشרש קין הנזכר, היכן הם נאחים. כבר נתבאר אצלינו, ל) עניין החוויג המסתננים בשש קצחות ז"א, בבחינת הגדרות נצחות ובבחינת הקטנות. ונתחיל בגבורות הגדלת, גבורה הגדלות העולה דרך עלייה מן היסוד לניצח, הוא חזקיהו המלך. והגבורה העולה עד החסד, הוא חזקאל הנביא. וגבורה העולה מיסודה להוד, הוא ר' עקיבא בן יוסף. והגבורה עד הגבורה, הוא עקיבא בן מהלאל. והגבורה המגולמים שבת"ת, הוא ר' ריב"ז. וממן הנשאר שליש הארץ מארץ ישראל לבבל. רב חנן בגדייה. ר' חייא מדפסת. רב שישא בר בריה דרב אידי. איז. רב חמא באלה רב יונה הנטואה. רב מלכיה. רב דסלקו בר בוזי. יהושע בר זרונקי, הנקרא בגמרה חייא בר זרונקי והוא שבוע. שבחת בריה דרבינא. רב טביומי. שבתי אוצר פירוי, הוא אחד מן הקליפות שبشרש זה של קין.

ואלו הם רבנן סבוראי: רב אחאי. רבא מפמבריתא. ואלו הם גאונים: ר' אחא משבחא גאון. ר' דוסטהי גאון. ר' צמח גאון הא' בנו של רב פלטוי גאון. רב נהילאי גאון הראשון.

שייש להם אחיזה בשרש קין, ולא נתבאר לי מה עניין אחיזה זו, ואלו הם: ר' שמעיא חסידא, של פרשת בלק, רבו של ההוא ינוקא. ר' צדוק הכהן. ר' כסמא אביו של ר' יוסי בן כסמא. ר' כירושפראمي חמד לבא, בפרש שלח לך בס"ה ובספר התקוניין.

ואלו הם האמוראים: רב הונא ריש גלותא דבבל בזמן רבינו הקדוש, שהעלנו את ארונו לא"י, במערת ר' חייא בטבריא. יהודה וחזקה בני ר' חייא. ר' לוי בר סיטי. ר' שמעון בן יוחזדק. ר' צדוק תלמידו של רבינו הקדוש. ר' ירמיה בר אבא בימי רב. לעומת בר קושב בימי ריב"ל. ר' שליא שנעשה לו הנס בפרק הרואה במסכת ברכות. רב ייבא סבא אמורא, תלמיד רב, והוא אבי של רב חנא, וחמיו של אשיאו בן נבד. פינחס אחוי שמואל. ר' מיאשא בזמנ ר' יוחנן. ר' ייסא אמורא, והוא ר' אטי הכהן. ר' חלקה בר אבא. ר' שמן בר אבא. ר' עקיבא האמורא. מר עוקבא. ר' זריKa. רב סחרורה. אביי. רב ביבי בר אבוי. רמי בר חמא. רמי בר יוחזקל. רב דימי מנהרדעא. רב נחומי. רב מרשניה. נתן דצוציתא ריש גלותא. רב שמואל בר שלית. רב ימר. ר' אבין נגרא. ר' תנומם דמן נוי. רב ייבא אבי רב סמא. ורב ספרא בימי רבינא. רמי בר תמרי. רפרם בר פפא. ר' זעירא בר הלל. רב זעירי מדהבת. רב חנן בגדייה. ר' חייא מדפסת. רב שישא בר בריה דרב אידי. איז. רב חמא באלה רב יונה הנטואה. רב מלכיה. רב דסלקו בר בוזי. יהושע בר זרונקי, הנקרא בגמרה חייא בר זרונקי והוא שבוע. שבחת בריה דרבינא. רב טביומי. שבתי אוצר פירוי, הוא אחד מן הקליפות שبشרש זה של קין.

הגחות ומראה מקומות

כ) ע"ח ח"א שער מוחין דקנות פרק ב' ג.

ל) ע"ח ח"ב שער דרושים הצלם פרק ב'.

מ) ספר הgalgalim פרק כ"ט.

ט) ציל רוחם.

י) שער רוח הקדש הנדפס מחדש דף יג ט"ב

ד"ה וכן ע"ג.

ऋת הבת. ור' החוצפית התורגמן הוא מן גבורה ההוד שבדעת מצד אבא, והאור של גבורה זו, בוקע ועובד דרך גבורת ההוד שבדעת מצד אמא, כי אבא גניז גו אימה כנודע, ומשם בוקע וויצא עד הדעת של לאה שבאחוריו הדעת של עיר חזץ ממנה, ולכון נקרה חוצפית, כי הוא עז וחוץ לעבור בתוך אמא, ולבקווע ולצאת לחוץ. ובכחורה הוא, שבבערו דרך דעת דאמא, ישאר שם קצת אור ממנה, ובזה יש לו קרוב גדול עם שרש קין הנוצר. וכן כל שאר הגיגות של שרש ר' חוצפית התורגמן, בראשיהם לבן בן נחור, מבואר לקמן כלם, יש להם קורבה עם השרש זה של קין הנוצר לסתה הנזכרת, שעוברים דרך שם בצעתם לחוץ.

ויחזקאל הנביא, הוא מטפת זרע אדה"ר קודם שנולד קין בנו, דוגמת מה שהודעתיך בעניין מכיה המורשתית ונחות האלקושי וע"ש. ע) וזה הטעם שתמיד נזכר ביחסו, בן אדם עומד על רגליך. והענין הוא, לרמזו כי הוא משרש קין בן אדה"ר, ולכון אמר עמוד על רגליך, הוא כמו"ש ז"ל בפסוק, ומה את כל היקום, שתלאו הקב"ה לך בימי המבול ברפין. פ) והנה ייחזקאל הוא מבח"י הרגלים של קין, כמו שייתבר, והרגלים הם המקימים את האחים על רגליו. והוא יימת את כל דילוקם כי כל היקום שהם סוד הרגלים, מבואר במקומו. ומה שהיה קין תלו依 ברפינו מחתמת חטאו, נתחזק עתה ע"י ייחזקאל, ולכון עתה נקרה ייחזקאל לשון חוויל, גם נאמר לו עמוד על רגליך, להתחזק ולהתקומם בהם. צ)

ונבואר עתה עניין רב מרשישיא, ובו יתבאר עניין ייחזקאל וחוזקו. הנה השם הזה, הוא מבח"י או"א, הנקראים יהי כנודע. גם נודע כי שם

ושמו אל הנביא בנו, שהוא מן הרמותים, הוא בבח"י הדעת, שהוא הרמה העליונה, הכלול בשתיים: דעת, ושליש עליון שבת"ת. ואמנם בבח"י הקטנות, שהוא שם אלהים כנודע, יש בו ג' בח"י, שם: בח"י המות, ובchinuta החסדים, ובבח"י הגבורות. והנה המות שעולה בנצח, הוא רמי בר חמא, והחسط העולה בנצח, הוא אביי. והגבורה, רב בייבי בנו. ואח"כ עולה בהסדר, שהוא הזרוע ימינו. והמוח הו רבי טהור. ווהסדר, פינחס אחוי מר שמואל, והוא בחינת גבורת הגדלות, המכבה תוך הקטנות. והגבורה, הוא רב שמואל בר שליטה. והמוח העולה בהוד, הוא רב מרשישיא, תלמיד אביי. והגבורה, רמי בר תמרי. ווהסדר, רפלם בר פפא, ואחר קר עולה בגבורה. והנה המות הו רבי זעירי מדbatchet. ר' זעירא בר הלל. והגבורה, רב זעירי מדbatchet. והת"ת בשני שלישים התהנתונים המגולמים, המות, עולא בר קושב. והגבורה, ר宾 דסליק לאראץ ישראל מלבל. ווהסדר, רב חנא בגדרתא. והת"ת בשליש עליון המכוסה: המות, ר' מיאשיה שבזמן ר' יוחנן. והגבורה, רב שליאל, שנעשה לו הנס במסכת ברכות. מ) ווהסדר, שכחת בריה דרבינא.

גם אל מורי ז"ל פעם אחרת, כי ר' יוסף הגלילי, הוא מן פאה שמאלית שבראש, מבח"י שם אל שד"י, אשר בפרצוף כתף השמאלי שברצוף של שרש קין הנזכר, כי יוסף בגין פאה. ויונתן בן הרכינס, הוא מן הגבורה הנקראות גבורה שבחמשה גבורות שבדעת של ז"א. ור' עקיבא בן יוסף, הוא מן הגבורה הנקראות הוד, שבחמשה גבורות שבדעת הנזכר. ולהיות כי יונתן בגבורה, ור' עקיבא בהוד, נ) لكن היה יונתן יותר חריף ומפלפל ממנה, נזכר במסכת יבמות דתלמוד בבלי ס) ותלמוד ירושלמי בעניין

הגהות ומראה מקומות

ע) שער הפסוקים ייחזקאל סימן כ' דף רל"ט

ד"ה וכבר הודיעתי.

פ) מד"ר בראשית פרשה כ"ב. שמות רבת

פרשא לא"א.

צ) שער הפסוקים ריש פרשת שמוט.

ס) ברכות נת.

נ) ספר בית שער לכוננות מן אותן ר"י עדות רכ"ט. לעיל הקדמה כ"ו.

ס) יבמות טז. ספר הלקטים ויצא בפסקוק ומבני ישכר.

שרש קין. ואמנם ביהזקאל הנביא, נתחזק קין בבחיה הרגלים. וו"ס פסוק, בן אדם עומד על רגליך וגוי כנוכר.

ודע, כי שמעון בן עזאי, ושמעון בן זומא, הם שני שמות שנינו^א של رب מרשיא. ולכן נשא בן עזאי בתו של רבי עקיבא, כי ע"פ שנים אלו אינם מן השרש הנוכר, עכ"ז יש להם קורבה גדולה עם השרש הזה. וכן גם כן אירע לאליהו הנביא ויל', כי עין השיה בא מן בנות פוטיאל, שהוא יתרו שבא מן קין כנו"ל, וכן נתבררו בו אח"כ, נשות נרב ואביהו, שהם מן קין. וכן ג"כ העניין באירוע הנביא, ובוונה בן אמיתי, שיש להם קורבה גדולה עם השרש הנוכר, ולא ביאר לי מורי ויל' יותה, בעניין הקורבה אשר להם.

ואמנם מ"ש חזקיהו, אני אמרתי בדמי ימי וגוי, העניין הוא, כי חזקיהו ע"פ שהוטפו לו חמישה עשר שנים, משלו הוטפו לו, כמ"ש זיל א) ולא מלא כל שנותיו הקצובות לו, והסתורו ממנו. ושאר שנותיו הקצובות לו, השלימים ברב דימי מנהרדעא, כי הוא היה בגלול חזקיה עצמו, בלי עירוב שום נצוץ אחר עמו, אלא הוא לבדו. וו"ש חזקיה, אני אמרתי בדמי פוקרדי יתר שנותי, כי ברב דימי הנוכר, בו פוקרדי והשלמתי ימי, יותר שנותי הקצובים לי, שלא השלמתם בתחלתה. וא"ל מורי זיל, כי אחת מז המצוות יהיה זהירות בהם רב דימי הנוכר, היא מצות לוויה אל האורחים ואל המתים. גם בעניין ר' עקיבא, א"ל מורי זיל, כי ס"ת אור זרוי"ע לצדייך ולישר"י ל"ב שמח"ה, הוא ר' עקיבא.

הגה

(א) אמר שמואל, עם הכלול. עוד אמר כי השני שמות הללו בשני שמות מצפ"ז מצפ"ז. שמואל, נלע"ד שיוור טוב הוא, עם חשבונו

הגחות ומראה מקומות

ד"ה אבל אין סדרן, ועיין בזה יתרו עם פירוש הסולם אוות תקל"ג בסולם מאמר ב' מרגלאן.

ר) לעיל סוף הקדמה ל"ב.

ש) להלן דף קל"ט ט"א ד"ה וא"ל מורי זיל. ת) צ"ל הכל.

(א) יבמות ג'

י"ה, נמשך חוספת שבת צ) ונמצא כי רב מרשיא, הוא סוד חוספת שבת גמור, אשר בראש הזה של קין הנוצל, נשארו ד' אותיות משרש, וזה עניינים: כי שני השינויין, הם שני שמות מצפ"ז מצפ"ז, שהם בגימטריא ש' ש', והם שני שמות של חוספת שבת, הנוצר בספר הוורד בפרשית יתרו בר"מ, בפסק זכור את יום השבת, בעניין ז' שמות הנוצרים שם, בעניין חוספת שבת. ק) נשארו שני אותיות מ"ר, והם עולים בגימטריא כמספר החמשה שמות אחרים הכתובים שם, שהם: ה' ח' א"ל אלהים אדני", שהם בגין רל"ד, וחשובו ז' השמות עצמן, הרוי הכל רמ"א. הרוי נחbear כי רב מרשיא, והוא בחיה חוספת שבת אשר בשרש נצוצות קין הנוצל, והוא כללות ז' השמות השבת עם מקורות, שהוא שם י"ה. (א)

והנה חזקיה המלך הוא בחיה בראש של זה השרש של קין, והענין הוא ממש"ל, ר) כי ארוז"ל כי קין תלאו הקב"ה בריפויו בימי המבול, ונתקן ונתחזק בגלגול חזקיה. וזה חזקיה: חז"ק י"ה, כי בו נתחזק בחיה ראש, שרש קין הנקריא י"ה, שהוא בחיה הראש, שבו או"א. וכשה"ל ישעה כי מות אתה ולא תחיה, השב שעדרין לא תקן בחינת הראש הנקראת י"ה, וזה אמרתי לא אראה י"ה. ונמצא כי חזקיה התחליל לתקן בחיה הראש של השרש הנוכר, ש ולכן נרמזו בו שם י"ה. וגם ברב מרשיא נשלם בחינת הראש להתקן, ולכן יש בו אותיות שר"ש י"ה, כי הראש המכונה י"ה שם הוא ראש ת) הбел. ונמצא, כי חזקיה ורב מרשיא, שניהם בראש

(א) אמר שמואל, עם הכלול. עוד אמר כי השני שמות הללו טוב הוא, עם חשבונו

צ) שער הכוונות ח"ב דף כ"ט ט"ב ד"ה ונבאר איך זו. שער הפסוקים פרשת וירא דף מג ט"ב ד"ה ונבאר איך השלהבת. פרשת שמות דף קל"ל ד"ה והנה לבת.

ק) צב שער הכוונות ח"ב עניין ליל ו' דף כ"ה ד"ה כונה אחרת. דף ס"א עניין השבת הרגלים

יין, לכן היה שימוש נזיר מן הבטן, לתקן מה שוואות.

גם בעניין אליו זו"ל, א"ל מורי ז"ל, כי הנה הוא נרמז בפסוק "אם ללבצים והוא ילייך", וילעננים יתנו חן, ר"ת הוא אלהו צ"ל. והענין הוא כמ"ש ז"ל בס"ה בר"מ ו) כי מרע"ה היה רבן של כל ישראל, והמתורגמן שלו היה אהרן הכהן, ממש"ה הוא היה לך לפה וגוי ז) לפי שמשה היה כבד פה וכבד לשון, ובאחרית הימים בדורו של משה, יבא משה בגלגול וילמד תורה לישראל, וגם אז יהיה ערל שפטים, והמתורגמן שלו אז יהיה אליו ז"ל, שהוא חי וכיים. וזה פסוק פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן, ווש"ה אם ללבצים הוא ילייך, כי כאשר יצטרך מתורגמן למשה, הנה אליו הוא ילייך. והוא מתרגםן שלו.

גם בעניין אביי ורב ביבי בנו, א"ל מורי ז"ל, כי הנה הכתוב אומר, חז"ה ציו"ן קריית מועדנו וגוי, ואם תחליףמי של מועדנו ביר"ד בא"ת ב"ש, יהיו ר"ת יצחק. וכבר ביאר לי מורי ז"ל, מי הוא עניין שם זה של יצחק הרmono כאן.

כפי הפסוק הזה נאמר עליו, ומכאן ראה כי עקיבא הוא בה"א לבוטף, ולא באלא"ף. (ב) ב)

גם בעניין חבר הקיני א"ל מורי ז"ל, כי ז"ס פסוק, וחבר הקיני נפרד מקין, כי הנה יתרו הוא מרשש קין, וחבר הקיני הוא מבני בניו של יתרו, וגם הוא מן קין, וכך נקרא חבר הקיני, לשון קין. ולהיות כי קין היה מעורב מטוב ורע, וביתרו נתן ונברר אוכל מתוך פסולות, ונפרד הטוב מן הרע, כי הרע נשאר בקליפות, והטובלקחו יתרו, וכך נאמר בו נפרד מקין. ג)

גם בעניין שימוש, א"ל מורי ז"ל, כי ז"ס פסוק, וישלח ה' את ירובעל ואת בدن, ואחוז"ל ד) בדן זה שימוש, דאתי מדן. והענין הוא, כי שימוש הוא גלגול נדב בן אהרן הכהן, ולכן נקרא בד"ג, שהוא אותיות נ"ד"ב בהפוך. ולפי שנדרת מות ולא רצה לקחת אשה, כי אמר אין בבנות ישראל הגונה לנו, כמ"ש ז"ל ה) שכן נעש שמשון, בהיותו טוחן עם נשי פלשתים בבית האסורים. ויען בני אהרן נכנסו שתיי

הגהה

ח' של "חוות", י"ד של ציון, י"ד של קריית, מ' של מועדנו, הוא חיים. וא"ל, שבזמן הרבה הגדל ז"ל, לא היה אפשר כל להבנות ירושלם, האמנם בזמןABA מארי זלה"ה היתכן, שאם יעשה ישראל תשובה, יהיהABA מארי ז"ל משיח בן יוסט. וזהו מה שרמז כאן, עיניך תחוינה ירושלם, ולא עניין, אלה דברי מורי אבי זלה"ה. ולכן ראה ראיית, כי היה מפתח אביו זלה"ה. ואמר, כי זה יצחק מדבר על מוריינו זלה"ה. ואמר, כי זה יצחק מדבר על הרב הגדול זלה"ה. ועוד רמזו ז"ל שםABA מארי בפסוק זה, כמו הנס הראשון שהיה בשנת שנפטר בה מורנו

(ב) אמר שמואל, כן כתבתי בספר חכמתו נשים של. שתקנתי בסדר הגט, שמה שנראה יותר מבואר, לכתחוב שם עקיבא בה"א לבוטף.

אמר שמואל: ע"פ שאבא מארי ז"ל הסתיר דבריו במקומות הוות, זכרוני כי מפה אל פה, יום א' גילה לו, כי בפסוק זה הייתה רמוזה, קרובת נשותו ז"ל, עם נשמת הרב הגדל מוריינו זלה"ה. ואמר, כי זה יצחק מדבר על הרב הגדול זלה"ה. ועוד רמזו ז"ל שםABA מארי בפסוק זה,

הגבות ומראה מקומות

- ה) מדרש רבת ויקרא פרשה כ' ז).
- ו) זהר בראשית כת: רנג. ח"ב ק"ב. ח"ג רענן.
- ז) ת"ז תכ"א. מג. תכ"ב סג.
- ח) שער הפסוקים פרשת ויחי דף צ"ט בפסוק נלחמות.
- לא יסוד שבט מיהודה.

(ב) עיין בשער הכרונות עניין ספירת העומר סוף פרק י"ב עוד בעניין ר' עקיבא.

(ג) ספ"ר הלכותים שופטים בפסוק מן השמים נלחמות.

(ד) ר"ה כת.

ב' זוגים התחתונים, שם ארבעה שמות הנזכרים שם ענין המלכות ששבעה הילוחית, המודוגנת עם הת"ח כנודע. ולזה עני רבא בתורה ואני אחרון, לפי שהוא זוג תחתון. אבל רמי בסוד זוג העליון אשר בדעתו, כי אם תוצרת שני זוגים התחתונים העולים רבא כנזכר, עם זוג העליון העולה מ"ז כנזכר, היהת הכל בגימטריא נ"ר, שהוא בגימטריא רם". גם לשון רמי' הוא מעוני רם, שהוא הדעת הר"ם למעלה, והוא רוממות רם, וריצה מורי זיל' לגלות לי עוד, תכילת עירוב הדעת, שהוא שער החמשים, הנקרה נתיב לא ידעו עיט. וזהו עניין רמי בר חמא, כי חמא ירימו בעינין רמי בר חמא אל', כי הנה הוא

נזור למקומנו, גם ר"ת חזה ציון קריית מועדנו, הם חזק'ם, בגימטריא רח"ל, לרמו כי הוא בח' רחל נוקבא דז"א. וגם היא ציון קריית מועדנו היוצאת מן החזה של ז"א כנודע, ולזה אמר חזה ציון, בלשון תרגום, ולא אמר ראה בלשון הקודש, לרמו אל הגנו". גם אבוי נרמו בר"ת א"ה ב"ל יצען "בל ייסע. ח) גם רב ביבי בנו, נרמו בר"ת ב"ל יצען "בל ייסע, ולא ריצה מורי זיל' לגלות לי עוד, תכילת עירוב אלו הדברים בפסק זה מה עניינים.

גם בענין רמי בר חמא אל', כי הנה הוא נרמו בר"ת פסוק מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. והענין הוא, כי הנה נתבאר בדורותים הקודמים, כי בכל שרש ושרש של שרש הנטשות, יש תרי"ג נצאות של ת"ח, והאתרים הם בעלי מצות ועמי הארץ וכו', והם הענפים שבשרש הנטשות. וידעת במסכת ב"ב דף י"ב, עניין בת רב חסדא, שנשאת תחלה לרמי בר חמא, ואחר כד לרבה. והענין הוא, כי בת רב חסדא היא המלכות בתו של אברהם אבינו איש החסד, שכחוב בו ורב חסד. וזה מה רב טובך כי מ"ה היא המלוכה בתו של אברהם, כנזכר בהקדמת פרשת בראשית בוויה, ט) והוא בת רב טובך, שהוא רב החסד, וזהו רב חסדא, והנה היא צפונה ליראיך, שהם רמי ורבה, שהם הדעת והיטוד כמו שתיבאר. והענין הוא, כי הנה שני זוגים יש למעלה: האחד הוא עליון בסוד הדעת, שהוא זוג שם הויה עם שם אהיה, ושניהם בגימטריא מ"ז. והב' הלא למטה, בסוד זוג הויה אלהי'ם, והיה'ה זאנדי'. ואמנם רב"א, הוא אותיות בא"ר, שהוא הזוג התחתון שביסוד, כי רבא בגימטריא

הגהה

אל', נרמו בו חיים שמואל. ואי איניש חיל' בע"ה, אכתוב לפניך בספר זה בעהיה'ת כמה צואות שמסר הרב מוריינו הרב הגדול לאבא מררי זיל', מיום דעתו אותו עד יום פטירתו, ואציגם לפניך, לבליה'ה זה בלקט שכחה, והם נרמו שמו ושמי ייחד, להודיעו קורבתינו גם בנסמות, והוא מש"ה, או מי יהי'ה משומו'

הרב הגדול זיל', ווש"ה והיה בכו"ב מלשון כל אדם כובב. (בדטו"י כתוב כאן שנפטר בשנות של"ה, בט羞ות, ולחלו דף קמ"ט כתוב שנפטר שנות של"ב) גם היגיד לי אבא מררי זיל', כי בפסק אחד נרמו שמו ושמי ייחד, להודיעו קורבתינו גם

הגחות ומראה מקומות

(ח) לעיל הקדמה זו בדף ק"ו ס"א ד"ה גם אמר לי.

(ט) דף ג' ובינואר עם פירוש הסולם אותן מ"ז מ"ת.

מוספק, אם אלו החמשה חסדים וחמשה גבורות הם מצד אבא, או מצד אימה. ואני זוכר אם שמעתי ממורי ז"ל כי הם מצד אימה, ולכון היה שר צבא של יבין מלך כנען, ע"ש שהיה יונק מן הבינה. או אם הם מצד אבא, שבו שם ההויה דיוידיין, שהוא בגימטריא ע"ב, מבניין יבון, אלא שהליך דאבא גני גו אימה ואינו נגלה אלא מהתוכה, לנו נקרה ביבין על שם הבינה, ושכחתי מה ששמעתי.

והנה כל השרש של קין הנזכר, שהם מצד החמש גבורות דאימה, אשר היא ג"כ נקראת גבורות, לנו נאחו בהם הקליפות, וכל נצחותם שיש זה, ירדו לעמקי הקליפות, בסוד הדעת של אדם בליעול, שהוא סיסרא, סוד הדעת נזוכה. וכן ר' עקיבא שהוא מרשך קין, היה בקליפה הזאת, ואח"כ יצא ממנה, ונולד בניו של סיסרא נזודע.

גם ר' שמואל בר שילת, שהיה מבני בניו של המן הרשע נזודע לו) כי גם הוא היה נתון בקליפה סיסרא, כי המן וסיסרא שניהם מקורם מארם, כי שניהם הם בקליפה הדעת, ונזודע כי רב שמואל בר שילת היה מרשך קין נזול, וז"ס פסוק "הכוכבים" ממלותם "נלחמו, ר"ת המן עם סיסרא. ולפי שהדעת זו"א נבקע, ויצא ממנה הארה אל לאה שבabhängig הדעת, שהוא סוד הדלת קשור של תפילין של ראש, אשר בוגר יסוד דאימה שבתווך הדעת זו"א, ואנו בוגר יסוד יוצאים מצד הרקת הימני שבראש, החסדים יוציאים מצד הרקת השמאלית, לנו כתיב והלmoz והגבורות מזו הרכבת השמאלית, לנו כתיב והלmoz סיסרא מתקה ראשו, ומתחזה וחלפה רקתו, כי הכנעה אותה המஸלה שהיתה לסיסרא, בהיותו יונק מן המקום שהוא נזוכר. ולכון נקמה זו הייתה ע"י אילוףין, כי ז"א הוא בחיה שם הויה פשוט שעהה כ"ו, ומלא באילוףין שהוא בגימטריא מ"ה, והנה כ"ו ומ"ה, הם בגימטריא ס"י מאן סיסרא. וזה הכה העצום שהיה לסיסרא. והנני

ע"י. ובולע"ד שא"ל מורי ז"ל, שהוא עומד בפתח מתיבתא דركיע. ט)

ואמנם כונת שאלתו, רجل אחד בפנים וכו', היה ע"ד הסוד, בענין ז"א, שהוא הגול המדרדה בתוך חמשים אמה, שהם ני' שער בינה. ונודע, כי נשגנבים בו המוחין, הם מתלבשים בשתי رجال אימה, נצח והוד דילה. ובתחלה נכנס רجل אחד בפנים ז"א, ואח"כ נכנס רجل הב', ואמנם הטעם למה אפקחו מבי מדרשה בשאל,

אני זוכר מה ששמעתי ממורי ז"ל. גם אל מורי ז"ל, כי לפה שרש קין מזון הגבורות הנקראות אש, לנו מי שהוא משרש קין, מתפעל ומתבלט מאד כשרואה המים, וגם לבנים בזוכם, לפי שהמים מכבים את האש. גם יש לו סימן א', כי הוא מתפחד מאד מן השדים והמוזיקים. והטעם הוא, כי כל המזיקין יצאו מהתולדת קין בארקה נזוכר בזוהר. י) גם אל, כי קין היה בעל מעשה וצירור במלאות. כנורע ביבל זיובל חולחותיו. אבל הבל, הוא בעל דברו, בסוד הבל הפה. ולכון מי שהוא משרש הבל, הוא דרשן ודברו,ומי שהוא מן קין, אין לו כ"כ כה הדברו, כמו שיש לו כה בצירור ומעשיות מלאכות המשויות.

גם בענין ר' עקיבא, שהיה מבני בניו של סיסרא, כבר נתבאר למללה (כ) טעםו של דבר. ועתה נהרביב בו הביאור, בלי ספק ראוי לתת טעם, מה فهو גדול של סיסרא, עד שהכוכבים ממשלותם, הוצרכו לירד מן השמיים להלחם עמו. אבל העניין הוא, כי סיסרא קליפה הרע, היונקת מן הדעת של ז"א, והוא יונק מכל בחינותיו, שהם עשר הויה, חמישה חסדים וה' גבורות, שהם בגימטריא ר"ס מן סיסרא. ונודע, כי כל עשר הויות הנזכרים שבදעת ז"א, הם במלי אלפיין, כי ז"א הוא בחיה שם הויה פשוט שעהה כ"ו, ומלא באילופין שהוא בגימטריא מ"ה, והנה כ"ו ומ"ה, הם בגימטריא ס"י מאן הסולם אותן קב"ג.

הגהות ומראה מקומות

ט) ספר הגיגלים פרק ס"ו.

כ) לעיל תחילת הקדמה זו ד"ה גם אל.

ד) הקדמה ספר הזוהר דף ט: ובזהר עם פירוש הספרים נלחמו.

ולהעלות בסוד מ"ן אל המלכות, ומאו ואילך אין עוד כח ויכולת אל המעשה זהה, ולכנן הוכתרתו הם ליהרג, כדי לעלות למלוכה בסוד מ"ן, וישמשו שם במקומם בבחוי' מ"ן אל המלכות. ועוד יש בזה תועלת אחת, כי על ידי עמידתם אצללה למלוכה בסוד מ"ן, יקנו הנציצות שתחתיהם מציאות תקווה להתקן. והענין הוא במתה שנותבואר אצלינו, כי עשרה אלו, הם כללות כל ישראל, כי הנה הם בחוי' עשר שבטים, ועשרה טפות ורע שיצאו מיווסף הצדיק, כאמור בדורותם שקדמו. ס)

קין, והנה יע"ל ועל"י הכל א' הו, כאמור אצלינו במקומו. מ)

גם נ טעם עשרה הרוגי מלכות, ר' עקיבא וחבירו, שמעתי ממורי זלה"ה, כי ע"י שנחרגו על קדושה, זכו הם ללקט ולברור כל הנציצות של הנשומות, אשר למטה מדרגותם, הנחותים בעמקי הקלייפות, ועל ידם מוצאים ומיוברים, והם מעלים אותם אל הקדושה להשתלם ולהתקן.

עוד יש טעם אחר והוא, כי עד הזמן ההוא, היה כח אל הנשומות שמתוך הקליפות יצאת,

שאר השירים בקצרה

הנשמה הפרטיטית שככל בחוי' מהם, זולתי כי מרעיה היה מן הבחי' הראשונה המועלוה, אשר הוריש אדם לתבל. גם רב המנוגא סבא הגוזר בזורה. ונלע"ד כי הבני מדברי מורי זלה"ה, כי גם ר'א הגוזל, ורשב"י, ור' יהודה נשיאה הגקרא ובינו הקדוש גם הם מבחי' מרעיה.

עוד יש שרים אחרים מהבל, ואני יודע מייזו בחוי' הם, וכע"ז אכתוב עניינים. דע, כי הרן ונחיר שניהם אחוי אברהם, הם ב' שרים של הבל. ובנואר תקופה שרש הרן, ואלו הם: הרן, אהרן הכהן, יעצץ, תולע בן פואת, שמואל הנביא, (א) אוריה הכהן, זכיריו בן יבריכיו, אוריה החתי, שמעון בן שטח, ר' שמעון בן נתנאלו, ר' יהונתן בן הchorונית, חנן בן אבישולם, יהודה בן תימא, ר' יהודה נשיאה האמורא, ר'

ע) השרש השני של קין, והיא מבחינת שרש קין עצמו הראשונה, שהיא הגרואה מאר מן השרש הנ"ל, שהוא מבחי' הנשומות שהוריש אדם לבנו קין והבל, שהיא גבוהה ועלונה מאר מאיד כנז"ל. והנה אסתא המלך, הוא מהשרש הזיה השני הגרואה הזיה, שהוא מבחינת קין עצמו. וזש"ה, (מלכים א' ט"ו) פ) באסא אין נקי, כמ"ש ז"ל, מלמד שעשה אנגリア בת"ת. וקין נרמו באזיות אין נקי. ואח"כ נתגלו אסא בגלגולים אחרים, כדי לתקן חטא הגוזל, ולא נתבאר לי עוד נשומות אשר בשרש הזיה.

השרשים אשר בהבל בן אה"ר, גם הם נחלקים לב' בחוי': הא' היא, העליונה והמובחרת, שהוריש אדם אביו לו. והב' היא גרוועה, שהיא מצד הבל עצמו. ואמנם לא נתבאר לי עניין

הגהה

(א) אמר שמואל: צ"ע, כי למלעה בשרש קין דף ק"ו ט"ב מנה אוריה הכהן עם זכריוו ובן יבריכיו, וכן מנה אותם בשרש הבל. ואפשר

הגחות ומראה מקומות

משל פ"א י"ג. שער מאמרי רשב"י זע"א דף ק"ס ט"ב ד"ה שם ברף רנ"ד. דף ש"א ד"ה שם במדרשי הנעלם. שער הקדמות דף קנ"ת. ספר הגלגולים פרק ל"ט.

(ע) לעיל הكرמה י"ב.
(פ) סוטה י".

מ) ר'ה זה. לעיל ה الكرמה לד.

נ) ע"ח ח"א שער הכללים פ"א שער שבירת האכלים פרק ה'. ח"ב שער מ"ן ומ"ד פרק א'. שער קליפת גגה פרק ר' וס"ג.

ס) וחר ח"א קו. רב. ח"ב לג. רנד: ת"ז מס"ט כי ז"ח רות פט. אילכה צב: טרד"א פרק לת. מדרש

הgalgalim

שרש אחר מון הפלב: לבן בן נחורה, בלועם, נבל הכרמלית, ברזילי הגלעדית, אסא המלך, (א) יהושפט המלך, יהויכין המלך, ורוכבל, זכירה בן קבוטל, רשב"ג הנרגג, ר' אלעזר בן ערד, ר' יהודה בר בכא, ר' החוצהת החורגתן, בכא בן בוטא, ר"ש בר נחמני, רב ששא, רביבנא, רב נחשון גאון, ר' ורחתיא הלוי בעל המאורות, שרש שת בן אדיה"ר, שט, נחשון בן עמינדב, רב שמעיא חסידא, הנזכר בוודר פרשת בלק, שמעון העמוסוני, יהודה בן תימא.

שרש תרחה אבי אברהם: תרחה, איבוב, אבידין בימי רבניו הקדושים, איבבו, מצד הנפש. אבימי מצד הרוח, נחום איש גם זו, מצד הנשמה. שרש יעקב אבינו ע"ה: יעקב, ירמייה הנכיה, דניאל, אנטיגנוס איש סוכו, ר"א בן הבהיר, רב פפא, הר"ן מפרש על הר"ף ז"ל. שתי טפות של יעקב: הא' באביביל אהות דוד. והב' נתגללה באביביל הנביהה, אשת נבל הכרמלית.

(צ) שרש אלעזר עבד אברהם: אליעזר, לבב בן יפונה, בניהו בן יהוידע, זכריוו בן יהוידע, שמעיה בבחינת הרוחות. אבטליון אחינו, בבח"נ נפש.

שרש זיהרא עילאה דאדיה"ר: זיהרא עילאה דאדם, חנוך, יוסף, יהושע ז' נז, אחיה השילונגי, אלישע הנביה, יהושע בן פרחיה, ר' יהושע בן חנניה, ר' ישמעאל בן אלישע כי"ג. מצד הרוח, אלישע אביו מצד הנפש. ר' יוסי בן כסמא, ר' חנינה בן חcinאי, יערשיה בספר דברי הימים, ר' הוועיא רביה, ר' הוועיא זעירא דמן חביריא, רב הוועיא רביה, ריב"ל, רב יחזקאל אבוי רב יהודה, רב יימר בר שלמייא, שכחת בריתה דרבינא, רב חנינה סבא, רב עינא סבא, רב עירא סבא. רב יהודאי גאון, רב שר שלום גאון, רבניו ישעה גאון, ר' יוסוף בן מגיאס רבו של הרמב"ם הראשון והאתרון.

שמעון בן שטח האמורא, רב חנאנאל תלמיד רב, ר' יהודה בר יחזקאל, ר' אידי בר אבון, רב עינה, ר' אילא.

שרש אחר, הוא נחורהathi אברהם ונחליך לב' שרשים:אות נ' של נחורה היה שרש אחד, ואלו הם: נחורה, אחאב המלך, ינאי המלך, נחום איש גם זו, ר' אלעזר בן עורייא, אלישע אחר, ר' אלעזר בן חדאי, ר' אלעזר הקפר, ר' הלל האמורא, ר' אלעזר בן פדת, ר' פרנץ, ר' בנהה, ר' טבלא, בר קפרא, יהודה בן גרים, רב אחא משבחא גאון בעל השאלות. ר' אחאי שהזכירוה בגמרא פשוט רב אחאי, רב נחילאי גאון. ודע, כי כל אלו הם מבתי נפש של השרש הנזכר, כי נפשם דזקא היהת מן השרש הנזכר. ויש אחרים שהיה רוחם משרש זו, ואלו הם: רפראם בר פפא, ר' נהורייא הנקרא ר' אלעזר בן ערד, ר' אלעזר בן כסמא, ויש אחרים שהיה נשחתם משרש זה, ואלו הם: ר' אלעזר בן פרטא, יהודה בן נקוסאי.

אות חו"ר מנחורה. הם שרש שני שבוי, ואלו הם: נחורה, חור בנה של מרימות.

שרש אחר מון הפלב, לוט בן הرون, רחבעם המלך, שאול המלך, יהושפט המלך, צדקיהו המלך, שמעון הצדיק, יהודה בן חשמונאי, שמעון בן זומא, שמעון בן גנס, שמעוןathi עורייא, ר' אלעאי אביו של ר' יהודה, איסי בר יהודה, רב ברונא רב שעורים. רבא, רב אחא בריה דבר איקא, רב חסדא, רב בנימין בר יפת, רב חנינה סבא, רב כייל, רב אבא בר מלל, התח"א מפומבדיתא, רב אבדימי אבוי, ר' יצחק בר אבדימי, אבוחה בר היהי, בנימין בר איהי אחים, רב אחא גאון מפומבדיתא, רב חנינה גאון, ר' יוסוף בן מגיאס רבו של הרמב"ם ז"ל.

הגהה

(א) א"ש: צ"ע, כי למעליה מנווא בשרש ב' של קי"ז, באותיות אין נקי.

הגנות ומראה מקומות

(ב) שער הפסוקים פרשת חי שרה סימן כ"ד פסוק ויאמר בא ברוך הוא לעיל הקדמה ל'ז.

"זבחימנו הם אחים, והוא סוד גלגול המלך אחים
בן יותם. ואני יודע כונת העניין למה נרמזו
כאן.

גם נחור אחיו אברהם, נתגלו באהאב המלך
ולכן עבר עבד ע"ז, והוא פירשו אחאב: אחיו של
אברהם אבינו. ולפי שעבד ע"ז, נתגלו ביהודה
בן גרים, והרגו הרשבי ע"ה בהסתכוות עיני
בו, כזכור במסכת שבת ק) יعن שהוא הרג לבנות
הירושאלי.

גם ער ואונן, נתגלו הם עצם בפרק
וורה, בני יהודה אביהם. גם אויב נתגלו בר'

אביו האמורא, ולכן אותיותיהם שווות.
גם אל מורי ולה"ה, כי ר' חנינא בן
תרדיין, ר"ת רחכ"ת, ונרמזו בפסוק והארץ
הנה רחבת ידיים לפניכם בעניין שכם ודינה. ר)
גם אחיה השילוני, מעלהו גוזלה ממצעת
שماאל הנביא, כמוואר אצלינו בשער רוח הקדש

בסדר מדרגת הנביאים וע"ש. ש)
גם עניין אביגיל אשת דוד, ובאגיל אחותו.
הנה יעקב אבינו ע"ה, חטא כי לא בטח בה'
מאיד, כמש"ה למה תאמר יעקב ותדבר ישראל
נסתרה דרכי מה' וכו', כי הוא הבטיחו כי לא
ענבר וכור', והוא עשה כל אותן השנים בכית
לבן הרשע לשומר צאנו, ונכנס לפניו, וכל זה
כדי לחת בנותיו לנשים, נמצא שעבד לבן
בסבת אשת, ווש"ה וייעבוד יעקב באשת, ולכך
ענשו הוא כי ובאה שמר.

ובאו רענן וזה הוא סוד גמץ נכוון להעלמין,
דע, כי אמרו בס"ה בפרשת משפטים, כי כל
אדם מניח חד רוחא באחתה בביאה ראשונה,
בשעשה אותה כל'. והנה התוא רוחא, הוא
חלק נצוץ מנשנתו. והנה יעקב הגיח חד רוחא
ברחלה, וחד רוחא בלאה. ואמנם רוחא דאנח
ברחלה, נمشך ונכנס בבניימין בנה. זוזס ויהי
בצאת נפשה כי מתה וגוי', כי אותו הרוח דיתיב
בה נקרא נפש שלת כנודע, ויצא הנפש התוא
מןנה, כדי ליכנס בבניימין בנה, ולכן לא נולד
בנימין, עד צאת נפשה דרחל. ואמנם רוחא

שרש אחר, ערד בן יהודת, זורה, עכנ, עדינו
העצני, נחום המדי, נחום הלבלה, ר' יהודה בן
DMA, ר' ברכיה חבר ר' אבחו במדרש רבtha.

שרש אחר, אונן בן מנשה, עמוס הנביא.
שרש אחר, שמה אחוי דוד. שמא הוקן,
נחמיה העוטוני, נחמיה איש בית דלי, שמעון
בן עזאי, ר' יוחנן בן ברוקא, ר' שמלאי, ר' יש

בן לקיש.

שרש אחר, יואב בן צרויה, יוash המלך.
שרש אחר, חושי הארכי, הוועש בן בארי,
ר' חנינא בן דוסא, ר' יוסי בר יעקב, אחד מחברי
רשבי באדרת נשא. ר' פנחס בן יאיר, ר' חנינא
בן עקשיא, ר' אפס, ר' יוחנן, עולא, רפרם בר
פפא, יהודה אבי ר' שמעון בן פוי, ר' אחא מדפתאי,
מר זוטרא האחרון, רבינו סעדיה גאון, הריטוב'א,
הרשב"ץ, המכונה דודאן, הר"י דיליאון הספדי.

שרש אחר, ברוך בן ניריה, ר' יעקב התנא,
ר' יעקב איש כפר נבוריא, ר' יוחנן החורונית,
ר' ישמעהל בר' יוסי, ר' ינאי, יהודזק אבי ר'
שמעון, מר זוטרא חסידא, אמייר, מדימר, מר
ינקא, מר קשישא בניי ר' חסדא.

שרש אחר, ר' יהודה בן בתירא, ר' אלעזר
המודעי, ר' נחמיה בעל התוספהא, ר' נחמיה
האמורה בריה דרב נהילאי, שמאלא חבירו של
רב, דוד בן וכאי ריש גלותא בימי רבינו סעדיה
גאון.

שרש אחר, יהודה בן טבא, נחבי בן ופסי,
מנחם חבר הלל הוקן, ר' חנינא בן תרידון, ר'
יוחנן הסנדל, ר' מנחם בר יוסי, ר' מנחם
סתימאה, רב עיליש, רב עובדיה, רב מרדכי,
ר' בון, רב זבד בר כהנא, רב זבד מנהדרעא.
שרש אחר, ר' חנינא בן דוסא, ר' מאיר,
ר' ישכב הטופר, ר' יצחק בן אלישיב.

שרש אחר, אדמון, ר' כריסטיאני האמורא.

שרש אחר, יהודה בן תימא, רב נחמן.
ונברא עתה קצת פרטים מalto השרשים
הנוצ"ל. שמעתי ממורי זיל, כי ר"ת "אשר" חלב

הנהות ומראה מקומות

והארץ הנה רחבת ידיים.

(ש) ברכ' י"א ט"ב ד"ה ועתה נברא אפרשות.

ק) לד.

(ר) שער הפסוקים פרשת וישלח סימן ליד בפסוק

ונבל טפה זו האחרת, שעדרין הייתה ביד הנחש, ולכן הוצרך דוד לעשות ב) ביעקב לבן, לשמור צאנו של לבן, כמש"ה (שםואל א' כ"ה) חומה היו עליינו האנשיים וכו', עד שאח"כ לחת את אביגיל את אשתו, והיתה לאשה לדוד עצמו, ופעם אחרת נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, כי גענש יעקב, על שנא שתי ג') אחיות בנות לבן, ולכן התוא רוחא ריהיב בלאה, נתגיגל באשה שהיא אביגיל הנביאה, ושתי נשוי הם אביגיל אישת דוד ואביגיל אחויהם.

גם ד) עניין נבל נתגיגל בשלשה גיגולים בסדר שלשה אותן שמו: ל' לבן, ב' בלע"ם, ב' נבל. ושלשות נרמזו בפסוק אחד, והוא זה קורא דגר ולא יל וגו', כי דגר הוא לבן, שבח אבניים ועריר יגר שהדותה, כי תרגומו של גל הוא דגורה. גם אמרו"ל ה) שלא היה לו בנימ עד שבא יעקב לבתו, כמש"ה ויברך ה' אותו בבלעם, שהוא לופת רחבה, כמ"ש זיל ו) על פסוק אם יתנו לי בלק מלא ביתו כסף וזהב ועליו נאמר עושה עשר ולא במשפט אלא לקל כל ביה ברכותיו, ולפי שמת בחצ'י ימיו כמ"ש בגמרא ז) לדידי חז'י ספרא דבלים (א) וכתיב נתגיגל לבן בבלעם, עדין ה' היה בו כח מתחם הקדמוני, ולכן הוצרך פרשת בהר סיני א) ואח"כ כאשר צאנו של לבן הארמי מסוד הנחש, עד יקח ממננו אותם ב' טפות, שהם לאה ורחל, כנזכר בזוהר פרשת בהר סיני א) ולזה אמר הכתוב בבלעם רשות לבן רשות כל אותם שנים לשומר צאנו של לבן הארמי, עד יחוור זיקח טפת ההא רוחא דשבק יעקב בלאה כנזכר והיא אביגיל, ולקחה לאשה. ודוד המלך ע"ה, שהוא גיגולו של אדה"ר, גם כן הוצרך להוציאו מן

דיהיב בלאה, נתגיגל באביגיל הנביאה, אשת נבל הכרמלי. ומן הרاوي היה שיהה זכר, אלא שנחפץ לאשה נקבה, בעון הנזכר שעבד לבן בסבתה אשה, ולכן הוא רוחא דיהיב בלאה, שהיה נצוץ חלק ביעקב, באשה שמר ממש, והוא אביגיל, ז"ס מ"ש אביגיל לדוד, אשר הביא שפחחן לאדוני בלשון זכר, ולא אמר הביא לשון נקבה, לרמזו כי שרשא זכר ולא נקבה, ולכן חמוץ, כי פעם את כתוב בנבאים אביגיל חסר יו"ד, לרמזו כי גמשת מיעקב אבינו, שעשה הגל עם לבן, והוא אביגיל. ק)

והענין הוא במה שביארנו, כי לבן נתגיגל בנבל הכרמלי, ולפי ר) שעבר יעקב לבן, נתגיגל הוא רוחא דיליה באביגיל, ונשאת לנבל, לעבור אותו כאשה לבולה. ואמנם סוד העניין, מהו הוצרכו כל אלו הגיגולים. רע, כי יעקב הוא מעין שופריה אדם ש) ותראה אדם יצאו ממננו ב' טפות קדשות של זרע בנחש הקדמוני, ולכן הוצרך ת) לטrhoת כל אותם צאנו של לבן הארמי מסוד הנחש, עד יקח ממננו אותם ב' טפות, שהם לאה ורחל, כנזכר בזוהר פרשת בהר סיני א) ואח"כ כאשר נתגיגל לבן בבלעם, עדין היה בו כח מתחם הקדמוני, ולכן הוצרך לטרוח כל אותם שנים לשומר צאנו של לבן הארמי, עד יחוור זיקח טפת ההא רוחא דשבק יעקב בלאה כנזכר והיא אביגיל, ולקחה לאשה. ודוד המלך ע"ה, שהוא גיגולו של אדה"ר, גם כן הוצרך להוציאו מן

הגהה

(א) א"ש: גלענ"ד שכותב בגמרא בלאם סגירה כד קטיל יתיה פגח סטאה וכו'.

הgentoot ומראה מקומות

- ג) שער מאמרי רוז"ל דף נ"ה ט"א ד"ת אמר שםואל.
- ד) ספר הלכותים סימן ל"א פרשת זיכא בפסוק ישמע את דברי בני לבן. לעיל הקדמה כ"ב. והקדמה כ"ט.
- ה) מדרש רבה בראשית פרשה ע"ג ח. מד"ל במדבר פרשה כ' ט"ג.
- ו) מדרש רבה במדבר פרשה כ' ט"ו.
- ז) סנהדרין קו:

ק) ספר הגיגולים פרק מ"ט.

ר) צ"ל שעבד.

ש) ב"מ פ"ד. ב"ב נת.

- ת) ספר הלכותים פרשת זיכא בפסוק ויחי יעקב.
- שער הפסוקים פרשת שמות בפסוק ויקם מלך חדש.
- שער מאמרי רוז"ל דף נ"ה ט"א ד"ה אמר שםואל.
- א) פרשת בהר דף קיא: ובזוהר ע"פ תוספות אות ע"ב. עיין בספר הגיגולים הלשון מתוקן.
- ב) צ"ל יעקב.

ובחינת כללות עשר עצם הרי תק"ע, וז"ס אשר היה בנקודים מתכו"ע.

גם בעניין ר' טרפון, דעת, כי הוא מן הרפ"ח נצווין הנודעים, מכ寧 טרף מטרפו"ן. ונודע, כי הם חמש גבורות מנצפ"ך, שהם המ"ז, והם בגימטריא פ"ר, וכשתחלם לחמשה חלקים, יהיה כל חלק מהם נ"ז, ואלו הם שניאותיות י"ז מז טרפו"ן, ונמצא כי שם טרפו"ן, הוא חלק אחד שהוא בגימטריא נ"ז, מן החמשה גבורות, שבלם הם בגימטריא טרפ נצווות, וככלות כל זה נקרא טרפון.

גם א"ל מורי ז"ל, כי הוא ראה בעניינו את ר' יהושע בן קרתא, ואת ר' יהושע בנו של ר' עקיבא, זאנם איש אחד, הפק מ"ש רשי"ז ז"ל בפ"ק דשבועות ל) בסוגיא דבהתה שניהם אחד.

גם הרמב"ם ז"ל שhabר ספר היד הנקרה משנה תורה, והרמב"ן ז"ל, שרשם הוא בשתי פאות ז"א בריקנא דיליה, בתוקן האחד הנקרה א"ל, ובבר נתברר אצלינו, כי הפאה נקרא א"ל, והוא סוד אל שדי, שהוא בגימטריא משא, ולכן ב' הפסוקים האלה נקרו משא. אולם הרמב"ם הוא מן פאה השמאלית ולכן לא זכה לירע חכמת הזהר, אבל הרמב"ן ז"ל הוא מן פאה הימנית. ולכן זכה אליה בנווע. ולפי שנודע, כי א"ל הנזכר הוא קוצין תקיפין אשר שם, שהיה בח"י המלכות, ושם מקור הדינין, לפי שהם בחינת שערות וקוצין תקיפין, ועוד כי הם בחינת המלכות בנווכר, אשר עליהם נאמר ואל זעם בכל יום, ולכן אפילו הר"ם בן נחמני ז"ל, שהוא מפהה הימנית, לא זכה אל חכמה זו אלא בזקנותו, בנווכר בספרים, כי בכתרותו לא היה מאמין בת, עד אשר רבו ר' עזריאל גורם לו לשלמדחו, על

יהיה נבל ממשמעו, لكن נבל הם אותן מושת לבן ממש למפרע.

גם בעניין יוסף הצדיק נאמר בו ועשה לו כתנות פס"ם, והוא ר"ת פחהו"ן סגרו"ן יוס"ף מטטרו"ן, או משה. ח) והענין הוא ממש"ל כי יוסף ומטרו"ן, הם מרשץ זעירא עילאה דנטשת אדרה"ר. גם אותם ב' השמות האחרים, נודע שהם ב' שמות מספר ע' שמות של שר הפנים.

גם בעניין בינויו בן יהודה הכהן, כבר נתברר אצלינו ט) כי אין שהרג ליוואב, וכן נתגלל יואב ביואש המלך, ובנינו נתגלל בוכריeo בז' בא"ת ב"ש, ובנינו נתגלל בוכריeo בז' יהודה הכהן, והרג יוash לזכריהו, והרג זכריהו ג"כ, לפי שהטיח דברים כנגד כל ישראל כמ"ש חז"ל י) ולכן נתגלל אחר כך בשמעיה הגן, אחיו של אבטליון, ואו הכהן הגדול הטיח דברים בגדרו, וא"ל يولן בני עממייא לשלם בנווע, וזה לעונש כי זכריה היה תחילת כהן, והטיח דברים כנגד ישראל כנ"ל.

גם בעניין ר' אלעזר בן ערד, דעת כי הנפש שלו הייתה בסוד נפש הגרים, והrho שבחה בלב נפש המתיחסת לו.

גם בעניין בכא בכא בוטא, כבר הודיעתי כי הוא נתגלל ברב ששת, והם אותן מחולפת בא"ת ב"ש, ולפי שהורדוס המלך נקר עיבויו, וכן גם בಗיגלו ברב ששת שהיה סגי בהור, כי בהכרח הוא לחזר עתה כמו שהיא בראשונה. גם בעניין עמוס הנביא, דעת כי שרש נפשו הייתה מבחי עולם הנקדומים, מבואר בספרינו כ) שהם בחו"ל שבעה מלכי אדום שמתו, והם המשגורות מנצח"ך שהם כפולות, ונודע כי הם בג"י תק"ע, לפי שני פעמים מנצפ"ך הם תק"ס,

הגהות ומראה מקומות

י) ד'. לעיל הקדמה ל"ג.

כ) ע"ח ח"א שער ח: דריש תנקיות.

ל) דף י. ועיין בתוספות שבת דף ק"ג ד"ה ור' יהושע בן קרתא. ובתוספות בוכרות דף ז"ה. ד"ה חוץ מן הקרתא. ותוספות ב"ב ק"ג. ד"ה ומtoo. ותוספות פסחים ק"ב. ד"ה צורה.

ח) ספר הלקוטים פרשת וישב בפסק אלה חולדות יעקב יוסף. שער רוח הקדש דף ק"י י"ז יהוד ט' ד"ה ותוכין אח"כ.

ט) שער הפסוקים פרשת חי' שרה דף ס"ב ד"ה אח"כ נתגלגול. י) מד"ר איך בפתחה כ"ג. קהילת רבה פרשה

של חסד של אברהם, אשר על ידו מתעוורים נפשות גרים, בסוד ההוא אתערו דעבך אברהם בסתרא אהרא, כנזכר בפרשת תרומה בפסוק וערות תהשים ק) ונקרא חוט השני, להיוון בנקבה, וכמ"ה כחוט השני שפתותיך, שהוא דיין, להיוון בנקבה. ואמנם היא בראותה שאינה יכולה לעלות עד התית', לא רצחה לקשר תקות חוט שהיא המלכות הנקראת תקות, ולא החוט שהוא היסוד לבדו, בסוד חוט דראברם דאתער לנפשי דגורי, אמן וקשר תקות השני בחולון, קין הנז"ל, וכן, שאלת מהם ונתמתם לי אותן רודפים. גם בס"ה ס) בפסוק ונתמתם לי אותן רודפים. והענין הוא, כי רחוב הווינה באה מרשך אמרת, הפליגו לדבר בחכמתה, שנתקוננה בשאלתך אמרת, והענין הוא, כי רחוב הווינה באה מרשך אמרת, בוגר מ"ש לו וישם ה' לקין אותן, ואמרו רז"ל ע) שהוא אותן ו של ההויה שבתפארת הנקראה אמרת. והענין הוא, כי כל נפשות הגרים הם מן המלכות נקבה, בסוד גור צדק, והיא שאלת מהם, שייעלו אותה על התית' הוכר, הנקראה אמרת, ואנו הבאים בארץ שהיא המלכות, אין לנו כה הנה אנחנו באים בארץ, שהיא בחיי המלכות. ועוד כי משה שהוא מן התית' הוכר, מטה מדבר, תקות השני שהם נצח והוד. וזה מה שרמותה את שמואל שנתנבה מנצח והוד. וזה מה שרמותה חבר הקיני בנהנה אם שמואל, ולפי שקשיטה הנה הנבואה בשירה שלת, רחוב פ"י על אויבי, גם אמרה אישת קשת רוח אנבי, ר"ל: כי בהיותה תחלתה בגולגול רחוב הווינה, היהת קשת רוח מסטרא דמסאבה. ואמנם יעל אישת חבר הקיני, זכתה גם היא ונתגלгла בזוכר, והוא עלי הכהן, הפוך רצון של הנקבה, דכתיב ביה כחוט השני שפתותיך, כנזכר בזוהר בפרשת פקודי פ) ווש"ה את תקות חוט השני הזה. אבל היא הייתה רוצה עלות בהיכל הרצון העליון הוכר, הנקראה תית', אשר שם אתגנו נשות מרע"ה כנודע שם בפרשת פקודי.

והנה עניין החוט הזה, הוא מ"ש בס"ה צ) בפסוק אם מחות ועד שורך נעל, שהוא חוט

הגהה

(א) אמר שמואל: נלע"ד לומר, כי להיות דיליה נפקדה חנה, וזה אצל כפטור ופרה כו נראה לענ"ד.

(א) אמר שמואל: נלע"ד לומר, כי להיות חבר הקיני נתגלגלה בנהנה אם שמואל, וכן היהת חנה עקרה, להיוון גולגול איש כנודע לנו, ולא נפקודה עד שהתפלל עלי הכהן,

הגוזות ומראות מקומות

מ) ספר הלקוטים יהושע ד"ה סוד רחוב. שם תני"ח בסולם שם.

ס) דף רג'ג ובזוהר ע"פ הסולם אותן תרמן ז.

צ) זהר ח"ג בג' כה:

ק) דף קמ'ז ובזוהר ע"פ הסולם אותן שצ"ב עיי"ש בחולפי גורסאות אותן . ב'

ר) ספר הלקוטים יהושע ד"ה סוד רחוב שופטים ע

מודר' רבה רוח פרשה ב' א'. ספר לקטוי שופטים סימן ה' בפסוק ותשדר דברות. ספר לקטוי תודיה יהושע ד"ה הגה רחוב.

ג) מדרש רבה רוח פרשה ב' א'.

ס) זהר ויקרא ב. ובזוהר ע"פ הסולם אותן ה' ע) תיז' תט"ט קיט. ספר הזוהר ע"פ הסולם אותן ע

ידי אותה הפעולה שעשה, שבא אצלו בקפיקת הדרך כנודע.

עוד מ) דע, כי רחוב הווינה, הייתה נשמה קדושה מאה, ולא לחנים נשאה להוועש בו נון, כמו שנודע מ"ש ז"ל ג) ששרה עלייה נבואה, כשאמורה ונחbatchם שמה שלשה ימים עד שוב הרודפים. גם בס"ה ס) בפסוק ונתמתם לי אותן אמרת, הפליגו לדבר בחכמתה, שנתקוננה בשאלתך אמרת, והענין הוא, כי רחוב הווינה באה מרשך קין הנז"ל, וכן, שאלת מהם ונתמתם לי אותן אמרת, בוגר מ"ש לו וישם ה' לקין אותן, ואמרו רז"ל ע) שהוא אותן ו של ההויה שבתפארת הנקראה אמרת. והענין הוא, כי כל נפשות הגרים הם מן המלכות נקבה, בסוד גור צדק, והיא שאלת מהם, שייעלו אותה על התית' הוכר, הנקראה אמרת, ואנו הבאים בארץ שהיא המלכות, אין לנו כה הנה אנחנו באים בארץ, שהיא בחיי המלכות. ועוד כי משה שהוא מן התית' הוכר, מטה מדבר, תקות השני שהם נצח והוד. וזה מה שרמותה חבר הקיני בנהנה אם שמואל, ולפי שקשיטה הנה הנבואה בשירה שלת, רחוב פ"י על אויבי, גם אמרה אישת קשת רוח אנבי, ר"ל: כי בהיותה תחלתה בגולגול רחוב הווינה, היהת קשת רוח מסטרא דמסאבה. ואמנם יעל אישת חבר הקיני, זכתה גם היא ונתגלגלה בזוכר, והוא עלי הכהן, הפוך רצון של הנקבה, דכתיב ביה כחוט השני שפתותיך, כנזכר בזוהר בפרשת פקודי פ) ווש"ה את תקות חוט השני הזה. אבל היא הייתה רוצה עלות בהיכל הרצון העליון הוכר, הנקראה תית', אשר שם אתגנו נשות מרע"ה כנודע שם בפרשת פקודי.

והנה עניין החוט הזה, הוא מ"ש בס"ה צ)

ונושלים עתה עניינו, דע כי לוט בן הרן, הוא מבחבי. אבל בהן יד הימנית של אדרה'יר, ובזה נמשך מסוד הכינה, ולכך בהן וכינה הם אוטיות שוות, אלא שיש אותן י"ד מינורתה במלת בינה, כי בהן חסר ו'. והענין הוא, כי בינה היא ר'ת "בינה" יסוד נצח' צוד. ובגן, ר'ת בינה הוז נצח, ולהיות בהן זה מקום הדינים כמבואר אצלנו בראש אדרה' נושא, בענין ההוא עלמא דאתפרש לו'ן עיבר, כמנין בהן, וכלהו מארי דיבבא, ולכך כאשר חטא אדרה'יר, זאח'כ' הוליד את הכל, נתערבו נצוצתו עם קליפות הרע של נצוצות הכל וקין, ובעת הגיגולים מתגלים, יחוור כל דבר אל שרצו כמבואר אצלנו, ואז זה הבהיר שרשאו ומוקומו באדם עצמו, שלט בו תערוכת צד הרע אשר בהכל ולקחו עמו ונתערבו בו, ובכח'יו זה אנו אומרים כי לוט בן הרן, הוא משרש הכל, אבל כפי האמת אינו רק מהבן אדם שנתערב בהכל, ולכך נרמז הכל בר'ת ואת "לוט" בן "הרן, ולפי שלוט היה אז פגום, ונאהזו ומעורב בקליפת הבהן אשר שם שדי בהן הנודעים בחכמת הcessוח המוגבלים בצדפניהם, ולכך אל אברהם הفرد נא מעלי, כי אע'פ' שאברהם אבינו ולוט שניהם משרש אדרה'יר עצמו, עכ'ז' כיוון שאתת נפרדת מן אדם, ונתערבת בקליפות הרע של הכל, ולא נתקנת עדין, הפרד נא גם עתה מעלי. זו'ש כי אנשיים אחים אנחנו, כי שניהם משרש אדם עצמן.

והנה לוט זה, היו בו שני נצוצות נשמות מרדרות טוכות, רוח ונעמה, ושתיהם נתערבו בהבל בנצח, ת) ואח"כ יצאו ממנה, ונברכו ונחתכו. ולפי שזה הבהיר הוא מסוד הבינה הנקראת געמי כנודע, ולכן יצא נומה העמונית ממנה, גם ששמה כמו געמי. והנה שמעון בן זומא, גם הוא מרשך הבהיר הנזכר, ובהיר זה יש בו ס' רבבו נצוצות נשמות, כמו שהודיעתי, כי אין לך אבbar מאברי אדה"ר, שאינו נחלה לס' רבבו

הגחות ומראה מקומות

(ח) ב"ק לה: ב' פרדotta טובות. שער הפסוקים
לך דף לה דה ויקחו את לוט. פרשות וירא סימן
יש בפסוק ומתאמր הבכירה.

ענין קין ותולדותיו יובל ויבל וכיו', הנה נחברא אצלינו, כי כמו שיש בחזי ז"א בעולם האצילות, ונקרא ישראל, כך יש פרצוף א' הנקרא יעקב, שהוא בחיי אחורים דאבא, שנפלו למטה בעת מיתה מלכי אדרום, וכמו שבхи ז"א הנקרא ישראל, יש בו כללות קין והבל, שהם חזו'ג שבנו, וכל ראשי אדרה"ר. כן בפרטצוף יעקב הנזכר, יש בו ב' בחיים, הנקראות קין והבל, וכל ראשי אדרה"ר. והנה בחו' קין אשר בפרטצוף יעקב, הוא יובל מבני בניו של קין, ממש"ה יעקב, והוא יובל מבעלי חיים שיל קין, ותלך עדת את יובל. וכן יובל זה היה לוטש נחשת וברזל, להתיווח מחייב הגבורות של קין, ונודע כי הגבורות הם מן אמא, הנקראה יובל, היא שנת החמשים שנה, ולכן נקרא ע"ש וזה יובל. ובחיי יובל הזה, נרמזו בפסוק ועל יובל ישלה שרשון, כי גם בו יש כל הראשונים הנחחים בקין שבז"א. והנה יובל זה הוא מוכרת להתקן, טרם ביאת המשיח שי בא ב מהרה בימינו אמן, וזה יוביל שי למורא. ויובל זה עתיד להיות נתקן ע"י משה רבינו ע"ה, בסוד העבור שיתעורר בו, כי גם במשה יש קצת נצוצות מרשש קין,ஆע"פ שרששו מן הベル, ובפרטח האחרון הסמור לימות ביאת המשיח, אשר הוא נקרא בשם בית יעקב, כמבואר לקמן כי דור זה נקרא בית יעקב, ולכן יובל זה שהוא בפרטצוף יעקב יתוון עתה, וזה ע"י מרעהו בגופר. וזה "ויתעורר" ה' כי "למענכם, רית יובל, והבן זה והנה הודיעתיך, כי גם ישכר בן יעקב הוא מרשש קין, שהוא בחיי חמיש גבורות שבז"א, מצד אמא עילאה בינה, ולכן מבני ישכר יודעי בינה לעתים. גם נרמזו בר"ת יודעי בינה לעתים, הוא ר"ת יובל, והוא במא שהודיעתיך, כי יש כמה בחזי בקין, והנה בני בניו הם יובל ויבל, ואמנם ישכר הוא מבхи יבל.

ש) ענין לוט בן הרגן, כבר הודיעתיך לעיל, כי הוא אחד מון הרשות של הベル בן אדרה"ר,

סימן ה' בפסקוק ותשר דבריה. ספר לקוטי תורה יהושע ד"ה הנה רחוב. ש) לעיל הקדמה ל"ג.

לצאתה מן אבא, וועבר ובוקע תוד אוורות בינה שהם קין כנודע, ומשם י יצא לחוץ. ב) עניין משה והל הוזן, אשר שניהם שווים במדת הענווה, ושנותיהם שוות, הנה הם סוד ב' שמות שם בן ע"ב, והם: מה"ש, לילית, הסמוכים זה לזה, בע"ב שמהן של ויסע ויב"א ויט. וזה מה שומו השית' למשה כשללה למורים, ואיל"ה היה "לך לעזרני ר'ת היל", הנזכר בפרק ר' עקיבא במסכת שבת ד) וכפי מה שהבנתי מדברי מורי זיל, ע"פ שלא אמרו בפירוש, הוא כי משה והל משרש אחד הם. וכן ה' ר' ר' עקיבא במסה והל משרש אחד הם. וכן ה' ר' אליעזר שהתפלל עליו משה, ואמר י"ר שיצא זה מהלציו. וכן רבינו הקדוש. וכן רשב"י. וכן מהודעתיך למלعلا בדורות הנשומות, הנמצאות מחמשה בחו"י זוגים עליונים, והודעתיך כי רשב"י ע"ה, ורבינו הקדוש ו') הם בחו"י היסודות בזעיר, או ביעקב, וגם משה הוא בסיס דאבא. יש נפשות, שאינם מבחי' שרש קדושת שבת עצמן, אלא מכללות חוספת שבת, ואין להם רק אותה בחינה לבדה, גם אינה יכולה לעלות יותר מאותה בחינה, כיון שאין שרה לא ממשם.

ז) עניין כלב בן יפונה, ועניין המרגלים. דע, כי אליעזר עבר אברם, והוא היה בכל ארור כגען, ונכנס לכל ברוד, כאשר אמר לו לבן בא ברוד ה', כמ"ש חז"ל ח) ולפי שוכת לבן למלعلا זו, להוציאו מכלל ארור, לנכן נתכו גם הוא, ונתגיגל בגביה הכרמלי, ושניהם גיגלי בלעם, כמבואר אצלינו ט) וו"ש זיל למגנצה על מות לב'ן, הוא גבל י) והנה לו לי שלמעלה לא נתקימה ברכת לבן לאלייעזר, לא נכתבה בתורת ה' אמת, ומהכרת זה קיימו רז"ל מדרש זה, שיצא מכלל ארור וגוו. ב) ולפי שלבן גרט שנקרא ר' חוצפית התורגמן, כי הוא חוץ וחוק

נצחונות לפעמים כפי העוננות, ולפעמים פחוח, אבל לא יותר מזו. והנה בן זומא שהיה מן הבוחן הזה, הוצרך להתעורר ולהתגלגל עם כל אלו הס' בدواו של הבוחן הזה, כי בן זומא ראה לתקן. וז"ס מ"ש א) זיל, כי בן זומא ראה אוכלוosa בהר הבית, ואמר לא נבראו כל אלה אלא לשמשני, והעוני הוזן הוא, כיון שכולם הם נצוצותיו ותולויים בו, והוא מתעורר ומתתגלגל כדי לתקן. וכבר נתבאר אצלינו, כי כל צדיק שמתגלגלו עם אייזו נשף כדי לתקנה ולווערת, הוא גוטל חלק עמו באותו המצוות שעושה, ונמצא כי כל ס' רבואה הם שהיו נצוצין, נבראו לשמשו, כי הם הטורחים וועשי המצוות, והוא גוטל חלקו עליהם בעלי יגיעה.

בעניין השרשים של הנשומות, זכרנו לעלה שרש אחד מן הכלל, שתחלתה הוא לבן בן נחורה, ובכללה ר' חוצפית התורגמן. דעת, כי הריש הזה, כיון שהוא של הכלל, הוא מבחי' אבא כנודע. וכבר ביארתי בעניין בלבד ובכללם, איך כל האורות שהם מצד אבא, בוקעים ויוצאים דרך הכלים דאימא, אשר אבא גנוו בתחום כנודע, וממנה יוצאים אל אחורי דעתך דז"א אל לאה אשר שם. ואח"כ ממנה מתגילים ויוצאים לחוץ. ובhartora הוא שבבעבור אורות אבא דרך אימא מהתערבים יחד, ונמצא כי זה הריש הנזיל שככללו הוא בלבד, ע"ש שנבלע תוך העקבים של לאה הנעלמים תוך כתף רחל, הנה הם עוברים בדרך הריש הראשון של קין, שהוא אשר מכללים הוא ר' עקיבא וריב"ז, ומהתערבים שם, ויש להם קצת אחיזה וקרובה אלו עם אלו, לסבה הנזוכרת, וכל שרש הנזכר של הכלל, תוך שיש הריש הראשון של קין, ונקרא ע"ש קין, ולשלו יחשב. וז"ס שנקרא ר' חוצפית התורגמן, כי הוא חוץ וחוק

הגבות ומראה מקומות

ח) מ"ר בראשית פרשה ס.

ט) ספר הלקטים בכל בפסוק תמות נפשי. שער הפטוקים בכל דף קפ"ח ט"ב ד"ה והנה נתבאר. לקטוט תורה בכל בפסוק זה.

י) לקוטי תורה תהלים סימן ט.

כ) ספר הלקטים פרק מ"ט. ופרק ג"ד.

א) בריכות נה.

ב) לעיל הקדמה ל"ד.

ד) שבת דף פט.

ה) מ"ר חקת י"ט ד'.

ו) לעיל הקדמה ל"ז.

ז) לעיל דף קי"ד ט"ב ד"ה שורש אליעזר.

השבטים, שהלכו ונסתלקו מהם, כאשר שבו מtower הארץ בעצה רעה. ומלה ויבאו, חורא אל המרגלים עצמם, שבאו לברם בلت עבור נשומות השבטים בהם. ואמנם ביהושע וככל לבדם, נשאר בהם סוד העbor, כי אפרים בן יוסף נתעבר ביהושע, ויהודה בכלב, לפי שלא חטאו. ווש"ה, וככל בו יפונה וייחושע בן נון היו מן האנשים ההם הוהילם, פירוש: כי אלו נשארו חיים, מכחיתם נשומות השבטים אביהם שנתעברו בהם, ולא נסתלקו מהם אח"כ בבייהם, כי כמו שבhalbיכתם היו עליהם, כל היו בבייהם, ווש"ה היו מן האנשים ההם הוהילם וכו'. ויחזר אומרו האנשים ההם ויהודה שהיו עמהם בהיליכם, זו"ש הוהילם, ירמו כי אלו היו מנו האנשים שהלכו, ולא מאותם שבאו שלא כמו ההליכה. ולפי שככל נתעבר בו יהודה, לנן נאמר בו, יعن כי מלא אחורי ד', ירצה: כי יהודה הוא חברו יהוה ד', ירמו: שהוא סוד האתורים המלא אחורי יהוה, המתקן את אחריו של ההוויה בגוזר. גם מפני שכלי"ב הוא בח"י אליעזר עבר אברם, לנן בתוב בו ויבא עד חברון. ואמרו אברם, כי הנה כלב פ) ואלעדו עתה החל שם. וגם כי הנה כלב פ) והענין הם בח"י שם יהוה דב"ז בנז. ז) ואמנם אליעזר דריש היליה דרוש ו' ד"ה זה עניין תקונת.

ע) סוטה לד:

ט) צ"ל ואליעזר.

ץ) שער הפסוקים פרשת חי שרה דף ס"א ט"א ד"ה והענין הוא.

ק) לעיל דף ק"ד ט"ב ד"ה שורש אליעזר.

לאליעזר שיתוקן, ויתגלו בכלב בן יפונה, לבן נקרא בן יפונה, בנו של לבן, שכוב בו ואنبي פניתי הבית לאליעזר, כי כבנו יחשב, כיון שהבנינו לכלב ברוך, וגთגלל בכלב ע"י ברכתו, כי ככל בן חזרון היה, ולא בן יפונה, כי מחת קושיא זו ארז"ל (כ) גם כן בו דרשת אחרית בן שפנה מעצת מרגלים. ואמנם בחינת כלב היה שם ההוויה דהה"ז, שהוא בן והיא בgmtaria כל"ב, וכבר הודיעך כי הויה זו, תורה על מציאות ההוא רוחא דרכורא דעתיל בנקבא, לעורר בה לח"י מ"ז, שם זה מורה על הנΚבתה בהיותה אחריו באחור עם הזכר כבודע. ל)

מ) ועתה נבאר עניין המרגלים, דעת, כי אלו העשרה מרגלים טרם שהלכו לרجل את הארץ, נתעברו בהם נשומות השבטים, עשרה בני יעקב ממש, וזה מ"ש להם יוסף לאחיו מרגלים אותם, רמו להם שהיו עתידיים להתעבר במרגלים. גם ז"ס מ"ש בראש פרשת שלח לך, כלם אנשיםראשי בני ישראל מהה, כי הם ממש בני ישראל סבא, ולן לא כתיב הראשי ישראל, אלא ראשי בני ישראל. ואמנם אחר שנתייעצו בעצם להציא דבה על הארץ, והוא רוצחים לחזור לבא אל משה ולדבר תורה, אז נסתלקו מהם נשומות השבטים נתעברו בהם, כבודע כי מי שהוא מבח"י עבר מסתלק כשיריצה, משא"כ בבח"י גלגול. וזה הטעם מ"ה בתחילת, וישבו מtower הארץ מזמן מ' יום, ואח"כ שהזוכיר שבו, חור והזיכיר ההליכה, באמרו וילכו ויבאו אל משה ואל אהרן, והיל"ל ייבאו, ולא וילכו, ורוז"ל דריש כפי הפשט מקיש הליכתם לביאתם וכו'. נ) והענין הוא כפי הסוד, כי יילכו חור אל נשומות

הגבות ומראה מקומות

(ס) זהר משפטים דף קד. שער הכותות עניין דריש היליה דרוש ו' ד"ה זה עניין תקונת.

(ב) סוטה יא:

(ל) ע"ח ת"א שער המוחין פרק ט. שער רפ"ח נצוץ דף רנ"ט ט"ב ד"ה דע כי שם. ח"ב שער פ"ח סוף פרק ח.

(מ) לעיל הקדמה ט"ג. ספר לקוטי תורה שלת. שער הפסוקים שלת.

(נ) סוטה לה.

אי' מן עזאי, הם אי' מן שמא. גם הם אי' של אדני' ראשונה ואחרוננה. גם הם סוד אי' הבעל אחיך, להורות כי הם מבחינת הגבירות שהיו בתבעל, אשר בהם היה הפגם והחטא שחתא בעל, וכורז זה, והגנה נתקנו אח'כ' בשמא ועזאי, שהם אי' של אדני'.

אמר שמואל: לבלי יהי הספר הזה חסר כלום, כתבת ג'כ' מה לקוטים מאשר מצאתי מכתיבת יד מורי זלה'ה, אעפ' שרובם ככלם כבר נכתבו למעלה במקומם, וזה ביאורים: הארץ "ברקים" מטר "עשה" "מצוא" "רות" "אוצרותיו", הם ר'ת בעל עמרם, כי עמרם הוא המוציא רוחו של בעל, וננתנו במשת. גם "ברקים" למתה "עשה" "מצוא", ר'ת בלעם, כי גם הוא הרע של בלעם שבבעל.

ודע, כי גם שט הוא בעל, וכמו שהוא יולדתו בת ק'ל שנה, כן יוכבד למשה, כי כשיכובב הגעה לבת ק'ל שנה, נתעברה בת רוח חותה, ושבה לימי עולמה, ותולד את משה. א) יתרו הוא קין, ולכנן נקרא קיני. גם נקרא יתרו, יתר, בסוד וישם ה' רקין אותן יתרה, זו ו', לנוכח בתוקניין דף קי"ח ע"א. והנה קין נתעורר מטופ ורע, והרע בא במצרים, ונרגע ע"י משה זה בעל, על דבר שלומית בת דברי, מדה נגד מדה, כי גם הוא הרוג להבל על התאותה יתרה. והטוב מרש שמא, כמברא צלינו, אלא שהוא למטה ברחל, ולכנן עז' מן עזאי, הוא שם אדני' ס"ה, עם חשבון י"ב באותיותו במלואם. ושתוי אותיות

והרי הם שלשה פעמים ב"ז: בبنיהו בן אחד, בבעל בן שני, ביהודה בן שלישי. ושלשותם נרמו בזה הפסוק ובניהם הרוי ב"ז אחד. ב"ז הרוי ב"ז שני. חי, רמז ליהודה, בן שלישי. ונטענה יהודה במלת ח'י, לרומו לגיל יהודה בעלי, שנשאה חיותו בו ולא פירש ממנה, ואח'כ' בnnenio' זכה לשתייהם, לנכן נקרא בן, ובניהם בן יהודע, בן איש חי כנלו'.

הגהה ומראה מקומות

י) בפסוק נאמר במצוות תמלן.

ח) ברכות י'ה:

א) סוטה י'ב: שער הפסוקים פרשׁת שמות.

ר) ועתה נזכיר שאר גיגלי כלב, דעת, כי נתגיגל בبنיהו בן יהודע, בסוד פנים אל פנים. ועיין בפרשׁת בראשית בזוהר בהקדמה ש) והבן זה. וגם בו נרמו ב"ז, בגימטריא כל"ב, וכו' נאמר לך פגע בו ליאוב בן צרויה. זאת'כ' בnnenio' נתגיגל בזוהר בן יהודע, ויאוב נתגיגל ביאוש המליך, בחלוּך בית בשין' באת' ב"ש, ואוז הרג יווש לזכרו במצוות י) וייעזוב אתכם (דברי הימים ב' כ"ד) לפרק מה שנהרג על ידו בתחלה. נבוראון לבא שכוע. שמעיה נש. אבטליוון רוז'ת. וכבר ביארתי זה במקום אחר. כלאב בן דוד, הוא הויה זו דב'ז, כזה: יוד' ה' ווא'ז ה'ה. יפונה בגימטריא אה'יה דהה'ין קן'א. (א)

ענין הלל ושמאי. הנה הלל הוא בחיי הפנים של המלכות, הנקרת רחל, ולכנן הלל הוא בגין אדני', שהוא הפנים שללה, ולכנן הוא חסד ולא די'ן. אבל שמאו בחיי האחים של לאה, כי שמאו בגימטריא קפ'ד וקס'ו, שהם האחים של הה'יה דעת'ב ס"ג, היוצאים מן עיר אנפין וניתנים אל לאה. ולהיותו בחיי אחורים הוא דין וגבורה. ולכנן הלל ושמאי, הם ח'ג. ולפי שאלה קדמת אל רחל, כן דברי ב"ש קודמים לדבריו ביה בכל התלמוד. והנה בן עזאי היה מרש שמא, כמברא צלינו, אלא שהוא למטה ברחל, ולכנן עז' מן עזאי, הוא שם אדני' ס"ה, עם חשבון י"ב באותיותו במלואם. ושתוי אותיות

(א) אמר שמואל: השתה אתי שפיר, מש'ה ובניהם בן יהודע בן איש חי ופרכינן בגמרה ת) אטו כולה עלמא בני מתי נינחו, ומתרצץ הци, בן צדיק שנקרה חי אPsiלו במתתו. וראוי להבין, אמי למד הפסוק החדוש זהה בפסוק הזה של ובניהם בן יהודע, יותר מבשאר הצדיים. האמנם עמ'ש גרב זלה'ה, אתי שפיר, שבניהם היה גיגול של כלב, וככלב נתגיגלה בו נשמת יהודת,

ר) ספר הגיגלים פרק מ"ח בסוף הפרק.

ש) הקדמת ספר הזוהר דף ו'. ובזהר עם פירוש

ה솔ם אות צ'א.

השניות, הוא יותר למטה, כי אבר אלף חלקי אורות שהיו בו בזמן לוחות ראשונות, ונשאר בו חלק אחד מאותם האלף. ורשב"י ע"ה בחלתו היה למטה בסוד הרاوي לו כנזכר (ה) ואז"ב בזמן האדרא רבא, עליה לאוთה מדרגה תחתונה שהיה בה מרע"ה, בזמן לוחות שניות. رب המוננו סבא, נצוץ אחד מנוצץ מרע"ה, המתגigel בכל דור ודור עד ס' רבו נצוצות. בלעם גלגול לבן, וכשנהרג ע"י פינחס נתקן קצת, ונתגigel פעמי שלישית בנבל הכרמל. אותןיות לבן גלגול א'.

כפי הבהיר השנית, שהיתה באדם בעת שחטא, כדי ציריך שהיה כשתגigel. כיצד: הרי שהאדם הזה לו כשחטא נר"ן מב"ע, וגם נפש מציאות, ומתגigel, אעפ' שהשלים תקונו בשלימות אל נר"ן דבי"ע, עדין נקרא פגום ומעוות, עד שתקן גם הנפש דעתיות. וזה צדיק ורע לו, כי הוא צדיק גמור בערך מה שיש בו עתה, אבל רע לו, כי עדין צדיק להשלים מדרגו הראשונה, אעפ' שעשה מצות גדולות ורבות. ויש שבתחלה לא היה בו רק נפש דעתיה בלבד, וחטא, ועתה כשתגigel ותקן נפש דעתיה, והפסיק לו מצות מועטות, ונקרו צדיק מתוקן וטוב לו.

ז) עניין אינון תריין רוחין הנז' בזוהר, העניין הוא, כי נשמה האדם הבהא מאימא על ידי התלבשותה בז"א, יש לה ב' בחינות: הא' מז' ראש ז"א עד החזה שבו, כי זה נשמה מכוסת כנורע, ונעשה באמון בח' צלם של אור מקורי על ראשו. והשנייה, בח' אורות אימה המתגלים מן החזה ולמטה, וזה נשמה פנימית באמון. וזו השנית, מתלבשת תוך הרוח הבא אל האדם מז' עצמו. ונתבאר שם, כי אפשר ע"י החטא, שתרד נשמה הפנימית זו את דרך מרגליתו כלת עליה דרך קו אמצעי, גם עד הדעת ז"א. וב寥ות

בקך, ויצאה נפשו, ואו נדבקה בנפש יתרו, ונתגיגר. גם נפש קרת, היא נפשו של קין, וכפי זה נמצא שנותגigel קין ג' פעמים. גם שם נתבאר איזות נפש שאל ושםואל.

עניין יעקב, שהוא האור היוצא מדורפני היסוד של אבא המתלבש תוך ז"א, ויצאת הארץ מחו"ז לו"א, אבל האור מהיסוד דאבא תוך חלל הגוף ובطن ז"א, נקרא משה. ויש בו ב' ה' בחינות: האחת לעלה בדעת של ז"א. כי גם שם מטלבש יסוד דאבא. השנית, בשליש עליון שבת"ת ז"א, מקום מכוסה תוך יסוד דאימא, ועל מקום זה נאמר ויסתר משה פניו. השלישית, בשני שלישים התתוננים דת"ת מקום נгла, ומשם הייתה נגלה נבואת משה. הריביעית ביסוד ז"א, כי שם מטלבש עטרת יסוד דאבא, וכן בח' שת בן אדה"ר, וזה חסופי שת. החמישית ההבל היוצא מפי יסוד ז"א ולחו"ז, וזה בחינת הבלתי בין אדה"ר, כי כל אלו רש"א הם. ועוד בז' אחר, כי הרושם שעושים האורות הנוכרים בין גופו זעיר לגוף יעקב הנזכר, הנקרו דור דעתה. נדע ואביהו, הם רוח ונפש דזיהרא עילאה דעתיות, שהיו תחוללה כלולים באמון הראשון, והירושם לקין בנו. רשב"י ע"ה, הייתה נשמו מה' או ר' מקייט. נדע ואביהו, נצח והוא, ומתגigelו בשמו. ויהרא עילאה דעתיות, לקחה חנוך.

עניין מרע"ה, ורבינו הקדוש, ורשב"י ע"ה, ועשרה הרוגי מלכות, כלם הם מכת' יסוד שבצ'א. אלא שהם יסודות חלוקים: או דאבא (ד), או דאימא, או ז"א, או דיעקב. אמן מרע"ה, עליה דרך קו אמצעי, גם עד הדעת ז"א. וב寥ות

הגהות ומדראה מקומות

- ד) לעיל הקדמה כ"ז. להלן הקדמה ל"ט.
- ה) אדרא רבא דף קלב: ובוחר עם פירוש הטולם אות ק"ב.
- ו) פרשנה דף ס. בתוסטה. שער מאמרי רשב"י זעיר'א פרשנת נח. לקוטי תורה ישעה טימן ק"א לעיל הקדמה ל"א.

ב) ע"ח ח"א שער הכללים פרק י"א. ח"ב שער דריש הצלם פרק ב' כלל י"ג. שער ההקדמות דף קפ"ג ט"א ד"ת והנה ח' בח'.

ג) ע"ח ח"ב שער הארמת המוחין פ"א – ט'. שער הפסוקים שמוט בפטוק ויקם מלך חדש מאמר ארון.

הגיגלים

הרע של נפש קין, וכן אמרו בס"ה, כי תחלה تكون קין היה בתרו, כמו"ש על פסוק קנית איש את ה'. אמן הטוב הראשון, כבר נתגיגל בקינן ומלהלאל, כנוכר אצלנו. ח)

אבל הרוח לא נכנס בגוי, כי הוא עליון מן חי הנפש, ואמנם עדין היה מעורב ברע, ואותו הרע נכנס בקרת, בסוד ויקח קרת, לקח מכך רע לעצמו, ומכך זה הרע נתקוטט עם משה, שהיה הבעל אחין, כמו שנתקוטט אז. והטוב שבזה הרות, נתגיגל בשМОאל הנביא, שהיה מזרען.

ונשפת קין, נכנסה בתרו אחר שנתגיגיר, בכח נפש המצרי שנטקה כנוכר, והוא נשלם تكون חטא קין שהרג להבל, ולקח תאומתו, ועתה זו מפרנס את משה, והחייהו, ותחזיר לו תאומתו, והיא צפורה. והרי נתבאר, כי לא נתkon קין מהטהו של הבל, אלא בתרו, וזה ע"י משא כנוכר, בתחלה בהריגת המצרי, ועד סוף בתרו

וهو טוב שב海棠, נתגיגל בשתי. והרע, באנווש בנו, ולכן עבר ע"ז. הרן, נתגיגל באחרון, ולוט בנו, ושניהם הם משרש הבל. ט) רבא חבר אבי משרש לוט, ונתן בבחנו העצירה, ומשם יצא געמה העמונית, וגם שם היה נכלך רבא. ותרח אבי אברהם, נתגיגל ונתקון באיב. שתי בנות לוט, הם: רות ונעמה.

ஆע"פ שלא בא ראי פרטאות הדברים אלא דרך כל בצוואר האדם, יוציאו, שאם ירימו חרב על האדם הנושא אותו להרגו, תהפרק החרב על האדם, ותחרוג בעליו. גם קליפת התופחים האלה יבשה וכחישה לאבק דק, יועיל ממד לכחול העיניים רעות. עשב הנקרא טוטומיליו, כי כשותיכים

בקלייפות, ונשפת הצלם תכנס בסוד פנימית. ודע, כי גם אפשר שאם יחתא יותר, תרד מעת מעט גם הצלם הנזכר כליה לגיהנם. ועל זה נאמר, ונכיתה הנפש וכו', כי לא נשאר לו שום שרש לעמלה בקדושה.

ובבחי' ב' הנשומות הנזוי שיש לכל צדיק, בכספי שמנו: נח נת, משה משה, כבר הודיעתיך, כי כל שרש מושרשי הנשומות, יכול להתחלק עד ס' רבו נצחות נשומות, ויש שרש שלם יתרבו מז הקלייפות, ויתזקנו כל ס' רבו. ויש שרש, שאפשר שאיזה נצח קטן מהם ישאר באחרונה, שלא יוכל להתקו אפיקו לעתיד לבא, ממעטות הקדושה שבו, ומרבוי סיום קליפותיה, ועל זה נאמר ויצאו וראו בפגרי האנשים וגוי. הילל, היה נצח אחד מס' רבו נצחות, שרש נשמת מרעהה, המתגיגל בכל דור ודור, ולכן שניהם היו עונתניים, וחיו ק"כ שנות.

פסוק כי שבטים יקס קין, ז) יקס ר"ת: יתרו, קי"ג, קרת, מצרי. כי נפש קין, להיותה נפש נאה בזוהמת הנחש מאך, וגבר הרע שבה על הטוב שבה, ונתגיגלה במצרים שהיה גוי. ומה שמדובר הבל, רצה לתקן על ידי שהרגו בשם המפורש, שם בן מ"ב, והוברר הרע שבת, והעלחו לבחוי הטוב שבת אל הקדושה, ואנו בכנסה בתרו שהיה גוי, ועי"כ נתגיגיר גם הוא, ביום שהרג את המצרי. ולהיות נפש זו מן בחוי

ואלו הם קצת מיני עשבים שלמדתי ממורי ז"ל,

עשב הדודאים, והם בלשון תרגום יברוחין, וכן בלשון עברי יברו"ת, ומוציאים פירות הנקראים תפוחים שוטפים. הנה אחותיהם למללה בלהט החרב המתהפקת, ולכן נקראים תפוחים שוטפים, ולכן גורמים שוטף לאדם האוכלם כנודע. וטגלתם הו, שאם ייכרכם תוך קלף צבי, ויתחולם

הגבות ומראה מקומות

צט: קין.

ט) שער הפטוקים בראשית דף כ"ד בפסוק כי שבטים יקס. שמוט בפסוק ולchan מדין. פרשת בלאק בפסוק וירא את הקני. ספר הלקוטים פרשת קרת ד"ה עד ויקח קרת.

ח) לעיל הקדמה ל"ב. תקוני זהר מס"ט דף

עצמם אינם טוב, אבל הגדל למעלה מון הסלע הוא טוב, ווועל להאריך עיניהם החשוכות שאין רואים בטוב. וזה עניינו, יעשה ממוֹן מעגון^ז עם אגוֹן אחד בעל שלשה צלעות בלבד, ועשר צומוקים שחורים, ודבש דבוריים, ויאכל ממוֹן.

בכל בקר על הצום. עשב אחד יש, שעליו רחבים מאד למטה במקום דבוקם אל הקלת, והולכים ומתקצרים מעט בראשם, וצירום הוא ממש כציר עלי הקאָרדוֹן האדום יוציא לרופאות הצערת.

עשב אחד יש קטן, ושרשו כמוין בצלים קטנים כשור הזיתים, ובארשו יש פרח אמריליו אם תעשוו מעגון עם דבש דבוריים, טוב להאריך העינים. ע"כ מה שמלמדתי במני העשבים ממורי

וליה"ה. כ)

אמר שמואל: עד פה עזרני האל יתברך, להשלים ספרי הרב הגדל באבא מארי וליה"ה, דבר לא נעדր מהם, מקטן ועד גדול, מוגהים כדי ה' הטובה עלי, ואח"כ מצאתה באמתחוותי קונטראסים ג"כ מכתיבת ידABA מארי ז"ל, מדברים הנוגעים אליו לשרש נשמוֹן, מצואות שצוחה הרב הגדל המשביר ז"ל, וכדרומה לי שהרבABA מארי ז"ל רצתה להסתיר אותו לרוב ענותנוֹתוֹ, שלא להודיעו שרש נשמוֹן לרביבים, ואני בעני פחדתי, פן אחורי יהיה התקתק ההוא שכחה, لكن גמורתי לבבי לעבור על רצונו, ועמו ז"ל השליחה, ורציתי לכתוב אותו על ספר, ויוחקו למען יעדמו ימים רבים, ואענוֹתוֹוניה וחסידותיה דמר הגדל קא סמיכנא, ולא חיישנא לחטא ח"ו, כי גוזלה עבריה לשמה, ומהאל יתרברך שאלתי, שימחול לי כל עונותי, ויעבור על כל פשעי, ויהיה עם פי והגינוי, יהיו לרצון אמר פי וכו, וזה החליל בע"ה צור גואל.

אלו הם הדברים שא"ל Mori וליה"ה, הנוגעים לי ולשרש נשמוֹן.

ביום ר'ח אדר שנת השל"א ליצירה אל, כי בהיותו במצרים, התחל להשיג השגתו, ושם נאמר לו, שיבא לעיר צפ"ת טוב"ב, כי שם הייתי אני חיים דרך שם, כדי שילמדני. וא"ל,

מןנו יצא חלב, מועיל להקפת כסף חי, וצריך שייהו בראשו חמזה ענפים, ובכל ענף חמזה זרעוני, וצריך לקטו בעת ידוע, לא קבלתי ממוֹן.

שב הנקרא מושקטיליא, ובערבי אקליל דהַב, והורע שלו הוא כעין ג' או ד' מחתמי צומחין בראשו, ארוכות שיעור חצי אצבע או יותר, וריחו כريح מורה. סגולתה היא, לעשות בה אל כימיא של הזוב. גם סגולתה היא למשוח הבהקים במין י' שלה.

שב אחר יש, שעליו דומים לעלי עדשים, והפרה מורה"או, והפרחים בעצם דומים לפורתה העדשים, ויש שהפרה שלו הוא אמריליו. מין העשב הנזכר טרוף באצבעך עם מעט שמן וית וחומץ, ווועל למשוח בו הרגלים והשוקים והידיים הנבקעות, שדומה בקיוחם כמו מני הגרב והחוכך, ומשח בו ערב ובקר כמה פעמיים.

שב אחד יש, שעליו אלו ארוכות ורחבות מאד בעלי החזרת ויתור מהם, ויהיה ארכם בשעור שתי זרות, ובאמצעו מוצאת העלים, יוצא קנה אחד ארוך וגבוה מאד יותר מן אמה וחצי, אשר בקנה ההוא גודל ההורע, וכל הקנה הוה צומה בו כמוין צמר גפן ממש, אלא שאינו לבן כמוון. המיז שלו ווועל להשkont למי שיש בו חולין ההשתנה, שאינו יכול להתחכ卜 ומשתין בכל שעה.

שב אחד יש שהוא גמוֹן, וקנה ההורע שלו קצר, וכלו כדיםין כוסות קטנים רבים דבוקים זה בזה, מסבכים כל הקנה, המיז שלו יוציא לעיני הרעות. גם יוציא לעיני הטובים להארים ביתר.

שב אחד יש גבשו זורת, וכשמושcia זרע, יוציא כעין קלח אחד, וויצאים ממנו מזה ומזה עלים קטנים כעין עלי שבחרדל הדק גם הפרה כפרה החרדל ממש, וגוננו אמריליו כפרה החרדל, גם זה טוב לעיניים.

שב אחד יש, עליו בעלי הבצלים קצת, אלא שהם קצרים כשור זורת, ואני גדל אלא בין הצלעים הקשיים והגבוקים, והנה הגדל בסלע

הגנות ומראה מקומות

(ז) צ"ל במאז. כ) להלן דף קפ"א כתוב הקדמה ל'ז' שנשמטה מכאן. משמע שמכאן מתחילה הקדמה ל'ז.

כדי לא בא לדור בצפ"ח תוכ"ב, אלא בעברוי, ולא עוד אלא שאפירלו עיקר ביאתו בגלגול הוה, לא היה אלא בעברוי להשלים אותן, ולא בא לצורך עצמו, כי לא היה צריך לבא.

גם אמר לנו, שלא היה מוטל עליו ללמד לשום אדם, זולתי אני לבדי, ובחוות שאני אלמד, לא יצטרך הוא להתקיים בעה"ז.

גם א"ל, שהיתה נשמתי למללה מכמה מלacci רום, גדולת בתחלת המעללה, ושהייתי יכול לעלות ע"י נשמתי על ידי מעשי, למללה מרקע ערבות. ושאלתי לו שיזענני מי הוא נשמתי, ולא רצתה לבאר כל הפרטים, אמן אמר לי דרך כלות עניין זה, כי תחללה היחthy אני, הרב ה"ר וידאל די טולושא, בעל ספר מגיד משנה, ונקרא שמו כשמי עתה. ואחריו היחthy בגelog איש אחד, ושמו ר' יהושע סורייאנו, והיה אדם עשיר ווקן ובעל צדקה, ומשבים ומעיריב בכתי נסויות וכתי מדירות. ואחריו היחthy גם כן בגelog בבחור אחד, ושמו אברם בחור בן י"ג שנה, ונפטר בשנת י"ד. ואחריו באתי עתה בגelog בפעם הוואת, ונקרא שמי חיים, בשם הראשון דzon וידאל בעל ספר מגיד משנה. וא"ל שמה שהוצרתني להתגלל עתה, היה לסבת שבגelog אחר מן הקודמים אלו, לא הייתה מאמין הרבה בחכמת הוזהר, וכפי דבריו הבוני, שהיה כשהיה בגelog מגיד משנה, ולא רצתה לגלות מה עניין, וא"ל, כי העניין שאני צריך לתקן עתה בגelog זה, הוא לעסוק בחכמת הוזהר, וא"ל, כי לפה שבחיותי בגelog בעל מגיד משנה, היחthy מעין גדול, וח:right בחכמאות העיון, ולכן אינני חוץ עתה מאי לטרוח בחכמת העיון. וא"ל, כי כל אלו בגלגולים הנזכרים אינם רק מכת"י נפש שליל בלבד, כי בחינת הרוח ונשמה יש בהם דברים מגולגים אחרים. י)

גם א"ל, שבחיותי בן י"ג שנה, נתעורר בי נפש דרי אלעוז בן ערך תלמיד ריב"ז, ואח"כ בהיותי בן עשרים שנה, נתעורר בי נפש דרי אלעוז בן שמוע, תלמידו של ר' עקיבא, כי

הגחות ומראה מקומות

- ל) לעיל הקדמה ל"ז.
- מ) סוכת כ"ח.

י) ספר הgalgalim פרק ס"ה.

כ) ר"ה לא: סוגהדרין מא.

הימים, ולסבה זו הוצרכו להתגלל אחר כך בכל הgalgalim הנזכרים, ולסבה הנזכרת נכנסת נפש גדולה וקדושה כזו בר' עקיבא, שהיה בן גרים, ולא מזורע ישראל. והסבה היא, לפי שהיא שפט ורע יוסט, שיצאה מבין צפורה נו, בעת הרהרו באשת אדוניו כנודע. ונודע מ"ש בזהר בפרש ויקרא דף י"ד ריש ע"ב, כי הגור קשה לאעbara וותמא מיניה, אפילו עד תלתא דרי. ואח"כ כיוון שר' עקיבא היה בן גרים, בהכרח שנאחו בו החזונים בהיותו ע"ה כנוכר. וא"ל, שלסבה היהי מגולגל מהם, שכן ארע לדי החטא הוא, שקשרו אותו ביום החותמי בכניסתי לחופה, עמדתי קשור ט' חדים רצופים, ובהכרח היה שהזאת קרי לבטלה בזמן ההוא, וזה ממשך לי להיותי מטפת ורע יוסף הצדיק ע"ה כנוז"ל. ומסבת היהות ר' עקיבא בן גרים כנוכר, דהא קשה לאעbara וותמא מיניה. וגם טעם אחר היה, כי הגאות הגדולה שהיתה ביהיותי בחור, ע"פ שלא היהת בגלי לפני בני אדם, אלא במחשבותי בלבד בין לבין עצמי, זה גרם לי החטא הנזכר, כנוזע שעבירה גוררת עבריה.

וא"ל, כי אלו השני דברים הנזכרים שם הקרי לבטלה בעת היותי קשרו כנוכר וגם ענוין גאות הגדולה שהיתה לי בימי בחורותי, הם שני החטאות שיש לי עתה בגלגול זה; והמחדאים היותר גדולים שיש לי בכלל ימי חי, ושלכך צריך אני עתה לתקן. והוא, בנגד הגאות צריך אני להתנהג בשפלות הרות, עד קצה האחרון. וכנגד קרי לבטלה, צריך אני להזהר שלא אשמש מטהי עד אחר חצות לילת, ושאשוה על הבטן עד שיכלו כל טיפות הזרע לגמרי ולא יצאו אח"כ לחוץ, ולא לדבר עם אשתי דברים רבים בעת הוווג, ושאתענה פ"ד ימים רצופים, כנוכר אצל בחוקו העונות וע"ש. והם כנגד פ"ד שנים שנעטב יעקב אבינו ע"ה מטפת קרי, עד שנsha להאה והולד לראובן.

גם א"ל, כי לסתה שהייתי בגלגול אחד מן

סביראי, הנקרא רב אחאי, ז"ש בתלמוד עליון פריך רב אחאי, וא"ל כי כמדומה לו שרב אחאי זה, הוא עצמו רב אחא משבחא, בעל השאלות. ואח"כ נשפחו מה galgalim, עד שנתגללה ברב דוסתאי גאון. ואחר כך עברו כמה galgalim, עד שנתגללה בר' אהרון הלווי, נכדו של הר"ז הלווי בעל המאור. ואח"כ נתגללה בהרב בעל מגיד משנה, ואח"כ בר' יהושע סוריאנו. ואח"כ בכחור אברהם הנז"ל. ואח"כ נתגללה כי אני עכשו הצעיר חיים.

וא"ל כי יש לו שייכות וקרובה עם הרמב"ם ז"ל, וכן עשה באור המגיד משנה, על ספר היד להרמב"ם זלה"ה כנודע. ואמר לי כי לסתת היותו ר' אלעוז בן ערד תלמיד ריב"ז שהוא ראש נפשי כנוז"ל, שכן בא עתה להתעורר بي, בהיותי בן י"ג שנה, כדי להשלים מה שחרר לריב"ז רבו, והוא המדריכני עתה, ומייעני, כי התלמיד חייב בכבוד רבו.

גם רב כי אלעוז בן שמוץ נתעורר بي, בשנת העשורים, כדי להשלים חלק ר' עקיבא רבו, לסתת הנזכרת כי הוא תלמידו. וא"ל, כי זה הוא הסימן, אל היותי מגולגל מר' עקיבא, כי בכל עת שאני רואה קבוץ עם להרוג איזה אדם, אני מתעלף, לפי שנפשי ווכחת הצער שבסלה, בזמן שנהרג ר' עקיבא ע"ה, וכן הוא האמת. גם נתנו לי סימן אחר, כי בהיותי בחור, היה לי חזק גדול, ללימוד בפרק ר"א, והטעם היה, לפי שהיה רבו של רב רבי עקיבא.

גם א"ל, כי לסתה שהיו ריב"ז, ור' עקיבא, שניהם עמי הארץ, בתקחלת בחורותם, בארכבים שנה הראשונים, ובפרט ר' עקיבא, שהיה אומר מי ייתן לי ת"ח ואנשכנו כחמור, ומזה תבין שאר דברים כשותה ע"ה מ' שנה ובכחrho שהיה להם חטא נערומים. נ) וא"ל, כי הסבה היא, לפי שהיתה נפשם בחזי טפת זרע, מאותם עשר טיפין שהוציאו יוסף הצדיק מבין עשר אכבעותי, כמו אמר רוז"ל ס) וע"כ היו עמי הארץ מ' שנה הראשונים, ונאחו בהם החזונים קצת באוטם

הגנות ומראה מקומות

ש"ב ד"ה ונמצינו למדין טעם אחר.

(ס) סוטה לו: מד"ר בראשית פרשה פ"ז י"א. שער מאמרי רוז"ל דף י ט"ב ד"ה ותנתן עם מ"ש.

(נ) פסחים מ"ט: אדר"ג פרק ו. שער הפסוקים פרשת ויצא סימנו ל' בפסקוק וישכב עמה בלילה הוא. לעיל חקומה לד". שער מאמרי רשבי ר' דב

אלשיך נר"ו, דין אחד של אשת איש, והיינו נושאים ונוגנים יחד בדיון זה, ואמרתי לו שדעתנו גוטה להתייר, ואמר גם הוא שלזה דעתנו גוטה, והתייר. ויען אשר לא עינתי היטב בדיון התואם טעיתי בו, וא"ל כי לא נודמן אzo הדין התואם לפני, אלא לתקון עזון התואם, ואז אלולי שעינתי בו, לא הייתה טוענה, והיתה מתקן מה שuber, ושע"כ עזון עדין לחזור ולבא דין אחר כיוצא בו לידי, ישיאל מנגני חכם אחד סברתי בדיון התואם, ואשיב לו האמת, ובזה יתוקן עזון הנזכר, כי החטא לא היה במעשה אלא בדבר בלבד, וגם עתה בדבר תלייה מיליאת, לתקן פגם הדברו, וסכת גלגול הר' יהושע סורינו, נתגלו לסתה אחת, שפעם אחת אכל הלב ביריעה ובמויזע ולא נזהר בו, וא"ל כי לסתה זאת אני מתקן עתה מאר העזון הנזכר, ונתן לי הסימן הזה, שאני משליך כפלים כמוותו מן הבשר, ובמעט שאני משליך צדקה של ר' יהושע עזון החלב, ושמכאן ואילך אזהר ג"כ שלא יכנס לפיה כל ימי חייו עם בשר נקור, זולתי אם היה ע"י מוותה וחסיד. וא"ל ג"כ, כי קודם גלגול ר' יהושע סוריינו, קדם לו ממש גלגול אחר, באיש אחד, שמו ר' שאול טרישטי, ונודמן לו עזון אחד והוא זה, כי הוא היה מוהל, ומת מתמת המילה, והיה זה שוגג ומיל ולד אחד, ומת מתמת המילה, והיה זה שוגג קרוב למזיד. ועזון הנדרה של הרב המגיד הקודם זה, גרם שפיכות דמים שחטא ר' שאול טרישטי, ושתית עוננות אלו גרמו עזון הלב במזיד, להר' יהושע סוריינו, נתגלו בו ר' שאול הנזכר, מיד אחר שמת. ונמצא שהרב המגיד היה שוגג, ואחריו ר' שאול שוגג קרוב למזיד, ור' יהושע אחורי מזיד גמור, כי עבירה גוררת עבירה, ונתן לי סימן, כי עתה אני בגלגול הזה, אני נזהר מאר ומתרחק מהיות מוהל או שוחט, ואדרבא אינני יכול להסתכל כאשר מוחלים, או כאשר שוחטים, ולפעמים אני נזהר אפילו מללהרג פרועושים. ואחר רב ר' יהושע, נתגלו בחור אחד, ושמו אברהם, ומת בן י"ג שנים בכרת על אכילת חלב, בgalgol ר' יהושע שהיה במזיד כנו"ל.

הקדמים, בלתי מאמין הרבה בחכמת ספר הזוהר, שצרכיך עתה שאוסוק תמיד בכל יכולתי בחכמת הזוהר, ושהוא העיקר הגדול, שאני צריך לעשות עתה בgalgol זה. גם א"ל, כי לסתה הנזון, צרכיך שלא אקשה קשות רבות בזוהר, עד אשר אלמד עמו זמנו ידוע אצלך, ואח"כ יהיה לך רשות להקשות ולשאול, כל מה שאני רוצה לחקור ולידיע בספר הזוהר. גם א"ל יש בידי עתה ג"כ עזון של הליצנות בgalgol זה.

אח"כ יום אחד א"ל, כי שלשה הגיגלים הבזון של קדומו אליו, היה ענסם מפני עונם לכשהוזרכו לחתגלאל מפני הסבות אלו אשר נזכיר: כי הרב מגיד משנה, נתגלו עיקר galgol על שחטא בשוגג בעזון נדה, וע"כ בא לחתגלאל כי, לתקון עזון של הנדרה הנזכר, וע"כ בא אליו עזון זה, כי בלילה הראשונה שנכונתי לחופה, לא פרשתי מאשתי בראותה דם בתולמים בעבילה א', ואלו לא בא לידי עזון זה, היהי אני משלים שנוטוי של הרב המגיד, שלא מלא שנותיו ומת קודם זמנו, ומה שהחסרו משנותיו הם מ"ד שנים, והיתה גם כן מוסף עליהם שנים יתרות. וכיון שבא לידי עזון הנזכר עצמו, אע"פ שהוא דם בתולמים, ואיינו כ"כ עזון, ובפרט שהיא בשוגג, עכ"ז כיוון שכל עיקר ביأتي בעולם היה לכך, ולא תקנתי, لكن אין לי אלא אלו מ"ד שנים בלבד. וז"ס פסוק ויש נספה ללא משפט זוגי ח"ז, כי מספיק זה להכריע עזון נדה הקודם, כיון שהוא עיקר סבת ביأتي בעולם, אע"פ שהוא החטא של עתה אינו חטא גמור. ואמר לי, שהיה אפשר שבהמשך הזמן, היה אפשר שיתוקן זה ע"י תשובה. ואח"כ התעניינו שלשה ימים רצופים כמו שנכתב למטה, ואו א"ל שכבר נתבטלה הגורה תליית".

גם ע) כן ארע דבר אחד אל הר"ב מגיד משנה, אשר גם עליה נתגלו, אף על פי שיקיר גלגולו היה לסתה עזון הנדרה הבזון, והוא שפעם אחד בא לידי דין אשת איש, והתייר לינשא, וטענה בדיון, וא"ל הרב, כי גם אני טעיתי קרוב לזה, כי בהיותי בחור, בא לפני מורי מהר"ם

ד"ל. ואח"כ נתגלו במתתיהם בן חמונאי כ"ג. ואח"כ נתגלו בעקביה בן מהלאל. ואחר כך גרביב"ז. ואח"כ בר' עקיבא בן יוסף ז"ל. ואח"כ זרביב יבא סבא דפרשת משפטים. ואח"כ באבי ואח"כ בר' אחאי הנזכר בגמרא פריך ר' אחאי ז"ל, ברב אחא משבחא גאון בעל השאלות. ואח"כ נתגלו בר' דוסתאי גאון. ואח"כ בר' אהרן הלווי, נבכו של הר' זרחה הלוי בעל המאור, ואח"כ ברון וידאל די טולשא, בעל מגיד משנה. ואח"כ בר' שאול טריישטי. ואח"כ בר' יהושע סוריאנו. ואח"כ בבחור אחד שמו אברתם. ואח"כ כי אני הצער חיים.

אח"כ הגיד לי בארכוה, הרבה אנשים מהם מישר靳 נשמתו, וכולם מבוגנות הנפש שלהם. ועוד יש אנשים אחרים, גם מבהמי נפשם, ואלו הם הנזרים בפה: קין. קינן. יהללאל. יהללאל. ישכר. שללה בן יהודת. נדב ואביהויא. יבל. למך אבינו. גחשון בן עמיגנדב. נתנאל בן צוער. קרת. דתן וגשון. יתרו. פנהס. עתניאל בן קנג. כרמי. ואבירם. אביה בן עטת. שמושון. אלקנה. שמואל הנביא. אביה בן שמואל. חבר הקני. יעל אשת חבר הקני. רחוב הזונה. עלי הכהן. אפלל. ססמי. אביה אביה שכותה. ישבת אביה אשתחמו. יושובי חבר אביה שכותה. ישי אביה בן צרויה. שמעא לחם. ישי אביה דוד. אבישי בן צרויה. אביה אחיו דוד. דודג ואחיתופל. אביה בן רחבעם. אחיו אליהו הנביא. אליעש הנביא. מיכה המורשתני. חיאל בית האל. נבות היורעאל. מיכה המורשתני. נחום האלקושי. חזקיהו המלך. מנשה בן חזקיהו. אוריה הכהן. זכריהו בן יברכיהו. חזקאל. אליהו בין ברcaleל הבוו. חנניה חבר דניאל. נדביה בן יכניה המלך. עגניה בן אליעזני.

ואלו הם מז כת התנאים: מתתיהם בן חמונאי כ"ג. יוסי בן יוחנן איש ירושלים. נתאי הארבל. עקיבא בן מהלאל. ריב"ז. ר' עקיבא בן יוסף. ר' יוסי הגלילי. ר' נהורי סבא בזוהר סוף פרשת תצotta. רב ייבא סבא דמשפטים. יונתן בן הרכינס. חנניה בן חזקיהו. בן גוריון. אבא

אה"כ ביום פסח שני י"ד לאיר, הגיד לי הדברים יותר מבוארים פ) וא"ל, דעת לך, כי אע"פ שאמרו בס"ה, כי קין הוא זה מהמת הנחש, והבל הוא מסטרוא אדם. פ"י הדברים הם כך: כי ע"י חטא של אהיה"ר, נתעורר טוב ברע, ויצאו קין והבל, שניהם מורכבים טוב ורע, אלא שקין רבו רע מזאת המת. והבל רבו טוב מצד אדם, ומעוותו רע מצד המת. אבל חלק קין הטוב, הוא דבר גדול מאוד מאד מאה, לסבה שהיה בכור, ולקח הבכורה של חלק הטוב, כזכור בזוהר פרשת בראשית דף ל"ז ע"ב, בסוד אתה תשופנו עקב. ואח"כ התחיל קין להתקין בקיין ומהלאל כזוכר בזוהר פרשת תרומה צ) ואח"כ כשהיצאו יעקב ועשה, היו בסוד הבל וקין, וכשנולדו, נולד יעקב וידוד אחותה בעקב עשו, והוא אוthon חלק הטוב של הבכורה, שלחת עשו, שהוא הטוב של קין שנוטר בעקב עם הרע בנו"ל, בסוד אתה תשופנו עקב. וע"ש יעקב התוא שלחח ממנו, נקרא יעקב. ואח"כ כשהוילדי ישכר, הוריש לו אותו החלק הטוב שלקח ממנו עשו, שהוא מן הטוב של קין. וויס וישכב עמה בלילה שהוא. כי הוא יעקב עצמו הנקרא כן, על שם העקב הנזכר וננתנו בלהה בסוד זוג, ומשם יצאת ישכר. וו"ש במדרש הנעלם של רות ר) כי מן ישכר יצא ר' עקיבא, שהוא העקב הנזכר. ואח"כ נתגלו בנדב ואביהויא, כי הם תרי פלגי גופא, כזוכר בזוהר פרשת אחרי מות ש) ואח"כ נתבערו בסוד עברו בפינחס שהוא אליהו הנביא זלה"ה, עד הזמן שהלך במערת, כי אבדם ע"י מעשה דבת יפתח, ונסתלקה ממנה הנבואה. ואחר כך חור ולקחם במעורת הדר חורב, כזוכר בזוהר. ובאותו הזמן נסתלכו מאליהו ז"ל, נתגלו בסוד גלגול בשמו אל הנביא ע"ה. וא"ל מורי ז"ל, כי זה הטעם שהראו לו בחלום, שהוא מקומי בעקב"ב מקום שמואל הנביא ע"ה. ואח"כ חזרו ונתבערו באלייהו ז"ל. ואח"כ חזרו ונתבערו באלייהו הנביא ז"ל. ואח"כ נתגלו בחזקיהו מלך יהודה

הגדות ומראה מקומות

ד"ה במדרש הנעלם. שער הפטוקים פרשת ויצא

דף ע"ב ט"ב ד"ה וויס ישכר.

(ט) דף נז:

ט) לעיל הקדמה ל"ו.

ט) לעיל דף ק"ד ט"א ד"ה ואח"כ התחיל.

(ט) דף פט. שער מאמרי רשבי זעירא דף ש"א

הגיגלים

ואלו הם רבני סבורי: ר' אחאי, רבה מפומבדיתא.
ואלו הם גאנונים: ר' אחא משבחא. ר' דוסתאי גאון. ר' צמח גאון הראשון, בריה דרב פלטוי גאון. ר' נחלאי גאון הראשון.
ואלו הם הפסוקים: הרשב"א זיל. רבינו אהרון נכדו של הר"ז הולי. دون וידאל די טולושא, בעל מגיד משנה. הרוי יוסף קארו בעל ספר ב"י על הטורים. אחיו כה"ר משה ויטאל יצ"ג. ואני הצעיר חיים. ועוד, כי כל אלו הם מרששים בוחן הנפש בלבד, אבל הרבה מהם יש שהייתה רוחם מרשש אחר, ואפילו ר' עקיבא, היהתו רוחו מרשש אחר, וולתי אבי בלבד, שהיה נר"ן שלו כולם מזה השרש שלו. ונמצא, כי כל אלו הגיגלים האנו"ל שזכרתי, מן קין ועד אני חיים, הכל הם מן בחיי נפש בלבד. ושבתי אוצר פירוי, הוא אחד מהקהלות של שרש נפשי.

בענין השגתי, שאל את נשמתי, ואמרה לו שאתענה מה' יום רצופים בשק ואפר, ואחר כך אתענה בה"ב תמיד, עד תשולם שתי שנים וחצי, וגם הוא חמי של אשיאן בן נדבך. פינחס אחוי שמואל. ר' מיאשא בזמנ ר' יוחנן. ר' שילא דמסכת ברכות ת) שנעשה לו הנס. רב ייסא אמרו, והוא רב אסי הכהן. ר' צדוק תלמיד רביינו הקדוש. ר' ירמיה בר אבא, בימי רב. ר' חלקיה בר אבא. רב שמן בר אבא. מר עוקבא. ר' זוריא. ר' סחורה. ר' עקיבא אמורא. עללא בר קושב בימי ריב"ל. אבי הנקרא נחמניג. רמי בר חמאת. רב ביבי בר אבוי. רב דימי מגהדרעא ר' נחומי. ר' מרששיא. רמי בר יחזקאל. ר' יימר.

יום אחד חזר לשאול, והשיבו לו, כי להשיג חדש אי' שלם בשק ואפר ותענית, שאתנגן בשפלות, ושלא אתלוץ בשום אדם, וא"ל כי כל עיקר השגתי תלוי בשתי עניינים אלו הנהנו בפרטות, שהם: השפלות, ושלא להתלוץ. השגה אמיתי כמוهو ממש, לא היה אפשר עד מלאת לי שתי שנים וחצי. אמונם אם בתוך הזמן הנזכר, אתנגן בתשובה, ובפרט שאתענה מ' יום רצופים בשק, ואישן כל אלו היליות בשק, שאו יבא לי התעוררות רוח הקדש, משלשה שלשה חדשים בפתח פתאות, ואחר ב' שנים וחציה הנהו, אשיג ממש כמווהו באמיתיות. וסבירkeit שתי שנים וחציה הוא, כי ישבתי בבחורותי מדפתני. יהושע בר זרנוקי, ונקרא בגמרה חייא בר זרנוקי, והוא שבוש. או. אבדימי. באלי. ר' יהודה הנדרואה. ר' טביזומי. ר' מלכין.

שאל. ר' ישמעאל בן אלישע כ"ג. ר' חזփית החורגמן. ר' יוסי בן מושלם קהלא קדיشا. ר' יהודה בר אלעאי. ר' אחא בר יאשיה. רבנן גמליאל.
וא"ל מורי זיל, כי אחד מחברי רשב"י, שנמצאו באדרא רבא שהוא מן השרש של נפשי, ולא רצחה לגנותו אז, וגם לא רצתה לפרש הטעם. ויש ג"כ קצת מן תנאים אחרים שיש לי קצת אחיזה בהם, ואני יודע בייאורם, ואלו הם: רב שמעיא הסידא, רבים של הינוקה דפרשת בלק. ר' צדוק הכהן. ר' קיסמא אביו של ר' יומי בן כסמא. ור' קרוספדי חמיד לבא דזוהר שלח לך.

ואלו הם האמוראים: רב הונא שהיה ריש גלותא בבבל, בזמן רבינו הקדוש, שהעלו ארונו בימי ר' חייא. יהודה וחוקה בני ר' חייא. לוי אמרו ר' שמעון בן יהוזדק. רב ייבא סבא בר סייסי. ר' שמעון בן יהוזדק. רב ייבא סבא אמרו ר' תלמיד רב, והוא אביו של רב חנא, וגם הוא חמי של אשיאן בן נדבך. פינחס אחוי שמואל. ר' מיאשא בזמנ ר' יוחנן. ר' שילא דמסכת ברכות ת) שנעשה לו הנס. רב ייסא אמרו, והוא רב אסי הכהן. ר' צדוק תלמיד רביינו הקדוש. ר' ירמיה בר אבא, בימי רב. ר' חלקיה בר אבא. רב שמן בר אבא. מר עוקבא. ר' זוריא. ר' סחורה. ר' עקיבא אמורא. עללא בר קושב בימי ריב"ל. אבי הנקרא נחמניג. רמי בר חמאת. רב ביבי בר אבוי. רב דימי מגהדרעא ר' נחומי. ר' מרששיא. רמי בר יחזקאל. ר' יימר. ר' שמעאל בר שלית. ר' אבון נגרא. נתן דצוציתא ריש גלותא. ר' תנחים דמן נוי. רב ייבא אבוי ספרא בימי רבינא. רמי בר תמרי. רב סמא. ר' ספרא בימי רבינא. רמי בר תמרי. רפרם בר פפא. ר' זעירא בר הלל. ר' זעירי מדbatchת. רבין ורב דימי דסלקו מבבל לא"י. ר' חנא בגונתאה. שכחת בריה דרבינא. ר' חמאת בר בזוי. ר' שיא בריה דר' אידי. ר' חייא מדפתני. יהושע בר זרנוקי, ונקרא בגמרה חייא בר זרנוקי, והוא שבוש. או. אבדימי. באלי. ר' יהודה הנדרואה. ר' טביזומי. ר' מלכין.

בוגנות האדם, וזהו יוציאו בכל ברכות הנחנין, לפי
שלען ידם מתבטל כח אותו הקלייפות הנמצאות
במיכאלות החומריות, וمتדבקים באדם האוכלם,
יעשי' הברכות האלו הנאמרות בכוונה, והוא מסיר
מהם הקלייפות, ומזכך החומר שלו, ונעשה שכלי
נון. ושאזהר בו מאר.

גם צוות אותני, שאCKERא בכל יום הקביעות א' של מCKERא, ומשנה, ותלמוד, וקבלה, עם הכוונות שמספר לי. בכתוב בספרין, ואזהר בו מأد.

גם החמיר לי מאי בעניין השבת, לשמר
ולובבד יותר מכל שאר המצאות כלם.

ב) יום א' הייתה לפניו, ונתקעכתי חדש ימים

שללא עשייתו שום ייחוץ מון היחודים ששורר בברצופי, ואיל' אם תעוזבני יום יומיים אעוזבך, ואתה גורם בונה נזק גדול, שתగרים שיתחפרשו ממך הנשומות שרווצות להרבך כל, גונתתי לו טענה שלא היה רצחה אלא לעסוק בתורה באותו זמן, ובפרט שלא היה באים כפיה הרראי אותו הנשומות בגולוי, והшиб לי שכח'ן לא אמנע מלעשות היחודים הHAM בכל יום, כי הוא מיחד העולמות הוא נדול מעסיק התורה, וכי הכל ייחד העליונים, והוא עסוק התורה ויחד הכל ייחד והזהרני שכאשר אייחד היחודים, שלא תהיה כונתני בלבד להמשיך הנשמה, אלא לתקון למעלה, גם איל' כשהלכתי עמו לטבריא במערת ר' עקיבא, כי איל' ר' עקיבא, שאוכור עשרה פעים אמר לך אמרתנו וזה אמרתך בירוחם ר' חנניה אמר

את ר' עקיבא זה אחר זה, קומות נ' גוף� זוד
השלשה תפולות, ערבי בקר וצברים, וע' זוד
יתבער כי, סיני עני מאד. ואל' שאין צורך לומרה
ה. ערבאו, אלא ערברא בלרב

הוּא במקורה שהוא יכולה להיות בקביעות, אבוי
או מזג-בדלאד הרבה בגדים בבריותם.

גם צוהו אותי, שלא אמנע מלייחד היחודים

תשובה שניים וחצי אחרים, כמספר הימים
הגם ממש.

יום אחד חזר לשאול, והשיבו לו, שאתענה
מי, يوم רצופים בשק ואפר ובכי, ובפרט שאשבב
כל אלו המי יום בלילה על ה الكرקע לבוש شك,
גם אשימים אבן אחת תחת ראשיו, ואוכוון בשם
הו"יה העולה בגימטריא אב"ן, כזה: י"ד ה"ה
וא"ז ה"ה. ואח"כ אתענה בה"כ בכל אלו ההנוגות
הנוז, עד תשלום שתי שנים ומצתה, ושתאנטאג
בכל הזמן זהה בענוה ושפנות גדול עד תכילת
האחרון, ושואוחר ג"כ עד חכלית מן הкусם ומין
הנטפנות.

יום אחר חזר ואיל', שזהר מאד, כי כפי מה שהגידו לו, הוא מוכrho שבת渼שך הזמן הנזכר, שתתערב מחשבי, ולא ארצתה לשובל על התשובה כ"כ, ולכן כיון שהבחירה תלויות בידי, שזהר ואתחזק בדבר זהה במאד. יום אחד אמר לך, כי איז בשבעה היהת רואה רוח טהרה אתת שהיא מסביב אוית, וזו מורה כי בהכרח אני ציריך להציג השגה גמורה, וause'פ שאני אדחה אותה, יכרייחוני מון השמים, עד שאשיגga בעה"ת, ושאשיג השגה גמורה. אמריתם במנון.

יום אחד אמר לו, כי כל זה שאני עתיד להשיג עתה, הוא מלחמת חשקי בו, וشنשנתו הוא מסיעתני מأد, וכמעט שהוא מתהבר بي. ואיל כי יש לי קורבהعمו, ובפרט כי בפעם אחרת בגלגול אחר, הייתה תلمידה ג"כ כמו עתה ושאדרך עמו תמיד במחשבתי, ויוועיל לי מאך. יום אחד אייל, שאזהר מأد לומר הלויה אודה ה' בכל לבב וגו', ואח"כ אכוין בשם מנצף", ואעשה לך תלמיד בשאkom בכל לילה אחר חצאות. כי מועיל מאד אל ההשגה.

גם א"ל, שאזהר מאד לשים תמייד תפילין
כסבירת ר'ת, שם סוד. צורף שם יהה"ג, היוצא
מר'ת יתהלך 'המתהלך' השכל יוידעוותי וכ'ו.
ולכן הנחת אלו התפילהין מועיל מאד אל ההשגה
ואל ההשכל והידעה.

הגהות ומראה מקומות

ב) שער רוח הקדוש דף ע"ד ד"ה הקדמה א' עד סוף הקדמה.

א) סער במצות פרשת ואחנן.

שנכשל גם הוא במת מצוה, שהרכיבו על כתפו כמה מלין, ואמרו לו חכמים, שעל כל פסיעה ופסיעה היה שופך דמים, ולכן הוא קשור עם ר' שאול. אבל בשנים האחרים, לא רצחה בגלות, כיון שלא גלווה רוזל, אבל עניין ר' עקיבא כבר גלווה רוזל, ו) ולכן יש לו רשות לגלותו. גם א"ל, שורה כתוב במצחיו, פסוק לחשוב מחשבות לעשות בזבב ובכסף וגוי, לרמוו אל עון בטול זמן, שבטלתי בחכמת אל כימי"א. גם צוחה לי, בעניין הסרת הסכין מעל השלחן, להזהר ממד להסיר אותו למגורי, ולא יספיק לכוסתו בלבד, ובפרט אני שהוא מרשך קין, שהוא סור כל' זיין".

גם א"ל, כי עתה בגלגול זה, אני מתacen את יובל, שהוא מרשך נפשי, לוטש כל חורש נחשת וברול מצד הגבורות, ואני מתacen אותו כראוי, וכן לפעמים כשהסכין בידיו, אני חותך ידי ואצבעותי בלי מתכוון, או על ידי כל בROL. ואמר לו, כי בחינת יובל הוא בח"י קין אשר בפרצוף יעקב, כי גם הוא כולל קין והבל וכל השרשים, כמו ז"א הנקרה ישראל, הכלול קין והבל הראשונים, בני אדם הראשונים, שהוא מוכרכה לתacen את יובל הזה קודם ביאת המשיח, בסוד יובל שי למורה והוא יובל נתבער במרע"ה להתקנו בו, כי גם במרע"ה יש בו קצת נצוצות של קין. וזה נרמז בר"ת, "ויתהבר ה'" ב"ר' למגעכם, ר' יובל. וו"ש פסוק ועל יובל ישלה בראשו, כי יש בו כל ראשי קין כמו שיש בו"א הנזכר, כי קין בח"י קין בו"א, והוא בחייב קין בפרצוף העליון הנקרה יעקב בגודע, ונמצא כי יובל זה התחיל להתקן ע"י מרע"ה, ולכן נרמז בר"ת ויתהבר ה'" כי לunganם הנזכר.

גם פעם אחת הלכת עם מורי ז"ל, אל מקום שנתוועדו שם חבירין רשבי"ע"ה, כשהעשוו אדרא רבא דגשא. ושם במורה הדריך, יש בה סלע אחד, ובו ב' בקיאות גדולות, ובאותה הביקעה

שמסר לי, ושאם אלך להשתתח על קברי הצדיקים יהיה בערב ר'ח, או בט"ז يوم לחדר, כי אז יש יותר הכנה מכל שאר הימים. ושלא אלך לא בשבת, ולא בי"ט, ולא בר"ח, כי אז נשופות עלות למלחה ואיןם ב) מושבות על הקבר. ופעם אחד שלחני על קבריו הצדיקים בחה"מ לחתפלו עליהםם, אבל לא נשתחת, וא"ל כי היחוד ג) של היוד"ז והו"ז של י"ג חורתה ודרישא, ואיחד אותו יותר בקביעות משאר היחודים. ובليل החול יהיה אחר החותם לילת, כי אז הוא עת רצון. ובليلי שבת אייחד אותו אפילו קודם החותם, אחר סעודת בלילה. ובר"ח אייחד היחוד שהוא מיום על שם שד"י, כי יהוד זה הוא סוד ר'ח, כי שם שד"י במלואו הוא ראש החדש. ואיפלו להשתתח על הצדיקים ביום ר'ח, הוא טוב היחוד הזה הנזכר של ר'ח. גם היחוד של פסוק חדשים לבקרים, הוא טוב לעשותו בלילה החול לאחר החותם לילת, או בלילה שבת קודם החותם, כי שני זמנים אלו מתפשטת לאה בכל אורך ז"א.

ד) גם בלילה שבת קודם החותם, אייחד היחוד של עשרה הויז"ת שבදעת. גם צווני, שakraה בכל ליל שבת אחר הסעודה וברכת המזון, קודם החותם, מסכת עירובין, בסוד הערוב, בסוד ע"ב ר'יו. ודע, כי עיקר כל אלו היחודים, הם או על קבריו הצדיקים, או בכל החותם לילת אחר עבר החותם לילת, אפילו שלא על קבריו הצדיקים יועיל, ואחר החותם לילת היא עת רצון, ואנו היא שעה הנבחרת מכל השעות האחרות.

גם אמר לי, כי رب ייבא סבא ע"ה, הוא יותר קשור עם ר' יהושע סוריאנו, שאכל חלב כנו"ל, ואם ATKנו זה, יתקשר עמי رب ייבא סבא יותר מן השאר. וריב"ז קשור עם הרב מגיד משנה, על עניין הנדה. ור' עקיבא, קשור יותר עם ר' שאל טרשת", על עניין שפיכות דם הנזול. ה) וענין ר' עקיבא הוא, מחתמת מה

הגחות ומראה מקומות

ה) לעיל דף קכ"ח ט"א ד"ה גם כן.

ו) מסכת שמחות סוף פרק ד. ירושלמי מסכת נזיר פרק ז. מסכת דרך ארץ זוטא פרק ח'. מוספთ כתובות י"ז ד"ה מבטלין.

ב) נ"א מושגות (דף י').

ג) דף קכ"ט.

ד) שער רוח הקודש דף קמ"ב יהוד כי"א ד"ה מתוך מה שכיוון.

כ"י באותה שעה רצו להענישני בב"ד של מעלה, על שהחתי דברים כלפי מעלה לולי שנודמן לי סניגור אחד עלי, לומר שמחשבתי היהת לטובה. וא"ל, שאזהר מלדבר פעם אחרת דברים אלה, כי יותר ממה שהגע רוץ לינק פרה רוצה להניך, אלא שיש זמן��צבן לכל דבר, כזכור בפסק עת לכל זמן ועת לכל חפץ, ואיך היתי אומר ח"ו שהקב"ה היה מונע ממי דרכי התשובה ואדרבא מי היה גורם ומכוון בלבך כל זה התעוררות של התשובה, לولي הש"ית ברחמיו קרובים על בריותון, וא"ל כי מה שמנע ממי עד אן, להגיד לי רצוני, היה סבת זמן��צבן, ואנו באותו היום נשלם הזמן, ושמהיון ההוא ואילך לא יסתיר ממני כל אשר אשאל ממנו, וכן עשה מאן והלאה.

גם א"ל, כי בגיגול הקודם קיימי מצות שヒיטה, ועתה, בגיגול הווה ההורני במאדר מאדר, שלא אשוחות כלל ועיקר, ולא עוד שלא שהזורה ג"כ, שלא להמית שום בריה, אפילו כינים ופרועשים כלל ועicker.

גם מורי ז"ל, לא היה הורג פרועושים וכינים, ושם רמש חי כלל ועicker, וא"ל של היהות בראש נשפי מון קין, שהרג את הבל, וגם מפני ר' שאל טרישטי שנתגלה עמי ממש, על עון שפיקות דם כשמל התנקוק נז"ל, ומתחת ידו, שאידך שאזהר שלא לשחות כלל. וא"ל, כי יען אשר אני נצוץ חדש, שעל כו מוכחה אני לקיים מצות דרביה ורביה כי עדין לא קימתייה. ואמר לי כי המצות אשר אני חסר מהם הם י"א בלבד, אע"פ שאני חדש. ואחר שאשלים אותם, אז צריך שאקאים מצות שלוח הকן, אע"פ שכבר קיימתה בגיגול אחר. וזו המצוה, היא תקון אחרון שבכל התקונים שאני צריך לתקן. וכונת העניין, להורות על שלוח הנפש, שכבר נגמרה להתקן, על האחד עשר מצות הגנו. ואנו יבא הרוח לבדו, ויתוקן גם הוא. ואחר שתיקון גם הוא, אז תבא גם הנפש שכבר היא מתוקנת, ותהיה אז כסא אל הרוח המתוקן, והבן עניין זה מאדר וזכרתו, ז) כי זה שרש גדול,

של צד צפון, שם ישב הרשב"י ע"ה, בזמן האדרא. ובבקיעה של צד דרום שם ישב ר' אבא. ואצל האילן שכגד שני בקיעות אלו במערב שלהם, שם ישב ר' אלעוז. ומורי ז"ל ישב בבקעה הצפונית, במקום רשב"י ע"ה. ואני ישתי בבקעה הדרומית, במקום ר' אבא, שלא בידיעת, ואח"כ הגיע לי מורי ז"ל העניין, ולא ידעתי אם עניין הנז"ל, שאחד מחכמי האדרא הוא מרש נפשי, והוא ר' אבא. וע"כ ישתי במקומו שלא בידיעת. וענין ישיבתנו בשתי בקיעות אלו הבני, אני מסופק אם הדבר היה להיפך מה;zוכר.

א"ל כי בהיותי קטן, קלתי פעם א' אתامي ע"ה, וצווה אותו להתענות ג' ימים רצופיםليلת ויום, ולכזין שהם ע"ב שעות, והוא נגד תרין עיטרין דחו"ג דאו"א, הגנווים בג' אבות חג"ת, והם ע"ב כנדע, כי שם ע"ב הוא בחג"ת. ולפי שגרמתי לסלק אלו התרין עיטרין מן הבן העליון, שכן אכזין להזירים אליו ע"י אלו הע"ב שעות, שיש בג' העניות אלו. וא"ל שאתענה אלו השלשה ימים הגנו' שלשה ימים, קודם יום שבועות, ואכזין ג"כ בסוד פסוק היי נכוונים. לששת ימים, כי אז פסק ג"כ ממי זוהמת החומר התענית הזה יפסק ג"כ ממי זוהמת החומר אשר بي, כדי לקבל כח ידיעת סודות התורה בليل שבועות עמו. ובליל שבועות למדתי עמו כל אחת הלילה בסודות התורה. ולא ישנתמי כלל כל אותה הלילה. וגם א"ל, כי אלו השלשה העניות, יוציאו לבטל גזרת המ"ד שניהם שחרשו מהרב מגיד משגה נז"ל וע"ש. ז)

יום אחד בשבוע שני של ספירת העומר, א"ל שאכזין בשבוע ההיא, שהוא נגד יסוד כנדע, ושאכזין בו לתקן פג שגמתי בו, בהיותי נקשר בחופתי נז"ל.

יום אחד הייתי בתענית, בכיתתי מאדר, והרביתי בדברים לפני הש"ית, לומר שלמה היה מונע ממי דרכי התשובה, ולא היה משים בלב מורי ז"ל שלמדני ברצוני, והרביה בדברים כאלה, והלכתי לביתו והכיר העניין בפרשפי, וא"ל,

הגחות ומראות מקומות

(ז) לעיל דף קכ"ח ד"ה ואח"כ. (ז) לעיל הקדמה ג'.

אוותם ממורי ז"ל. אבל החמשה מצות לא תעשה הנקבות, הם אלו: אחת לא תרצח, ובכללה שלא להלבין פני חברו ברבים. ב', לא תגנובו ממו. שלישית, לא תבשל גדי בחלב amo. רביעית לא תאכל חלב. חמישית לא תאכל דם. ושנה מעך כנודע. ב', לאכול מעשר שני בירושלם. שלישית ועשית מעקה לגוג. ד' מצות פריה ורבייה חמישית, למול את הבן, ובפרט בנו ממש. ששית, ואהבת לרעך כמוך. וחמש מצות עשה הנקבות, ואלו הם: אחת, ההלואה לעני, וסימניך אם בסוף תולה את עמי, אל תקראי אם בחיריק, אלא אם בצריך. שתים, מצות ציצית, וגם בכללה ואהבת לרעך כמוך. ופערת הכתף, לפי שרשיו הוא מן הכתף. ליתנה על הכתף, ליתנה על הכתף, שמתה בשלחה שלישית, מצות שלוח הקון, וסימניך שלח תשלה את האם. רביעית, שmeta בשבעית, חמישית, לזכור יציאת מצרים.

יב) גם הווזיר מורי ז"ל לוי, ולכל החברים שהיינו עמו בחברה ההיא, שקדם תפלה שחרית, נקבע עליינו מ"ע של ואהבת לרעך כמוד, ויכוין לאחוב לכל אחד מישראל כנפשו, כי עי"ז תעלת תפלותו כלולה מכל ישראל, ותוכל לעלות ולעשות תkon למעלה. ובפרט אהבת החברים שלנו, ציריך כל אחד ואחד ממנו לכלול עצמו כאלו הוא אבר אחד מן החברים הללו. ולמד האזהרני מורי ז"ל בעניין זה, ואם איזה חבר ח"ז שעומד בצרה, או יש לו איזה חולה בביתו, או בבניו, ישתחף בצערו, ויתפלל עליו, וכן בכל דבריו ישתחן לכל חברי עמו.

גם עשיתי תkon תונתי ע"י מורי ז"ל, על עון שאירע לי ביום חופה, אחר שנקשרתי והודעתתי לבטלה. ועל עון כבוד אב ואם. ועל יין נסך שתתי עטם ישראל אחד שנשתמד, והטעה אותה, ואיל שתהיא אז בא לעיר צפת

הגהות ומראה מקומות

ק"ח ט"ד ש"ב. שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ז' מד"ה שם תיקון ס"ט. עד סוף דף י'. שער המצוות בהקדמתה.

יב) לעיל הקדמה י"ג. שער הכותנות ח"א דף ב' ס"א ד"ה קודם שהאדם. להלן דף כס"ה ט"ב.

ואל תשכחו. ואיל, כי אילו הי"א מצות ח' הם מאותם שאין ממצוות בתכילת ההרחק, ואיל כי אחת מהם היא מצות זרע לחיים וKİבתה. ופעם אחרת ביאר לי העניין היטב ואיל, כי הנה יש מצות עשה ולא תעשה זכרם, וממצוות עשה ולא תעשה נקבות. והנה אין לך אבר מכל רמ"ח אבירים שיש באדרה"ר, שלא יהיה כולל מן בשר וגידים ועצמות. והנה הבשר והעצמות, הם מצות עשה וגידים, הם מצות לא תעשה. והנה שרש נפשי, היא כבר כתף השמאלי של אדה"ר, מבחין לאה אשר עומדת שם מהזרו. והמצוות עשה אשר כבר הוה, הם י"א, כמנין ו"ה, ב' אותיות אחרונות של ההו"ה, והם במספר כתף, באופן זה: וו"ז פעים ה"ג, פעים ה"ג, בגימטריא של". וו"ז פעים ה"ג, בגימטריא ק"ף. הרי תק"י, תס"ר י"א כמנין וו"ה, ישאר ת"ק כמנין כתף.

והמצוות ל"ת, הם ט"ז, כמנין ב' אותיות י"ה הרשונות של ההו"ה, וכמ"ש חז"ל ט) י"ה עם שמי שס"ה, וו"ה עם זכר"י רמ"ה. וגם הם בגימטריא כת"ה, באופן זה: יו"ד פעים ה"ה הם ה"ג, הם בגימטריא שי. יו"ד פעים ה"ה הם בגימטריא ר'. הרי ת"ק, כמנין כת"ה. והנה העשרה הרמוניים באוטה י', הם עשר מל"ת זקרים. והחמשה הרמוניים באוטה ה' ראשונה, הם חמישות לא תעשה נקבות. והששה הרמוניים באוטה ר', הם שש מצות עשה זקרים. וחמשה הרמוניים באוטה ה' אחרונה, הם חמישות נקבות. והנה העור שיש כבר הוה של הכתף, בו גרמו כל החראות אשר יש בפנים כבר הוה.

זאיל מורי ז"ל, כי בחתאו של קיין, ירדת נפשי עד העקב, ואבא מארי ז"ל כשלolid אותי, העלה אותה עד מקום הטבור, ואני ציריך עתה לתקנה, ולהעלתה עד מקוםה למגרי. ואמנם העשרה מצות לא תעשה הוכרים, לא קבלתי

ח) לעיל הקדמה י"ג.

ט) זהר ח"א כד. רנגג. ח"ג קי: רככ: רכח: רעגן: רעה: תיז' בקדמתה ה' יא. תkon ב' ית. תkon י' כו. חכ"ב סד. חכ"ט עג. תנ"ה פח: פט. תס"ט קז: תק"ח צ"ט ט"ב שכ"ז של"ב. קג ט"ג ט"ב.

והיא נקדיש ונעריצך. ג', קדושת ובא לציוון, שאנו אומרים ביל מ"ש אחר העמידה. וכבר ידעת כוונת הקדשה, שהוא דלוג עלית מלכות למעלה מקומת, לקבל דעתך, כי דעתה קלה, וו"ס הדלוג שאנו מדרגים כשהאנו אומרים ג'כ קדוש ק"ק, כנזכר בפרק היכלות. וכבר ידעת, כי בכל עלייה היא ע"י שם בן מ"ב, ולכן ציריך שתכוין בקדושת העמידה דמנחה דחול, בשני אותיות ראשונות של אבגית"ץ. ובקדושת העמידה דשחרית דחול, תכוין בשתי אותיות ג"י האמצעיות. ובקדושת ובא לציוון דמ"ש, ל) תכוין בשתי אותיות ת"ץ האחרונות. כי שם זה הא, הוא כולל כל שם בן מ"ב, והוא עיקרו של שם בן מ"ב, לפי שהוא בסוד ספירת החחד המתפשט בכלם כנודע, ולכן כל הכוונות הם בשם זה בלבד. פעם אחת שאלתי למורי ז"ל בע"ש, על השגת נשמתי. וא"ל פסוק זה, ולמן חמרת כל ישראל הלא לך. וחילתי פניו שיבאר לי בדבריו, ולא רצת לבאר יותר מזה, ואמרתי לו אם היה פ"י דבריו, שאני משרש שאלול המליך, שעליו נאמר הפסוק הנה, והשיב לי שלא היה רצונו לפרש ולברר כוונת דבריו.

פעם אחרת חזרתי לשאל לו על עניין נשמתי, ואמר לי שהיית יכול להשיג יותר מן המלאכים, מצד גודל ערך נשמתי, ושביאת נשמתי לעולם היהת לצורך גדול בעולם, ושלא היה בידו ורשותו לבאר יותר מזה, כי לא ניתן לו רשות. ושאמ היה מגלה לי העניין, שהייתי כמעט פורה באור מרובה השמחה על העניין, אלא שלא ניתן רשות לאמרו אז.

גם מהרי"י ארז"ן ז"ל הגיד לי, כיليل אחת של שבת, הלק לבת מורי ז"ל בחוץ לילה, מרוב הקנה שעלה לבלו לומר, لما הוא גדול בשנים יותר ממי, והיה משועבד לי לשמעו הדרosh ממנו, והלק לבכות לפני מורי ז"ל או על הדבר ההוא, והשיב לו, כי הוא ז"ל לא בא לעולם אלא ללמד אותך בלבך ושבך שאר החברים לא היו יכולים ללמוד אפילו אחת ממנה,

טוב"ב, לחזור לדת ישראל, ולא היה אלא לפנים, ואח"כ חזר לסתורו הרע, ועל עון הגאות, ועל חילצנות, ועל שפיכת דם כנו"ל שידעת (ב) ועל בטול ק"ש ותפלין.

גם אל מורי ז"ל, כי לפי שאני משרש קין, שהוא סוד הגבורות הנקרה אש, שכן אני מתהפל מאך, ומתחבל מאך מראית המים, כי האש בהכנסה תוך המים, נכהבת ומתבטלת, וגם לפי שהמוזיקין יצאו מתולדת קין כבודע, שכן אני מתהפל מאך מן המזיקין.

גם אל, כי קין הוא בסוד ציור ומעשה, והבל הוא הבל העליון של הפה, שהוא דברו. ולמן שרצו של הבל, הם דרשנים ודברנים. אבל אני להוציאי מן קין, אינו דברנו ובעל דברים, ואין לי כ"כ כח הדברו, כמו שיש לי כח בצויר מלאכות המעשיות. גם בעניין המשניות שאני מהוויב לגיטם על פה, אל מורי ז"ל, שהם סוד נשים, ושאר הסדרים אני מחויב.

גם אל, כי הימים הנכונים להעתנות אני בהם שני ימים רצופים, הם יום שלישי ויום רביעי בשבוע, כפי שרש נשמתי.

גם אל, כי אין לך אדם שאין לו יום אחד קבוע בשבוע, ויום אחד קבוע בחודש, שהוא יום יפה לו לכל דבריו, כי מזלו תלוי באותו יום, כפי שרש נשמתו. ובאותו יום אין לו פחד משום דבר רע ופגע רע, ולא ימות באותו יום. וז"ס ושוב יום אחד לפני מיתהך, כי באותו יום אין פחד שימות בו, ולמן שוב בתשובה באותו יום. כי ממש ואילך יש פחד בשאר הימים. וא"ל, כי הימים הנכון לי, שהוא כפי שרש נשמתי בכל שבוע, הוא יום שני בשבוע. והיומ הנכון לי בחודש, שהיא כפי שרש נשמתי, הוא יום י"ג בחודש.

גם אל כונה אחרת בקדושה, וא"ל, כי עפ"י שכל אדם ציריך לכויון בה, אני ציריך לה יותר משאר כל אדם, והוא, כי הנה שלשה קדושים הם: א' קדושת שחורת דעתידה, והיא נקדיש ונעריצך. ב', קדושת מנהה דעתידה,

הגבות ומראה מקומות

(ב) לעיל דף קכ"ז טור ב' ד"ה גם אמר לי ל) שער הכוונות עניין כוונת חורת דעתידה דרשו ג' דף רג"ח ט"ב ד"ה אמן נברא. כ'.

שם מתחילה מן ר' י"ח איר השל"א, עד ר' ח תשרי השל"ז, ואח"כ אקנה חלק הרוח ההוא בשלימותו, אז אשיג השגה גמורה בע"ה כנוז"ל, והטעם הו, כי הנפש אין בה יכולת רק לקיום המצוות במעשה, אמגַן להשלים חלק השגה ידיעת התורה, והשגת רוח הקדש, ציריך בח"י חלק הרות, ונמצא כי עניין השגתי תלואה עד שאקנה חלק הרוח שלי בקביעות ובשלימות בעיה"ת. וא"ל, כי זה הנצוץ של חלק הרוח שלי, שהוא בא ג"כ משותף עם נצוץ רוחו של ר' עקיבא, ומתלבש בו, והטעם לו, לפי שכמו שنفس היא ג"כ משותפת דרך גלגול ממש, עם נפש ר' עקיבא, כמו שהוא שיתברר למטה, כן חלק רוחוי, איינו בא אלא אקנה רוחוי בשלימות, יהי ג"כ רוחו וכאשר אקנה רוחוי בשלימות, יהי ג"כ רוחו של ר' עקיבא משותף עמי. ונמצא כי אני ציריך תחללה להשלים את נפשי בשתי שנים ומחצית הנזכר. ולאחר תשלה מה למורי, אז אזכה אל הרוח שלי, וגם יבא משותף עם רוחו של ר' עקיבא, כי אין הרוח יכול ליכנס באדם, עד תשלום תקון הנפש למורי, אם לא בדרך מקרה בתוספת בע"ש, וגם לו זה ציריך תשובה ומעשים טובים. וא"ל, כי אין מי שהייה עמי בסוד גלגול ממש מכל אותם שהם מן השרש שלי, רק ר' עקיבא בלבד, כי הוא ממש עמידי בסוד גלגול ממש, אך الآחרים של שרש נשתי אם יתדרקו עמי, הוא בסוד עברו בלבד, ולא בסוד גלגול.

ופעם אחרת א"ל, כי גם כל אותן הנשומות נצוצות של אותן האנשים, שהם מן תחלلت הדרגת נפש ר' עקיבא, עד אני הצעיר חיים, כי ככל הם מגולגים בי בגלגול גמור, ומשותפים עם נפשי בgalgal הוה, ואפשר שגם אזכה יותר, יתרבו בי גם מן אותן אשר הם קודמים אל ר' עקיבא, כמו ריב"ז וכיוצא בו, בסוד עברו בלבד. וטעם הדבר הוא, לפי שאין בכלל הנצוצות של השרש הזה, כי' קרוב אל נצוץ נפשי, כמו נצוץ נפש ר' עקיבא, כי נצוץ נפשי קרובה וסמכה אליו יותר מכם, ולכון הוא מתגלגל עמי יותר מכל שאר הנצוצות. וכן נצוץ נפש ר' עקיבא, עליה באותה המדרגה הנקראת מחשבה, גם אני אוכל לעלות כפי מעשי במעלה

אלא כלם היו צריכים למדוד עמי. וגם עניין זה אני שמעתי מפי מורי ז"ל. גם שאל ממן, שכיוון שהוא אנשים גדולים משרש נפשו, שא"כ איך ישתבעד לי, והשיב לו שאין הדבר תלוי בזה אלא בנפש האדם עצמו, שתהיה היא מקום גבורה.

גם הר"י באגיליר יצ"ו אמר לי, כי מורי ז"ל הגיד לנו, על עניין קורבתו של מורי ז"ל עמי, שהטעם היה כי שלשה אותיות אב"י, נרמוו בשם עקיבא, ושהם ממתה למלعلا. ולא ריצה לבאר לי יותר מזה, וגם אמר לי, כי עלי נאמר, מה שהיה הוא שיהיה, ר"ת משה. והענין הוא, כי כמו שר' עקיבא למד תורה לכ"ד אלף תלמידיו ולכל העולם, שכן אהיה אני עתה בעיה"ת.

פעם אחת הייתה יושב לפני מורי ז"ל אחר סעודת המנחה של שבת, והייתי מפציר בו, שיבאRLי בעניין השגתי, ובגעין שרש נפשי, ובתוך הדברים א"ל פסוק זה אם "ילציט" הוא "יליץ" ולוונאים "יתון" חן, והפצתתי בו שיבאrhoו לי, והשיב לי, כי הנה ר"ת פסוק זה הו, אליו הוי, והענין הוא, מ"ש ברע"מ, כי משה רבנן של כל ישראל, והמתורגמן שלו הו אהרן הכהן, כמ"ש והוא יהיה לך לפה, לפי שמשה היה כבד פה וכבד לשון, ולעתיד לבא בדורו של משית, יבוא מרעהה בגלגול, וילמד תורה לכל ישראל, וגם יהיה הנביא ז"ל, שהוא חי וקיים, והוא פינחס אליו הנו הביא ז"ל, שמדובר חי וקיים, והוא פרע"ה. בן אלעזר בן אהרן הכהן, אחיו של פרע"ה. וזש"ה, אם ללציט הוא יליץ ולוונאים יתון חן, ר"ל אם ללציט, כי כשיצטרך מרע"ה מליץ ומתרוגמן, הנה אליו ז"ל שהוא חי יליץ, יהיה מתרוגמן שלו, ולא ריצה לבאר לי יותר, איךקשר עניין זה עם הוויכוח הראשון שהינו מוכחים יחד.

יום אחד א"ל, כי א"ל או בתפלתו, כי אני עתיד לראות מלאך אחד פנים בפנים ולדבר עמי, והפצתתי בו, כי אמר לי מה שמו, ואמר לי שהוא אליו ז"ל.

יום אחד א"ל, כי אז התחיל חלק הרוח שלי להתנווץ بي, דרך תוספת נשמה בכל ע"ש במקורה, עד יעברו שני שנים ומחצית הנז"ל,

קין, היו או כל הנצוצות של זה השרש, כלם כלולים בו, כלם ממננו, עד הנצוצות שיהיו עד ביתא המשית, וגם נצוץ נפשי היהת כלולה בו, וע"י חטאנו נתערבו כל הנצוצות בקליפות, וכל הנצוצות המועלות והחושיות ירדו למטה מכל השאר בעמקי הקליפות, לפי שעון קין הייתה במחשبة העליונה, בזוכר בתקוניין. והנה ר' עקיבא מוקמו הוא בזועות, בסוד ידו אוחזת בעקב עשו מבואר לעיל, כי הוא העקב של היד השמאלי של ז"א, והנה היד לפעמים האדם משפיל אותה עד העקב, ולפעמים יכול להעלotta עד הראש. וכן נפלו זרועות אלו עד העקב, ואח"כ ע"י שנחרג ר' עקיבא, נעהלה ועלה עד המחשبة העליונה. וכמ"ש הקב"ה למשה ס) כך עלה במחשبة, כדי לתקן מה שפוגם. וא"ל, כי גם וכל הדומים אליו, נוכל לעלות ע"י מעשינו, להיזתינו מבה"י הזרועות, מכמה אנשים הקודמים אליו בזמניהם הראשונים. ואמנם מקום נצוץ נפשי, הוא בכתפות שבזרועות, וננתן לי סימנו בזיה, כי יש לי שם שערות ארוכות, ונמצא שאני כלול מהו"ג, להו"ת בצד הכתפים. והנה עדיין הנצוץ הפרטיא של נפשי לא מתגלגל, ולא בא עדיין בעולם הוא לבדו אלא עתה, ובערך זה אני חדש. אבל בערך שיצאתி כלול בנפש קין בזז', אני צריך להשלים נר"ז שלי שנפגמו, בהיווי שם מחמת חטאנו של קין, ורק אני להשליט חלקי אשר שם, והנה נצוץ נפשי, קרוב וסמור אל נצוץ נפש ר' עקיבא, יותר מכל השאר,

ולכן הוא מתגלגל עמי יותר מכל השאר. אמר לי מורי זלה"ה, כי שלשה הם שטעו בקץ: יעקב כשרא לבניו ונעלם ממנו הקץ. (ע) וכן ר' עקיבא יש בו אותןיות יעקב, לרומו כי טעותם וטענה וחשב שבן כווניבא היה משית. (פ) וכן שמואל טעה בעניין אליאב, שחשב

גדולה עד מאד, יותר מכמה נצוצות אשר קדמו אליו. וא"ל, כי נפשי ונפש ר' עקיבא, הם סמכות יחד בשרש הנפשות. אמן ר' עקיבא לא היתה לו אלא מצד קין, בבחוי נפש בלבד, כי הרוח שלו מבחן קין גם כן אשר הייתה רואה אל הנפש ההיא שלו, לא לקחה אז, אמן לך רוח אחרת משרש הבל או אדם. וגם אני יש לי מזומנים ב' בחוי של הרות, את היא בחוי הרוח הרואה אל נפשי, שהיא משרש קין. והב', בח"י רוח משרש אחר. כמו שביארנו, כי ע"י חטאו של אדה"ר נתערבו הנשומות, בחוי רוח מן שרש הבל, עם בחוי נפש משרש קין, וכן מצד העروب בזוכר, ואם אונחה אקה את להפה. ובחינת רוח משרש אדם ברוח של קין או של הבל, וכן להפה. והנה בחוי הרוח אשר לי מצד קין, הוא גדול במידה מזו הרוח אשר לי מצד העروب בזוכר, ואם אונחה אקה את הרוח הזה אשר נוגע לי מצד קין. וכן עד"ז הוא בנשמה. וא"ל, כי אחר הנצוץ של ר' עקיבא, אין קרוב אליו יותר מנצח אביי, לפי שאבאי זכה ליקח נר"ז כלם מן שרש של, שהם מבה"י קין, משא"כ באחרים בזז". וא"ל, כי אביי הוא רב ייבא סבא עצמו הבזיר בזוזר דמשפטים, ואבאי נרמו ברא"ת פסוק "אר"בי" יישוב" הפה, ר"ת אביי. ואמר יפה ר"ל אל הפה: ייבא לאביי, וזה הפה. ושאלתי למורי ז"ל שייבאר לי סבת הפה זה מה עניינו, ולא רצה לבאר לי.

יום אחד אמר לי, כי שריש נפשי, היא טפת זרע יוסף שיצאה מבין צפוניין, מאותם העשר טפות כנודע. מ)

גם וא"ל, כי הנפש היתירה שבאה לי בסוד תוספת שבת, היא גבורה ומעולה מאד, וכמעט שהיא מבחינת האצלות. וא"ל אותו היום, כי אז עדיין לא זכיתי לנפש יתרה הנז', רק פעם אתם או שתים.

ב) בעניין נפשי וא"ל, כי הנה כאשר חטא

הגנות ומראה מקומות

- ע) מדרש רבת וחיה פרשה צ"ו א' ופ"ח ג'.
- לעיל הקדמה ל"ג.
- (פ) ירושלמי תענית פרק ד' ג'. ספר הgalgalim פרק מא"ד ד"ה שם האר"ג.

מ) לעיל הקדמה צ"ז. להלן חקרמה ל"ט.

נ) לעיל הקדמה כ"ח ד"ה עניין שורש קין.

ס) מוחות כת: שער אמרדי רשבי זיע"א דף

ש"ג ד"ה השיבו הקב"ה.

הגיגלים

לכל הкусם ההוא, וא"ל כי בא אליו רוחו של בן עזאי בלבד, אף שאיןו מן השרש של, וזה לפי שהיה חתנו של ר' עקיבא, וא"ל כי בברך ע"ש ראה כתוב עקיבא בהא. ק) יום שבת אחד עיינתי שני פסוקים ע"ד האמת, וא"ל מורי ז"ל בברך ביום השבב, שראה לבן עזאי שהיה נתון לי ב' מתנות טובות, ושואמר מה חדש חרשתי ביום השבת ההוא, וספרתי לו, וא"ל לפי שבאותה הלילה של ליל שבת, עלה בדעתה פתחם וקרית משנה אחת של בן עזאי, שלשה או ארבעה פעמיים, שכן הוא נתן לי אותם ב' מתנות הננו. ובימי החול של אותה השבוע א"ל, שהיה רואה בי שהיה כי תוספת רוח מצד רוחו של אבי כנ"ז בזוהר בפרשׁ צו ר' שהתח"ח יש לו תוספת רוח בחול, כמו שיש לע"ה בשבת.

ביום שבת אחר א"ל, כי ראה כתוב במצחיו שם הו"ה מאירת מאיד, וזה להורות כי שם ה' נקרא עלי. וא"ל, כי גם כל נצוצות שיש בשרש גופשי מן חזקיהו עד גופשי, כלם באו כי בסוד תוספת שבת ההוא, אפילו פגימות רוחו של חזקיהו ע"ה בא אליו איז.

ביום ר"ח תמןו א"ל, כי ראה את נפש רב דימי מנהרdea, שהיתה מוכנת להתעבר بي, לפי שהיא מושרש נפשי. וגם לפי שביום ההוא לוייתי מות מצוה אחד, ורב דימי ויתה המוצאה הזאת תדרית בידו, לעשות מצוה לוויה אל האורחים ואל המתים, וע"כ היה רוצה להתעבר בי, וא"ל כי חזקיהו המלך לא מלא שנותין, ועוד"פ ש) שהוטיפו לו ט"ו שנים, משלו הוטיפו לו, ועדין חסרו לו שנים אחרות, ושאר שנותינו השלמורים רב דימי הנזכר, כי הוא היה גלגול חזקיה המלך עצמו, בלתי שום ערוב נצוץ אחר עמו, אלא הוא לבדו. וו"ש חזקיהו, אני אמרתי ברם"י ימי וגוי, פוקרתי יתר שנותי וגוי, כי חיים ראייתי, שליח לי רבא ע"ה האמורא

שםנו יצא מישית, וכמש"ה (שמואל א' ט"ז) אך נגד ה' מישיחו. ולכן שלשותם נתגללו תחן טעות זה. אמר לי מורי ז"ל, כי נפשו של ר' עקיבא אינה כשאר נפשות הגרים, הנעהת מזוווג נשמות הצדיקים בגן עדן הארץ, כזכור בפרשת שלח לך, ז) אבל היא נפש גבולה מאד, אלא שבחתאו של אדם ושל קין, יצא אל החיצונים, והוכרחה ליכנס בגוף גר, והנה היא באה מלובשת בתוך נפש אחרת, הנקרא נפש הגר, הנזכר בסבא דמשפטים. ואוֹתָה נפש הגר גרמה לו להיותו ע"ה מי' שנה, בסוד קשים גרים לישראל ספחת והבן זה. וכן היה בריב"ז, שהיה ע"ה מי' שנה. והטעם היה, לפי שרש הנפש שלחם היהת מטפת ורע יוסף כנזיר. ולכן גם אני באתי לידי חטא הנז"ל, בהיותי נקשר ונאסר ט' חדשים כנו"ל.

גם א"ל, כי ריב"ז ור' עקיבא, היו ב' זרעות ימין וشمאל של מרעיה, מעורבים בקין, ולכן היו שלשות שוים בשנים, כל אחד חי ק"כ שנה, ולכן ריצה מרעיה שתנתן החורה ע"י ר' עקיבא, כזכור שם באותיהם דרי עקיבא. וגם מרעיה הכה לעוג מלך הבשן, והוא היה אז מעורב נצוץ ר' שמעון בן נתנא ר' ר' בש"ז, וזה עוג מלך הבשן. ולכן היה מרעיה מתירא מיננו מן עוג להמיהתו, מפני אותו נצוץ של קדושה שהיה ירא חטא שהיה בו, ואח"כ היה הגוץ הזה תלמידו של ריב"ז.

ערב שבת במנחת, ראה כתוב במצחיו בלשון הזות, הכינו כסא לחזקיהו מלך יהודה, להורות שבגלה ב' נפשו, בסוד תוספת שבת. ואחר כד באיתו יום עצמו, נתכעsty ביבתי, ונסתלק ממני. ואח"כ עשית תשובה באותו השבוע, ובע"ש השני ראה מורי ז"ל, שהיו נדבקים בי בסוד תוספת שבת, רוחו של חזקיה, ורוחו של ר' עקיבא, וחזרתי להתensus באותו יום ביבתי, וא"ל שנסתלקו. ואח"כ בו ביום עשית תשובה

הגהות ומראה מקומות

שער מאמרי רז"ל מסכת פסחים דף ט"ז ט"ב ר"ה
שם בגדרא.
(ש) יבמות ג. לעיל הקדמה ל"ג.

ז) שלח כס"ח ריש ע"א.

ק) לעיל הקדמה ל"ג. כתובות סג.

ר) דף קט. ובזהר ע"פ חסולם אותן ס"ב. ועיין

ורב מושרשי"ה, שניהם בראש קין. ואמנם ביחסאל הנביא, נתחזק קין בבחינת הרגלים, וו"ס בן אדם עומד על רגליך, כי היה בחינת בן אדה"ר, וא"ל שיעמוד על רגליך, ויחזקם ויתקנום, כי שם נmesh, ולכן נקרא יחוזקאל, לשון חזק. והנה שמעון בן עזאי ושמעון בן זומא הם ב' שיניין' שהם ממשרשי"ה ונשא בן עזאי בתו של ר"ע, כי אע"פ שנים אלו אינם ממשרשי כנוז"ל, עכ"ז יש להם קורבה גדולה עם שרשי, וכן ארע לאליהו הנביא ויל שותבערו בו נשמת נדב זאביהו, שם מן קין, יعن היה בא מבנות פוטיאל שהוא יתרו שבא מן קין, כמו"ש רוז"ל ד) כן העניין באישע ויונה שיש להם קורבה גדולה בשרש' נפשי, ולא רצחה לגלוות לי יותר בות.

יום שבת אחד, נתגלו כי רמי בר יחוזקאל, ורב ביבי בר אבוי. וא"ל מורי ז"ל, כי באותהليل אמרו לו בחולם, כי رب ביבי נרמו בפסוק זה בר"ת והוא פסוק 'חוזה ציון קריית מועדינו' אהל כל יצען כל יסע, ר"ת אבוי. וגם מורי ז"ל נרמו בפסוק זה בר"ת, והוא פסוק 'חוזה ציון קריית מועדינו', כאשר יתחלפו אותן מ' ביז"ד בא"ת ב"ש, יהה יצחק, שם מורי ז"ל. גם אל' בחלום, כי ר"ת 'חוזה ציון קריית מועדינו', ר"ת בגימטריא רחל, שהוא סוד נוקבא דז"א, הנקראת רחל. וגם היה בקראת ציון קריית מועדינו, היווצאת בחווה דז"א, ולזה אמר חוות ציון בלשון תרגום, ולא אמר ראה בלשון הקדרש, לרמזו אל הנז"ל. וגם אבוי של רב ביבי, רמזו בר"ת של מLOTות אהל כל יצען כל יסע. ולא רצחה לגלוות לי תכלית הדברים אלו מה עניינם.

בעניין אשתי א"ל, כי הגה אין בכל הנצוצות

שלום ב', פעמים, אחת בתוך طفلתי, ואחת בחלום. וא"ל מורי זלה"ה, כי רצחה רבא ע"ה לעשוות. שלום עם רב דימי המתולה עמי, על שהיה עמו בקטטה, ממה שעשה לו תלמידיו רב אדא בר אהבה, על עניין הגיגגולות שהביא רב דימי בספינה כנזיר בתלמיד. ח)

(א) יום שבת אחד, נגלה כי רב מושרשי, וא"ל מורי ז"ל, כי ז"ס תוספת שבת גמור מצד שרש נפשי. והענין הוא, כי שם זה הוא מבחינת או"א הנקראים י"ה, וכן ע"כ מזה הוא תוספת שבת גמור שאותיות הוא מושר, והנה הב' שיניין, הם ב' שמות מצפ"ץ, שככל אחד מהם עולה בגימטריא ש', והם ב' אותיות של תוספת שבת הנזכר בר"מ בפרשית יתרו ב) מן אותם הז' שמות הכתובים שם, נשארו ב' אותיות מ"ר, והם בגימטריא שאור חמישה שמות הנזו', שהם: ה', ה', אלה"ם, א"ל, אדרני', הגוזר שם, שהם בגימטריא רל"ד, ושבעה השמות עצמן הרויים הם רמ"א. נמצא כי שם זה הוא תוספת שבת של שרש נפשי, והוא כלות ז' שמות השבת, ומוקדם שהוא שם י"ה.

וא"ל מורי ז"ל, כי חזקיהו המלך, הוא בחיי הראש של זה השרש של קין, ויען שהיה קין תלוי ברופיו בימי המבול, כמו"ש חז"ל ג) נתקו ונתחזק ע"י חזקיהו. ומשם התחיל להתחזק בחיי הראש. וזהו חזקיה'ז' חזק י"ה. ווש"ת אמרתי לא אראה י"ה בארץ החיים, כי הנה הוא בא לחזק בחיי הראש של זה השרש שהוא י"ה, כנודע שם זה הוא בראש. והוא חשב תחילה, שעדין לא נתקו ונשלם בחיי הראש, כי יש בו קין להשתלם בוה רב מושרשי, כי יש בו אותן שורות שר"ש י"ה, כי השורש הוא בראש, וגם שם הוא שם י"ה. ונמצא כי חזקיה המלך,

הגוזות ומראות מקומות

כ"ה ד"ה ואח"כ תכוין. שם עניין מזמור הבו דף מ"ז ד"ה ועתה אבאר. עניין השבת הרגלים דף ס"א ד"ה אבל אין סדרן. ועיין בסולם פרשנת יתרו מאמר ב' מרגנן.

ג) מדרש רבה פרשנת בראשית פרשנה כ"ב כ"ז. לעיל דף צ"ב ד"ה ואחר. ודף ק"ט ד"ה והנתן. ד) סוטה מג. לעיל דף מ"ח ט"ב ד"ה וכאשר.

ח) ב"ב כב.

(א) לעיל הקדמה ל"ז. שער הכותות בעניין רחיצת פ"ז בע"ש דף ר"ט ד"ה ובואריך. שער הפסוקים פרשנת וירא סוף סימן כ' דף מ"ג ט"ב ד"ה ובואריך השלחתת. שמות בפסוק וירא מלמד ה). ספר הלקוטים שה"ש בפסוק שימני כתותם. (ב) דף צב. שער הכותות חי'ב עניין ליל ו' דף

משותפים עם נפשו ורוחו של ר' עקיבא, כד תבא נפש בת זוגי האמיתית, משותפת עם נפש אשת ר' עקיבא האמיתית, שהיא בת כלבָא שבוע. ויען אשר יש מעלה יתרה לבת כלבָא שבוע, לפי שהשתה כ"ד שנים לבעה למדוד תורה, לכן גם אשתי המשותפת עמה בנו צ'ר, יש לה מעלה גודלה מאר, ואינו יכול לזכות בה, עד שאשלים את נפשו וייבא בי רוחוי. אמר שמואל, אל מורי זיל, כי בת זוגו האמיתית היא אドונתיامي מב"ת.

ערב ר'ח אלול שנת השלי' שחנני מורי זיל, למערת אבי ורבה, ושם נשחתתני על קבר אבי זלה"ה, וייחדי ייחוד תחלתה של הפה וחוטם דעתיקא קדישא, ונפלה עלי' שינה ואיך ולא ראיתי דבר. אח"כ חורתני וגשתחתי פעם אחרה על קבר אבי עצמו, וייחדי הייחוד שכותוב מכתבית יד מורי עצמו. (א) ובஹוטי מחהב ומשלב אותיות יה"ה אדרני"כ בנוועד, נתעverbת מחשבתי, ולא התייחס יכול לחברם, ואחדל מלחשוב בחבור ההוא, ואו גתדמה אליו במחשבתי כאלו קול אומר לי חזרך בך פעמים רבות, והייתי מחשב בעודי לмер, הנגה זהו לשון עקיבא בן מהלאל אל בנו בנוועד, ואו חזותי לחשוב בחבור ההוא וגמטריאו, ואו גתדמה במחשבתי, כאלו אומרים לי, אליהם יראה לו השה לעולה בני, ובאלו היו מבאים לי פירושון, והוא: כי מה שהייתי דואג על שלא הועלתי ביחוד הא' שאינו כן, אמן הוועיל והצליח לפני הש"ית, וזהו אלהים יראה לו השה וכו', ויתדמה במחשבתי כאלו היו מבאים לי, כי בפסק הזה נרמז כל היחוד הא' שעשיתי, כי ר'ית של "אליהם יראה לו" להשה בגימטריא מ"ז, כמוין יחוד יה"ה אהיה, (ב) ור'ת "השם" לעולה "בני הוא הבעל, והוא סוד הבעל הפה העליון שכונתי

של שרש נפשי כ"כ קרוב אליו, כמו נצוץ של ר' עקיבא, והוא קרוב עמי יותר מכלם, וכל מה שאירע לו אירע לי, וא"ל כי אשתי חנה, היא גלגול כלבָא שבוע, חמיו של ר' עקיבא. ויען כי נרבע בקבתה, בא בגלגול אשה אחת, שהיתה מרובניתה דאבי, יען גם הוא היה מרשש ר' עקיבא בנוועד, ועליה אמרו בתלמוד ה אמר אבי אמרה לי אם. ואח"כ נתגללה באשתי חנה, יען היא גלגול זכר, אי אפשר להיות לי ממנה בנים זרים אלא נקבות, ואיפילו נקבות לא תלר לפי שהיא זכר, ו) אלא בהצטראופות נשמת נקבה אחרת עמה שתתעבר בה, וא"ל שנתעברה בה נפש אשת טורנסרופוס הרשע, שנשנתה אח"כ לר' עקיבא עם אשתי, שהיא הקורובה שיש לר' עקיבא עם אשתי, שהיא מגלגול חמיו בנו צ'ר. ואו נתעברה מבתי אנגלי". וכשנולדה, נתגללה בתי הנכורות ונפרדה מאשתי. ואחר שמתה בתי אנגלי"א הנוצרת או יצטרך שתחזור להתعبر פעם ב' באשתי, ואו תחזור לליד בת אחרת, ותהייה גלגול אשת טורנסרופוס הרשע הנוצרת ממש, ואם תחיה בתה הנוצרת ההייא, יצטרך שונפesh נקבה אחרת תתעבר בה, ותוליד בת אחרת, ותתגלל הנפש באומה הבת, והנגה אם אותה הנפש תשאר עם אשתי בבחוי' עברו ולא תפדר ממנה, או אפשר שהולדת תולד שהייתה זכר, ואמר לי שתמותה זאת, ואח"כasha אשא אשה אחרת, עם עשר גдол מופלג, דוגמת ר' עקיבא עם אשת טורנסרופוס בן יבא לי העשור מפאת אשה ג"כ במוהו. ופעם לאחרת אל, כי אחר אשר אזכה להשלים את נפשי, אקח את רוחוי, כמו שונפesh משותפת עם נפש ר' עקיבא בנו צ'ר, כן רוחוי יבא גם כן משותף עם רוחו של ר' עקיבא ג"כ, ואו אזכה ליקח בת זוגי האמיתית. וכמו שונפesh ורוחוי

הגהה

(א) א"ש: כבר כתבתי בשער רה"ק דף ק"י ד"ה יחווד א'. (ב) א"ש: עם כולל אחד בתיבות.

הגחות ומראה מקומות

(ה) שבת ס"ה קלמ' קלד. עירובין כת' סה. מ"ק גיטין ס"ה ע. קדושים לא: ע"ז כת' יב. יה: יומא ע"ה: יבמות כת. כתובות י' לט' נ. ו) לעיל הklärמה י'.

גדולות, ובפרט בתפלת העמידה בברכת השנים ובאת צמח דוד עבדך, ובשומע תפלה, וטעם הדבר הוא לפי שגמ' ר' ייבא סבא מתגלה אל הצדיקים כמו בnihו בן יהוידע, כמבואר אצלנו, וכן על זה שהוא מושרי, ולכן אם אזכה שיתגלה بي, יגלה לי נפלאות גדולות בע"ה.

ליל מ"ש היהיא, ייחדי ייחוד, אחר חצות לילתה, כשקמתי ממוטתי, ואירע לי כנזכר לעיל, והזהירני רב ייבא סבא, שע"י היחוד מכתיבת ידי מורי ז"ל, אשיג בחכמה כל מה שארצתי, ושאייחדנו שלשה פעמים בכל יום באופן זה, בונפילה אפיקים בשחרית, ונפילה אפיקים א') במנחה ובק"ש של ערבית. ובזה אשיג כל מה שארצתי, וליל יום שני חזרתי לייחוד אחר חצות לילתה, ואיל' רב ייבא סבא, ולמה לא ייחד היחוד ההוא כמו שציויר לעשותו שלשה פעמים בכל יום כנז"ל, כי בזה תשיג השגה שלימה לאין קץ, ורק לך אצל רבך הר' יצחק אשכנזי, ואמור לו שילדך איך תעשוו בשלשה זמנים ומה נז"ל, ואמור לו שידבר עמי, ואני אלמדתו לך, והוא ילמדתו לך. ואני יודע כמה אתה גדול לפני הש"י, כי אדם גדול אתה כר' עקיבא וחביריו, ותשיג מה שלא תשיג שום אדם בדור הזה, אפילו האר"י רבך, ואתה עתיד שידבר לך המלאך אליו ויל פה אל פה בהקץ, ולכן כאשר תיחד ייחוד הזה, תעלהו בסוד (מ"ז) אליו שהוא שם בן, והוא סוד מ"ז, ותעלאו בסוד נדב ואביהו, שם סוד הנפש, ותעלה אותו ג"כ עמהם, ובזה תשיג שידבר לך אליו הנביה ז"ל, ושאר מלאכים, ואני יודע כמה גדלה מעלהך מכל אנשי הדור הזה, ובנים יתנו לך הש"י, גם עשר, שלא ת策ך לשום אדם. ואז בברך הלכתך אצל מורי ז"ל, וספרתי לך כל הנז"ל, ואח"כ למד לי איך עשה היחוד הנז"ל, בשלשה התפלות: בנפילה אפיקים דשחרית, ומנחה, וק"ש של ערבית. וכבר ביארתי בסוף היחוד של כתיבת ידי מורי ז"ל וע"ש. גם עניין ייחוד נדב ואביהו ואליו ז"ל, כבר כתבתיו בשאר הגיגלים שלי, ועל ידו אזכה אל הארות

ביחודה ההוא. ונדרמה לי כאלו היו אומרים לי, בר"ת של תיבת "לו" החשה "עלולה, היא הלו הזקן; ואני מבין עניינו. והנה כל זה נתדמה לי אז במחשבתי, ואחר כך נפלת עלי חרדה ורעדת גדרלה עד מאר בכל איברי, וידי רועדות זו זו, גם שפתה היו רועדות דבר גוזמא, ומתנוועות במתירות ובתכיפות ובמרוצה גדרלה, וכאלו קוֹל היה יושב על לשוני בין שפתני, והוא אמר במרוצה גדרלה יותר ממאה פעמים בלשון, מה אומר, מה אומר, ואני הייתה מתייחסת את עצמי ואת שפתיי שלא לבנעעם ולא יכולתי גם להקשitem כלל, ואח"כ חשבתי לשאול על החכמה ואז היה הקול מתחפות בפי ובלשוני ואומר החכמה יותר מעשרים פעמים. ואח"כ חזר ואמר, החכמה והמדע החכמה והמדע נתנו לך מן השמים, כדיעת ר' ואמר החכמה והמדע נתנו לך מן השמים, כדיעת ר' עקיבא. ואח"כ חזר ואמר, יותר מר' עקיבא. ואח"כ אמר, וכרב ייבא סבא, ואח"כ אמר, וייתר מר' ייבא סבא. ואח"כ אמר שלום عليك, ואח"כ אמר מן שמיא משדרין לך שלמא. וכל זה היה בਮחריות גדול, דבר נפלא פעמים רבים בהקץ, ואני נופל על פני, משטח בכוך של אבי.

ואח"כ הלכתי אצל מורי ז"ל, ואיל כי הוועלי מאר, بما שעשיתני שני היהודים הנזכרים זה אחר זה, ושבסדר זה ראוי לעשותם, ומה שלאגעתי ביחוד האחד היה, שהמתינו לו עד שאיחוד שני היהודים. ואיל מורי זלה"ה, כי בחורתה ממש ונכנסתי לבתו, שראה את נפש בן יהודע הולך עמדתי, ואיל כי איינו מזו הריש שלוי, אלא הטעם הוא, כי הוא מתגלה עם כל המיד ייחוד עליון, כי זה דרכו תמיד בחוי כנזכר אצלינו במקום אחר.

ואיל מורי ז"ל, כי אמרו לו אז במנחה, שם אזכה באותו יום שבת הבא הראשון אל רב ייבא סבא, שיישאר בי תמיד, ולא יסתלק בשאר הגיגלים שלי, ועל ידו אזכה אל הארות

הגחות ומראה מקומות

א) שער רוח הקדוש דף קי"א ט"א ייחוד ב').

ליריאך רמי ורבא, סוד הדעת והיסוד. גם ר'ת של מ"ה "רב טובך" אשר, בגימטריה רם"ג, זוכר ענין זה כי רמ"י היא שער החמשים של שרש נפשי.

כבר ביארנו במקומות אחרים, ענין נשומות התנאים והאמוראים היכן הם, ה) ועתה נבואר הכל בפרטות קצת ממציאות שרש נפשי, וכבר ידעת כי יש בו"א חῆשה חסדים מתחשטים, וגם ה' גבורות.

אמר הכותב, נ"ל, כי כל זה בפרוץ עצמן, של אבר העקב שברצוף הכלול של קין, אשר כלו הוא פרצוף הגבורות של מוח הדעת דזעיר, הנה בה"י הנגורות של הגדלות חם כך: גבורה של הנגולות, העולה דרך עלייה מן יסוד לנצח, הוא חזקתו המלך. והגבורה העולה עד החסד, הוא יחזקאל הנביא. גבורת הגדלות העולה מן היסוד אל ההור, ו) הוא ר' עקיבא. והעולה עד הגבורה, הוא עקיבא בן מהלאל. והגבורה העולה בשני שלישים תחתונים מגולים שבת"ת, הוא ריב"ז. וכן הנשאר שליש החסד אחר התחלקו, הוא מ"ר והוא מנשה בן חזקתו המלך. שליש העליון הוא אליהו בן ברcale הבונו ממשחתת רם, זה מ"ד, וזה ר"מ. ואח"כ עולה בדעת, והוא שמואל הנביא מן הרמותים, והקנות של שם אלה"ים כנודע.

ונכאר בו שלשה הבחני, שהם: בח"י המות, ובבח"י החסדים, ובבחןת הגבורות. הנה המות שעולה בנצח, הוא רמי בר חמא. והחסד העולה בנצח, הוא אביי. והגבורה, רב ביבי בנו. ואחר כך עולה בחסד, שהוא הזרוע הימני והמות, הוא רב רב חhortא. והגבורה, רב שמואל בר שליט. והחסד, פנהס אחוי מדר שמואל, והוא בחינת

אחר היחוד הא' של הפה והחותם דעתיקא קדישא. (ג)

ביום שבת איכה, חלמתי שהיה אומר לי מורי ז"ל, ענין זוג אחד של אמוראים, והיה קורא עליהם, מה רב טובך אשר צפנת ליריאך. ובבקר הלכתית וספרתית לו העניין, ופירש לי העניין ואל, כי הוא סוד גדול, ואל, כי בע"ש ראה כתוב במצח, רמי בר חמי, ואותיות נר, ולא הבין הדבר, עד שאגלו לו הדבר ע"י חקירתו. והענין הוא, כי כבר ביארנו, כי תרי"ג נצוצות תלמידי תכמים, יש בכל שרש נפש ונפש. והנה בת רב הסדא הנז' בגמרה, הוא בחיי המלכות, בת אותו שכתוב בו ורב הkad, וזה ג"כ סוד ורב טובך. והנה זוג העליון הוא סוד הדעת, והוא יהי"ה, שהם בגימטריה מ"ז, ושם הוא סוד רמי בר חמא כמו שנבאר. ולכון לקח אותה תקופה, ואח"כ לחתה רבא, שהם אותן אותן רבי זוג תחתון דיסוד, כי רבא בגימטריא, שהוא זוג תחתון יהו"ה אדרני, וهم ב' זוגים תחתונים, שהם בגימטריה באך, שהם המלכות בשבע היכלותיהם עם הת"ת כנודע. ג) ולזה אמר רבא ד) ואני בתראה. אמנס רמי בר חמא, והוא העליון, כי אם תזרף ב' זוגים תחתונים שהם בא"ר ורב"א, עם זוג העליון העולה מ"ז כנוז', יהיו שלשתם בגימטריא נ"ר. וهم בגימטריא רמ"י. והנה רמ"י הוא בח"י רומיות הדעת כנודע והוא שער החמשים, נתיב לא ידעו עיט, וזהו רמ"י בר חמא, כי חמא בגימטריה מ"ט, ורמי הוא שער החמשים של שרש נפשי, סוד דעת העליון של שרש נפשי. וזהו ענין פסוק מה רב טובך שחלהתי, כי מה שהיא המלכות כנודע, הוא בת רב טובך, שהוא רב הסדא, והיא צפונה

הגהה

(ג) א"ש: ועיין ביחסו הני דף. ב)

הגבות ומראה מקומות

הקדיש. שם דריש ענין תפלה ערבית.

ב) שער רוח הקדש דף קי"ב ט"א.

ד) ב"ב יב:

ג) שער הקדמות דף ר"ז ט"ב ד"ה אות הבית.

ה) לעיל הקדמה ל"ז.

ספר הלקוטים פרשת וירא בטוטוק וישב אברהם בכאור

שבע. שער מאמרי רשב"י זיע"א הקשה"ז דף נ"ו

ט"ב ד"ה אמר המעתק. שער הכוונות ח"א דריש

רב זרייקא. רב טביומי. רב כריסטפדי חמיד לבא. ר' צדוק הכהן. רב קיסמא, רב שמעיא חסידא. ונלע"ד עתה, שצוני לכזון בהם כל אחד מהם בשבעה הימים של השבוע, סדר אבג"ד הו"ז. פעם אחרת אל', כי אליהו בן ברcale הובוי משפחתו רם, הוא בשליש העליון המכוסה של התת", וו"ש משפחתו רם. ואלקנה ושמואל הנביא בנו, הם מן הרמתים, שהוא בדעת עצמו. שהוא הרמה העליונה הכלול שתיהם. ולוי עזיר הא"ל פעם אחרת, שאני גבורות הוד העלוונת, אשר בדעת עצמו. ור' יוסי הגילילי, הוא מן הפאה השמאלית טבראש, מון בח"י אל' שדי, שבפרוץ כתף שמאליו שבפרוץ של ראש נפשו. ויונתן בן הרכינס, הוא מן הגבורה של גבורה, שאכזין באחוט שם בניהי, בשלשה ימים אב"ג. ובଘ"ת, בשלשה ימים דה"ז. וכבדעת, ביום שני אחר ה"ה שנות, כי כבר ידעת כי או' מתחילה קצר חוספת שבת. ודע, כי כל זה היה כטוב אצל מי מימי מורי זיל בניר קטן, ושם באחרית הכלל, ראייתי כטוב רב חמא בר בוזי, בלתי שום פירוש, ואני יודע אם צריך לומר בו ביום שבת, ושכחתי הענין.

פעם אחרת אחר יום א', צוה אותו גם כן, שאכזין בכל ימי השבוע בכל תפלה ותפלת, באלו התנאים והאמוראים והצדיקים שאכזוב עתה, וזה סדרם: يوم א' בשחרית, רב ייבא סבא. מנחה, אבי, ערבית, רב ביבי בנו. يوم שני מאוחר, רב ייבא אמרוא. מנחה וערבית, אבייה בשחרית, רב ייבא אמרוא. מנחה וערבית, בן רחבעם. يوم ג' בשחרית, רב דימי מנחרדיעא. מנחה, רב דימיDSLICK לא"י. ערבית, רב ייסא מאמורא. يوم ד' בשחרית, רב אחאי בר יאשיה. מנחה, רב שיא בריה דרב אידי, ערבית, רב חייא מדפט. יום חמישי בשחרית, יהושע בר זרנוק. מנחה, רב איו. ערבית, אבדימי. יום ר' כלו, נחום האלקשי. יום שבת כלו, מיכה המורשת. ודע, כי גם זה מצאתי כתוב בניר קטן, ובאחרית כל הנזכר, מצאתי כתוב שמות אל', ולא אזכיר עניינים, ואלו הם: רב ביבי.

הגהות ומראה מקומות

(ט) יבמות טז.

ז) דף נת.

(י) ביאור עניין ראשי הנשות מה עניינים. דע, כי כל הנשות תלויות באזה'ר, כי הוא כולל כל חמשה ראשי הנשות, שהם: אריך, בראשית דריש נ'.

(ח) שער הכותות עניין ספירת העומר דריש י"ב

דף קפ"ט ט"א ד"ה ובוה יתבאר.

עם הגות. והנה מחתמת החטא אשר חטאו שניהם בנווכר בתקונים תקון ס"ט, פגמו למעלה, ונתחלך כל שרש משליהם, שהוא תרי"ג נשמות גדולים, לס' רבו נצוצות, שכל נצוץ מהם, הוא נשמה אחת. וו"ש בתיקונים שם, ומה שפתותיה עד ס' רבו נצוץ וכו', לפי שהוא מן שרש הבל. והנה שרש הדעת היורד דרך חוט השדרה, תחלתו יורד אל שתי כתפות אלו, ואח"כ יורד עד יסוד הימציא טפת הורע. והנה בהגיע טפת הורע מן הכתף אל היסוד, אז נקרא היסוד כפת תמרים, כי אותיות כפ"ת וכתף הם שווים. וכאשר יורד משתי הכתפים ביחס אל היסוד, או כתיב שתי כתפות וחוברות על שתי קצוותיו וחובר, כי אז מתחברים בסוד, ואו כתיב האלף לך שלמה, כי היסוד נקרא שלמה. וו"ש הכתוב את בריתם שלום, ואו הוא סוד האלף, כי ב' פעמים כתף, הם בגימטריא ת"ק, כמוין אותיות המלווי לבדו בגימטריא ת"ק, כמוין אותיות המלווי לבדו הנעלם שם שדי' שביסוד, ובתחברם הם אל"ת. ל)

ועתה אבל עניין השרשים הנוכר, כי הנה מחתמת החטא של ארדה"ר, נתערבו נצוצות משאר איברי ארדה"ר, בחלוקת הארץ של שרכי קין והבל, ובעת הגיגלים מתגלים יחד יתעור כל דבר לשורשו.

והנה עתה אבל שרש קין לבדו, אשר בו תלוי נצוץ נפשי אני חיים. שרש קין, הוא פרק הכתף השמאלי, המחבר הורע עם הגות, ויש בו בשר וגידים ועצמות, כי כבר נודע, כי איןנו נקרא אבר, אלא שייהיה בו בשר וגידים ועצמות. וכבר נתבאר לעיל, שהגידים האלה הם העורקים הקטנים, שאיןם בכללי השם"ה גידים הנזול". ושלשה חלקים אלו שבابر הווה, מתחלקות לשל' רבו נצוצות קטנים. וכל אבר של הכתף הווה, הוא פרצוף אחד שלם. ואמנם שרש נצוץ נפשי, היא בפרק העקב השמאלי שבפרצוף זה, שהוא כתף השמאלי של ארדה"ר מהבחוי" השנית. ובזה והוא בחוי פרק הכתף שבגוף, המחבר את ההורע

וזאו"א, זוזו"נ. והנה רמ"ח איברים ושם"ה גידים הם באדם, והם תרי"ג שרשים, ר"ל שכלابر אחד מלול הרם"ה, וכל גיד אחד מלול השם"ה גידים, יש בו פרצוף אחד בכל תרי"ג איברים וגידים, ונקראים שרש אחד.

והנה כלابر כולל מבשר גידים ועצמות כמ"ש ז"ל כ) לעניין טומאה, ולענין אבר מן החי. אבל אין הגידים אלו עניין שם"ה גידים, כי השם"ה גידים הם גידים בפ"ע, זולת הרם"ה איברים. אבל הגידים הנכללים באיברים, הם העורקים הקטנים המתפשטים תוך הבשר והאבר וזאת מכלל השם"ה גידים.

ונמצא כי תרי"ג שרשים הם באדרה"ר, וכל שרש מהם יש בו תרי"ג נצוצות של נשמות של נצוץ מהם נקרא נשמה אחת. וכל זה בחזונות הנפש, כמו שיתבאר למטה, וזה אמיתות ועקריות העניין. אמן ע"י העונות והפגנס של התהותונים, מתחלקים שתי הבחינות הנזכר לכמה חלקים, פירוש: כי התרי"ג שרשים גדולים, יכולים להפריד ולהתחלק עד שניים רבו נצוצות. וכן התרי"ג נצוצות גדולים, שבכל שרש מהתרי"ג שרשים גדולים, יכולים להפריד אל שרים רבו נצוצות קטנים. אבל דעת, כי איןנו מוכרת שיתחלקו אל התרי"ג, או אל ס' רבו. אבל הכוונה היא, שפהות מן תרי"ג שרשים גדולים, או פחות מן תרי"ג נצוצות גדולים בכל שרש מן התרי"ג, א"א להיות. וכן יותר מן ס' רבו שרשים קטנים, או יותר מס' רבו נצוצות קטנים בכל שרש מן התרי"ג, א"א להיות. אבל החשבון אשר באמצעות אפשר להיות, כי יש שמתחלק לאלף, ויש לאלפים, ויש לעשרה אלפיים ובՅווצה בזאת, והכל כפי מדורגת העון. והטעם נזכר בתקוני תקון ס"ט דלית גלגול יתר מס' רבו, אבל פחות מס' רבו, עד תרי"ג, אפשר להיות, כפי מעט העון ומדרונו. והוא בחר הכתף שבגוף, המחבר את ההורע והנה קין והבל, הם שני איברי הכתף של ארדה"ר, הבל בכתף הימני, וקין בכתף השמאלי.

הגהות ומראות מקומות

(ב) מסכת אהלוות פרק א' משנה ח. (ל) מבוש ש"ב ח"ב פרק י"ג.

זהות של כנף השמאלי של אדרה"ר, כלם ערבים זה לזה, לתקון כלם כל אחד מהם בעבר כלם, וכן כלם בעבר האחד מהם, וכאשר יושלם להתקון זה העקב אין צורך אל זה העקב להתגלל כלל, אעפ' שאר הכתף הזה לא יהיה מותוקן. וודע, כי כשאייה נצוץ אחד מן הנצוצות של זה העקב חטא ועשה עבירה, והווצרד להתגלל ולהתקון, או הוא מתגלל עם נצוץ אחד مثل העקב הזה עצמו, והוא נתקון יחד עמו. אך אם העון חמור מאותם שגופו כליה ואין לו תחיה ח"ז, או מתגלל הוא לבדו, וגופו הא' נאבד לגמר.

גם אם הוא מתגלל להשלים איינו מצוה שחרר לו להשלמים, ולא להתקון פגם של עבירה או חטא, אז ג"כ הוא מתגלל לבדו כ"כ פעמיים, עד שישלים המצות. והגוףות שליהם, כל אחד גוטל חלק כפי מה שהשלמים בו. וודע, כי כשחרר Maiyah נצוץ (עלע"ד שצ"ל כשנוגם) מצוה אחת, איננו ב') חסר ומגלל עם נצוץ שני, אעפ' שהוא משרושו, אלא עם נצוץ הדומה לו בלבד, ולא עם שאר נצוצות אעפ' שם מרשונו.

ודע, שאם האדם יחטא לחברו, או אפילו שניים שניהם משרש אחד, ציריכים להתגלל מחותם ואותו שהחטיאו יתعبر בו לסיעו שיעשה מחותם לתקן מה שהחטיאו. וודע, כי אם האדם יהיה נפשו שלימה ומתוקנת לגמר, אז יתגלו בו כל נצוצות אשר בוה העקב, והואיו מאירים בגופו. והנה כדי שייהיה מתוקן, ציריך שתיגלו במוחו, ויכור שם למי שהננו ה' דעה להסתכל בפרצוף, ציריך שיתגלו שם במוחו, כל מחותם התרי"ג נצוצות שיש לרש הווה של הנפש, או אל הרוח, או אל הנשמה. שאלו התרי"ג, הם הת"ח שיש בכל שרש ושרש. והנה יש הבה שאינם ניכרים בפירוש, אבל הם נכללים עם האחרים הגדולים מהם. והענן הוא, כי יש כמה נצוצות גדולות, שהם עיקרי התרי"ג נצוצות הקטנות, כי כאשר אלו מתגלים, אז ודאי שככל השאר מתגלים עמם, אלא שלסבת גודל הדרת אל העיקריים, אינם ניכרים האחרים. ולא ביאר

יותר מתרי"ג נצוצות קטנות, והם הנפשות הנז"ל שכולם הם משרש נשפי, שכתבנום בפרטות למעלה, מן קין ועד נשפי אני חימי. ויש עוד אחרים זולת הנז"ל, ולא ביאר לי מורי זלה"ת כל הנצוצות שבעקב ההוא.

מ) ואבאר עתה, עניין זה העקב השמאלי שבפרצוף קין, שהוא כל אבר כתף השמאלי של אדרה"ר כנוכר. דעת, כי טפת הזרע הנמשכת מן העקב הזה, עד היסוד של ז"א, לפעמים נעשת יעקב, ולפעמים נעשה עקיבא, ולפעמים עקיביא, וכיוצא בו, ואין להאריך בפרטים אלו. וודע, כי סוד עקב לעולם הוא סוד המלכות ולכון יש בכ' בכל נצוצות של זה העקב לעלות למעלה עד המחשבה בסוד נקבה תסובב גבר. ומצד זה וכנה ר' עקיבא עלות במחשבה, והבן זה. והנה נפשי של依 אני הצעיר חיים, היא מזה העקב הנז"ל, של פרצוף כתף השמאלי של אדרה"ר. ולכון יש לי שערות ארוכות ארוכות נשפי. ואנכם יש לי שערות ארוכות גם בכתפי הימני, אלא שבכתף השמאלי הם מרובים יותר, וטעם הענן הוא, כי כאשר נפגם צד הימני, כמו המשל בחטאו של הבל שנוגם כתף הימני, אז אין הסימן ניכר אלא בימין לבדו. אבל כאשר מלחמת פגם נפגם צד השמאלי, כמו המשל בחטאו של קין, שנפגם כתף השמאלי, או גם הפגם ההוא מגיע עד כתף הימני, וכן כי יצא בזה, ולכון יש בי שערות גם בכתף הימין, אלא שבכתף השמאלי הם יותר מרובים לפ"י שם הוא עיקרם, אבל בשני הפגם רק בימין, אז אין הסימן ניכר רק בימין לבודו והבן זה.

ודע, כי אין האדם ציריך לתקן כל הפגמים שיש בכל השרש שלו, כמו המשל מי שהיא מאבר הכתף השמאלי של אדרה"ר, שהוא נקרא שרש קין, ואנכם הוא מן אבר פרטני שיש בפרצוף ההוא, כמו מן העקב הנז"ל, אין שום נצוץ מזה העקב, ציריך להשלמים ולתקן כל הפגם שיש בכל הפרצוף הזה, רק אבר העקב בלבד. ונמצא, כי כל הנצוצות מהם מזה העקב השמאלי שבפרצוף

לגמריו אל אדם, הנחלה ל' רבו שרשיהם. והנה אם לא יהיה נפשו או רוחו או נשמו מתוקנת למגורי, או כפי המציאות שעושה, כך נצוצות יתגלו בו מן תרי"ג של הנפש, או מתרי"ג של הרוח, או מתרי"ג של הנשמה. ויש נצוצות שהם מרוחקים הרבה ממוני, ויש קרובים מאד, ויש מקיפים אותו מרוחק, ויש מקיפים עליון וחופפים עליו בסמוך. והכל הוא כפי מעשה האדם, כאשר יחתאו יתעורו להסתלק ממנו ח'ו, וכפי שעור החטא כך יהיה מספר הנצוצות אשר ישתלכו ממנו.

(ס) גם בעניין שרשינו הנשומות, דע, כי כל הנשומות היו כוללים באדרה"ר. והנה אם שרשיהם נצוצות אדרה"ר, הם שלשה אבות. ואחר"כ נחלקים לי"ב שבטים. ואחר"כ נחלקים לשבעים נצוצות נצוצות נשמות, ור' עקיבא, ור' עקיבא בן מהלאל, וגם אני חיים, אנחנו הם מן העקב של זה הfrac{1}{2}. ווזיקתו המליך, הוא בראש הfrac{1}{2}. ודע, כי תרין בתפין הנזוי אדרה"ר, שהם בחוי קין והבל, ורוצה לומר: כי הנה או"א, הם אדם וחות, ותרין עטרין דגנין ביהונן, שהם חוו"ג, אלו הם הבל חסד, קין גברותה.

אמר שמואל, מצأتي הגהה אחת זוז", והגלווע"ד, כי אין העקב הזה הכלול של כל פרצוף קין, אלא עקב אחת פרטוי, של אחד מהע' שרשיהם של קין, כי בכל שרש יש עקב אחד, אך זה השרש כלו של ר' עקיבא, אני יודע אם הוא העליון, או התחתון, או אחד משאר הע' שרשיהם, ואני מוכחה שככל השרש הזה, הוא העקב לבדו שככל כללות פרצוף קין, הכלול ע' שרשיהם וצ"ע.

(ע) גם בעניין השרש של נשפי, ביאר לי מורי זוז פעם אחרית עניין זה. דעת, כי נצח והוד דעתיק יומין, מתלבשים בשני זרועות או"א, והנה משתי הידים של ב' זרועות של או"א, נעשה עירוב' ב' אל או"א. ומן ב' הכתפות, הם סוד תרין עיטרין, הנקראים חוו"ג, דאחסינו לברא קדישא

לי מורי זוז, כמה נצוצות הם אשר הם העיקריים. והנה אם לא יהיה נפשו או רוחו או נשמו מתוקנת למגורי, או כפי המציאות שעושה, כך נצוצות יתגלו בו מן תרי"ג של הנפש, או מתרי"ג של הרוח, או מתרי"ג של הנשמה. ויש נצוצות שהם מרוחקים הרבה ממוני, ויש קרובים מאד, ויש מקיפים אותו מרוחק, ויש מקיפים עליון וחופפים עליו בסמוך. והכל הוא כפי מעשה האדם, כאשר יחתאו יתעורו יתעורר להסתלק ממנו ח'ו, וכפי שעור החטא כך יהיה מספר הנצוצות אשר ישתלכו ממנו.

(ס) גם בעניין שרשינו הנשומות, דע, כי כל הנשומות היו כוללים באדרה"ר. והנה אם שרשיהם נצוצות אדרה"ר, הם שלשה אבות. ואחר"כ נחלקים לי"ב שבטים. ואחר"כ נחלקים לכמה חלקים, עד שנמצאו כל החלקים של השרשם כלם, שיש בנשمة אדרה"ר, הם ששים רבו שרשים קטנים.

והנה אם תדקק תורה, כי תרי"ג הם כללות ס' רבו, כי הס' רבו הם שיש מאות אלף רגלי, והם ב' אותיות ת"ר של תרי"ג. ואות ג' של תרי"ג, הם שלוש אבות. ואות י' של תרי"ג, הם סוד ע' נפש. כי הנה שיש קצוותם, בסוד ס' רבו כנודע, והיו"ד היא משלמת לע' נפש כנודע, גם ב' אותיות י"ג, הם י"ב שבטים, ואחד יתר הווא מציאותם. הרי שהם תרי"ג, וכולם כל המציאות הנזוי".

והנה קין, שהוא שרש אחד מן השרשיהם שבנשימת אדם, והוא הכתף השמאלי של אדם, ונחלק ע"ד הנזכר, שהוא ג' אבות, י"ב שבטים, וע' נפש, ואין עוד נחلك יותר, רק עד ע' נפש, שהם ע' שרשים ולא יותר. כי איןנו דומה לאדם הראשון, שיש לו שרשים ס' רבו. אבל לפיו שקין הוא אחד ממשמספר השרשים של אדרה"ר, לכן יש בו ג' מציאות אדם, להיו"ד נחلك כמו הוה, לששה אבות, י"ב שבטים, וע' נפש, שהם ע' שרשים ולא יותר. אבל איןנו דומה

הגדות ומראה מקומות

(ס) לעיל הקדמה י"א הקדמה ל"א.
ע' ע"ח ח"א שער הולדת או"א וו"ז פ"ז. ח"ב שער דרושי הצלם פרק א' שער הנסירה פרק ו'.
ד"ה ונתחיל לבאר עניין או"א.

המלכות, נרמו בכתף שמאליו של אדה"ר, כי שם שרשו הראשון. ואמנם כנגדו, הוא נצח דעתיק יומין, בכתף הימני דאה"ר, ובו סוד הת"ת. ולכן הבל נרמו כאן, וככאן הוא שרשו. ובזה, תבין מעלה כתפות אלו, ובפרט כתף השמאלי, כי כבר ידעת, כי אי אפשר למלכות, ובפרט בסוד אור המקיף לעלות למעלה מן הזכר, הרי גבורה רצתיק היא מלכות, ותלבשה בעטרה כי הדר עתיק דכתף ז"א, שהיא מלכות, ועקב הכתף מלכות שבו, ומזה העקב גם הוא במלכות, ממש הוא ר' עקיבא ועקביא.

ענין שורש נפשי. הנה נודע כי בז"א יש תрин מוחין ח"ב, וביניהם הוא המוח הג' הנקרא דעת, הכלול מחו"ג. וכאשר הטא אדה"ר צ) הורייד הדעת למטה בין ב' הכתפים של ז"א, בשליש עליון דוופא, ושם ירד חד בכתף ימני, וגבורה בכתף שמאלי. והנה קין ותבל, נולדו אחריו שחטא אדה"ר, ורשך קין הוא מן אלו הגבורות, שירדו לכתח שמאלי אחריו ירידתם שם, כי אין להט כ"כ האריה כמו בהיותם למעלה במוח עצמוני. והנה השרש של נפשי הוא מן קין. והנה כל השרש שלו, כגון ר' עקיבא וכו', וכיוצא בו כלל, הם מן גבורת היהוד, שהיא הגבורה החמשית. והנה יש כאן תערובת אחד, והוא, כי הנה כאשר הנשמה יוצאה מבאנו, יש לה פנימיות וחיצונית בהכרת, כי הנה יש לה בחינה מן המוח עצמוני שהוא גבורה היהוד אשר שם, וגם מן הכתף השמאלי עצמוני. ואם הדעת היה למעלה במקומו בראש, היה חיצונית הנפש מן העצם והבשר של הגלגולתא עצמה, אך עתה הוא מן הכתף, ואין החיצונית והפנימיות מתיחשים יחד. ונמצא שפנימיות נפשי, הוא מן המוח העליון הנקרא דעת. וחיצוניתו ולבושתו, הוא מן הכתף השמאלי. וומצא שיש לה פחות א' בבחינת פנימיותה, כי אינה מאירה עתה כמו אם הייתה למעלה במקומה. ופתח ב' בבחני חיצוניתה, שהיא מן הכתף, ולא מן הגלגולתא. וב' בחן ALSO הם בגוף, רוצה

ז"א. והנה אלו הארבעה מוחין, שהם תריין מוחין דאו"א, ותרין עיטרין, הם סוד אה"מ של ז"א, ואה"כ נתנוצטו מן אלו הארבעה מוחין, שלשה נצוצות, הנסים הם מב' מוחין הנזכר יחר, ונתלבשו הוא חבור התрин עיטרין הנזכר יחר, והוא חבור התрин עיטרין הנזכר יחר, בנה"י אלו השלשה נצוצות שמצד אור המקיף, בנה"י של הבינה, שם מוחין פנימיים דז"א, נמצא כי נה"י של הבינה, הם שלשה מוחין הפנימיים דז"א, ותלבשים בהם שלשה נצוצות, מן הארבעה מוחין המקיפים. והר' מוחין הראשונים, הם אור המקיף אליו, והנה לפי שהמוחין הפנימיים אינם רק שלשה, שהם נה"י דאבא כנזכר, لكن לא נתנוצטו מן הארבעה מוחין המקיפים, רק שלשה נצוצות, ונצוץ השלישי הוא מן התрин עיטרין ביהיד, להכנס ביטוד הבינה, הנעשה דעת בזעיר אנפין.

והרי בזה ירד מדרגה אחת שהוא מן הארבעה אל שלשה, ואה"כ במלכות ירד מדרגה שנית. והוא כי מן שלשה, ירד אל שניים, כי הנה נצח והוד של ז"א, נעשו מוחין פנימיים אלה, ולא מן היסוד. והנה אותן השלשה פנימיים של הוו"א, שהם נה"י דבינה, הם אור מקיף אל המלכות, ומהם נתנוצטו שתי נצוצות בלבד: אחד הוא כלות נצח והוד, שביהם ב' מוחין או"א. והשני, הוא חד עיטריא של הוו"א, והוא עיטריא גבורה לבד. הרי כי תחולת היי המקיפים ארבעה ואה"כ שלשה, ואה"כ שניים.

ועתה באאר השרש של נפשי, הנה אין מצליות המלכות נזכר בעתיק יומין, כי אין בו רק מצליות ט' היכלין, הנוכרים בראש אדרת האזינו, פ) ולכן שרש המלכות שבו, לא נרמזות רק בסוד ההור שבו, כי כבר ידעת, כי המלכות היא לעולם בהוד. והנה הוד זה מתלבש בחוד עיטריא, הנקרא גבורה דאה"ר, והיא סוד הכתף השמאלי, ושם נרמזות המלכות. ומזה הכתף השמאלי, נמדד נצוץ אחד, להיות אור מקיף אל המלכות. והנה קין שהוא מצד מצליות

הנהות ומראות מקומות

- (ט) שער מאמרי רשבי זיע"א דף ר"ה ט"ב ד"ה ואם כן צריך. ע"ח ח"א שער א"א פ"ב דף קעיט ט"א ד"ה וזה מה שמשמעותי. ע"ח עם פמ"ס
- (צ) שער הפסוקים בראשית דרוש א'. דרוש ב' דף ז' ט"ב ד"ה פג' ג'.

שרשי קטנים. וכן כל שרש מן התרי"ג נחלק עד ס' רבוע נצוצות קטנים, וכל זה הוא בבחינת הנפש. וכן עד"ז חשבון הזה הוא ממש בבחינת הרוחות, וכן הוא בעניין הנשמה וכו', ואין להאריך כי זה הוא דבר פשוט.

אמר שמואל: הויל ואתא לידן, אחוה דע' גם אני, מה מה שהגיד לי אבא מאיר ז"ל, כי שרש נשוי אני שמואל, מנצוץ ר' מאיר ע"ה. ו gums אני בחולמי כך הגיד לי והוא עצמו, ואיל' אתה נצוץ נשוי, וספרתי הדברים למורי זלה"ה, ואיל' כך הוא האמת. ועוד חדש לי, כי ר' מאיר ע"ה, נתגלגל בזקוני ע"ה, ושמו הר' יוסף ויטאל ז"ל סופר התפלין, ולהיות כי ר' מאיר ע"ה היה סופר גדול בדורו כנודע במשנה, לנו גם ז肯גי הר' הנזכר ע"ה, היה סופר גדול, ובקי ואומן לא קם כמויו. והרב הגדול האר"י זלה"ה, אמר למורי אבי זלה"ה, שחייב העולם היה נזון בזכות ז肯גי ע"ה, באמצעות התפלין הקשרים שהיה עושה. ואח"כ נתגלגל ז肯גי זלה"ה כי אני הצעיר שמואל ויטאל, וכך גם אני של יכולת בכחיבתה מעט ודידי בזה. כי א"ל מורי זלה"ה יום אחד, למה אני שותק לדבריך, ושומע מה שאתה אומר, ואני גוער בר במשפט האב לבן, עפ"י שאתה לפעמים מכעיס אותך, וגם יש בינו אhabba' גודולה יותר מדי, להיות אתה אבי, ודידי בזה. ועתה אתה, מה שהגיד לי מורי ז"ל, ז' ימים קודם שנפטר לחמי ע"ב. ודע, כי מן השעה הדראשונה שדבר עמי א"ל שאזהר מאד שלא אגלה עניינו של השגתו וידיעתו לבני אדים, לפי שהוא לא בא לך לתקון אותה בלבד ואח"כ על ידי יתוקנו אחרים, והתרה כי שם אגלה עניינו, שימוש נזק גדול לו וליל כלל העולם כלו. ונתגלגלו הדברים שמורי הר'ם אלישר גרא", ידע הדברים, וגזר עלי שאגיד לו העניין, ומכח גורתו הוכרתתי לגולות לו, ואנו משם ואילך נתרבו הננסים בבית מורי ז"ל, ואני היתי חשוב שעשתי מצוה גדולה לזכותם כל אותן שהיו חוררים בתשובה. ופעמים רבות היה מורי ז"ל מוכיח אותו על זה, שלא היה לו פנאי ללמידה עמי מרוב הננסים, והוא

לומר, כל ומלבוש של הנפש. וכונגדם יש ב' בח"י פנימיות וחיצונית בנפש עצמה, הנקראת אורות. וע"ל בדרכו של לבוש הנשמות (ק) עצם.

ווגה ע"י תקון האדים, על ידי מעשו בעה"ז יכול לתקן אז הפגם לא עתה, רק אחר כך ביוםות המשית, כי אז מכח מעשו הטובים שקדמו אל האדם עתה בעה"ז, יתוקן אז הפגם ביוםות המשית ויעלה הרעota למלعلا, ואו תאר פנימיות נשפי בתחילת. וגם חיצונית נשפי, תהיה או מלמעלה מן גלגולתא. אבל בעניין חיצונית נשפי שיש לי עתה, שהיא מן הכתף השמאלי, אני מסופק אם אמר לי מורי ז"ל שישאר לעולם עמי, כיון שעתה היא מחויבת עם נשפי, או אם הוא הפרק מזוה.

ווגה כמו שכתבא, שירד הדעת למטה בחטא של אדה"ר, נן ירדת בח' לאה מההור הדעת של ז"א שם מקומה תחולת, ועתה ירדת גם היא עם הדעת באחרוי הכתפים, כנודע כי לאה יוצאה מלכחות דבינה והדעת בסוד דבינה. והנה מעיקר גבורת ההוד עצמה שבදעת דז"א, הוא ר' עקיבא, ונפש של אני חיים, היא מאורה ההארה, אשר יצאה מגורת ההוד שהוא ר' עקיבא, אל ההוד שבදעת דלאה. ונמצא שאני לא בהוד דעת דז"א, ולא בהוד דעת דלאה, אלא מהארה באמצעות הנשחת וויצאה מהוד דעת דז"א, להאר אל הود דעת דלאה. ואפשר שזו מה שפעים היה אומר לי מורי ז"ל, שאני מן הוד דעת דז"א. ופעמים אמר לי שאני מן הוד דעת של לאה. ופעמים אמר לי שאני מן כנף שבכתף השמאלי, ר' עקיבא הוא הקנה אמצעי המעד, ואני הוא הנושא והשער היוצא מן הקנה המעד, כמו שנבאר למטה בעה"ת. גם א"ל מורי ז"ל, כי פנימיות של נשפי, היא מן גבורת ההוד שיש במוח ממש שלמעלה, רק שירד למטה כנזכר. וחיצונית נשפי היא מן החסד שבכתף שמאלי. גם דעת, כי כמו שביארנו עניין חילוק אדם הראשון, אל תרי"ג שרשים גדולים, וס' רבוע

הגבות ומראות מקומות

ק) לעיל הקדמה כ"ז. להלן הקדמה ל"ט דף קס"ז ט"ב ד"ה גם דעת. נ"א מוסיף זותת הנשות עצם (רפ"ז).

השל"ב ליצירה, וביום שלישי ח' באב, נפטר לחחי ע"ב, וחל"ש, זכרו לחחי עולם הבא. ועתה אבר את אשר הגיד לי אן, ביום התראה, מענין שרש נשפי, אל"ד, שאין לי רשות עדין לומר לך מה באת לעולם, ומיתא, ואלו הייתי מגיד לך פרט העניין, היה פורה באירור מרוב שמחה, אבל אגיד לך עתה קצת מה שאני רשאי עתה להגיד לך, ודע, כי העולם כלו תלוי בתקון עצמן תחוללה, ולכן נא אל דברי עצמי, ותשגיח תחוללה עלייך בלבד, ואיל דע, כי הרשות של חיצוניות לבוש נפשך, הוא מן אבר הכתף השמאלי של אדה"ר, והיא בחמי נפש קין מצד הטוב שבו. ודע, כי בכל אבר יש בשר וגדים ועצמות, והעצמות הוא היותר מעוללה לבחמי המוח שבתוכו הפנימי, ולא בבחמי עצמו. ואחריו במעלה הם הגדים, יعن' חיות האדם עובר ומפסיק בתוכם, שהוא הדם המתפשט בתחום העורקים של גוף האדם, והם המקשרים כל האיברים כלם ומעמידים אותם. והגורוע שבשלשתם הוא הבשר. והנה שרש נפשי, הוא מפתח הגדים הקטנים, המסתפשים בשבר האבר, אשר בשלשה בינוות, כל שרש מהס' רבו אען או לאו, סוף דבר לא רציתי לעשות רצונו בזו. ובשmeno את תשובה התחליל באבר לי קצת ענייני נפשי כמו שאכתחב עתה בע"ה, וחשב בזו אולי אתפתה לדבריו, בשמי מעלת נפשי, ואתרצה להוציא לי לדבי, ועכ"ז לא רציתי, ואו נתעכבנו יחד כל היום עד שקיעת החמת, ולא יכול לי. ואיל, דע כי אין עוד זמן אלא היום הזה בלבד, ואם לא תזה לדברי, אין עוד תקון אל הנזק הנ麝 לי ולכל העולם עיי גלוי הסודות האלו להם, שעדיין אין רשות מלעללה בדבר זהה. ואני בעונתי רציתי להיות חסיד שוטה, ואמרתי לו מה שיארע לכלם, יארע והנה סדר השרש של נפשי הוא זה: שמואל הנביא, ואחריו חזקיהו מלך יהודה, ואחריו ריב"ז ואחריו ר' עקיבא בן יוסף, ואחריו רב ייבא סבא דמשפטים, ואחריו אבי האמורא הנקרא נחמן, ואחריו אני חיים ויטאל. וזהו טעם למ"ש ריב"ז, כשהנפטר הכננו כסא לחזקתו מלך יהודה שבא.

אומר לי, הלא אתה גרמת כל זה שכינסנו כל אלו, ואני איש עניין, ואעפ' שנמדד לי נזק מענין זה, אני יכול לדוחותם. ובהמשך הימים רצית לשלוח את כלם מעליו, ולא רצוי לילך, והפכו בו דברים של גזומה, עד שאיל אתם רוצים לגורום לי נזק שאחזר לבחוי עברו בעבורכם, והם היו אנשים גדולים, והפכו מאד, ולא יכול לקחני בסתר ואיל, כבר ידעת כמה התרתי בך על הדבר הזה, וכמה נזק נמדד לך מזוה, שאמללא כך היתי מעלת אותך למעלה מגלגל ערבות. והנה עתה דע לך, כי נמדד לי נזק גדול מגלווי סודות אלו להם, כי איןם עדין (בלתי) מותוקנים לזה, ואני מוכרא להגיד לך כל אשר תשאל מני, כמו שאמרתי לך פעמים רבות, ובבעורך שומעים הם, ואני כדים עדין לשמעם, ויש לי נזק גדול מזוה. לכן שמע נא עצמי, ואל תהאל לי בפניהם דבר, והניחה לי ויפירדו כלם מעלי, ותשאר אתה לבדך, ולא אוטך למעלה מגלגל ערבות, ולא שמעתי ולא רציתי לשמעם בקהל, כאמור לו שלא היה נחשב לי עון בזו לדוחות כל תשובה האנשים הינם בעבור תועלתי, ואיל וכי אין אני יודע אם הוא עון או לאו, סוף דבר לא רציתי לעשות רצונו בזו. ובשmeno את תשובה התחליל באבר לי קצת ענייני נפשי כמו שאכתחב עתה בע"ה, וחשב בזו אולי אתפתה לדבריו, בשמי מעלת נפשי, ואתרצה להוציא לי לדבי, ועכ"ז לא רציתי, ואו נתעכבנו יחד כל היום עד שקיעת החמת, ולא יכול לי. ואיל, דע כי אין עוד זמן אלא היום הזה בלבד, ואם לא תזה לדברי, אין עוד תקון אל הנזק הנ麝 לי ולכל העולם עיי גלוי הסודות האלו להם, שעדיין אין רשות מלעללה בדבר זהה. ואני בעונתי רציתי להיות חסיד שוטה, ואמרתי לו מה שיארע לכלם, יארע לי, ואם הם לא ילמדו גם אני לא אלמוד, ולא יאמרו בשמי שבשביל תועלתי, לא חששתי אל תועלת כל הצדיקים האלו הנקנסים למלוד, ובפרט כי לא חשבתי ושערתי בעצמי מה הייתה בע"ה, ואחר שלשה ימים הוכת בmpegfa, יומם ערב שבת פרשת מטוות ומשעי, יומם ר"ח אב שנת

אפשר להיות נשמה א' מגולגלת בלבד, או א' מגולגלת עם א' חדשה, או שניהם מגולגולות בלבד, או שלשה מגולגים עם חדשה אחת, אבל יותר מזה אי אפשר לבא בגוף אדם אחד.

גם ידעת עניין עבר בחים, שהוא דומה קצת לגלגל, כמו שיתבادر במקומו בע"ה, וכן שנתבادر בעניין הגלגל, אך הוא בעניין העבר, כי אי אפשר שיתגלו בסוד העבר, רק שלושה נפשות הבאות לסייע את הנפש עצמה של האדם, אשר עמו הם ארבעה, ולא יותר מזו. ויש חילוק והפרש בין גלגול לעבר, כי הגלגל הוא, שהם מתגלגלים ובאים ביחיד מעות הלידה ממש, ואינם נפרדים כלל עד יום המיתה, וכולם נעשים נפש אחת ממש, וסובלים הצער וההיסטוריה של הגוף ההוא. אבל העבר נחלק לשני בחינות: האחד הוא, כאשר בא לצורך עצמו של המתעורר, כמו שיתבادر במקומו בע"ה. והשני הוא, כשהבא לצורך האדם. וכאשר הוא בא לצורך עצמו, אז איןו בא עד שייהי בן י"ג שנים ויום אחד, כי קודם זמנו זה אין מעשה האדם עולה בשם, שעדיין תקון לעצמו, ולכון איןו בא עד היהו האדם הזה בן י"ג שנים ויום אחד, ואנו נכנס ומתחש בגוף האדם הזה, כదמיון נפש האדם עצמה, וסובלת עמה היסטורייה וzechur של הגוף הזה, כמו נשלם האדם עצמה, וושבת בדרך זה שם, עד נשלם זמנו הקצוב לה, לתקון ולהשלים מה שהוא צריך, ואח"כ יוצאה משם, וחזרת למקום העליון. אבל כאשר בא לצורך האדם לסייעו ולזוכתו, אז הוא בא ג"כ אחר היותו בן י"ג שנים, אבל הוא בא בבחירה עצמו, ואני הוא כפוף לסבול צער האדם וגופו כלל, ואני מרגיש כלל בצד עצמו, אה"ל מוציא נפשו מה שפהו קין אלא בפעם הזאת. ודע, כי אין זה נקרא חדש ממש, אה"ל שכבר שיבר בא לעולם כולל נפשו עצמו, כמו שנזכר בע"ה דרש זה של נפשות חדשות וישנות בדריש אחר. ש) ודע שיו"ת מג' כי מן הימים אשר חטא קין, והטבחו נזוכות נפשו בתוך הקלייפות, עדין לא יצא נזוץ נפשי זו את, פסוק פעמים שלש עם גבר, כי שלשה נפשות מגולגים, יכולו להתגלגל עם גבר אחד, ולא יותר מזו, אבל אפשר להיות פחות מזו, כמו

ואע"פ שיש נפשות רבות בראש א', אל תהשוו כי סדרם האמתי הוא, סדר תולדתם והוitem בעולם, כי לפעמים הנשומות והשרשים שהם יותר מועלם וגדולים, הם בעמקי הקלייפות, זאנים יכולות לעלות עד זמן מרובה, ונשומות אחרות גרוועות במעלה מהם יכולו לבא בעולם קודם אחד ייחד, שלשה או ארבעה נשומות, אבל יותר מארבעה אי אפשר. ווז"ה, פוקר עון אבות על בניים על שלשים ועל רביעים.

ר) ואבאר עניין נפשי, וממנו תלמוד לשרשים אחרים. דע, כי הרוב מגיד משנה, חטא בשוגג, בעון גדה, והוצרך להתגלגל על החטא הזה. גם אדם אחד נקרא ר' שאל טרישטי, הוצרך להתגלגל בעון שפיכות דמים, כי ריצה למול תינוק אחד, ולא היה בקי, ומת מתחת ידו, והוא החטא הזה שוגג קרוב למועד. ואחריו ממש היה איש א' נקרא ר' יהושע סוריינו, והוצרך להתגלגל על עון אחד, שאכל הלב כנו"ל. והנה שלשה נפשות אלו הנזכרים הם ענפים של נפשי, ולכון באו מגולגולות עם נפשי ממש, ונמצא כי אני כלול מארבעה נפשות יחד מגולגים, כי כלם צריים למרק עון זה. ואע"פ שאין לא חטאתי בזה, עכ"ז להוותי מבחי' הגדים, צרייך אני לנ��ת העפוש שנעשה מחמת העונות הנזכרים, כדי שימוש החיות אל כל השרש. ונמצא כי שלשה נפשות הנזכרים הם ישנות ומוגולגים, אבל נזוץ נפשי עצמה, חדש היא, כי מן הימים אשר חטא קין, והטבחו נזוכות נפשו בתוך הקלייפות, עדין לא יצא נזוץ נפשי זו את, אלא בפעם הזאת. ודע, כי אין זה נקרא חדש ממש, אה"ל שכבר שיבר בא לעולם כולל נפשו עצמו, כמו שנזכר בע"ה דרש זה של נפשות חדשות וישנות בדריש אחר. ש) ודע שיו"ת מג' נפשות מגולגולות ואחד חדש, כי אפשר להיות, כנו"ל בפסוק על שלשים ועל רביעים. וזה סוד פסוק פעמים שלש עם גבר, כי שלשה נפשות מגולגים, יכולו להתגלגל עם גבר אחד, ולא יותר מזו, אבל אפשר להיות פחות מזו, כמו

הגחות ומראה מקומות

ר) לעיל דף קכ"ז ד"ה גם א"ל. ט) לעיל הקדמה ז.)

אצלות, כפי מה שהם באלה"ר עצמו בוגדים. וכל מי שהוא, מזו הבהיר השנית, מעלהו גודלה, כי יש יכולת בידיו לתקן בפעם א' שיבא בעולם, עד נפש דעתיות, אך לא יותר מזה, כי איןם נקרים נשימות חדשות למגרא. וכל הרשות של נפשי, הם מזו הבהיר השנית. וכבר ביארתי במקומות אחרים, כי גם בזו הבהיר הב', יש בה ב' בחיי, והם: אוֹר פנימי, ואור מקיף. וכל הרשות של נפש דעתיות של בחיי וזו השנית.

ודע, כי קין הוא בכתף של זרוע שמאל, בכל העולמות, בין באיריך, בין באבא, בין באימה, בין בו"א, בין בנוקביה, בין בעשיה ויצירה ובריאה. וכגンドו הוא האבל כתף זרוע ימגני. והנה בשלשה עולמות בי"ע, נקרים זרועות. אבל בעולם האצלות, איןם נקרים זרועות, אלא כנפים. והבל נקרא כנף ימין. וכן, כנף שמאל. ואני זו של הזרועות ושל הכנפים, יש בהם אוֹר פנימי ואור מקיף כנזכר.

והנה קין והבל של בחיי השנית, לא זכו ליקח, רק עד הכנפים של מלכות דעתיות, הנקראת נפש דעתיות. וכל הרשות האל, יכולים להשיג וליקח בפעם ראשונהшибואו בעולם עד שם. אבל ממש ולמעלה, אי אפשר להם להשיג, עד גלגול שני.

ודע, כי כל מי שהוא מבחי' זו השנית, יש להם יכולת להגיע בפעם א', עד נפשו דעתיות, ולבן נקרים מלאכים. ובכל מקום שתמצא מכוונה בחו' מלאך לאיזה צדיק, אינו אלא מושך זה. ולבן פנחס נאמר בו ותצפנו ברחב הזונה שלא הוצרכה להטמין את פינחס, לפי שהיא מלאך, כי הוא מושך זה. ולבן אליו הנביא היה מלאך. גם יהודה וחזקיה בני ר' חייא, נקרו מלאכים, כמו'ש ז' בתلمוד א) פליגי בה תרי אמראי בארעה, ולקבליהם תרי מלאכי ברקיעא וכו'. כי יהודה וחזקיה נקרו העולמות, מן נפש של עיטה, ועד נפש של

עקבא, ולפעמים יתרבו ב' אחד מהם, או שניים, או שלושתם. אבל יותר משלשתם א"א. אבל אם אוכה יותר, אז יתרו מתר משלשתם ר' עקיבא, ועם רב ייבא סבא. אמנם אבי יתבטל הארחת עבورو בתוכם, וכן כיוצא בזה, עד שלושת הראשונים שככלם, שהם: שמואל הנביא וחזקיהו וריב"ז. וכל השאר יתבטלו הארחת עבורים בתוכם.

אה"כ א"ל דרוש שרש נפשי יותר מבואר, ת) דע, כי קין והבל לקחו גם נפש האצלות של אה"ר. והענין הוא, כי נודע שכל העולמות קשורים זה בזה, ואחר שהאדם משלים לתakan חלק העשיה, יכול לעלות עד היצירה, וכן על דרך זה עד האצלות, כזכור בראש משפטים. אבל כל זה הוא, כאשר בא נשמה חדשה, מבואר במקום אחר. והנה נמצא, כי כל העולמות נשומות וזה כסא לזה. והנה יש בחינות קשורים זה בזה, וזה כסא לזה. והנה יש בחינות נשומות, שמעולם לא השיגו רק לתakan נפש דעשיה בלבד, ויש שוכן עד יצירה, ויש שוכן עד בריאות, יש שוכן עד אצלות. ומוציאים הם בכל הרשיטים שימצא שרש שוכנה לתakan עד אצלות, ואין זה נמצאו כמו בקין והבל, כי להיות נקרים נשמה חדשה בצד מה, מבואר אצלינו, לנכון זכו ליקח עד נפש דעתיות ולא יותר מזה. אבל שאר הרשיטים שהיו נשומות ישנות מבואר אצלינו, לא זכו אל אצלות, והלוואי אל הבריאות. ודע, כי גם בקין והבל יש ב' בחינות הנז', אחת היא בחינותם של נפשות קין והבל עצם בלבד, שהיא מן הבריאות ולמטה, כאשר הרשיטים הישנות. ויש בחו' שנייה עליונה, והיא אותו החלק של אה"ר עצמן, שהוירש לקין והבל כشنולוז, שלא ירדן קליפות בחטא אה"ר. ונעל"ר, שהוא נצוץ מנפש האב, שנตอน בנפש הבן להדריכו בוגדעת, והוא נצוץ' א' מן הכתירים, הנקרים חלקו (ג'י'א תלחו) של עולם, שנשחתיו באדם עצמוני. והנצוץ שהוירש לקין, גדול משל הבל, כי הוא הבכור ואחיו הגדלן.

ויש בבח' הוatta השנית, המשכת כל העולמות, מן נפש של עיטה, ועד נפש של

כליה. גם השערות, יש בהם גחלומים וארוכים ויש בה קצרים וקטנים. ודע, כי השערות הקטנים, הם נוצאות נשמות, המתים בקטנותם כשהם קטנים. ודע כי הנוצה היא גודלה במעלהה יותר מן הגומה, וכן הדם. וקנה הנוצה, גדול מן השערות, והשערות הארוכים, הם גדולים מן הקצרים. וכל נוצה, יש בה ק"ן נוצאות בכל מנין נוף. והחוון זהה של ק"ן נוצאות בכל נוצה, הוא ע"ש קין, שיש בו אוויות ק"ן. והוא יותר גדול מלייחו זיל, כי כל מי שהוא מבחי אצלות נקרא מלך, יוכל לעלות במעלה מלך בכונף המשמאלי שהוא שלו, אבל בכונף הימני שהוא של הכל, מתחלקת הנוצה באופן אחר ע"ש הכל, והוא שנחלקת כל נוצה מהם למטה, לחמשה חלקים, וכל חלק כולל מל"ב, וזהו הכל: ה' פעמים ל"ב, והם ג"כ מספר ק"ן נוצאות כמו בשל קין, אלא שהק"ן נוצעו של קין שככל נוצה, נחלקת כל נוצה בפני עצמה, ונקראת קון. אבל של הכל, נחלקים לחמשה חלקים, וכל חלק ללו"ב נוצאות, והוא ההפרש שביניהם בלבד. ואבואר עניין כונף המשמאלי, כי הנה כל הכתף כלו, וכל הכתף כלו, והוא כלות שיש קין, בה"י החיצונית כנו"ל. אבל השרש של האmittiy הפרטני, שהוא מן הבדיקה השנייה של קין (ה) הוא מבחינות הגידים, שיש באבר הכתף המשמאלי כנו"ל, שיש בארכע עלמות אבי"ע. ומלאך זה יש ג"כ אל השרש שלו, בחינתו בכונף המשמאלי, אשר במלכות אצלות, שיש שם ג"כ כונף, והוא בנוצה של מספר עז"ר, מן אלף נוצאות הגודלים, ויש בה ק"ן נוצאות נשמות, ואלו הק"ן נוצאות שבנוצה הזאת, הם הנשימות האמתיות שנקרוים שרש שלו בה"י הכתף, זולת בחינתו בגידים של הכתף עצמו כנו"ל.

והנה הגומה של נוצה זו, והוא אבי. והדם אשר בגומה זו, הוא רמי בר חמא. וקצתה הקנה התקוע שם, נחלק לשניים, לפי שפט הדם אשר בתוך הקנה, מפסיקו לשתי בחינות. משא"כ אחר זאת הקנה חזץ מן הגומה. וצד המשמאלי הוא, שמואל הנביא. וצד הימני, לא הגיד לי מורי שלושות. ושם ולמעלה יש קנה באמצע, ושתי שעורות בשני צדדיו. וכן עד"ז עד סוף הנוצה

מלכים, לפי שהיה משרש זה של בחיי השנית של קין.

גם ר' יהודה בר אלעאי היה משרש זה של קין השנית אמרו עליו שם בתلمוד, ב) כשהיתה רוחן פניו ידיו ורגליו, ומתקבל שבת, היה דומה למלאך ה' צבאות, והבן זה. ואמנם חנוך שלקח גם זוהר אליה דאה"ר, שהוא עד נשמה אצלות ג"כ, אלא שהוא מלך שלו, לנו כוון היה מלך יותר גדול מלייחו זיל, כי כל מי שהוא מבחי אצלות נקרא מלך, יוכל לעלות במעלה מלך זוכר זה.

ג) ונבר עניין כונף זה מה עניינו. דעת, כי קין הוא אבר הכתף המשמאלי של אדה"ר כנו"ל, ויש בו שלשה בה"י, שהם: בשר, גידים, ועצמות כנו"ל. ובבב"ע, בכל חמישה פרצופים שבכל עולם מהם, יש שרש אל קין בזרועו שמאלית שבכל אחת מהם, באבר הכתף. אמן אין שם בה"י כונף, אבל בעולם האצלות, יש שם בה"י כונף, זולת הבשר וגידים ועצמות אשר באבר הכתף אשר שם. ונמצא, כי זה השרש של בחיי השנית של קין, יש לה באצלות בה"י הכתף עצמו, שהוא הבשר ומה גידים והעצמות, וגם יש לה אחיזה בכונף היוצא משם, שהם הנוצאות היוצאות מAbr הכתף הנזכר אשר באצלות, כי ממש ולמטה לא יש בחינת כונף, רק כתף לבדו כנו"ל.

ואבואר עניין אבר ד) הכתף, כי עניין אבר הכתף עצמו, כבר ביארנו לעיל. דעת, כי כונף המשמאלי שהוא של קין, יש בה ג' אלפי נוצאות, מן מוחין דగדלות ויינקה ועבור, אלף גודלים, ואלף ביגונים, ואלף קטנים. ובכל נוצה מאלו, יש בה ק"ן ניצוצי נשמות. ובכל נוצה יש בה בחיי גומא אחת, שצומחת שם הנוצה, ויש בה בחיי דם הנבלע תוך הנוצה, והנוצה עצמה בראשיתה במקום שהיא תקועה, יש בה קצת קנה בלתי שעורת יוצאים מצידיה ויש בה יותר למעלתה קצת קנה, שאינה תקועה, וגם שם אין שערות. ושם ולמעלה יש קנה באמצע, ושתי שעורות בשני צדדיו. וכן עד"ז עד סוף הנוצה

הגותות ומראה מקומות

ד) צ"ל הכתף (רפוי).

ה) לעיל הקדמה ז. הקדמה י"ב.

ב) שבת כה:

ג) לעיל הקדמה ל"ה.

אדם אחד ועקבא בן יוסף שמו וכו'. והענין הוא, כי אין יכולת بما שהוא מושרש הבלתי להשיג, רק עד כתרי אותיות שם התגנין, אך שרש קין של בתי' השנית הנז'ל, יש בו יכולת להשיג עד הטעםם, או יותר גם כן. האמן מרע"ה השיג הכל ע"י מעשי העצומים. ח)

(ט) גם יש סבה אחרת, למי שהוא מושרש קין, שהוא מן האימה, למי שהוא מצד אבא מהחו"ג של אבא, והענין הוא, כי ביה"ד דאימא המתלבשים בז"א, הנה עד החזה של ז"א, אין שם רק בסוי ולובוש אחד בלבד, ותואר היוצא שם הוא רב וגודול, והגשמה היוצאת שם אורה גודול ומגולה, אבל הנשמה הבאה מצד אבא, אורה מועט, לפי שאבא הוא מכוסה בשני כסויים עד החזה דו"א, אחד שלו, ושל אמא. וכן מן החזה ולמטה, אימה מגולת לגמרי, ואבא מכוסה בכיסוי אחד, וכך הנשומות שהם מן החסדים המגולמים, או מן הגבירות המגולמות, הם יותר מועלים מן הנשומות של מקום המכוסה, אעפ' שהם גבויים בבח"י מקום. וו"ש בוגרמא י) עולם הפוך ראיית עליונות למטה ותחתוניות למעלה וכו'.

גם ע"ש טעם שני, והוא, כי אבא אינו מאיר כלל, רק ע"י החוזן של אמא, שעוברים דרך שם, וכך הם גדולים מהם. גם טענה אחרת, כי הגבירות הם היוצאות תחילה דרך היסוד כנ"ל, וכך היה קין בכור, בסוד אשת חיל עטרת בעלה. וכך, כי לעתיד לבא, כל שרש קין יהיה כהנים. ורש הבעל שהוא כהנים עד עתה, יהיו לוים. באופן, כי מה שהיא עד עתה בחינת לוים, היו מצד הגבירות, דוגמת קרת שהיא מושרש קין, כלם יקחו או הכהנה, שהיא חלק בכוורתם. וו"ס פסוק והכהנים והלוים בני צדוק, כי לא תמצא עניין זה רק ביחסו קל, כי לפי שהיא הוא מושרש וה של קין, וכך נבא נבואה אלו של לעתיד לבא, שאוטם שהיו לוים עד עתה, יהיו או כהנים בני צדוק. ורש הבעל שהוא כהנים, אז יהיו לוים.

מלך יהודה, ואח"כ ממש ואילך בחלק הקנה ומתפשט בין השערות, וכל בחיי מהם של הקנה עצמו, הם מעמידים השערות. ונמצא שבכל שתי השערות ימגini ושמאל, יש בינויהם מעמיד אחד. ואני הצער חיים, הוא מן שער א' שמאללי שבנווצה זו, והמעמיד שלו, ר' עקיבא בן יוסף. ויהודה וחזקיה בני ר' חייא, אינם מזו הנוצה של שלי שמספרה עוזר, אבל הם מנוצה אחרת, והוא יותר גודלה מזו הנוצה של עוזר. ונצח נפשachi כי ר' משה ויטאל יצ'ו, הוא מזו הנוצה של יהודה וחזקיה הנז'ו. ור' יהודה בר אלעאי ז"ל, הוא מן נוצה אחרת, קטנה מזו הנוצה של עוזר, וכך היה תלמידו של ר' עקיבא. ונצח נפש הרשב"א ז"ל, ונצח הר"י קארו ז"ל בעל ספר בית יוסף, הוא מזו הנוצה של ר' יהודה בר אלעאי.

ודע, ו) כי יש לקין על הבעל יתרון גדול מאד, והוא, כי כבר הודיעתי, כי הגבירות של עתיק יומין אשר בתוך א"א, אשר מהם יצאה אימה עילאה, הנה הם מתגלים ומנו וב קודם החסדים, ועוד כי הגבירות הם תמיד מגולמים, וכך מי שהוא מזו הבהיר הבב' של שרש קין, יכול לעלות מדרגתם למדרגה, ומגבורת לגבורה עד גבורה דעתיק יומין, וכי נתק משם. משא"כ בח"י הבעל, כי הוא מן החסדים הסתוימים תמייד, ואינו להם כ"כ גלי. וזה הטעם מ"ש חז"ל ב"מ פרשת תחת א) א"ר חוניא וכל יקר ראתה עיניו, וזה ר' עקיבא וחבריו, שדברים שלא נגלו למרע"ה נגלו לר' עקיבא. וגם זה מ"ש באותיות של ר' עקיבא, וגם במסכת שבת בפרק ר' עקיבא ז) שהיה אומר מרע"ה להש"ית, יש לנו אדם כזה, ואתה נותן התורה על ידי, לפי שהיא יכול ר' עקיבא להשיג יותר מmeno לטעם הנז'ל. וו"ש רז"ל במסכת שבת שם, שבשעה שעלה משה למרום, מצאו להקב"ה שהיא קשור כתמים לאוותיות, אבל מי מעכבר על ידה, אבל יש לי

הגבות וגוראה מקומות

ח) שער מאמרי רז"ל מסכת שבת דף י"ב ט"א ד"ה נחזר עתה לר"ע.

(ט) לעיל הקדמה ל"ה.

י) פשחים ג. ב"ב י"ג:

ו) לעיל הקדמה ל"ה דף ק"ב ט"ב ד"ה ונבאר יתרון כתוב כל עניין זה.

א) פרשה י"ט ד' ושם כתוב רב הונא.

ז) שבת פט. מנוחות כת:

אני היה אבוד בינויהם מכמה זמן, ושח"ז כבר היה במדרגות כמותם. ואח"כ להיות נצוץ نفسית ממקום גבוח, ובפרט שהיתה מושרו של הרב מגיד משנה עצמו, ואדרבה הקדושה של נפשי על הקליפות, וכפתי אותם, ואדרבה חזקי ואתו וסיעתו. בסוד פסוק עת אשר שלט האדם באדם לרע לו, נוצר בסבא דמשפטים, ואנו נשארתי תמיד בסוד צלם על ראשו של הרב מגיד משנה, ואע"פ שאינו מדרגתינו ואנו התחלתי לצאת מעמקי הקליפות.

ודע, כי כל הנשמות הנתונות בעמקי הקליפות, אי אפשר להם לצאת מהם ולהתגלה תכף ולבא בעולם, אבל ציריך שיבא תקופה שלשה פעמים, בסוד צלם או רקייף על שלשה אנשים שהיוו מושרו, ואח"כ יבא הוא לבדו בעולם בסוד נשמה פנימיות ממש, ואו תקרה פעם א', כי תקופה באה דרך כללות עם נצאות אחרים, ומשם ואילך נקרא גלגולם, והנה אני נצוץ نفسייתו באתי בבחיה הנשמה הפנימית ממש, ואח"כ פעם שניית היותי צלם על ראש ר' שאל, ואח"כ פעם שלישיית בר' יהושע הנז"ל, ועתה בפעם הזאת באתי בבחיה הנשמה הפנימית ממש, וזה הפעם הראשונה שבאת לשלומם. ועתה נתגלו עמי השלשה האנשיים הנזכרים, ובאים עמי ונתחברו עמי לטעם הנז"ל מ) לתקון את עצם. ולפי שזאת הפעם הראשונה שיצאת מעימי הקליפות, לכן יש לי העצבות והדאגה שיש לי תמיד בעצמי. וא"ל, טורח גדול להכני את יצרי, וזאת היא סבתן העונות זולתי, לפי שאין עדרין בין הקליפות, וצריך טורח גדול לצאת מתוכם, ולולו. זה כמעט בכלות גדול היותי יכול להיות חסיד גדול כפי גודל נשמתי, רק מפני היו זו פעם א' שיצאתי מבין הקליפות. וענין זה אירע לדוד המלך ע"ה, כמובן אצלי במקומות אחר.

גם יש בזה טעם אחר, והוא, כי מי שהוא מושרש קין, הנה הטוב שבו הוא גדול מאד, אלא שהוא מעורב בקליפות רבות מזוהמות

כ) ודע, כי אם ימצאו בדור אחד שתי נשמות מושרש אחד בשני אחים, או בשני חבאים, יהיו שונים ומקטרגים זה לזה בטבעם, כי זה רוץ לאחיו ולינק יותר מזה, ומונאים זה בזה בטבעם ברתי דעתה. ואמנם אם יהיה להם השגת ידיעה שם מן שרש אחד, או וראי שלא יהיו מקטרגים זה לזה. גם דע, כי אין זה אלא בהיותם בחיים, אבל הנשמות של הצדיקים הנפטרים, הם חפצים ממד להשלים את הנפשות ואת הנשמות הבאים מושרש שלהם שהם עודם בחיים, כי אז כבר אין להם מעשה, כדי שייהיה להם קנהה לומר שרצוים להשיג זה יותר מזה, כי אין מעשה ודעת בשאול אשר אתה הולך שמה, ואדרבה יש להם תועלת גדול במעשים של החיים.

ל) ועתה אבאר עניין השרש של נפשי, המת ציריך שתדרע, כי אין לך אדם שאין לו או רקייף, דוגמת הצלם שעל ראש ו"א. והנה כשיצאו נרב ואביהו בעולם, שאו הייתה ראשית תקון שרש הזה של קין, הנה שם באו כלולים בלבד כל הנשמות של זה השרש, כוללים בצלם שלהם בבחיה" רקייף עליהם. אבל עדין או לא בטחרו, רק בחיה נצאות נרב ואביהו בלבד, וכל שאר הנשמות של זה השרש שהיו או כוללים בצלם או רקייף שלהם, היו כלם מעורבות כל אחד ואחד בתוך קליפה. ואח"כ כשיצאה נשמה ראש הזה, היו באות כלולים בצלם בסוד או רקייף שלם, אבל כלם נתנות עדין כל אחרת של זה השרש ובאת לעולם, או אותה הנשמה לבודה נטהרה ונתגלה, וכל שאר נשמות הראשה השרה נטהרה ונתגלה, וכל שאר נשמות רקייף שלם, וכלם נתנות עדין כל אחת ואחת בקליפה. וכן היה הדבר נמשך, עד ביאת הרב מגיד משנה בעולם. והנה הוא נתעסך בחכמת הפילוסופיה, שהיא בימי הבודרשי המכונה ר' ידועה הפניני ז"ל נודע, ונזכר בש"ה הרשב"א ז"ל, והר"ב המגיד משנה נתה אחריה, ולא היה מאמין בחכמת הקבלה, ולכן רצוי החזוניות להטעתו מחמת עזון זה, והוציאו את נצוץ נפשי מעימי הקליפות, עם כמה חזונים אחרים, כדי להטעתו ע"י, כי הם חשבו שכבר

הגהות ומראה מקומות

אבאר. מ) להלן דף ק"ס ד"ה וכן נshan.

כ) לעיל הקדמה כ'.

ל) לעיל הקדמה כ"ז להלן דף ק"ס ד"ה ועתה

ואלו בלבד נשתיירו באדרה"ר אחר החטא, ונקראים מאה אשר נתמעט, וכל התשע מאות ספריות, נפלו אל הקליפות. וגם באלו המאה כתרים, היה פגם, ונקרוא שביהם, אותם הט"ס ספריות ראשונות שבע, ונקרוא זיהרא עלילאה, ונשארו הי"ס שככל כתר מהם באור הנפש שלהם, שהם המלכות התחthonה שככל כתר מהם. ס) והרי ג' בחי, בנשותות שהיינו כלולות באדרה"ר קודם שחטא, בעשרה פרצופים שיש מז"א דבריה, עד סוף נוקבא דעשיה, האחת היא, בחי האורות הנקראים: יחידה, חייה, נשמה, רוח, שבמאה הכתרים הם, ואלו נסתלקו מהם כשהחטא, ועלו למעלה, ונקראים זיהרא עילאה דתנור. השניות גרוועה מנוגה שנשארה באדרה"ר אחר שחטא, ולא נסתלקו, גם לא ירדו אל הקליפות, והיא בחי האור הנקרוא נפש שבמאה הכתרים, שככל ספריה מי"ס שככל פרצוף, מעשר הפרצופים הנזוכרים. הבchi הג'

גרועה מכלם, והם כל הנשותות, שהם כל אורות ט' בחי התחTHONות, שככל ספריה מעשר ספריות, שככל פרצוף מעשר פרצופים הנזוכרים, ואלו ירדו לעמקי הקליפות, ובכל יום עולים מעט ונתקנים.

והגה זיהרא עילאה, נתחלקה לב' מיני זיהרא אלו: האחד בעולם האצילות, והם: יחידה, חייה, נשמה, רוח שבאצלות. הבchi השניות, זיהרא דשלשה עולמות בי"ע, והם: יחידה, חייה, נשמה, ורות, אשר במאה הכתרים, שיש בעשרה פרצופים שיש מז"א דבריה, עד סוף נוקבא דעשיה, ואלו נסתלקו לגמרי מארם. עד יש זיהרא שניית גרוועה, וגם היא נחלקת לשתיים: האחת היא נפש שבאצלות. הב', הנפש שיש במאה הכתרים

ורעות, והרע הוא מרובה על הטוב. והסבה היא, לפי שהיא משרש הגבירות, שבhem נאותים הרינים והקליפות. ואיל' מורי זלה"ה, כי כמו שאני היחי בבחי צלם שלשה פעמיים כנו"ל, ועתה היא פעם א' שבאתי בבחי נשמה פנימית ממש מגולגת, כן הנזוץ שהוא מתחילה עתה להתקין כי, בסוד צלם על ראשי ע"ד הנז"ל, הוא יובל הנזכר בפרש בראשית, ממש"ה והשם אחוי יוביל וכו', כי גם הוא משרש קין. וכל ההכאות והפצעים שיש לי תמיד בידי, ע"י הכאות בסמכנים וכלי ברול הוא, מני לפוי שאני מתן אותו כראוי, ויש בו עדין קליפות, וכבר ביארתי קצת עניין זה של יובל בדורשים ראשונים וע"ש.

גם א"ל מורי ז"ל, כי עתה ביום הזה הנזכר, יום בכ"ח לתרמו שנת השל"ב, כי כבר אני מתוקן עתה בבחי הנפש של עשייה, עד בחי זרוע השמאלי של נוקבא דעשיה בלבד. גם א"ל מורי ז"ל, שייהיו לי בניים מן השרש שלי, ואיל' שייהיו לי שתי נשים אחותות, ומכאן עד שנה זו, או עד שנה וחצי, אכח אשה אחת ושמה אוריה בואינה, ואח"כ אכח אשה אחרת ושמה, והיא בת זוגתי. והנה בפסח שעבר א"ל, שלא יצאת בת זוגתי בעולם, ואפשר שיצאה עתה בסוד עברו ואני יודע. (*)

ב) כלל העולה מכל הנז"ל, כי אדרה"ר לא כללכו בו הנשותות של או"א דבריה, אלא מז"ן ולמטה. והנה הם עשר פרצופים: זו"ן דבריה, וא"א זו"ן דיצירה, וא"א זו"ן דעתיה. והנה כל פרצוף мало העשר כליל מי"ס, ועשר מעשר, הרי הם עשרה פרצופים, והם אלף ספריות, הרי כל פרצוף מאה ספריות, ועשר שבהם הם בחי כתרים. נמצא כי בעשר הפרצופים, יש ק' כתרים

הגהה

כמה פעמים, ואotta השנה שמת בה הרב הגדויל זלה"ה, נולדהامي גמי"לה הנז' מב"ת.

(*) א"ש: כך שמעתי מפי אבא מארי זלה"ה, כי אמי הרבנית גמי"לה מב"ת, הייתה בת זוגו האמיתית, וכן היה הוא אומר לה בפני

הגהות ומראה מקומות

ד"ה סוד זיהרא עילאה. תע"ס שיעור ח' בסופו. שייעור ט"ז מן אותן קט"ז. ס) בסוד ערך ההפוך שבין כלים לאורות וכשאין כלים רק כתר אין באורות רק נפש.

ג) לעילקדמה כ"ט והקדמה ל"א. שער הפסוקים בראשית. דרוש ג'. שער מאמרי רשב"י זיע"א פרשת קדושים. ספר הלקוטים בראשית בפסוק ויהי הנזך

ואביהוֹא הם משתי גבורות נצח והוד מן הכתירים שביהם, אלא שהם בבחיה' נפש שביהם בלבד. וגם שאינה אלא מן אזה'ם שביהם. ואליהו ז"ל מן אור הפנימי שביהם. וכל שרש נפש ר' עקיבא, הוא מגבורה ההור, מבחן הכתיר שביה', בבחיה' נפש שבת. ונמצא, שהיא נפש של הרות, כי ההורד נקרא רוח, שהוא אחד מן השש קցות. ואני יודע, אם שרש ר' עקיבא היא מאור פנימי או אור מקיף. גם דעת, כי שרשו היא מן עקב זה ההורד, שהיא המלכות של חמשה גבורות שבදעת.

פעם אחת שאלתי למורי ז"ל, איך היה אומר לי שنفسו הייתה כ"כ מעולה בנז"ל, והרי הקטן שבדורות הראשוניים, היה צדיק וחסיד, שאין אני מגיע לעקבו. ואמר לי, דע לך, כי אין גודלה הנפש תלויה כפי מעשה האדם, רק כפי הזמן והדרור ההור. כי מעשה קטן מאד בדור הזה שkol בכמה מצות גדולות שבדורות אחרים כי בדורות אלו הקילפה גברת מאד לאין קץ, מש"כ בדורות ראשוניים. ואלו היו התיי בדורות הראשוניים, היו מעשי וಹמת נפלאים מכמה צדיקים הראשוניים. ושהז"ל על נח תמים היה בדורותינו, ואלו היה בדורות צדיקים היה יותר צדיק, ולכן שלא יצא טער על זה כלל, כי בליך ספק יש לנוishi מעלה גדולה על כמה צדיקים הריאשוניים מזמן תנאים ואמוראים.

פעם אחרת אמרתי לו, כי אין אני פתוי להאמין בעצמי, שלא מצאת בכל הדור הזות ראוי ללמידה חכמה זו אלא אני בלבד, וכי אין אני מכיר את עצמי ואת מעשי, כי יש גדולים וצדיקים ובכלי מעשה יותר ממוני בדור הזות, ומה לי אם תשחתי, ואני יודע כי שאני ראוי. והנה מהר"י קארו ז"ל. והרבב"ז ז"ל רבך. ומורי והנה מהר"י אלשיך. והה"ר אברהם הלוי. והר"ג חר"ם אלשיך. והוא אמר לי, וכי מה קרוב היה לך עמי מועלם, ומה הנאה יש לי ממנה, ואדרבא אתה צער וקטן שככלם, ולא היה לי לקרוב, אלא לאלו, שהם גדולי הדור, והיה לי

שבעשרה הפרצופים של ב"ע כבוז"ל. ואלו נשאו באדה"ר, וחלק מהם נשאו לו. וחלק מהם, הורישו לקין והבל כשנולדו. עוד יש מדרגה שלישית, והם אותם תשע מאות ספריות, שיש בעשר הפרצופים הנז"ל, זולת מאה הכתירים שלהם, ואלו נשרו, ונחלבו בקליפות.

(ס) גם אמר לי, כי בחטא של קין, נפומו נפשו ורוחו ונשמו, ונתרבו בקליפות. ווש"ל, כי קין רובי רע, אך הבל לא פגם רוק נפשו ורוחו. ווש"ל, כי הבל רובי טוב. והנה נפשו נפרדה הטוב שבת, ונתנה בקינן, וממנו ואילך, ונתקנה בו. וחלק הרע, נתנה במצרים, וגם בה היה קצת נצוצות טובות שלא נבררו עדין, וחלק הרוח הרע אשר גם הוא היה בו קצת ערובה טוב, لكنו קrho בסוד עברו, כשחלק עם משה. ורוח הטוב, נתגלגל בשמואל הנביא, ושם נתקן. ואחר שנרגג המצרי, ללח יתרו הנפש הרע שבו שכבר נתקנה ע"י מה שנרגג, וע"י כך נתגידי. ואח"כ ללח נשות קין מבחיה הטוב. ונשمت הרע המעורבת בקצת טוב, נתנה בעמלק בן אליפז, והנה יותר תקין שמואל חלק הרות, ממה שתקן יתרו חלק הנשמה, וכבר הודעתך כמה גלגולים אחרים שנרגלו פעמים אחרות קודם זה ואחר זו.

(ע) כפי הנז"ל, כי בחיה' שרש קין הוא בזרוע שמאליו ממש, אלא שאח"כ מעניין סימן השערות שיש לו, נראה שהיא בכתף שמאליו. עוד כתבתתי, כי התחיל בזרוע, וסימן בכתף. ובפרט נראה בפירוש שהוא בכתף המחבר הזרוע עם הגוף. והנה כתבתתי כי כל זרוע מחובר עם שלשה קשרים ופרקין, ומשתתי פרקיין השלישים שבשתי הזרעות דא"א, והם העליונים המתחוברים בשתי כתפות דאריך, מהם נעשה דעת של ז"א כולל מהו"ג, וכן ע"כ בדעתה זה נששו קין והבל בני אדם, וצ"ע. פ)

ודע, כי קין הוא מן שלשה גבורות תנ"ה, פחות שליש עליון שבגבורת הת"ת, להיותה מכוסית בעטרת היסוד דאימא כבוזע. ונגדב

הגבות ומראה מקומות

זאבאר עטה.

(ט) עץ חיים חלק ב' שער הגסירה.

(ע) לעיל ריש הקדמה כ"ט.

(ע) לעיל הקדמה ל"א ודר' קמ"ה טור א' ד"ת פרק ר.

אבר א' מן רמ"ח אברים, הכוללים כל קומת אדה"ר. ואבר הזה הוא בח"י חמש גברות של הדעת, והם בח"י פנימיות האבר הזה. ויען כי בחטא אדה"ר ירדו אל הכתף השמאלי, שכן כי הכתף כלו הוא בח"י חיצוניות שרש קין, כי הוא שרש א' גדול, מתר"ג שרשים גדולים, הכוללים כל קומת אדה"ר, ושרש הזה של קין נחלק לתרי"ג נוצזים נושמות גדולים. ואמנם שרש הגדול הזה מתחלק לשבעים שרשים קטנים, אשר כל שרש מהם אינו פחות מתר"ג נוצזות קטנות של נשות, וככלות כל ע' השרשים הקטנים האלו, הם ס' רבוא נוצזות קטנות נשמות. והנה כל כלות קין נקרא שרש א' גדול, והוא פרצוף א' גדול הנקרא קין, ונחלק לע' שרשים קטנים, והם ע' פרצופים קטנים. ופרצוף א' מאלו הע' פרצופים קטנים, הוא פרק עקב השמאלי של פרצוף הגדול הנקרא קין. וזה הפרצוף הקטן שהוא עקב שמالي של קין, הוא הנקרא שרש נפשי באמת. וככלנו קרוביים זה לזו, ובפרצוף זה, יש יותר מתר"ג נוצזים קטנים, וכולם תלמידי חכמים, זולת ענפים אחרים שהם בעלי בתים. באופן, כי שרש נפשי, הוא עקב השמאלי, של אבר כתף השמאלי של אדה"ר. וזה בח"י החיצוניות של שרש נפשי.

אך בחינת הפנימיות של שרש נפשי, היא המלכות שבגבורה, הנקרה הור שבדעת, וזה המלכות היא בח"י לאה, שמקומה האחורי הדעת, אלא שהיא עדין בפניים, בח"י זכר של כל כלות קין. ונפש ר' עקיבא, היא עקב השמאלי, של פרצוף של כל כלות קין, בעקב ההוד של המלכות הכתיר של הדעת, מבח"י הגברות דגדלות הקטן הנזכר, באופן שהיא מלכות של לאה הגן. אך נפשי אני חיים, היא הארה היוצאת מז' המלכות של לאה, ונמשכת להארה אל המלכות של לאה החיצונה, שבאותרי הדעת שהיא נקבה גמורה. ועדין יש לדעת, כי כל זה הוא מבח"י הכתיר של ההוד, בח"י מלכות של הכתיר הנזכר, כי כל קין אינו אלא מבח"י הכתירים, הנקרא חלתו של עולם כבודו. ואם תJKLMך יותר, חמוץ כי

בזה כבוד גדול, זה יורת כי לא בחרתי בר על חنم, אלא לגודל מעלהך על כלם. והנה אל תהשוב בלבד, כי מעלה בני אדם היא כפי דעת הבריות, ואלו ידעת כמה מומין נסתרים יש בבני אדם, היהת חמייה, אלא שאיני רוצה לגלות סתרי בני אדם, והו יודע, כי כבר בחנתי ושקלתי כלם בכפ' מאזנים, ולא מצאת כי זר ונקי וראוי כמוני, ודי לך בזה, כי אין לי רשות לדבר בפירוש כל הדברים יע"ז נאמר כי האדם יראה לעינים וה' יראה ללבב, ולכון חזק ויאחז לבכך, ושם בחלק נפשך ובעלתה, ודי בזה.

גם ספרה לי מרת רחל מב"ת אשת הר"י אבידין יצ"ז, כי כשהיה מורי הר"ם אלשיך זיל לומד בבית המדרש שבחצר שלה, ראתה יושב ועצב, ותשאלתו על מה אתה נעצב, ויאמר לה וכי לא אצטער על ר' חיים וייטאל שהוא תלמידי, ועתה אינו רוצה למדני כתלמיד בגעוני חכמה זאת, ויתאמר לו וכי הוא גדול ממד בחכמה זאת, וספר לה איך בח"י מורי האשכני זיל, הילך יום אחד לפניו, ויבך ויתהנן לו שלימדרהו בחכמה הזאת הוא עצמו, שלא על יدي, וישיבתו, כי הוא לא בא בעה"ז אלא למדני לי לבדי, כי אי אפשר שתתגלה חכמה זו, כי אם על ידי. ולא עוד, אלא כי לולי שאחוז"ל כי בכל אדם מתקנא חוץ מבנו ותלמידו, הייתה אני מתקנא בו לרוב מעלה נשמו, ולמה שעתידי להציג דבר שאין לו שעור. גם בנו הר"ח אלשיך ספר לי כי ממש אכיו מורי הר"ם אלשיך זיל, גם מורי האשכני זיל, ספר לוי בדברים כיוצא באלו, שעברו בין ה"ר שלמה סאגיס זיל, שהיא מתקנא בי, ולא היה רוצה למדוד חכמה זו עמי, אלא עמו, ולא רצתה מורי זלה"ה למדנו, ואיל אם רצונך למדוד, תלמוד עם ה"ר חיים, ואם איןך רוצה למדוד עמו, לא תלמוד כל ימיך חכמה זו.

אמר לי מורי זיל, שאליך לדור בעה"ק ירושלם טוב"ב, כי שם מקום דירתי האמיתית, ושם עיקר השגתי וכל טובתי.
צ) כלות קצר עניין שרש נפשי, קין הוא

עצמי רץ באוויר, גובה עשרים קומה מעל גבי, הקרקע, עד שהגעתי למדינה בעת צאת הכוכבים, והניחוני שם, וחלמתי לישן ברייא עד אור הבקלה, ורציתי לקום, והוא איברי נחלשים אחד לאחד, והרגישי בי, והוליכנו עד פתח מורי זיל' לאט לאט, ובגעי שם, לא נותרה בי נשמה כלל בעניין יונה, והשכיבני מורי זיל' על מטהו, וסגר בלבד, והוא הולך בבית וחזר על המטה, וגיהר עלי בה, וכשה עשה עד חצי היום שהייתי מות לגמרי, ובחצי היום ראיתי בעצמי, כי חורה נשתיibi ממעט מעט, עד שפתחתי עיני, וקמתי, וברכתם ברכת מהיה המתים, וכל זה אמת ויציב בלי שום ספק.

אמר שמואל: עוד אכתוב לקוטים אחרים. הנלע"ד בלי ספק, כי נודע שאצילות נמשך עד סוף העשייה, ומחלבש תוך בריאות, שגם היא מתחפשות שם, והבראה מחלבשת ביצירה, שנם היא מחלבשת עד שם. ונמצא, כי בעשייה מחלבשים ארבעה עולמות אב"יע, זה בתור זה, וביצירה שלשה בלבד, והם אב"ג, ובבראה שניים, ובביצה לבן ואב"ב. והאצילות איןו אלא זאת.

ותנה בחיי קין והבל, הם כוללים כל בחיי אצילות שיש, מתחילה נפש אצילות, עד סוף האצילות אשר עד סוף העשייה. וזה מה שההורשים אדים אביהם, אבל הם עצםם, הם כל בחיי ב"ע, המלבושים את כל חלקו נפש האצילות הנזכר, המתחפשים עד סוף העשייה, והם הנפש של הכתירים שבב"ע, ר"ל מלכות שבכתרים. ועוד יש בחיי יותר עלינונות מאלו, שהם ט"ס עליונות שככל כתר מהם, והם נקרים: זיהרא דיתיחה וחיה ונשמה ורות. וכל שאר בחיי זולת הכתירים, הם שאר כל הנשמות, שהם למטה מבחי ירושת אדם לקין והבל הנזכר.

וזהו הסדר הקוצר שצוני מורי זיל', בעניין התשגה כפי הצורך לנשמה, וראשונה שתאנטווג תמיד בו ההנגגה, להזהר בקצתה האחרון, מז העס וההקפודה, והעצבון, והגאות, והרכילות, והיליצנות, ולשון הרע, ושיחת בטלה, וקרוי, ונדה, וחלב, והלבנת פנים, ושותפה, והרגמת שום דבר.

ראש נפשי, היה במלכות של ההוד של הכהן, של כללות עיטרא דגבורה, שהיא פנימית, ומחלבש תוך חיזוניותה, שהיא מלכות של ההוד של הכהן, דכל פרצוף הגודול, הנקרה אבר כתף שמאלית של אדה"ר. ופרטיות נפשי, היא הארץ היוצאת מן המלכות של המלכות של הוד שבכתר עיטרא דגבורות, ומארה במלכות של המלכות שבכוד של הכהן של לאה החיזונה, אשת יעקב הנקרה זיל'.

בתומו שנה השל"א, אמרתי למורי זיל' אה, שילמדני יהוד א', כדי להשיג השגה, ואמר לי לא תוכל עדין, והפצרתי בו, ויתן לי יהוד קצר, ובחצי הלילה קמתי וייחדרתי, וארגיש זועע בגופי, וראשי כבידה עלי, והתחליל דעתית להשתות, ונעקם פי לצד אחד, וחדרתי מליחד עוד. ובבקר א"ל מורי זיל', הלא אמרתי לך, כי יקרך כבן זומא שנפגע ולולי שאתה ר' עקיבא לא היה לך רפואה, או נגע על שפתך בכוונה ידועה לו, שלשה ימים בכל בקר, ונחרפהsti. ובערב ר'ח אלול אמר לי, כבר אתה ראוי, ושלחני למערת אבי כנו"ל.

בשנת השל"ב, יצאנו אל השדה, ועברנו על קבר גוי אחד קדמון יותר אלף שנים, וואה נפשי על ציונו, ובקש להזכיר ולהזכירני, והיו מלאכים רבים, ונשומות צדיקים שלא ישועו, מימיini ומשמאלי, ולא יכול לי, וצוני מורי זיל', שבחזרתי לא אחזר בדרך הזה עוד, ואה"כ החל עמי נפש הגוי רחוקה ממי, ושם בשדה נתקעשתי עם הרב יהודה משען, ותחל נפש הגוי להתחבר בפי, ותחטאני עוד, ולא רציתי לשמעו דרשת מורי זיל', ותחילה לבכות ויאמר, הנה כל הנשמות הצדיקים והמלאכים הלוכו להם, ע"י הкусם, ולפיקך שלט בו הנפש ההיא, ומה עשה, והלא שיווקהו יינחוovo חי, כי יוכל לרפאתו, אבל ירא אני פן ימיתוovo, ולא יתקים כל מה שאני חושב שיתוקן העולם על ידו כבודע לי, ואני יכול להגיד כי לא ניתן רשות להגיד, וכי לרייך יגעתי, ונחרב העולם, ולא אכל כל הלילה מרוב צערו ודאגתו, וחלמתי וחזרתי בדרך ההוא לבדי, וכשהגעתי על קברו, רוח נשאתי מכם, וראיתי

קצור עניין שרש נפשי: קין הוא אבר כתף השמאלי כלו, והוא שרש אחד ואבר אחד, מתריג'ג שרשים שבאדחה"ר. ונחלהן לע' שרשים קטנים, והשרש של נפשי, היא בשרש אחד מאלו הע', ואני יודע אם הוא היותר גדול שביהם, או נגד עני תמייד. תמיד אחשוב להדק בנפש מורי זיל. קודם כל طفلת, אתחבק בר' עקיבא זיל, בהזוכרי שלו י' פעמים רצופים, طفلת לדוד הטה מיני ספיקות: האחד הוא, שרש נפשי היא האחרון שבשביעים, והיא העקב של כלות כל העולם הבהיר, ועל חרבן בית המקדש, וכלות ישראל, ולכבות על העוגות. התמדת היחודים, ובפרט ליל החול אחר החזות. יהוד של יידיין ווילן, ויהוד של פסוק חדשם לבקרים. וליל ר'ח אחר החזות לילה יהוד של שם שדי', וליל שבת קודם החזות אחר הסעודה ב' יהודים הנזיל בלילה החול, יהוד של עשר הווי'ת שבเดעת.

כל הדברים כי נפשי היא מן בח' הגדלות שהוא הנשמה דמצד אימה, מן הגבורות שבת, בספירת הדעת זוז'א, בהוד שבדעת שבמלכות שבכתה הדעת, וזה בכל פרצוף מן ה' פרצופים, וזה בכל עולם מדר' עלמות אב'ע. ואדם עצמו, הוא מבחי' קין ולמעלה, והוא מג' ראשונות כח'ב, שככל מלכות שככל הכתרים שביב' ז'א. ומה שהוריש אדם לקין הוא, כל הגבורות של הדעת, והוא תחוננות שבמלכות שבכתה. וכי עצמו מכל ט' תחוננות שבדת. ותולדותינו, מוי' תחוננות שככל ספירה מה'יס ז'א.

הגה כבר נתבאר, כי הם ב' בח' בח': קין, ובחי' נפש אדם, שהוריש לקין, וו' הבהיר היב' נחלהן לשתיים, אם מפהת אבר הזרוע והכתף עצמו. ואם מפהת הנזונות והכנפים. ועוד יש בח' אחרות, והם אלו: כי כל בח' ובחי' נחלהן לשתיים, אוור פנימי, אוור מקיף. וכבר ידעת, כי אוור הפנימי קטן מן אוור המקייף, כי' לחיותו קטן, יכול להתבלש וליכנס בפניהם ולהתצמצם. וכל בח' שרש נשמה, או כל הנזונות של בנה, זו, הם בח' אוור פנימי, בין במלכות לאצלות,

אפילו מן הרמשים. ואתנאג בשפלות, ובשםחה, ושתקה, וביראת חטא. ואקבע בכל יום מקרא משנה תלמוד קבלה בכונתייהם ועיקר עסקי היה באספר הזוהר. כל היום תהיה יראת ההוויה דברי נגיד עני תמייד. תמיד אחשוב להדק בנפש מורי זיל. קודם כל طفلת, אתחבק בר' עקיבא זיל, בהזוכרי שלו י' פעמים רצופים, طفلת לדוד הטה אליו אונך בכונה גדולה. לך אחר החזות בכל לילה, לבכחות על גלות השכינה רחל אחר החזות בעולם הבהיר, ועל חרבן בית המקדש, וכלות ישראל, ולכבות על העוגות. התמדת היחודים, ובפרט ליל החול אחר החזות. יהוד של יידיין ווילן, ויהוד של פסוק חדשם לבקרים. וליל ר'ח אחר החזות לילה יהוד של שם שדי', וליל שבת קודם החזות אחר הסעודה ב' יהודים הנזיל בלילה החול, יהוד של עשר הווי'ת שבเดעת.

גם הוהירני בשמרות שבת ובכבודו, בכל הפרטיטים: במיטה, ובבדoor, יותר מכל המצוות כלם, וכן בכל ברכת הנהני' בכונה, ותפלינו של ר'ת בכל יום. גם אטרח להבין מה שאני מבין בספר הזוהר בכל מאמר ומאמר בלי ליאוט, עד שאבין. שמחה גדולה כשאעוסק בתורה ובמצוה ובתפלה. עסק התורה באופן זה: קביעות מקרא, משנה, תלמוד, קבלה, בכונותיהם. ויכוין לקשור ונפשך בשרש העליון ע'י התורה, ויעיכ' יתוקן האדם העליון. ולוקם אחר החזות, ולכוון במזמור הלהויה, ואחר סיומו בשם מגatz'ך. הנקה השנייה היא מ' יום רצופיםليل לילותיהם בצדום ושק ואפר במקום הנחת תפליין של ראש, ובכיה על העוגות, ובלילה אשכב על ה الكرען בஹוי'ת ב' ז' רהאי'ן, בתוספת א' בין ב' ווילן, והיא בגימטריא אבן. ואחר תשלום מ' יום רצופים הנז', אתנאג בכל הנחה זו, שהוא צום ושק ואפר ובכי ביום, ושק על ה الكرען ואבן בכונה גדולה בלילה, ואתנאג כן בכל יום בה'ב, בכל שבוע, ואתנאג כן ב'ה עד תשלום שנתיים ותצין, ודע, כי אלו מ' יום, וכן בה'ב, אינט אלא ביום הראים להתענות בהם, ולא בשום יום מן הימים שאסור להתענות בהם, כגון: שבת, ור'ח, ווילן, וט'ו בשבט, וט'ו באב וכו'.

והוא שם הו"ה במלוי התי"ג, שהוא בגימטריה ב"ג, וכן אליו בגימטריה ב"ג, כי הוא מקור החthonon של הבאר, הנבע הנשומות דמ"ג. וכן אליו ז"ל יתכן כל הנשומות בביית המשיח, ואו והшиб לב אבות על בני בע"ת והמשכיל בין.

ועתה אבר מציאות נשתי. דעת, כי אין לך אדם שאין לו נשמה בח"י או רגנימי, ובוחן או רגנית. והאור המקייף, דוגמתו היא, דוגמת הצלם שעל ראש ז"א, כמו באור אצלנו ב') וזה האור המקייף, הוא סוד אך בצלם יתהלך איש. פסוק ויזי אנשים אשר היו טמאים לנטש אדם, נפש אדם ממש, שהנחלתין לבני בנו, והוא נפש נפש אדמת הארץ. ואמנם דעת, כי כל הנשומות נתערבו דאצילות. ואמנם ע"ד, לא התחילה ליתכן עד נרב ואביהו. וו"ס, טוב עם רע, מעת שחטא אדם, ומעת שחטאנו קין והבל, כנוכר בתקונים. ג) והנה נשמת נרב קין בנינו, אמר עליים בגמרא ר) שהם תרי אמוראי וחזקה, נאמר עליים בגמרא ר) שהם תרי מלאכי בראquia, להיוthem באירוע, ולקבליהם תרי מלאכי בראquia, להיוthem מרשש זה. וכן אמרו עליו על ר' יהודה בר אלעאי ש) שהייתה מתעטף בליל שבת בסדינים המצויים, ודומה למלאק ה' צבאות, והוא לסבה הנוכרת. וכן פינחס שהוא אליהו, נאמר עליו ותקח האשה את ב' האנשים, ותצפנו, ולא תאמר ותצפנו, כי פינחס היה מלאק, ולא הוצרכה להצפינו. וגם הוא נקרא מלאק, להיוthem מרשש זה. ת) וכן בכל מקום שתמצא שם מלאך מכונה לאיזה חכם, או לתנא, או לנביא, כלם הם מבחים, וושמרו כלל זה.

מקיף על ראש האיש ההוא. וכן נמשר לעולם, עד שבאה נשמת הרב מגיד משנה בעולם, והוא כל הנשומות של ראש הזה שלא ד) נטרדו מקליפתם, באו עליו בסוד צלים מקיף כנו"ל. והנה הרב מגיד משנה, כבר ידעת שהיא בימי בדרשי, שהיו עוסקים בהכמת הפילוסופיא, ולא בחרו בחכמת הקבלה, כנוכר בשות' הרשב"א זלה"ה, ובקשרו החזונים להטעות

שם בונפים וזרועות. ובין בזרועות דבר"ע. וכן מהר"י קארו ז"ל, בעל ספר בית יוסף על הטורים, מנוצת ר' יהודה בר אלעאי הנז"ל.

ובזה תבין, מ"ש לי בחולם שמקומי בעה"ב, הוא אצל הרבי ז"ל, ואח"כ עלייתו יותר במקום שמואל הנביא ז"ל, כי הכל אחוזים בו הכהן. ועוד, כי גם אליו ז"ל הוא מן השרש שלו, מאור הפנימי ג"כ. האמנם נרב ואביהו בני אהרן הכהן, הם מן אור המקייף של שרש נשמי, וכן הוציאו להתרבר באליהו ז"ל, שהוא אור פנימי גרווע מהם. ועל ידם וכח כל מה שזכה, והבנו זה. ק) ועוד, כי כל מי שהוא מזו הבחינה של נפש אדם הנitin בקיין, להיותה מבח"י נפש דאצילות כנו"ל, יכולם כל הנשומות שהם מרשש זה, עלות ותתקן עד נCKER מלאך, וכן כל מי שתתקן עד זה נCKER מלאך, וכן תמצאו כי אליו ז"ל נCKER מלאך. וכן יהודה וחזקה, נאמר עליים בגמרא ר) שהם תרי אמוראי באירוע, ולקבליהם תרי מלאכי בראquia, להיוthem מרשש זה. וכן אמרו עליו על ר' יהודה בר אלעאי ש) שהייתה מתעטף בליל שבת בסדינים המצויים, ודומה למלאק ה' צבאות, והוא לסבה הנוכרת. וכן פינחס שהוא אליהו, נאמר עליו ותקח האשה את ב' האנשים, ותצפנו, ולא תאמר ותצפנו, כי פינחס היה מלאק, ולא הוצרכה להצפינו. וגם הוא נקרו מלאק, להיוthem מרשש זה. ת) וכן בכל מקום שתמצא שם מלאך מכונה לאיזה חכם, או לתנא, או לנביא, כלם הם מבחים,

ו, ושמור כלל זה. ואמנם א) חנו"ך שהוא מטטרו"ן, להיות שנטול גם זיהרא עילאה דדים, שהיה נשמה דאצילות, היה מלאך גדול מלאיחו, כי אליו לא היה יכול להציג רק עד נפש דאצילות, וו"ס בס"ה אליו לחתא מהאיobar הוא, ונודע, כי מוקור הבאר הוא תחתיתו, שם שם נובע מ"ג,

הגהות ומראה מקומות

- ב) לעיל הקדמה כ"ג. ע"ח ח"ב שער הצלם
- פרק ב'.
- ג) לעיל דף י"ז ועיין שם בהגות ומראה מקומות אותן צ'.
- ד) צ"ל נברדו.

ק) לעיל הקדמה ל"ב. הקדמה ל"ה.

ר) ב"ב עה. לעיל דף ק"א טור ב'.

ש) שבת כה: לעיל דף ק"א טור ב'.

ת) לעיל הקדמה לת'.

א) לעיל הקדמה ל"א.

עמוקי הקליפות, הקב"ה מניחו ביד יצח"ר, להרכות שכרו, לראותו שנשנתו גדולה, ולא יוכל הרע עמו. ולכן אפלו שיעשה איזה דבר אשר לא טוב, לא שם בזה. משא"כ אם רואה הקב"ה, שהאדם חלש, ונשנתו שפה, שבאיו בגלגול תם, שאפלו שרצה להרע, אין בו כת. ולכן אל תחתה, אם אנשים גדולים מאד יעשו איזה עון, שלא יעשה פחות ממנו מאד במעלה. וו"ס פ██ק כי האדם יראה לעינים וזה יראה לבב וגוי, הם שני לבבות טוב ורע, והרע שלו גדול עד מאד, והטוב שהוא עשה אפלו שהוא מועט יותר גדול מאדם אחר, וו"ש דוד ויעלני מבור שאון מטיב היזון וגוי, ויתן בפי שיר חדש וגוי, ודי בזה למבין.

ואיל מורי ז"ל, כי גם אני להיות נשנתתי בתכלית הגדולה והקדושה, הנחני הקב"ה ביד היצח"ר שלו, שאילוי גדול נשמתי, היה היצח"ר מושרי, יותר גדול מאדם אחר, וו"ש דוד ויעלני מבור שאון מטיב היזון וגוי, ויתן בפי שיר חדש וגוי, ודי בזה למבין.

גדול מאד מאך בפי גודל נשמתי. ועוד טעם אחר, כי הטוב של קין, להיותו בכור, כמו שנבואר למטה בעה"ת, הנה הטוב שלו גדול בתכלית המעלת, יותר מכל שאר הנשנות. אמגנם להיות שרשו בכתף הגבורה, שם הדינים הם מתגברים, لكن הטוב של קין וקליפות גדולות, והרע של קין מרובה מן הטוב, עם היותו גדול מאד.

ודע, כי לעולם כשהנשמה היא גדולה מאד, אי אפשר להוציא אותה מן הקליפות, אלא ע"י מרמה ותחבילה, כמו שארע לי, שהליהות החיצונים הושבים, שכבר היתי אבוד בינויהם ח"ו, לא חשו על העניין, והוציאני הקב"ה מבינויהם,

את הרבה מגיד משנה, לסבת עון הנוכר, שלא היה מאמין בחכמת הקבלה. ואו הוציאו את ה) נפשם שהיתה נתונה בעמקי הקליפות מזמן רב מימים קין, הם נתיאשו ממני, וגם כמה חיצונים מחברתם, והוציאוני אותה, וגם כמה חיצונים אחרים, להתרבר בהרבע מגיד משנה, ולהתעורר, לאבדו מן העולם. ולהיות נשנתתי הייתה ממוקם גבורה בנו"ל, מעם מקום ר' עקיבא ז"ל, ובפרט נשנתערת בהרבע מגיד משנה, שגם הוא מישר שצתתי, ואו נתחרנו יחד, ואדרבא גברת כת על החיצונים, וחזקתו וסיעתו, כי הם חשבו שכבר היתי אבוד בינויהם מזמן רב, וכי כבר היתי במדרגות ח"ו, ונבראה הקדושה אשר ביבי, והכונעתם, וכופתוי אותם, ונשארתי אן בסוד צלם מקיף על ראש הרבע מגיד משנה, עפ"י שאיןו מדרגתני כי אני גבורה מאד, עכ"ז להיותו מושרי, נשארתי עמו בסוד צלם מkeit, ואו הייתה התחלתי לצאת מעמקי הקליפות.

וכדי שתבין זה, אודיעך פ██ק עד אשר שלט האדם באדם לרע לו, כי האדם הוא אדם בלבד, והם החיצונים, ושולטים באדם החדש, בנשנות הקדשות, מחתמת עון אדם וקין והבל בניו, שעירבו טוב ברע. וכמי גודלות הנשמה הקדושה, כן גודלות הרע שלת, כי כפי האבר שנאחות בקדישה, כן תתרבר באבר שנגדו בטומאה. וו"ס () כל הנadol מהביבון, יצרו גדול ממן. זה ג"כ היה עניין דוד הע"ה, שהיתה נשמה גדולה, ובפגם אדם נתערבה ברע גדול מאד בעמקי הקליפות, וכן יצא אדמוני, ועשה עניין דברת שבע ואביביל, ולא נחשב לו כלום, והטעם הוא, כפי שאו הייתה הפעם הא' שיצא עמוקי הקליפות, ובא משותף עם רע גדול מאד, ואני מן התימה אם יעשה מה שעשה ובפרט כי הקב"ה הניחו ביד יצרו להרכות שכרו. וו"ס מ"ש ז"ל () אלמלא אתה שאל, והוא דוד, היתי מאבד כמה דוד מפני שאל, וזה דבר תימא, כי הוצר תמים פעול. אלא העניין הוא בנו"ל, כי אם הנשמה גדולה מאד, ובפרט אם אן יוצאה

הגבות ומראה מקומות

(1) מוקטן ועיין מדרש תהילים פ"ז ג'. לעיל דף ע"ה ט"ב סוף ד"ה גם ד"ג.

(2) צ"ל נפשי (דפו"י).
(3) סוכה נב.

על צלם מكيف הרוב מגיד משנה, והם חשבו כי אדרבא לטובתם היה, וננהפתי להם לאויב. וכן תראה, כי הנשומות רבות גודלות, באים בבני עמי הארץ, ולפעמים בבני רשעים, כגון אברהם מתרת, ולא הספיק זאת, אלא כמ"ש חז"ל ח) וכן נזכר בזוהר, כי תורת ארתה למאירה, שנזדווג עם אשתו בנדת, וזה יצא אברהם אבינו ע"ה, כי ע"כ רימה הש"ית את החיצונים, והמשיך באוთה שפה נשמת אברהם אבינו ע"ה, ולא ידעו החיצונים כי זה הוא תקוננו. וזהו הטעם שתורת נתגלו באיוב, וכן נדונ בשחין, כי הבא על הנודה לוקה בצרעת. וכן לסתה זו הושליך אברהם להתלבן בכבשן האש והבן זה.

וכו דוד המלך ע"ה, לא יצא מן החיצונים, אלא באותו מעשה הנזוכר לרוז"ל ט) על פסוק הון בעון חוללתני, שהסביר ישע אביו דוד שבא אל כתבתו למעלה, כי אין לך נשמה של ת"ח, שאין לה עופים של בעלי בתים ועמי הארץ ואנשי מעשה, לסבכת היותם משרשי, וגם שאני היתי בצד צלם על ראשם, וכן נתגלו בי עתה בשוגג, כי רצחה למלול יlid אחד, ולא היה בקי, ומאת התנוק מתחתת ידו, ונמצא שהוא שוגג קרוב למزيد. ור' יהושע סורייאנו היה אחדרין, וחתא של סייסרא, כי זו היא המרמה ותחבולה שתקבה"ה עושה עם הקלייפה, ומרמה אותה להוציא נשמה עוסקה בתחום והבן זה.

ונחזר לעניינינו, כי להיות זאת הפעם הראשונה שיצאתי מן הקלייפה, וכך יש לי טורה להזכיר את יצרי, וזה היא סיבת העצבות שיש בלבוי תמיד, כי כל העצבון בא מן החיצונים. והנה כבר אמרתי, כי נפשי באה בסוד צלם על ראש הרוב מגיד משנה, ע"פ שהוא קטן ממדרגתי. וזאת, כי כל הנשומות הנתונות בעמקי הקלייפות, אי אפשר להם לצאת מהם ולהתגלו תקופה לבוא בעולם, עד שיהיו שלשה פעמים בסוד

הגהות ומראה מקומות

ח) מ"ד בראשית פרשה ל"ח י"ט. זהר ח"ג דף ט' דריש ב).

כ) חגינה יב. מ"ד בראשית פרשה י"ט. ועיין במ"ר פרשת תורייע בתחילת הפרשה. מדרש תנומא חז"יע ח).

ח) מ"ד בראשית פרשה ל"ח י"ט. זהר ח"ג דף קיא: ובזהר ע"פ הסולם בהר אות ס"ט.

ט) יליקוט המכדי מחלימים פק"ח כ"ה.

י) לעיל הקדמה ל"ג שער הפסוקים בראשית

אך עכ"ז מות בטוויו של נחש, ועל ידי זה נתקן הבל.

והנה אם ישראל בעת מתן תורה, לא היו עושים העגל, כבר נפסקה הוזומה מהם, ואע"פ שנדר ואביהוא חטאו מצד עצםם, כמש"ה ואל אצילי בני ישראל לא שלח ידו וגוו, עכ"ז היה מספיק להם שימושו מיתה עצםם, אך לא ע"י שריפה. ואמנם לפ"ז ישראלי חטאו בעגל, חורה וזהמת הנחש להתרדק בנפש אדם, שהם נדר ואביהוא, ולכך הוצרכו להשראפת. וזהו עניין פסוק ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה', כי הם גורמו שריפתם, לא המיתה עצמה, ולכך כל בית ישראל יבכו עליהם, יען כי הם שוקלים ככל ישראל, כי הם נפשם אדם עצמו. והנה מי שעשה העגל, היה אחרין אביהם, ולכך נשרפו בניו בסכתו. וזהו ובאהרן התאנף ה' מאך להשמדתו, ואין השמד אלא כלוי בנימ'. ולא נשרפו אלא נדר ואביהוא, שהם נפשם הבל.

ודע, כי אהרן הכהן הוא משרש הבל, וחלה נתגלגול: בהרן, אהרן, נדר, חור, יעצץ, הרן, שמואל, אוריה הכהן, אוריה החתני, כדאיთא למעלת עבנין השרשים, ומצתת שם כי תדרשם באורך. והרן הוא גלגול הבל, וגם נחר או אחיו הרן הוא מן הבל. והנה אחרין הוא אוותיות הרן, וחור בנה של מרימים, הם אוותיות נחר. והנה שיעיר זוזמת הנחש באדם הראשון, היה בחלק נפש העשיה, ולכך כשתונגלי נאר כרך נחשון בישיבי אבי דוד, נאמר בו אביגיל בת נחש, וארזיל ל) שהיא ישוי, ונקרא נחשון: לפי לפי שמות בטוויו של נחש ופירשו הוא: כי תברך תקן כל זוזמת הנחש שנתערבה בנפש אדרה", וזה וע"ש.

מן פני שחטא, נשרו איבריין, ונתמעט קומתו. וכבר ביארנו, כי פ"ז הדבר הוא, עניין ירידת הנשומות אל עמקי הקלייפות, ולא נשתיירו בו אלא קצטם, שהוא סוד מאותם, כמש"ש

שנקרא אדרה"ר חלמו של עולם א) ופי"ז תרומה: תרי ממאה בלבד בכל בחינותיו. ואמנם מצד נפש אדם העשיה, נשארו באדם תרי ממאה היותר מובהרים, כי לבן נקרא תרומה, שנאמר בה והרמותם את חלבו ממנה, שהוא המשובח שבכלם. וזאת התרומה הנחילה אדם لكنו בנו, כי הוא הבכור, וכן לד Achor חטא האדם, ונפש זו נתגלглаה בנדב ואביהוא, והם תרי ממאה. וזו"ס מש"ה בהם, אנחנו טמאים לנפש אדם, והיל"ל לנפשות אדם, אלא פירושו, שנשיהם מבחי נפש של אדם ממש כנוכר. ושאר תשעים ושמנה חלקים של נפש אדם, פרחו ממנה ונטלו עבוי בעת פgam כשהטא, והוא ג"כ מש"ה הבכור נדר, ויש בו פסק טעמא, כלומר הבכור הראשון שבעולם שהיה קין, הוא נדר, וג"כ אביהוא, ר"ל: כי הוא אב,

שהוא נפש אדם ה', אב לכל העולם. והטעם שאביהוא נתכחנה יותר אל האדם הוא, כי אביהוא היו נפשו ורוחו מבחי' קין, לבן נקרא אביהוא, שהוא הוא עצמו, בין בנפש בין ברוח: אמנים נדר לא היה בו מצד קין, אלא הרוח בלבד, וו"ס ורוח נדיבת תשפנוי. אמנים נפשו של נדר, היה משרש עמידרב אבי אמו, ולכך לך ממנה אוותיות נדר: אמנים אביהוא, והוא שרש נחשון אויחי אמו, ונקרא נחשון: לפ"ז שיעיר זוזמת הנחש באדם הראשון, היה בחלק נפש העשיה, ולכך כשתונגלי נאר כרך נחשון בישיבי אבי דוד, נאמר בו אביגיל בת נחש, וארזיל ל) שהיא ישוי, ונקרא נחשון: לפי שמות בטוויו של נחש ופירשו הוא: כי תברך תקן כל זוזמת הנחש שנתערבה בנפש אדרה", וזה וע"ש.

הקדמה ל"ט

בקשר החברים כלם עם אבא מاري זלה"ה ועתה אבאר הקשר שיש לי עם החברים של, אל מורי זיל כי הנגה נתבחאר ס) איך כל הנשומות כלם היו תחלה כלולות באדרה"ר, ואח"כ

הגנות ומראה מקומות

(נ) מד"ר בראשית פרשה י"ד. וסוף פרשה י"ט.
(ס) לעיל הקדמה י"ב הקדמה ל"ג. שער הפטוקים בראשית דף ט' דרוש ג).

א) מד"ר בראשית פרשה י"ד. וסוף פרשה י"ט.
ב) ב"ב י".
ל) ב"ב י".
מ) זהר ח"א כו: סנהדרין נו:

הgalgalim

בגרים, והנה כל פרטى הנשומות כלם ירדו אל הקלייפות, חוץ מן החדשות הגמורות האמיתית, שם מדרגה א' הנז'ל. אבל כל השאר ירדו אל הקלייפות, אלא שאיןם שות במדרגתם, כי אוטם אשר נשתיירו באדם עצמו, אין בהם רק פגם אחד של אדם. ואוטם אשר הנחיל לקין והבל בניו, יש בהם בי' מיני פגם: אחד של אדם, ואחר של קין והבל עצמם, שחטאו גם הם, כאמור בתוקינו. ק)

ודע, כי כאשר הנשומות יוצאות מעמקי הקלייפות, כדי לבא בעולם, הם צリכות ב恰恰לה להתعبر במלכות, כדי להטהר ולהתנקות מאותם הקלייפות והזהמות שהיו בתוכם כבראונה, וכפוי גדר הנשמה, כך יהיה בה כה ווכות להתעכב שם, כי בח' החדשות הגמורות, הם יכולות להתעכב במלכות, בסוד עברו י"ב חדש, ואח"כ באות בעולם, ולכן יש עבור של י"ב חדש, כאמור בוגרarity במעשה דרכא תוספה, ר) ובתחי' ה'ב, שם הנשומות נשתיירו באדם, כי אלו גם הם חדשות, אבל לא כבראונות, ולכן איןם עומדות בסוד עברו במלכות רק ט' חדשם בלבד, ואח"כ באות בעולם. ובחינה השלישית, והיא נשמת קין והבל, גם הם נקראים חדשות אבל לא ש) בראשונות ולא בשניות, שallow יש בהם בי' מיני פגם כגוז'ל, ולכן אלו עבורם ז' חדשם בלבד. ובתחי' הד') שהם שאר הנשומות שנשרו מארה"ר, ירדו אל הקלייפות, ע"פ שהם עדין בפעם א', או שאר בח' הנשומות הראשונות כשבאו בפעם ב', או כלם נקראים נשומות מגולגולות כגוז'ל. וכך אלו איןם יכולות להתעכב בעבור במלכות רק מ' יומן נגד יצירת הולך, ואח"כ באות בעולם. ובחינה החמישית והם נשומות הגרים, אלו איןם מתעכבות רק עברו שלשה

חו"ל ע) על פסוק וחתת עלי כפכת. והנה הינו באדה"ר קצת נשמות חדשות שלא באו מעולם, והוא כוללות בו קודם שחתה, ונסתלקו, ואלו הם נקראים נשמות נשתיירו באדם יש מדרגה אחרת, והם הנשומות נשתיירו באדם הראשון, ואלו עדין נקראות חדשות, אבל לא בערך הראשון. וכאשר אלו הנשומות יבואו בגלגול בפעם ראשונה, אחר שמת אודה"ר ונפרדנו מהם, או נקראות חדשות. והטעם הוא, לפי כי יצירה אודה"ר עדין אינה נחשבת לפעם א', לפי שיצירתו הייתה בבח' אחורבאהור כנודע צ) ולכן אינה נחשבת, עד שיבא פנים בפניהם, ואו תקרה פעם א', ואט גם אחרי מיתת אדם לא תוכה נשמה זו לבא בעולם, אלא ע"י זוג אחר לאחר, עכ"ז כבר נקרא עתה פעם א'

ג"כ, כיון שבא אחר מיתת אודה"ר.

ואחר מדרגה זו, היא מדרגת קין והבל, שם מאותם הנשומות אשר נשתיירו באדה"ר, והוירשים לקין והבל בח'יו. וגם בח'יו זו אינה נחשבת עדין לפעם א'. אבל כאשר נשמות אלו יחורו לבא בעולם אחר מיתת קין והבל, אפילו אם יבואו בבח' אחור בآخر, תקרה פעם א', ותקרה ג"כ נשמה חדשה. ומשם ואילך אם תחוור פעם אחרת, או תקרה מגולגלת, כי אפילו שניתן מז אדם לקין והבל, כיון שלא היה לאחר מיתתו אלא בהיותו חי עדין הנחלים לבניו, עכ"ז הם גרוועים מז אוטם שנשאו באדה"ר ממש, ואיןם כי"כ נקראים חדשות כמותם.

ואח"כ מדרגה אחרת, הם הנשומות שנפלו בעמקי הקלייפות בחטאו של אודה"ר, כי אלו בפעם ראשונה שיבאו לעולם נקראים מגולגולות. ואח"כ מדרגה אחרת, והם הנשומות הבאים

הגחות ומראה מקומות

- צ) ע"ח ח"א שער ז' ודרושי הנקודות פרק ח' ושער מ"ז ומ"ד פרק ז'.
- ק) תקין ס"ט לעיל דף י"ז בתגובה ומ"מ אותן צ'.
- ר) יבמות פ: ע"ח ח"ב שער העיבורים פ"ב. מבו"ש שת' ח"א סוף פ"י ופי' ג'.
- ש) צ"ל בראשונות ולא בשניות.

ע) חגייה י"ב. מד"ר בראשית פרשה י"ט. ועיין במד"ר תורייע תחילת הפרשה ובמדרש תנומה תורייע ח').

ס) ע"ח ח"א שער תולדת א"א וויז' פ"ה. שער ז"א פ"א. ח"ב שער הנסירה פ"ד ע"ח עם פמ"ס ענף צ"א. לעיל הקדמה י"ה. תע"ס שיעור י"ד בלוח החשובות ק"א.

מדרגת ט' חדשים, והשנית שנתעכבה על ידה היא מדרגת י"ב חדש, או שתיהם עומדות י"ב חדש, באופן שלעולם אולין לרווחה דミלתא ולעלוייא.

אמר לי מורי ז"ל, כי כל החברים האלו שהיו עמי, כלם הם מגולגים מבחוי מ' יום בלבד. אבל אני חדש מבחוי קין והבל בפעם אחד שבאתי לעילם, ומני הוא עבר של שבעה חדשים, י) וא"כ נמצא עכבותי אותם, שלא יפלנו אל הקלייפות, וכן עלי ידי להתעכב גם הם כמווני שבעה חדשים. ואני שיש לי בכל אחד מלאן קצת מהרוח שלי מורכב בהם, וכולם יונקים ע"י, ולכן אני צריך להשתדל לתקנם, כי אני מתכוון את עצמי ע"י תקנותם כמו שאבא רמתה. א) וכך הינה אני מסופק בזה איך א"ל מורי ז"ל, אם אמר שגם אלו המגולגים, אם יהיו מבחוי אדם עצמו, רק שכאו שני פעמים, כיוון שרשם הא' הוא מתשעה חדשים, א"כ עתה שנתעכבו ונתקנו ע"י זאת הנשמה, א"כ גם את זאת והנשמה תהיה משבעה חדשים, גם שניהם מתעכבים ט' חדשים. ואם כך שמעתי, יש לי ספק גם בעצמי, כי הינה אני יודע כי קצת מהחברים האלו הם מבחויים אדים, וא"כ נתעכבו נfine.

אני והם ט' חדשים. ונחוור אל העניין, כי הנה לא (ב) תכני אני יחד את כל נשימות החברים הנז', אבל בראשונה עכבותי נשמה אחת, ולאחר כך ע"י שתווי ושותוף הנשמה ההיא שעכבותי, שנינו עכבנו את הנשמה האחרת, ונמצא כי בנשמה ההיא יש בה ב' רוחין, אחד שלו, ואחד מן הנשמה הראשונה שעכבותי אני. וכן עד'ז' בכלם, עד הסוף. ונמצא כי הנשמה העשירית, יש בה חד רוחה מנני, וכן רוח אחת מכל התשעה חברים שקדמו אליה ולא באiar לי, מורי ז"ל סדרם. אבל כפי הסדר שסדר מורי ז"ל בעניין חזות קריית הדרושים, וכן אם הראושונה מבחוי ט' או ז' חדשים, והאחרת הבנתי כי סדרם כך, כי תחילת הוא אני הצער חיים ויטאל, ולאחר כך ה"ר יונתן סאגיס ז"ל, ואחר כך מהר"י ארזין ז"ל, ולאחר כך מהר"י

ימים בלבד כדי קליטת הזرع, ואח"כ באות בעולם. ודע, כי כפי זמן התעכבותם בעבר במלכות, כך יהיה גודל הארמת והודככותם מן הקליפות. גם (ה) דע הקדמה אחרת, כי הנה כל אלו הנשימות כאשר יוצאות מתחום הקליפות, אינם יוצאות אלא ע"י התחלות של ישראל, שעולות בסוד מ"ן כנודע, או ג"כ ע"י איזה היחיד שיעשה האדם איזה צדיק שהיה, או ג"כ ע"י איזה פגם שיש בתחרותים, או מחתמת פגם עצם שחתאו בראשונה בהםים בעה"ז, ועיין'ם יורדות אל הקליפות אז, ואם אז נודמן יציאת ועלית אייזו נשמה מתוך הקליפה להתعبر במלכות ולהתকן כנו"ל, יש יכולת באותה נשמה שבמלכות, לאח'ן באותו הנשימות הנפוגות קודם שירדו אל הקליפות, ולהעמידם במקומם, ולהחזירם עם מעלה בתוך המלכות בסוד העבר, ושם יתוקנו כלם יחד, ואח"כ יבוא עולם. והענין הווא, כי בהיות הנשמה במעי המלכות, היא שם תמיד מעלה מ"ן למעלה, ובכח אוטם והם' שחייב מעלת. אמן אי אפשר זה, אם לא על ידי הנוצרת. אמן קצת רוחה דשדי בגוזה, פ"י שהנשמה שנייה קצת רוחה דשדי בגוזה, פ"י שהנשמה הראשונה שהיא במלכות, נותנת כח א' ממשנה, באותו נשמה הפוגמה, והיא מתלבשת בהאי רוחה, ועל ידה היא נתקנת, וזה הרוח נשאר תמיד עמה קשור, עד זמן תחיית המתים, ואז הם מתפרשות.

ודע, כי אם הנשמה שהיתה מעוברת, כבר היא מדרגת אותם הנשימות, שעומדות בעבר י"ב חדש, יש בה כח ויכולת, שגם הנשמה שהיא פגומה שעכבה עמה, תעמוד עמה ג"כ י"ב חדש, אפילו שאינה אלא מדרגה המתהונה שבכלם, שהיא של שלשה ימים, שהם נשימות הגרים. וכן אם הראושונה מבחוי ט' או ז' חדשים, והאחרת תעמוד כמהה ט' או ז' חדשים. ואם הדבר להפוך, שהראושונה המעכבת את האחרת, אינה אלא מ

הגבות ומראה מקומות

(ח) לעיל הקדמה י"ג. (ט) נ"א ואני עכבותי (דףוי). ט"א ד"ה קודם שהאדם. ועיין לעיל דף קל"ד ט"ב ד"ה גם הזוהר מורי ז"ל. (ט) צ"ל תקוני. (ט) לעיל הקדמה י"ג. שער הכוונות ח"א דף ב'. (ט) לעיל הקדמה י"ג. שער הכוונות ח"א דף ב'.

במעלה הנשמה או בפחתותה להתעכבות יתר מהבירתת. והנה הנשמה אשר תקופה אחר הולדת ממלכות דעתיות, יורדת בעה"ז בלי הפסק בינוים, זו וודאי יש לה יתרון, כי אינה מתלבשת בשום עולם, רק עוברת בו דרך מעבר בלבד. אבל המתעכבת למעלה, הנגה היא מתלבשת באותו העולם, ובאה אח"כ מלובשת. וגם אין דומה המתעכב בבריאת, אל המתעכב ביצירה, או בעשיה, כי לבוש הבריאת, הוא זו ורק עד מאי של יצירה; ושל יצירה זו ממש עשייה. והנה ממש יצירה, לפעםים שהנשמה המתעכבת ומתלבשת באיזו עולם, היא גדולה למעלה, מן הנשמה היורדות ברגע בעה"ז בלי שום הפסק ולבוש, לפי שמעלה גודלה מן האחרת. אמנים בכל נשמה עצמה יש בה שניי, כי אם הנשמה עצמה תרד ברגע, תהיה יותר מאירה מן באשר מתעכבת באיזה עולם ואחר כך תרד. ואיל מורי זיל, כי גם נצוץ נפשו, לא ירידת תקופה אחר צאתה מן העbor בעולם הווה, אמנים מתעכבה למעלה, ולא הגיד לי באיזה עולם מתעכבה.

ונחזר לעוני, כי איל מורי זיל, כי אני מוכרת להשתדל שלו החברים שלי, יתקנו מעשיהם, לפי אני יש לי רוחה בהם, ונסkan לירוחם אם הם יהיו צדיקים, אבל הם אין להם רוחה כי, ואין להם תועלת במשעי, באופן שבכל המצוות שהם עושים, יש לי חלק בהם ע"י ההוא רוחה שלי שבתיהם. וברור העניין כד הוא: דע, אין לך צדיק וצדיק שאין לו כי נשמות, כנזכר בזוהר בראש פרשת נח בתוספתא ג) על נח נה, משה משה, שמואל שמואל. וזה פירושו: כי הנה יש בח' נשמה פנימית, וזה באה עם האדם. ויש נשמה מקפת, וזה עמדת על ראשו האדם בעולם העליון למעלה, וזה בח' צנור שיש לאדם לעולות למטה, ע' אותה הנשמה. וכאשר ח'ז' אותה הנשמה הפנימית של האדם היא חוטאת, היא יורדת למטה בקיליפות מעט מעט, עד שתרד כליה, והכל כפי גדר העניין של

הכהן זיל. והשאר לא ידעת, ואין לתמוה אם אני קודם להם כנ"ל שאני עכברת, אם כן איך יש בהם חברים גדולים מני בשנים וקדמו בעולם אל, והענין הוא, כי ע"פ שאני קדמתי להם בבח' עברו, עכ"ז בזמן יציאת הנשמות בעה"ז, אפשר שיקדמו הם. ובאוור העניין הוא, דע, כי אחר שהנשמה הייתה בסוד עבור מלכות, יש נשמה שתכחך אחר זמן עבורה, יורדת אל העה"ז, ויש שיורדת אל עולם הבריאת ועומדת שם, ומשרתת לפני השית', כאשר המלאכים אשר שם. (ב) ואח"כ לזמן קצר, או בזמן שיזומן אייזו תפלה, או אייזה זכות, או אייזה מצוה של אייזו אדם בעולם, או תרד ותבא בעה"ז. וזה פסוק כי ה' אשר עמדתי לפני, הנזכר באלוינו הנביא זיל. כי אליו זיל, אחר צאת נפשו מסוד העbor מלכות דעתיות, ירידת אל הביאת, ושם ממש מתעכבת שם, והיה משרת לפני השית' כאשר מלאכי השרת אשר שם. ואל זה רמזו בזוהר פרשת אהרי מות בדף ס"ח, בעניין פסוק כי ה' אשר עמדתי לפני וע"ש. ויש נשמה שיורדת בעולם היצירה, ונשארת שם עד הנזכר. ויש נשארת בעולם העשיה בעה"ז. אבל כלם הם יוצאים מן מלכות דעתיות, רק שזו נשארת בבריאת ע"ד הגויל, וזה ביצירה, וזה בעשיה. והנה כל זה תלוי במעשה התהותנים בעה"ז, כי יש תפלה שאין בה כח רק לעולות הנשמה עבור מלכות, ויש תפלה אחרת יותר בכוונה, ומקובל לפני השית', ויש בה כח להוריד ולהביא את הנשמה השית', ויש בה כח להוריד ולהביא את הנשמה השית', ויש תפלה שאינה יכולה להוריד רק בעולם הבריאת, וכן כיווצה בזה, ואין זה תלוי בעניין גדרי הנשמה עצמה, רק כפי פעולות התהותנים המתיחסות אל הנשמות הינם, וגם כפי האדם עצמו הפועל הפעולה ההייא, כד ישיג והיה כח בידו להמשיך נשמה אחת בבנו, אותה שהיא יותר קרובה אליו כפי בח' שרש נשמותו, והנשמה האחראית תשאר, עד שייהila לה גואל הקרוב אליה יותר, ואין דבר זה תלוי

הנהגות ומראות מקומות

ב) שער מאמרי רשב"י זיע"א דף ס"ז ד"ה בפסוק ויהי תנוך ד"ה סוד זיהרא עלאת. נ"ט ע"ב. לעיל דף מ"ה סוף הקדמה י"ג אמר שמואל. ספר הלכות בראשית סימן ד'

הנמשכת בגוף, הנקראת ת"ת. ה"ר יוסף ז' טבול, בגבורה הרבעית, הנמשכת בירך ימין, הנקרא נצח. נמצא כי אלו הד' נששות, מד' גבורות דגדלות, המתחפשות בד' קצוות הנקראים חת"ז דזעיר, וינקין מז נפשי, שאני בגבורות ההוד העליונה שבדעת שבראש ז"א. ה"ר יהודה משען וה"ר גדריה הלווי, וה"ר שבתי מנשה, הם מן חת"ז דז"א, ממויחין דקנות דז"א, דמצד אבא. ה"ר שמואל אויזידא, וה"ר אברהם גבריאל, וה"ר אליא פלקו"ג, הם מחב"ד דז"א, ממויחין דקנות מצד אמא. ואמנם בח' התפשטות חמשה גבורות דקנות אינם ניכרות, אלא המוחין דקנות בלבד.

(1) גם דעת, כי אין אור נשמה בעולם, שאין לה כליל ולבוש אחד, שבו מתלבשת בעה"ז, והלבוש הזה נוצר בווחר פרשת משפטים ברב י"ב סבא ז"ל, על פסוק שאראה כסותה ועונתה לא יגרע. ועל פסוק בגדיו בה. וענין לבוש הזה של אלו החברים, דעת, כי הנה מה שאירוע ליוסף הצדיק עם אדונתו במצרים, שייצאו עשרה טפי זרע מבין נצוצי רגלו, כמש"ה ויפנו זרועי ידיו, ז' ג"כ היה כן בעולם העליון. כי הנה יוסף הצדיק, הוא דוגמת היסוד, ואנו בעת ההיא, יצאו נצוצות לבושי אורות נשמות מיסוד העליון של הוצר לבטלה, ולא נתנו בנקבה, ולכן נאחזו בהם הקליפות. ובכל בח' יסוד שיש למעלה, יצאו נצוצות של נשמות לבטלה בקליפות כי כל היסודות נרמזים ביוסף. והנה חמשה מיני זוגים יש שם למעלה, ובכל יסוד מהם, יצאו נצוצות של נשמות לבטלה כנוכר, ואלו הם כפי סדר מעלה:

זוג א', הוא ישראל שהוא ז"א, עם רחל.
זוג זה הוא בשבת במוסת, כי או רחל נגדלת בכל אורך ז"א ממש כמוון, ואנו מודוגים יחד ע"י יסוד האמתי של ז"א.
זוג ב', הוא זוג יעקב עם רחל, בשחרית

העונות. וכאשר ירידה כליה למטה בקליפות, אז הנשמה המקפת יורדת תחוך פנימיות האדם, ונמצא כי שתייהם ירדו ממעליהם. וגם נמצא, שאין עתה אל האדם רק נשמה אחת, כי האחראית יורדה אל הקליפות. וזה פסוק ונזכרתה הנפש ההייא, כי היא נכרתת ונכנסת בקליפות. אבל הבדיקה, יש לו ב' NAMES קיימות, אחת בבח' מQUIT, ואחת בבח' פנימית. וזה פרשת נח ענין נח נח וככו, שככל צדק יש לו ב' NAMES. והנה דרך אותה הנשמה המקפת שיש לי, משם נمشך כל אור ושפע הנمشך לאלו החברים, מצד ההוא רוחא די הוא בגויהו, והכל עובר דרך שם, ואו מאותו האור שלהם, הנמשך להם דרך שם, נמשך אליו גם כן מאותו האור שלהם וחלק שלהם, אל נשמי הפנייתם. ולכן אני צרי ומכורח להשתדל שיתוקנו על ידי, וילמדו על ידי. אבל בנשמה הפנייתם שלי אין להם שתותה בתה, ולכן אינם יונקים מן המזות שלן.

ועתה נדבר בבח' הקשר של החברים, ואני עםם עם מרינו ז"ל, וגם קשר שלהם עצם זה עם זה. ועי' בספרנו י') איך בדעת יש ז' קצחות דחסדים, המתפשטים בגופה. וכונגדם שבעת גבורות. והם שרשים לחסדים וגבורות המתפשטים למטה בגוף. ואלו הארבעה עשר שרשים שבדעת, הם נשמות שנים עשר שבטים, ואפרים ומונשה. גם כבר ידעת, כי כל טיפות הזרע אינם באוט, אלא מן הדעת דז"א, הכוללו חוו"ג. ואמנם יש טפות זרע, נשמות ממות הדעת עצמן, בהיותו במקומו למלחה בראש. ויש נשמות מהחו"ג, שנמשכו ונתחפשו בגוף, שהוא ז"ק דז"א. והנה נשמי מהגבורה החמשית, הנקרה הדר שבדעת ממש, בהיותו בראש בבח' מוחין דגדלות מצד אמא. ה) ה"ר"י הכהן, מן הגבורה הנמשכת בזרוע ימין, הנקרא חסד. ה"ר יונתן סאגיס, בגבורה הב', הנמשכת בזרוע שמאל, הנקרת גבורה. ה"ר יעקב ארזין, בגבורה הג'

הגבות ומראה מקומות

- (1) לעיל הקדמה כ"ו. עי"ש בגבות ומ"מ.
(2) שער מאמרי רז"ל מסכת שבת דף י' ט"ב ד"ת והנה עם מ"ש. ע"ח ח"א שער דרושים הנקודות פרק ג'. תעס' שיעור ז' בלוט התשובות תשובה ע"ג.

ד) לעיל הקדמה ד).

(2) ע"ח ח"ב שער ל"ט: מ"ז ומ"ד פ"ט. שער מ"ז פ"ח סוף פרק ח'.
(3) לעיל דף קמ"ג ד"ה פעמי' אחרת אל.

כ"יabisod haclal maturav, v'yish liyosif korbata um kol hashbatim calm, lehitocho b'hintat yisod. V'shar ha'rogai malchot hem makhmat givrot da'imia.

v'tanna la-pi she'shera ha'rogai milchot al, hem bechayi givrot calm, l'karch hozarcho liharg, ci hakliphot na'achotim bgibora mada, v'beprat batpatot kri shel yosef ha'atzidik, como alou ha'atzomim hogdolim.

v'ushera chsdim da'ot, hem laboshi hanshot shel ushera talmidi ha'reshbi'i u'hi, shem: r'a' beno, r'i abba, r'i yehuda, r'i yitzhak nafha, v'lehoyot hem bechayi chsdim, la-hozarcho liharg, ci hakliphot ainim na'achotot b'hem. V'otom ha'shla'ha, shem: r'i yosi' bar yacob, r'i chokha, r'i yissachar, shemto ba'doraa raba, ha'm yihi bechayi shalsha chsdim shel aimia, ha'mgolim batnaya d'zo'ot, ci alou ha'm ha'ulot la'me'ala, v'mastlikot la'ha'ar la'me'ala, v'l'karch g'c' n'stakao zo' shalsha chabrim al, v'ul' la'me'ala, v'tanna ha'reshbi'i u'hi ha'yisod azmanu, sh'manu yiz'ao tefot, v'l'karch ba ha'ot takum v'le'madim.

v'amanim bgivrot, hem ushera ha'rogai milchot, la-matzino hem rabbi miyotach, v'hettem ha'i, ci cabr ztabar ch) be'psuk v'havotah bah' chad y'sonbeni, be'uniin tefilin shel r'a'it, au'p sh'gam mesh narah la'hafen gem ken, u'ci'z ha'uniin ha, ci ha'chsdim shel abba, aimim tor ha'yisod shel abba, l'pi sh'ha'atz, v'l'karch yiz'ao la'chaz, v'mekipim at ha'yisod m'bchaz, v'nemtzai ci ha'chsdim da'babaa v'aimia, c'lm ha'm tor ha'yisod achd shel aimia. Abel ha'givrot ha'm neferdot, alou bi'yisod da'babaa, v'alou bi'yisod da'aimia. V'l'karch ai' ap'sher lc'bnotot la'hem rabbi miyotach v'isod miyotach. v'ra'iti midbari mori zolah'h, sh'la' amar li al'ach dror d'hita, v'la'shib li cil ha'zorach, ci ach'c hakshi'i le'sha'ol lo ul ha'zorach, sha'ac' yihyu la'hem shni' mladim c'ngad b'i y'sodot, v'datah otom, v'la'racha la'shib v'ani yod'ut ha'sbeta. D'ud, ci la'hiot alou ha'ushera chabrim m'chayi chsdim shel zo'og.

b'imi ha'chol, v'mzdug' umma bisod shlo ha'amiti. zo'og g', ha'zo'og y'ukab um la'ah, ach'r chzot lille', v'oz matpashim sh'nahem ba'orot cil ha'zo'ot, v'alo, v'oz ha'maz'iyot y'sod achd shlo.

zo'og d', ha'zo'og y'srael um la'ah, b'manhah d'chol, v'ainha ha'ya matpashat rak b'hazot ha'ulion, sh'ha'ad ha'zot shlo, v'oz ha'zo'og umma bisod ha'zo'ot sh'ha'ad lo al ha'zo'ot ba'sod v'k cambo'ar az'linu be'uniin ha'thpilot. 2)

zo'og ha', ha'zo'og y'ukab um la'ah, ba'tp'lat uravit d'chol, v'ha'ot b'hazot ha'ulion shel y'srael, v'oz ha'maz'iyot y'sod another.

v'tanna hem chamsa minni zo'ogim, v'chamsa minni y'sodot, v'mekel alou hi'sodot y'atzo tefot kri. v'lehoyot alou ha'tefot, ha'm s'od laboshi katz hanshot, v'alou ha'lbivim tamid n'sharim um hanshot, v'ainim perdim m'hym, ap'ilu ach'r ha'tchiah. v'ken b'kl minni ha'lbivim sh'lokhotot sh'ar hanshot. zo'os pesuk v'tanna bg'dah az'la.

v'vabar cil alou ha'chamsa bechayi ha', sh'ha'ad zo'og hi'otr mu'ola maklm, ha'zo'og y'srael um rachl. v'tanna yish bo ha' bechayi, mesh'ac' b'shar v'zogim. v'ha'ot, sh'bi'yisod y'srael ha'amiti, sh'ha'ad ha'mzdug' um rachl, yish bo zo'og ha'nmashim sh'm m'mohchin da'aimia, gem m'mohchin da'babaa, ci ha'na' ha'yisod da'babaa sh'botok zo'ot, ha'm mag'uz v'matpashet ud ha'yisod zo'ot amesh, v'tanna ha'ushar givrot, hem bechayi ha'ushera ha'rogai da'babaa, v'chamsa da'aimia, ha'm bechayi ha'ushera ha'rogai m'lachot, asher n'talboshu n'shotot b'alou ha'tefot. r'i y'shev ha'sopher, r'i y'sh'me'ul b'n al'ish'ut zo'ot, r'i yehuda b'n bab'a, v'nel'ud cil si s'dorot ha'karch mesh: r'i ukiba chad sh'bgibora. R'sh'v'g g'vibora sh'bgibora v'co. v'el tamha, am r'i ukiba ha'ot m'sh'ru k'in c'no'el sh'ha'ad ma'aimia, v'loboshu ha'ot m'babaa, v'ud'zo b'shar cil achd c'pi ma sh'ha'ot, ci ain zo'ah k'pidia como sh'tabar lk'mon, v'gem

הגבות ומראה מקומות

2) שער הכוונות עניין תפ'לת מנהה דרוש א'. dror v'i dr' u'hi t'v'p' d'ah v'tanna cabr b'yarano. Sefer u'lot tamid dr' p'ia so'f d'ah v'tanna cabr b'yarano.

3) לעיל הקדמה כ"ז. שער הכוונות עניין תפ'lian

נתקשו עד למיטה, ולכון מה שהיה להם בתחילת נא נטבל. ונמצא שיש עשרה טפות אחרות, שהם יוצאים מבחן אותו יסוד של קודם החוץ, אבל אין יוצאות אלא אחר החוץ לילה. ועוד יש שנים אחרים מזמן קדרותא דצפרא כנ"ל, והם יותר מעולים מכל אלו העשרה. ואמנם אלו היבשניים הם יותר גרוועים במעלה מן השנים עשר ראשונים, ואפשר שאלן השנים של קדרותא צפרא מן בח' היב, יוכלו עם העשרה הראשונים, לפ"כ שהם מעולים יותר מן העשרה השניים, וזה אלו היב השניים, קדרמו למלוד עם מוריינו ולה' בישיבתו, קודם שנכנסו אנתנו שם היב הראשונים. והטעם הו, לפ"כ שם מבח' קודם החוץ, וגם אין להם יסוד ורבו בפני עצמו, לפ"כ שבחי שתי היסודות של קודם החוץ ואחר החוץ זה כלל בוה, והכל יסוד א'. ודע וראה איד נכללו ארבעה זוגים בוה הזוג השלישי, וארבעתם נקראים זוג א' לسبות הנזירות, ואחר כך בסוף הדורש נbaar עניין כל החברים מי הם.

זוג הד', כפי סדר מעלה הזוגים, הוא זוג ישראל עם לאה במנחת. ולפי שם מן החוצה ולמעלה, אין שם מקום התפשטות אל החו"ג ולכן החסדים מתבצעים בורוע ימין, והగבורות בורוע שמאל. והם נקראים ב' טפות לבך. ולהיות זוג דמנחה עם לאה, שם דינים קשים לנו הי' בגדים הרוגי לוד, והם שני אחיהם ט' פפוס ולוליאנוס. וגברת מעלתם להיותם מבח' ישראל ולא יש שם יסוד ניכר ממש, ולכון אין להם רב' יסוד מיוחד.

זוג הה', והוא האחרון שבכלם, הוא יעקב ולאה קודם החוץ לילה, ואלו הם דינים גמורים, ואלו הם הרוגי ביתר. והיסוד שלהם הוא ר"א המודיע ע"ה, שנהרג בbijter כנודע. ודע, כי כל אורות הנשות של בני ישראל, יש להם לבושים מפנימיות וחיצונית, שהם ממוחז ואיברים, היורדים ונעים טפות זרע, ממיini היסודות הנזירות, שלא עיי קרי.

והנה יש חלוק והפרש בין אלו המתמשים

העליון שבכלם, שם ישראל ורחל כנ"ל, וכן נתבררו ונתגלו להם כל סודות התורה, שלא מתוך צער כלל, מה שלא היה כך עד דרא מלכלא משיחא, כזכור בזוהר בכמה מקומות. זוג ב', שהוא זוג יעקב עם רחל, וגם כי יעקב כי רחל אין בה דינים כמו בלהה, וגם כי יעקב הוא מן הארץ מוחין דאבא בלבד, ולכון אין כאן רק חו"ג של אבא בלבד. והנה רבינו הקדוש שסדר המשניות הוא היסוד עצמו, ותלמידיו בני ישיבתו, הם הטפות שייצאו ממנה, והם: ר' חייא, ר' אושעיא, ובר קפרה, ולוי בר סיסי, ור' חנינה בר חמא. ורב, וכיוצא באלו.

זוג הג', כפי סדר מעלה הזוגים, הוא זה ושלישי, והוא זוג יעקב עם לאה אחר החוץ לילה, כי אעפ' שהיא לאה ויש בה דינים, הנה היא בח' אחר החוץ, שם נמתקים, וגם שמתפשטה בכל ארץ היז'א כלו, משא"כ בזוג הקודם לזה של יעקב ורחל. ואלו הם עשרה, שהם: חמשה חסדים, וחמשה גבורות מאבא. ולכון בשני זוגים האלו, שהם: השני של יעקב ורחל, והגי של יעקב ולאה ואחר החוץ, אין בהם הריגה, לפי שם מבח' יעקב, שהוא מצד אבא. וכן כי בקדורתא צפרא, או הם יותר רחמים, לפי שכמעט כבר או נקרה יום, ואו יש זוג ב' של יעקב ולאה הנז', אשר חזרוים בזוג פעם שניית, כזכור בפרשת שמות דף י' ע"א, וויצוים ב' טפות לבך, הא' כוללת חמשה חסדים, והשנית כוללת חמשה גבורות, ואלו השתינו טפות הם מעולות יותר מכל העשרה, כזכור שייצאו מזוג שאחר החוץ, ואלו היב טפות הם החברים שלוי, שהינו לומדים עם מורי ז"ל, והוא עצמו ז"ל הוא היסוד, שמננו יצאו אלו היב טפות הנז'.

ודע, כי הנה קודם החוץ, היו יעקב ולאה עד החוצה של ישראל, כמו שנזכר בזוהר החמשי, ואחר חז'י הלילה נתקשו עד סופו, ולכון רושם הראשון של היסוד הא' של קודם החוץ לא נתבטל, לפי שלא חזרו יעקב ולאה אחר החוץ בסוד אחר, אבל בהיותם פנים בפנים

טיפות שנמשכות מן החיצונית, שהוא הלבוש של נהיי דאבא או נהיי דאמא, שבז"א או ביעקב, יש טיפות שנמשכות מן פנימיותם, שהוא מן המותין עצם, שבתוך נהיי דאבא או אמא וכו'. והנה כל הנז"ל, הם טיפות לבושים מן הפנימיות, שהם דמותן ממש. ועוד יש טיפות אחרות דוגמתם ממש בכל הנז"ל, אלא שהם מחייבי טיפות החיצונית של הלבושים הנז"ו. אבל גם הם נמשכות מן הדעת עצמו לעלה, אלא שהם מחייבי החיצונית, שהם הלובש דינהי דאבא וכי נז"ל. ולא נראה לי מורי וליהה מי הם, רק אותם של הזוג השלישי, כמו שנזכר בעה"ת.

והנה כל בחיי אלו הטיפות הנז"ל, הם הנקרים בדברי הנבאים, בלשון שארית, ואותם שהם מחייבי ישר^(*) נקרים בלשון שארית, כמש"ה שארית ישראל לא יעשו עולה וגוי ואותם שהם מחייבי יעקב, נקרים בלשון יעקב, כמש"ה והוא שארית יעקב, וזהו עולה וגוי. ויש חמשה בח"י כנוז"ל בחמשה היזוגים, ולן נוגדים נוכרים בדברי הנבאים פעמים רבות, שארית ישראל ושארית יעקב. ב).

ואbardר עניין אלו החברים של מורי ז"ל. דעת, כי אעפ"פ שסדר מעלה הטיפות הנז"ל, כבר נתבאר לעלה. אמונם דעת, כי אלו הטיפות של הזוג הגר, של יעקב ולאה אחר החזות לילת, הם אחרים מכם, לעניין ביאתם בעה"ז. אעפ"י שאין זה סדר מעלהם נזוכר. ולפי שהם באים בגלות זה האחוריונים, נרמזו בנבואה ישעה הנביא, בפסוק משא דומה אליו קורא משער שומר מה מלילה שומר מה מליל וגוי. כי נבואה זו, היא על גלות האחורי הות, נזוכר בזוהר. וכבר ידעת, כיليل הוא קודם החזות, ולילה הוא אחר החזות, נזוכר בזוהר פרשת בא. והמ' ב' כתות הנז', של החברים شبישיבת מורי וליהה שכלם הם מן זוג של אחר החזות לילת. אלא שקצתם הם מכללות חזי לילה הראשונה כנוז"ל, ונוגדים אמר שהשכינה צועקת מתחור גלותה בישובה בשער, שהוא גלות אדום, ואומרת

טלות או יותר הנזכר, של חמזה זוגים הנז', לכל שאר הנשומות. ויש להם מעלה גדולה ועצומה מכל השאר, לפי שככל שאר הנשומות הם באים שלא ע"י קרי, אלא ע"י זוג מן הטעות דנקבא, שמתעוררת אל הזוג ומתחאה אליו, ואחר כך מתעורר גם הוא, וכך כיוון שהזכיר לא היה בו התעוררות מרצונו, אלא שנתעורר על ידה. לכן אותן הטיפות של החז"ג הנמשכות בזוג ההוא, אינם נמשכות מהදעת עצמו שלו, רק מן החז"ג שנתפשטו בו למטה בשש קצוותיו, אחר שנתלבשו ונתעכבו שם למטה. אבל אלו הטיפות הנז"ל, להיות נמשכים מבלי התעוררות הקבבה כי הם טיפות קרי כנו"ל קז, על שאר הנשומות.

והנה כל זה שאמרנו, הוא בעניין הלבושים והכלים של הנשומות עצם הנקרים אוות, שהם מעשה רמ"ח אבירם, שהנשמה מתלבשת בהם. ולפי שgem בח"י אוות הנשומות של כל אלו הנז"ל כלם, הם ג"כ ע"ד הנזכר, מחייבי הדעת עצמן, ולא מן התפשטותם למטה, לכן נתנו להם אלו הלבושים, שהם הטיפות הנז', שהם מן הדעת ג"כ. והנה אעפ" שבירנו, כי יש קשר אמץ בין כל אלו הטיפות הנז', כל זה היא בבח"י הטיפות והלבושים. אבל אוות הנשומות עצמן שלם, כל אחד הוא מן הרשות שלו, אבל כלם הם מחייבי הדעת עצמן, רק שאינם קשורים ואין מושך אחד. גם דעת, כי באלו הטיפות עצמן, שהם בח"י הלבושים, יש בהם פנימיות וחיצונית, כי יש

קודם חצות בנו"ל, הם אלו: הר"יט צהлон, ה"ר יוסף הכהן, ה"ר יעקב אלטראץ' וה"ר דוד הכהן, וזה ה"ר יצחק קריישפי. וה"ר שמעון אורי. ואחיו ה"ר ישראל אורי ז"ל. וה"ר אברהם ארובץ. וה"ר משה אלשיך ז"ל. וה"ר ישראל הלוי. וה"ר יוסף קנפלייאש. וה"ר יהודה אשכנזוי. וה"ר נפתלי אשכנזוי. שהיו קרובי מורי וללה"ה. וכבר אמרתי שאני יודע זה בפירוש אם כל אלו הנזכרים הם מיכללם, אבל דרך כללות שמעתי מן מורי ז"ל, על שלשה חברות אל.

ועוד כת רביעית, שהם הלבושים של החזוניות, והם כנגד כת שנית דפנימיות הגנו', והם אלו: ה"ר אברהם הלוי. ה"ר משה משמש. ה"ר יאודה רומאנגו. אבל דרך פרוטיות לא שמעתי מורי ז"ל, רק בעניין החברים של הכת של הראשונה. והגעלא"ד היזהר אמיתי בעניין כת הנטנית של הפנימיות, הם: הר"יט צהلون. וה"ר יעקב אלטראץ' וה"ר יצחק קריישפי. וה"ר ישראל הלוי. וה"ר משה אלשיך. וה"ר דוד הכהן. וה"ר יוסף הכהן. וה"ר אברהם ארובץ. וה"ר יוסף קנפלייאש. גם ה"ר אליה אל מרירוי אעפ" שלא נכנס עמהם, נ"ל שהיה מיכללם. וה"ר שמעון אורי, נ"ל יותר בפירוש שאלה מיכללם. ובעניין כת הוקנים שהיה כנגד הכת שלנו אלא שהיא מן החזוניות בנו"ל, נ"ל שמורי וללה"ה מהר"ם אלשיך, היה כנגד חתינתי. והנה מורי ז"ל, היה רוצה להכניס עמו בחברתינו, למהר"ם אלשיך, והר"ם נאגרא"ה, וללה"ר יעקב מסעוד, ולה"ר שבתי מיהום. ואיל, כי אלו הם מן אותם שתי טפות, שהם של אשמורת הבקר, אלא שהם מבחי' קודם חצות, אלא שהם באשמורת ולכו אפשר להם להתחבר עמו. גם עניין פרטויות שלנו לא ידעת מי הם אותם שהם באשמורת הבקר של הוזוג לאחר חצות ממש. גם אני מסופק, אם мало הארבעה הנזכרים יש בהם שנים שהם מיכל כת שלנו ממש, לפי שלא נאגר"ה. וזה ה"ר יצחק ארחה. וה"ר שלמה אבשבען. וה"ר מרדכי גאליקו. וה"ר יעקב מסעוד ז"ל. וה"ר יוסף אלטמן ז"ל. וה"ר משה מינץ ז"ל.

ויש עוד כת אחרת כנגדה, והם מן הלבושים של נה"י וכו', שנקרואים חיצוניות הלבושים בנו"ל, שהם אלו: מורי הר"ם אלשיך. וה"ר משה נאגר"ה. וזה ה"ר יצחק ארחה. וה"ר שלמה אבשבען. וה"ר מרדכי גאליקו. וה"ר יעקב מסעוד ז"ל. וה"ר יוסף אלטמן ז"ל. וה"ר משה מינץ ז"ל. והכת השנית, שהם מפנימיות המוחין ג"כ של הדעת, מזוג אחר חצות, אלא שהם מבחי'

לש"ת, שומר מה מלילה שומר מה מליל, שהם הכת האחת שהיא מן הוזוג שלאחר חצות הנקראיםليل. וכן שומר מה מליל, מה תעשה мало הכת השנית, שבאים מחוץ היללה הראשונה, הנקרא ליל, רק שייצאו בחצות ליל האתורונה בנו"ל. ומשיב לה הקב"ה, אמר שומר אתה בקר, שם אתם הארבעה הנולדים מזוג קדרותא דצפרא. וגם לילת, הם העשרים הנולדים מזוג שלאחר חצות הנקרא לילת.

ואמר עוד אם תבעיון בעין, כי להיות היכיות האלו בדרא בתורת בתשובה, ולדיברות בשאלות צריכים להרבות בתשובה, ולחכובות בשאלות וחכוניות ותפלות. גם פסוק של שאר ישוב שדר יעקב אל גבור אמר ב' פעמים שאר, כנגד ב' כתות אלו. ואיל מורי וללה"ה, כי כיוון שאני ואלו החברים כלנו הם מן בח"י זוג שלאחר חצות, שלפיכך נזהר מאר לקום ממש בחצות הלילה, ושזה יועל לנו מאר, זמאן הזהירנו בדברות.

והנה אמר לי מורי ז"ל, כי אלו החברים שלנו, לא יתקיימו כלם, וудין צריכים ברור להתחבר ולהתהלך ולשימים אחרים במקום קצת מהם, וכמו שאבאר בעה"ת, ואכטוב עתה את החברים הנכונים עמו למדוע, אעפ' שאני יודע אותם שיתחלפו אחרים במקום. הכת שלוי, שם שלאחר חצות לילה ממש, אלו הם: אני הצער חיים ויטאל. ה"ר יונתן סאגיס ז"ל. מהר"י ארזין ז"ל. מהר"י הכהן ז"ל. ה"ר גדליה הלוי ז"ל. ה"ר שמואל אוזידא. ה"ר שבתי מנשה. ה"ר יוסף ז' טבול. ה"ר אליה פלקין. והנה הכת הזאת, היא מפנימיות המוחין של הדעת בנו"ל.

ויש עוד כת אחרת כנגדה, והם מן הלבושים של נה"י וכו', שנקרואים חיצוניות הלבושים בנו"ל, שהם אלו: מורי הר"ם אלשיך. וה"ר משה נאגר"ה. וזה ה"ר יצחק ארחה. וה"ר שלמה אבשבען. וה"ר מרדכי גאליקו. וה"ר יעקב מסעוד ז"ל. וה"ר יוסף אלטמן ז"ל. וה"ר משה מינץ ז"ל. והכת השנית, שהם מפנימיות המוחין ג"כ של הדעת, מזוג אחר חצות, אלא שהם מבחי'

ולא היה מסיר אותו להיווטו שkol, עד שאירועו זהו, ע"ד מה שביארנו בפסקוק אם רעב שונאך האכילתו להם, כי הנה אלו החברים אינם שלימים ר"ל שיש בהם, מי שיש בהם מועט מן אותה חי" ששל הלובש הנשמה המשולה הנזול, שהם מן הטעות של אחר חצאות כנוזל, ואין כלם שווים בהם, כי יש מהם שרובו טוב ומעטו רע, ויש מהם שרובו רע ומעטו טוב, ייש בינוינו, וכיוצא בו ייש כמו מדרגות, וא"ל כי אתם שרובם טוב, ישארו כך בודאי, כי אתם האחרים אשר רובם רע ומעטם טוב, יקחו הרע של הנזקרים, ויתנו להם הטוב שביהם, ואנו ישארו אלו כלם טובים, ואלו כלם רעים.

ורוצה לדוחתו בודאי גם הוא. ה"ר יונתן סאגיס ז"ל, רבו טוב ואין בו ספק שיטה לצד הרע. ה"ר גדריה הלוי ז"ל, ג"כ רבו טוב ואין בו ספק, הר"י הכהן, היה רבו טוב, ויש בו ספק, ולא מפני חסרון האמונה במורי זלה"ה, רק סיבה אחרת, שלא רצה מורי זיל לפרשנה. ה"ר שמואל איזידיא ז"ל, רבו טוב, ויש בו ספק שיחזור בו. ה"ר אברהם גבריאל, וה"ר שבתי מנשא, והרב יהודה משען, וזה ר' יוסף ז' טבול ל) מגראמי, נדחו לגמרא. אבל בהר"י משען יש קצת ספק עדיין. ולិ העזר חיים אל"ל מורי זיל, שהיה עתיד לבא אליו בסיוון גדול אחד, אם אعمוד באהבת מורי זיל. אה"כ אל"ל מורי זיל, שכונתו תהיה להשליך כל החברים, ושלא ישאיר עמו אלא שלשה או ארבעה בלבד.

וא"ל מורי זיל, כי אני מוחייב לזכות לחביבא, יותר מאשר בני אדם, לפי שככל הרשעים שבזדורות הוה, הם בח"י הערב רב, אשר רובם או קרוב לכלם הם מרשך קין, שנתערבו נצוצותיו הטובות ברע ורובו רע ולכך אני מוחייב. לתקנם כי הם מון הרשות שליל. ולא די זה, אלא אף אילו הרשעים של הדורות של הראשונים שכבר עברו ממעשו, ואם ירצה יהיה כלו טוב, או להפוך לאיליא פלקון זיל, היה מעשי ממויצעים, וו"ס מ"ש חז"ל ב) על פסקוק וכל צבא השמים עומדים עלייו גור, מי יפתח את אחאב וכוי ואיזו"ל אחאב שכול התי, ומפני זה לא יכולו להענישו, עד שיטתה לצד הרע. ובווד שכול לא יכולו להענישו. וגם מון אחאב עד הר"א פלקון, שהם מרשך א', נשאר תמיד בינוינו וסקול. וזה הטעם שהיה מורי זיל רצה לסלקי מתחוד חברתוינו

אחר, ויכנסו אחרים תחת קצת מהם. וסוד העניין הוא, ע"ד מה שביארנו בפסקוק אם רעב שונאך האכילתו להם, כי הנה אלו החברים אינם שלימים ר"ל שיש בהם, מי שיש בהם מועט מן אותה חי" ששל הלובש הנשמה המשולה הנזול, שהם מן הטעות של אחר חצאות כנוזל, ואין כלם שווים בהם, כי יש מהם שרובו טוב ומעטו רע, ויש מהם שרובו רע ומעטו טוב, ייש בינוינו, וכיוצא בו ייש כמו מדרגות, וא"ל כי אתם שרובם טוב, ישארו כך בודאי, כי אתם האחרים אשר רובם רע ומעטם טוב, יקחו הרע של הנזקרים, ויתנו להם הטוב שביהם, ואנו ישארו אלו כלם טובים, ואלו כלם רעים.

וא"ל מורי זיל, כי זה היה כונתו לקבץ אותם, כי ע"י החברה והאהבה שיש בין החברים, ימשכו זה בזו, וילך הטוב אצל מי שרובו טוב, וירושלם ממנה. וילך מועט הרע ויצטרף עם מי שרובו רע, ואנו אותם כלם שהם מבחי" הרע ילכו. וישארו האחרים שהם שלימים מבחי" הטוב.

וא"ל מורי זיל, כי לסבה זו צרך האדם מאי מאי שיתחבר עם אותם הרשעים אשר רובם רע ומעטם טוב, להזuirם בתשובה, כי ע"י זה יהיה הוא הטוב אשר בהם. ובפרט אם פגע באיזה אדם שיש בו חלק הטוב שחשר בו מושרש נשמתו עצמו, שיקחנו ויושלם בו. ולכך הזהירני מורי זיל במאד מאד, לאחוב את החברים הנזקרים של, וללמודם, כי ע"י זה אברור חלק הטוב של המערוב בהם, ואקחתו, ואשתלים אני. ואמנם מי שהוא בינוינו וממושע, זה תלו依 כי

מעשו, ואם ירצה יהיה כלו טוב, או להפוך וא"ל מורי זיל, אז ביום הנזcker, כי ה"ר אליא פלקון זיל, היה מעשי ממויצעים, וו"ס מ"ש חז"ל ב) על פסקוק וכל צבא השמים עומדים עלייו גור, מי יפתח את אחאב וכוי ואיזו"ל אחאב שכול התי, ומפני זה לא יכולו להענישו, עד שיטתה לצד הרע. ובווד שכול לא יכולו להענישו. וגם מון אחאב עד הר"א פלקון, שהם מרשך א', נשאר תמיד בינוינו וסקול. וזה הטעם שהיה מורי זיל רצה לסלקי מתחוד חברתוינו

שם ק"ל דאלפִיּוֹן, ו"ב נצוץין כנגד ק"ב צרופי אלהים, וכן כלם עד המלכוֹת, שהם כ"ב נצוץין, כנגד כ"ב אותיות במלוי הוויה אדנוֹי. ובולע"ד, כי שרש נפשי ביהודה, הוא עם ריב"ז בגבורה, וכן אסדרם כפי מה שסדרם מורי זיל' בקצר, כל א' בפני עצמו, ואלו הם: קrho בחסד, י"ג נצוץין, אלישע, י"ד, י"ד ה"א, י"ד ה"א וא"ג, י"ד ה"א וא"ג. ה"א עין, חז לארבע אמות. חсад מיכאל אוריאל. דתן ואבירם, י"ב נצוץין. רבנן גמליאל, ק"ב צרופי אלהים, הסתכלות ברעה. נצח הוה, רפאל גבריאל. יתרו טהה נצוץין, ריב"ז, יה, יוד הא ואו הא, אוזן משמעו לשון הארץ, שיחה בטילה, גבורה. מיכאל. יבל שמנה נצוץין. באלי. יה אדרני, חותם ריח מבאות המטונפות, וריח ערויות. יסוד, גוריאל. יובל, ט' נצוץין, רב יהודה הנדרואה, יהות אדרני, פה שיחה בטלה ליצנות, ת"ת, אכתריאל, למנ כ"ב נצוץין, רב מלכינו, יוד הא ואו הא, אלף דלת נון יוד. ידיעה ועסוק בחכמת האמת, מלכות מטטרון.

גם צוני שאזהר מכמה דברים אלו, פסיעה גסה. גאה. מעוט אכילה. כונת תפלה בברכת השיבה שופטינו. ס) בברכת הנהנין. מלח להיות על השלחן שלא לשותות מים אחר המזון. ע)

להזהר בכבוד החברים. גם הזיהרינו עוד לזה בעת נקידשך, לכזון ולהבר הדגלים, ולכזון בשם אבגיתץ כנו"ל, וכמבואר במקומו פ) ולכזון בעת לבושי של שבת, בשם זהריאל, כמבואר במקומו. צ) ושלא ליגע בזון להסידר ממנו שום שער, אפילו דרך עסק. ולכזון שני פעים זון, הם שדי, כזוכר

אם אני היתי מוכה לחביביא שבזה הדור, הי' שומעים לקולי מאך, והיו דברי נכנסים באוניות, ובאותו שבוע עצמו שנטפר, למד לי מורי זיל' יהוד א', להעלות ע' נצוצות שנשתירו עתה עדין בגיהנום בין הקפליפות, והם מן רש קין ומשרש נששי. וזהירני ג' ב' מון קצת דברים כמו שאכתב, ולמדני להעלות על ידי שרשותם, אשר הם מייחדים עמם. זה עניינו: מ) הנה הם ז' בחינות, ובכל אחת קצת נצוצות, והם כנגד שבעה ספריות וזה סדרם: קrho בחסד, ובו שלשה עשר נצוצות. יתרו בגבורה, ובו ששה נצוצות. יובל בת"ת, ובו ט' נצוצות. דתן ואבירם בנצח הוה, ובם י"ב נצוצות. יבל ביטוד, ובו שמגה נצוצות. למלך במלכות, ובו כ"ב נצוצות. וצוני להעלותם ע"י שרשותם, והם אל': קrho עם אלישע הגבאי. יתרו עם ריב"ז. יובל עם רב יהודה הנהנאה. דתן ואבירם עם רבנן גמליאל. יבל אם באלי הנזכר ג) בגדרא. למלך עם רב מלכין. וצוני להעלותם על ידי ז' מלאכים, והם: אוריאל, רפאל, גבריאל, מיכאל, גוריאל, ר' ת' ארוגמן, אכתריאל, מטטרון. וכולם בנקודיהם, כל אותן ואות מקלם, נקודה בשתי נקודות שב"א קמ"ץ.

צוני שאזהר מכמה דברים המתיחסים אליהם, והם: עין. אוזן. פה. הסתכלות ברע חותם. ושיחה בטילה. וידיעה בחכמת האמת מאך, כל מה שאוכל. וצוני להעלותם ע"י כונות קצת שמות. וראה והבן כי כל נצוץ, הוא י' אחת, כי כל נשמה כלולה מייס, וכן י"ג נצוץין כנגד

הגחות ומראה מקומות

ט) שער הכותות ענין כונת חורת העמידה דרשו ג' דף רנ"ח ט"א ד"ה גם תזהר וט"ב ד"ה אמן נבואר. שער רוח הקודש ריש דף ל"ה. פ"ח שער עולם העשיה פ"ה.

צ) פ"ח שער השבת פרק ד'. ע"ח ח"ב שער מ"ב פרק ב'. ובשער רוח הקודש דף ל"ח במחילתו כתוב: גם צריך לכוין כשלובש בגדי שבת בשם אהריאל.

מ) שער רוח הקודש דף פ"ז ד"ה ודע כי אלן הנצוצות.

ט) ברכות כה: בשער רוח הקודש דף פ"ז ד"ה זאלן הם, היגירסא באלי האמורא.

ס) שער הכותות ענין כונת העמידה דרשו ר' דף רל"א ט"א ד"ה השיבה וכו'.

ע) בספר מגיד משרים כתוב הטעם שלא לשחותמים אחר המזון מפני שmbיא שינה ולא יקיים בחזות.

זהם כך בגימטריא, וא"ל כי בוה השם של אלהים הנוצר, יהיה מלאו אלףין, והוא בוגי הארץ. וזה אכיוון תמיד בכל יום, ואחת מכוון בו תמיד, ומחשב בו, ויתעל ליל מאור, ובפרט ביום שאעסוק בתורה, אני ציריך להוור יותר בוה העניין, וסוד העניין הוא, לפי שקין היבא ורעד פשתן וכבר ביראנו עניינו באורך א'). כי הוא מכחיש כח הרכך ב') ומה שהיתה המלכות נקראת ארץ, חורה להיות יבשה, ולכן גנור על קין נע ונד תהיה בארץ. והנה שם אללה'ם שבמלוויו נוצר הוא במלכות, בזמנ שנקראת דמלי אלףין נוצר הוא במלכות, והוא בוגי הארץ, שהוא בוגי לשם הנוצר. ותוכיוון לתיקון פגט שנפוגמת לשוטה יבשה ע"י הפטשון, אתה חור לתקינה ולשוטה ארץ ע"י מלוי זה. והנה כל היצוגים נדבקים בקליפת הרע שנדרבק בקין, וכלם הם רוצחים להדביק ולהשיג אותן אלף שבמלוויו את ה' של אלהים הנוצר, ואינם יכולים להציגו.

עוד אל מורי ז"ל, כי עתה אשתי מעוברת, ואם תהיה נקבה, לא יהיה כמאה במציאות בשכל כי' גדול. ואם יהיה זכר, לא יהיה כמאה בעולם, ולא ימצא בכל המציאות אהבה כי' עזה מן האב לבן, כמו שתהיה לי עמו, והוא עתיד למדני חכמה הקבלה, ואיןנו מן הירוש שלי, שאכיוון לשם אדני' ואלה'ם, שם ב' אלףין.

הגהה

(א) א"ש: בהיותנו מונחים הו"ה ביו"ה זהם ב"ן ואלף קי"א הרי במספר אכבע כס"ג.

הגותות ומראה מקומות

רכות. שער מאמרי רשבי זיע"א דף ד' ד"ה ע' כי הכללה. שער רוח הקודש דף ל"ח ט"א.
 (ב) שער הכוונות ח"א עניין דרושי הלילה דף שע"ז ט"ב ד"ה ודע כי כוונות. פע"ח שער תקון חזות פרק ג' ד"ה ודע כי כל. שער רוח הקודש דף לד' ד"ה גם ציריך לקום.
 (ג) שער הכוונות עניין ראש השנה דף ר"י ט"ב ד"ה עוד יחו' ב'.
 (ד) שער הכוונות עניין ר"ת שם דף ר"י ט"ב ד"ה ודע כי מי. שער המזות פרשת קדושים דף נ"ג. ועיין ברשי' פרשת בראשית בפסוק ויהי מקץ ויל' ויש אגדה שאומרת שורע פשתן היה.
 (ה) ב"מ קט. עיין פירושי במשנת.

במקומו. ק) ושלא לחבר ולשלב עשר אכבעות יד ימין ושמאל אלו עם אלו. ולכיוון בשם אהו"ה, שהוא בגימטריא אכבע מבואר במקומו. א) (א) ולהזהר שלא יגעו הרצאות של התפלין בקרע ב) ולכיוון כי רצועה בוגי ש"ע, במספר ב' פעמים אל במלואו, שהוא הק"פ כנזכר במקומו ג) ולהסתכל בכוס של ברכה, ולכיוון בימים שאתה נתן בתור היין, שהוא בגימטריא ט' יוד"ן, שיש ארבעה שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב' ג). ד) ע"כ הוא מה שאמר לי ביום הגז'ל, ג) ימים קודם שחלה ז"ל.

עוד אל מורי ז"ל, שאוזהר מادر לקום בחוץ לליה, לסבה הגז'ל שאני מזוג יעקב ולאת אחר החות, ואם אייה פעע לא היתי יכול להיות נשור כל חזות אחרונה, שאקום ואעשה הסדר הנודע, ואחזר לישן, ואקום קודם אילת השחר עכ"פ, ש) שהוא זוג קדורות דצפרא הנז'ל.

עוד אל מורי ז"ל, כי עתה כבר התחלתי לתיקון פגם עון קין, ולכן כשאני מחשב באותו סדר שסדר לי מורי ז"ל, שאכיוון בעת שמצולות ים גוברים עלי להעצבני ולהחטאני, לכיוון בנוצ'ר חסד לאלפים כנדוע ח) ובמלת אלפיים, שאכיוון לשם אדני' ואלה'ם, שם ב' אלףין.

- ק) שער המזות פרשת קדושים דף נ"ז ט"ב ד"ה וענין פאת הוקן.
- (א) שער המזות פרשת עקב במחילת הפרשה השמוטות בספר הוחר אותן א'. ז"ח בראשית דף ח' ט"ב ובז"ח ע"ט הטולות אותן קצ"ז. שער רוח הקודש תחילת דף ל"ח.
- (ב) ספר עלות תמיד דף פ"ג סוף ד"ה ובעת הנחת. שער רוח הקודש דף ל"ח ט"א.
- (ג) שער הכוונות עניין התפלין סוף דריש ד'. ספר ע"ת דף פ"ז ד"ה והנה מכיוון. שער רוח הקודש דף ל"ח ט"א.
- (ד) שער הכוונות ח"ב עניין הקידוש דריש א'. ספר לקוטי תורה פרשת ויצא בפסוק וענין להאה

עד הנזול. וכאש אכינו בשם זה של יהוד, צריך לציר אותו בצורת אדם אחד, ותוקן מפרק על כתפו, ושם יהוד כתוב על לבו. והנה ד"ת של שלשה שמות אלו, הם אח"י, בגימטריא י"ט, והם סוד ה"ט ברוכות,סדר שמעון הפקולי לפני ר"ג. ד) ואיל' מורי וליה"ה, כי בעת הדיא עמו, לשתי בחינות: האחת בח"י אב ובן, והשנייה בח"י רב ותלמיד, ויהיה לו קשר עמי להיות ר' בא פילו בעולם הביריה, ע"י איזו מצוח, או איזה תקון שיש بي, ויש בי כח להתדבק בו אפילו בעולם הביריה. אבל עם ריב"ג, לא היתי יכול להדבק בו רק בעולם היצירה בלבד, זהה כפי המצוות שיש לי, אשר על ידם יכול להדבק בו. אבל ברב יבא סבא, אין בי כח עדין להדבק בו, אלא בעולם העשיה. ונמצא כי אין הדבר תלוי במדרגה ומעלה הצדיקים הנזוי, רק כפי המצוות הסגוליות אשר עשתיו, שעל ידם נוכל להתדבק בו יותר מבה, כי יש מצוה אחת אשר עשה רב יבא סבא, ואני עשיתי הדגםתו, וכן נתקשרתי עמו בעולם העשיה. ויש מצוה אחרת שעשה ריב"ג, ואני עשיתי ג"כ בחשך גדול מאד, וכן ע"י אני יכול להדבק עמו אפילו בעולם היצירה. וכן עדין לשמעון הפקולי. ושמעון הפקולי אינו ממש מן הרשות שלי, אבל הוא מן אותו הכת אשר נכנסו ונתקשרו בהיכל האהבה, דוגמת ר' עקיבא, שנזכר בזאת פרשת פקודי בהיכל הנזוכר. וזה שמעון הפקולי הוא אחד מהם, ובענין זה יש להם התקשרות זו אום זה.

עוד א"ל מורי זיל, כי בהיות נצחות שרש קין בתוך קליפת סיטרא, מבואר שם אצלינו, ושם היה נשמה ר' עקיבא, כי לנו נולד מבני

ומדרגתנו גבולה שלשה של פים מדרגות למלטה מדרגתוי, ולעולם לא יתריד מן השרש שלו, אפילו לאחר התchia, כמו שביארתי במקום אחר, כי ביש הבדל חמש מאות מדרגות או יותר בין האב לבן, הם נעשים שרש אחד, ובפרט אני עמו, לשתי בחינות: האחת בח"י אב ובן, והשנייה בח"י רב ותלמיד, ויהיה לו קשר עמי להיות ר' בא פילו.

עוד צורה אחרת, שאחר מאיד לומר אחר עליינו לשבת, ב) ועל כן נקוה לך, פסוק והיה ה' למלך על כל הארץ. ואכינו שמחילה באות זו, זמיסים באות ד', והוא בגימטריא עשרה. ושאכינו למש"ה, הלא אנכי טוב לך מעשרה בניים, ואכינו להאר ולহמשיך אותן העשרה בניים בלאה, כמו שנבאר באוטו הפסוק.

ג) עוד צורה אחרת יהוד אחד שאעשה אותו בליל שבת, ונראה לי שגם לילlico החול יויעיל, וזה כונתו בקוצר, שאדבק ואקשר נפשי, (ב) בנפש שמעון הפקולי, ואכינו לקשר בח"י שם נשמתי בנשנתו כלו נקוד בקמצ, ואכינו לקשר נשמתי בנשנתו, בכל עשר ספריות דביראת. וכך ציריך לכזין שם הנזכר עשר פעמים, ב"ס דבריאת. ותמיד אקשר נשמתי בנשנתו ע"י זה השם. אחר כך אקשר נשמתי בנשנתו ר' עקיבא, בעולם היצירה, ואכינו לקשר רוחיו, ברוח ריב"ג, בעולם היצירה, ע"י שם חפניאל, כלו נקוד בפתח. ואכינו שבזה עשרה פעמים, ב"ס ביצירה עד הנזול. ואחר כך אכינו לקשר נפשך, (ג) בנפש רב יבא סבא בעולם העשיה, ע"י שם יותהן, כלו נקוד בצריך, ואכינו שם זה עשרה פעמים ב"ס דעתה

הגהה

(ב) נל"ש, שצ"ל. נשמי במקומות נפשי. (ג) נל"ש, שצ"ל נפשי

הגהות ומראה מקומות

תרומה דף צ"ד ט"ב. ע"ח ח"ב שער סדר אב"ע פ"ז דף סס"ח ט"ב ד"ה ונברא סדר. שער הכוונות ח"א עניין תפילה השחר דף קי"א ד"ה עניין הייח פטוקים. ספר הלקוטים פרשת תצא סימן כ"ב ד"ה והנה דעת כי.

ד) ברוכות כת: מגילה י:

ב) שער הכוונות ח"א עניין כוונת עליינו לשבח דף שכ"ה כ"ז כ"ז. ספר הלקוטים שמאול סימן א' בטוסוק ויאמר לה אלקנה.

ג) זהר פרשת תרומה דף קמו: ובזהר ע"פ הסולם אותן שע"ז ועי"ש בסולם מאמר הנשיקין ד"ה והשר הממונה. שער אמר רשב"י ויע"א פרשת

טוב ברע ורע בטוב כנודע. וא"ל מורי ז"ל, כי בפרט מי שיעד עצמו כהו, וכזוהמא מרש קין, אשר זהמת הנחש מתרבה בו, ובזוהמא היה נטבעים הנשומות הטהורות, ולכון ידו במעל הזה יותר מאשר מרשר בני אדם, ולכון הזורני מאד מורי ז"ל בעניין בכיה זו, שאני מוכרת יותר מאשר מרשר בני אדם.

ספר לי ה"ר יצחק הכהן ז"ל, כי בעת פטירתה מורי ז"ל, כשיצאתי מאצלו, נכנס הוא אצלנו, ויבכה לפניו ויאמר, וכי זו היא התקווה שהיינו כלנו מתוארים בחירות, לראות טובה וה תורה וחכמה גדולה בעולם ושיכחו אלו מצאתיהם אפילו אחד בלבד צדיק גמור בכם, לא סלקוני מהעה"ז קודם זמני, ועדנו מדבר עמו, שאל עלי ואמר היכן הילך חיים, וכי בשעה כזו את הילך מאצלוי, וצטער מאד, והבין מדבריו כי היה ברצונו למסור לו איה דבר סתר, אז אמר לו מה נעשה مكان ואילך, ויאמר תאמר לאחברים ממשמי, שהמחיים והלאה לא יתעסקו כלל בחכמה זו שלמדתים, כי לא הבינו אותה כראוי, ייבאו ח"ז לידי כפירה ואבוד נפש. ואמנם הרחץ לבדו יעסוק בה לבדו בלחישה בסתר, ויאמר וכי ח"ז אין עוד לנו תקוות, ויאמר לנו אם תוכנו אניABA לכם ואלמדכם, ויאמר לו איך תבא ותלמדנו אחר שאתה נפטר עתה מהעה"ז, ויאמר לו אין לך עסוק בנסתורות, איך תהיה ביאתי לכם, אם בחלום אם בהקץ, אם במראה, ותclf א"ל קומ צא מהר, כי אתה כהן, והגיע זמני, כי אין פנאי להאריך בשום דבר, ויצא מהר, וטרם שיצא ממפטון הבית, פתח פיו, ויצאה נשמהו בנשיקה זלה"ה. (א)

בנייה של טיסרא כנודע. ה) זא"ל, כי גם נפשי הייתה נתונה שם.

עוד א"ל, כי בעת שאשכח בפסק בידך אפקיד רוחתי, בשם זוויה אשר בפסק זה, שאכזין שהיה במלוי ההיא^ז, ו) הנקרוא שם ב"ז. ובפרט לי, שאני מגולגל כפול, כי יש אני חלק נפשי, וחלק ר' עקיבא. וגם שאוחר שאהיה תמיד בכל עת יראת ה', שהוא שם זה של מלאי ההין על פניו. ולא אסירתו מלבי תמיד, כי שם זה נקרא מערת המכפלת, כי הי"ד היה ב' יוד"ז, והה"ה ב' ההי"ז, והו"ז ב' וו"ז, והה"ה ב' ההי"ז.

עוד הזהיר אותו מורי ז"ל מادر, בעניין סדר תפלה לדוד, הנאמרת אחר קדושת ובא לציון, שאומר אותו בכוונה גוזלה, לפי שיעיר הארץ הוא מן היצירה, לפי שככל המזומנים הם בעולם היצירה, ומשם שרש נשמי והשגתני, כי כל המזומנים הם בחיי גבורות כנודע, והנה נשמי היא מן הגבורות כנודע.

עד בכוונת התפילה של שרית, בברכת אב הרחמן שמע קולנו, ביארתי שם כונה אחת בעניין זו ההי"ה אשר כאן וע"ש. ז) ותודיע נא, כי הוא מוכרת אלוי, והוא לעלות האדם במעלה ע"י כונת זו.

עוד ביארתי שם, כי מה שיכוין האדם בקיומו בחוץ הלילה, לבכות ולהתאבל על החרבן, העיקר הוא לפי שהנקודה העצמית והרששית של רחל, מתחילה אז בעת חצות לילה ממש, לרדת בעולם הבריאה ח) וסכת ירידתה בגלות הא, ללקט נצוצות הנשמות שנפתחו בין הקלייפות, ולכון אנו בוכים ומצטערים על גלות השכינה, כי אנו גורמוני לה שע"י חטאנו, הרכינו

הגהה

(א) א"ש: עד כאן הגיעו לידי בקונטרטים דעתו אותו, עד יום שנפטר לחיה העה"ב. וכן כמו כן אירע לי עםABA מארי זלה"ה, ביום פטירתו,

הגהות ומראה מקומות

רלו"ז ט"א ד"ה האמנם בהויה^ג.

ד) לעיל דף ק"ס ד"ה ועתהABA.

ה) שער הכוונות ח"א עניין דרושים הלילה דרוש ד) פע"ח שער תקון החותם פרק א'. תע"ס שיעור י"ד מן אות י"ד.

ו) שער הכוונות ח"א דר"ה ובתיבות הוי"ה.

ז) שער הכוונות ח"א עניין כוונת העמידה דר'

הקדמה מ'

אברהם, ואסתלק מעלמא וכו'. תימא, כשנידך בשנותיהם, תמצא יעקב בן י"ג שנים כשמת אברהם, וכן ארואיל ג' על פסוק ויד יעקב נזד, תבשייל עדשים היה לאבלו של אברהם שנсталך ה' שנים, כדי שלא יראה לעשו יוצאה לתרבות רעה, בשנת הי"ג. ד) ו"יל עם הגזבר, כי עד דכתיב ויגדלו הנערים שהיו בן י"ג שנה גמורים ושלימים, אז ניכר היה עשו הרשות, וייעקב איש שם יושב אלהים. וקדום זה איננו ניכר, וזה היא הראה שלא ראהו אברהם שלם

כפי הצורך, אכן ראה גופנית ודאי ראהו. שם בספר הזוהר פרשת תולדות דף קל"ה ע"א שורה ל"ב, זוז"ל, השתא דמית אברהם, דיווקינה גותה בית, ואשתאר ביה ביצח, דכל מאן חממי ליה ליצח, גותה אמר דא אברהם וכו'. וקשה כי רוז"ל אמרו ה') שלעולם היה יצחק בדיקונו של אברהם, מפני הליצנים שלא אמרו מאביליך נתערבה שרה. והכא אמרו, דהשתא דמית אברהם אשтар ביה דיווקינה, ושוז"ס ויברך אלהים את יצחק בנו, כי הברכה זו היתה, שנשוארה דיקונו בו להעיד שתיא בנו, וזה מלת בנו שהוא מיתורת, ולאחר שכותוב ויברך אלהים וגנו, סמיך אברהם הוליד את יצחק, לפרש מה עניין הברכה הנז'. ועוד קשה מלה ע"ג שאמר אחד מיבם או חולץ לאשת אחינו. זאי הוריהם ולידותם בקדושת, לא הו גיורא, אלא בריהו דגורי וישראל גמורים הם, וצ"ע.

שם בספר הזוהר בפרשת וירא דף ק"כ ע"א,

שורה י"ח, זוז"ל, וירא את המקום מרוחק דא

יעקב, כמה דאתמר מרוחק, דלא וכח ביה וכו',

ראיה בעינוי, דזה כד אתה יעקב, מית הוה

אמר שמואל: עוד מצאתי קונטרס קטן בין אמתחותי, ממקצת לשונות מספר התקוניין ומספר הזוהר שהם צרייכים עיון, והנה לא רציתי לסמוד להניחם על ראשי, או להגיה אותם במקומותם, שמא הלקט ההוא יהיה ח"ז שכחה, וכן אמרתי אישים בספר ויווחקו, והיה כל מבקש אותם יבא לבקש אותם במקום הזה, וזה החקלי בעור אל גואלי.

בספר התקוניין תkon כ"ב א) דף ס"ה ע"ב שורה כ"ג, זוז"ל, כי בשמחה יצא ובלוט מובלון. בשמחה סליק לחשבון אדרבי', בר מאת ש', דאייזו תלת מאה. ואthon בשמחה אהוי מחשבה. שי אהוי תלת אבהן. בחמות אהוי ה"ס, ואיזו שכינתא וכו'. וקשה דעתו בחמות סליק נ"ה ולא ס"ה, וצ"ע. א"ש, גם בדפוס המגיה תמה בזות. זאנני חרשתי, שמא אותיות בחמות במילואם שם עשרה, וזה החשבון כזה: ב"ית חי"ת מ"מ ה"א הרי נ"ה ועשרה.

שם בספר התקוניין תkon מ"ז ב) דף פ"ז ע"א, בשורה כ"א, זוז"ל, נעשה אדם, דא פקדודא למגorder ית גיורא, זאי איזו מקיים יבום ותלייה, איזו בצלמננו כדמותנו. וקשה דאי לא הו תרויהו הורתם ולידותם בקדושה, קיל"ז דאין האחד מיבם או חולץ לאשת אחינו. זאי הוריהם ולידותם בקדושת, לא הו גיורא, אלא בריהו דגורי וישראל גמורים הם, וצ"ע.

בספר הזוהר, בפרשת וירא דף ק"כ ע"א, שורה י"ח, זוז"ל, וירא את המקום מרוחק דא יעקב, כמה דאתמר מרוחק, דלא וכח ביה וכו', שארצה אשאל ממנה בקברו, והוא ישיב לירא, וכן

הגה

וגם הוא אמר לי שלא אפחד מכלום, כי כל מה שירצתי, והשיב לי כל שאלתי, זכר צדיק לברכת שארצה אשאל ממנה בקברו, והוא ישיב לירא, וכן

הגהות ומראה מקומות

ד) הଘות מהר"ז בספר הזוהר שם.

ה) ב"מ פ"ג.

ו) עיין בסולם פרשת תולדות אות ו'.

א) צ"ל סג.

ב) צ"ל דף פ"ג.

ג) מד"ר בראשית פרשה ס"ג ט"ג.

יוסף אחיכם, או הדר בנימין עם אחיו לארץ כנען, ושם ערסיה, ונולדו לו בניים. זו"ש בנימין הדר לביתה, ושם ערסיה צו', וצ"ע, כי כפי הנראה מענין יהודת, שהיו עצמותיו מגולגים בארון מפני החرم שקבל עליו, אם לא אביאנו אליך וחטאתי לאבי כל הימים, משמע שלא אהדר בנימין לארץ כנען. זאת נאמר דאהדר, ומה היו עצמותיו מגולגים, בעבר דקל"ז חרום על תני מי עצמו צרך הפרה אפילו שיתקים, קשה ג"כ, שהרי תך אחר שעלו אחיו לארץ כנען, והעלו עמם העגלות, הורדו עמם לעקב למצרים, ולא היה שנות לבנימין להוליד אפילו בן אחד, כ"ש עשרה בניים. ואפילו אם ייחיו לו עשרה נשים, כי הרי כלם יירדו למצרים נולדים, חזק מוכבד שנולדה בין החומות, ומכ"ש שכל השבטים נולדו עליהם תאומה אחת ונשאו אותה, ולא יתכו שבנימין הנקרא צדיק, ישא תשעה נשים אחירות ארונות מבנות כנען, וכמו שהקשה רבינו נחמייה לר' יהודה במדרש ועיי"ש. ואם נאמר שנולדו עמו עשרה תאומות, הוא פלא עצום. ועוד שאיפלו לזה לא היה זמן שנתעברו ושילמדו כלם וירדו למצרים. (כ)

אמר שמואל: ונוסף על זה, שמוכרה לומר שלכלם מתו קודם שיירדו למצרים, וכמו שפרש"י ולדברי האמור תאומות נולדו עם השבטים, צ"ל שלכלם מתו קודם שיירדו למצרים, הואיל ולא נמננו בתוך הע' נשפ, זולתי סרת בת אשר, או יוכבד כמו"ד, וצ"ע.

שם בספר הזוהר פרשת ויצא דף קס"א ע"א, שורה ה', וז"ל, ויסר ביום ההוא את התשיטים. ר'א פתח ואמר מי יגור באהלה, אלא יעקב בחין שעטה דמוליה הוה, דשרי לייה לאיניש למכחן שעטה עד לא יתוב לאירועה, ואי מזליה קאים כמו דעתיך שפיר, ואי לאו לא יושיט רגלי, עד דיטלק לגבי צו', צ"ע של הדף הוה אין לו הבנה במ"ש, אם דורי לייה לאיניש למכחן מזליה עד לא יתוב לאירועה, ואי מזליה

ע"א שורה כ"ז, וז"ל, ר' חייא ור' חזקה הוו יתבי תחות אילני דחקל אונו וכו', אמר השთא אתינה לאודעהה, דירושלם קריב אליו לאחרבה וכו'. וקשה, דהא ירושלם אחורבת בימי ריב"ז, ובתרן כן הוה דרא לתלמידיו ר' אליעזר, ובתריה דרא דתלמידיו ר' חייא ור' חזקה הנזכר פה וכיו. ואפשר לומר, דחוורה להתיישב בבני אדם, תחת ממשלה קיסר רומי הרשעה, והודיעו כי גם עתה החזרה להחרב. אף זה קשה גם כן, דהרי עשר גליות גלו סנהדרין, והאטורונה היתה בטבריה, כנראה דאיין עוד לא היה ישוב בירושלם אחר חורבן טיטוס. (ז) ואפשר לומר, כי אני ר' חייא ור' חזקה היו חכמים בזמנם ריב"ז, ואין אלו דרא דרשבי".

שם בספר הזוהר בפרשת ויצא דף קג"ג ע"ב שורה כ"ה, וז"ל, זע"ד יוסף ובנימין תרין צדיקים בנימנו וגוו, ואנן הכי תנן, בשעה דשייל יוסף לבנימין, אמר ליה אית לך בנין וכו'. וצריך לתקן חלה לשון הזוהר, יען הוא מוטעה, ואכתוב פה הגהתו, כפי הנמצא בספרים ישנים. וז"ל, ואנן הכי תנן, בשעה דשייל יוסף לבנימין, אמר ליה אית לך אנתו, אמר ליה אין. אמר ליה אית לך בנין, אל"ל לא. אבל בנין זמפניין, אל"זיך יקרון. אל"ע"ש אחוי, אחיו וראש גרא ונעמן וכו'. וראוי לדקדק בזאת הסוגיא, בעניין בניימין דאקרי צדיק, על דלא שם ערסיה כל הנדא שניין דאתאבל יעקב על יוסף, ופירש ואמר כי כשירד למצרים, שאל לו יוסף, אם היה לו בנים, והשיב לו שעדיין לא היו לו בניים, ואל יוסף ואם יולדו לך מה יהיה שמותם, והשיב לו שיקראם ע"ש יוסף, אחוי וראש, כנדריש בגمرا אחוי: שהיה אחוי וכו'. (ח) וחזר והקשת שהרי בירידתם למצרים, נאמר ובנין בנימין בלע' וכבר, והיו מכלל ע' נפש שרדו מצרים, ותירץ, כי אחר שאתא בנימין ט) לווות יוסף למצרים, ואשתכח לjosף כאשר נגלה להם, ואמר אני

הגהות ומראה מקומות

(ט) עיין בסולם פרשת ויצא אותן פ"ה מאמר ר"ח צ"ל בבית.

(כ) עיין בסולם פרשת זיצא אותן קל"ט ד"ת זайн חמא לאליתו המבאר פנימיות מאמר זה.

(ח) מדרש רבה בראשית פרשה צ"ד ז). סוטה לנו להקשנות.

פסקוק של חנוך ורחים ה' ארך אפים וגדל חסיד תורי בתוב זוחם בו' וגדל בו'. ואולי ע"ד הגנוצר בפרשת פינחס בר"מ דף רג"ד ע"א, על פסקוק וייחי ביום כלות משה, כתلت כתיב, ושם עצמו הקשו שחרי כלות כתיב בוא"ז, וחירצו דהכى כתיב חסר בתורה למעלה בשמיים, ולא בחוויה שנתנה לנו דגנו מעגלותיה. ואולי גם זה שאמר בקרא דרצון יראו יעשה שלא כתיב זו, הויב מהלכים שלמעלה בשמיים. אמר שמואל: רק"ל בדברי מורי ז"ל, פסקוק של חנוך ורחים מאן

לזכר שמייה, וצ"ע. ע' שם בספר הזוהר בפרשת חצוה דף קפ"ג ע"א שורה י"א, זוז"ל, וכ"ש דביזמא דשבועות, אוזדמן נהמא עילאה, ואיתו אסותא בכלא וכו'. זה מובן, כי לחם מצה דפסח, היא מלכות. אבל לחם דשבועות, היה חמץ, והוא נגדי נהמא עילאה, ת"ת, תורה שבכתב, אסותא דכלא, כמש"ה ולכל בשרו מרפא. אמנם מ"ש אח"כ צ"ע"ז מקריבין חמץ לאחוקדא ע"ג מדבחא, אין להזה הבנה פ) וכן דשתי הלחים דעתרת היינו חמץ, אבל אין נקרבים ע"ג המזבח, אף לא היז נשרפות, אבל נאכלות לכוהנים. וכן שכתב הרמב"ם ז"ל בהלכות מעשה הקרבות בפרק י"ב ובהלכות תמידין ומופזין פ"ח. והרי אלו שתיהן טיעות שכתב שנשרפות, וגם שהם על המזבח גם אומרו ומקריבין תרי נהמי אחרים כחדרא, יש טעות, כי שתיהן הלחם עצםם הם חמץ, ואלא מנהת נסכים הבאה בכל יום עם קרבן התמידי מצה היא, כמו כהלוות מעשה הקרבות פ"ב והיכי קאמר תרי נהמי אחרוני, וחמצ אטוקדא בגיןיהם, משמע חמץ אינו תרי נהמי, ובפרט אמרתו דאטוקדא בגיןיהם, משמע כי שלשה הם

הגהות ומראה מקומות

ס) עיין בספר הזהר ע"ט הטולם פרשנת תצוה
אות כ"ד שمبיא את היגראתא ח' וק' ולפי הסדר
הנאמר בשאר הפסוקים היה צ"ל ואך אף עם ר'.
ע) לפי היגראתא של הטולם מתייחס העיון של
אמר שמואל זצ"ל.

ס) עיין בסולם פרשנת תשובה אות ע"ז מאמר ללחם הבכורים המבאר את דברי הזוהר לפי פנימיות הדברים ומראם שאין לו שיא ואין סתירה.

קאים וכי', זאם במ"ש זוכד בעא קב"ה יעקב
לנטלא אגריה, לא אשכח עשרה מכל זינייא עד
אמר ר' אלישור נבו, וצ"ע, ל).

(מ) שם בספר הוואר בפרשת משפטים דף קט"ז ע"ב שורה כ"ז, וויל', וזה שבועה לא חלה, אלא על דבר שיש בו ממש, גדר חל אפ"לו על דבר שאין בו ממש, וזה אוקמהה מתניתן. וקשה דבמסכת גדרים, ובמסכת שבועות נ: תנן איפכא, חומר שבשבועה שחלה על דבר שאין בו ממש בדבר שיש בו ממש, משא"כ בגדרים. זכ"כ הרמב"ם ז"ל בהלכות גדרים פ"ג. ואם נרצה להחמיר דברי הוואר ונגניה כדברי המשנה כנזכר אי אפשר, כי הורי מדברין נשמע שבא להזכיר חומר הגדר יותר מהשבועה, כי כך כתוב ולא עוד אלא יתר אמרו גדרים ע"ג שבועות עולמים, וכל הנשבע כאלו נשבע במלך עצמו, ככל הנודר כאלו נודר בח'י המלך, והנה כל זה חומרא בגדרים היא. גם ל�מן ביארו בפיorsch באמרים ובודאי עלמא דעתיב, זה חילין על דבר שאין בו ממש. אמר שמואל: אולי נוכל להגיה בוואר, לומר חומר בגדרים שחלים על דבר מצטצ ברשוט. משא"כ שבשבועה.

(ס) שם בספר הזוהר בפרשת חזקה דף ק"ה ע"ב שורה ב', וו"ל, וע"ד בתהלה לדוד, בכלחו כתיב י' בכל את זאת, בר מאlein תריין דלא כתיב ו', דהא ו' שמא דקב"ה. ולמעלה מזה ביאר אותו ואמר, זאלין ר' וכי' וסמכין לו בשםינו אותו דשקר, אבל איננו אשתחמدون לגביהם יתריך, וע"ד בתהלה לדוד וכו'. קשה, כי כפי זה יש טעות בספרי תהילים שלנו, בפסוק רצון יראי יעשה ואת שועתם ישמע ויושיעים ואצל אם שועתם בלא ג' כי' דברי הזוהר.

ל) עיין בטולם פרשת ויצא מאמר המקלות מן אום ש"ג.

מ) זהר ח'ב צא: ובזהר ע'ט הטולם יתרו אות תקל'ג. ועיין בסולם פרשנת משפטים אות ח'ב מאמר נזד ושבועת. ע'ח ח'א שער הכללים פרק ז. שער ההקדמות דף קע'ט ט'ב ד'ה סוד השבועות. שער רוח הקדרש דף מ'ב ט'ב תקון ז.

ג) גדרים יג: שבועות כה:

שם בספר הזוהר בפרשנה בחתמי דף קי"ג ע"א שורה כ"א, זו"ל, אם בחתמי תלכו ואת משפטינו תשרמו, כד"א משפט לאלה יעקב וגורו, צ"ע דנראת דורות, משפט בהאי פסוקא, ובב"ה דילין כתיב, ואת מצותינו תשמרו. ואולי יש לומר דפסוקא אהתרנא הו, בפרשנה בהר סיני, ועשיתם את חוקותי ואת משפטינו תשמרו ועשיתם אותם לשם מקום דרוש זה, אלא שהמעתיקים טעו וכתבו מה בפרשנה זאת. ק)

שם בספר הזוהר בפרשנה חקת דף קי"ח ע"א שורה כ"ד, זו"ל, וב ע"ג נעל דההוא מיתה, ולא אזיל ביתו וכו', וזה לא נמצא לו שרש כלל, ויש נשאה אחרת יותר נכונה והיא זאת, ובההוא נעל ההוא מיתה לא אזל בין חייא וכו', ככלומר דעתינו חלצת הנעל ההוא, גורמת האשא ההיא אל המת ההוא, שלא יצטרך להיות נידח בעה"ז בין החיים לבקש לו מנוח, יען כי איןנו יכול עלולות למקומו בשאר המתים, יען כי ע"י זה הנעל אותה נטלה ליה וכו', ושכיד גופיה דההוא מיתה. ר)

שם בספר הזוהר בפרשנה האזינו דף רפ"ח ע"א שורה ח/, זו"ל, עד דזהות יתיב, אמר הא ר' פינחס בן יאיר הכא, נראה דרישב"י ע"ה נפטר אחר ר' פנחס חמיו. ש) ובגמרא דידנן מיתי ההוא עובדא דרבינו הקדוש, שומן לסעודה לר' פינחס, ולא רצחה, זוגה טורא בינויו, וכבר היה הא גנשא ת) והנה עתה בשעת פטירתה הרשב"י לא היה רבינו הקדוש זל' גנשא, אף לא גוזל בשניים, כי רבינו הקדוש ור"א בר"ש היו שווים בשנותיהם כבודע. א) ואפשר דתרי ר' פינחס הוו, והראשון היה חמיו של הרשב"י, ונפטר מקודם. והב' היה בן בנו של זה הא, והיה בימי רבינו הקדוש זל'.

אחד חמצ, ושנים מצה, ושלשות נשרמות, וזה שקר מפורסם. ודע, שיש נסחא אחרת, שלא כתיב מלת אהרניין, אף לא מלת בינויו, וכփי נסחא זו אין אלא תרין נהמיں בלב, אבל עדרין קשת, כי איןם נשרמות אלא נאכלות לכחנים. ואית דעל הקומץ הקרב על גבי המזבח איירין, אי אפשר, דין קומץ בשתי הלחמים, כנזכר בהלכות מעשה הקרבנות בפי"ב, והaining יכולם לומר דבשתי הלחמים שלא נמצאו כשרים איירין, דאו נשרמות, כנזכר בהלכות תמידין ומופסין פ"ת. ועכ"ז דוחק הוא, להעמיד דברי הזוהר באבוי שני הכבשים, כנזכר בדבריו בדברי הפסוק עצמו מדבר, צ"ע.

שם בספר הזוהר פרשנת ויקרא דף ב' ע"ב שורה א', זו"ל, מה כתיב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן, צ"ע טובא, כי תחלה הקשת, כי כיוון דכתיב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד יען כי שכן עליו הענן, א"כ היכי כתיב ויכס הענן את ההר, ויבא משה בתוך הענן, וכי שם מ' יום ומ' לילה, ותירץ הדכי איצטריך או, בגין לקבלה אוריתא זמנה אהרא וכו'. וקשה דהאי קרא בלחות הראשונות כתיב בסוף פרשנת משפטים, אך בארכאים יום אחرونיהם לא כתיב דעל בגו עננא. גם במ"ש אח"כ, א"ר יוסי, א"י הци, הא כתיב ויקם משה את המשכן, וכתיב ויהי משה בהר, וכתיב ויקרא אל משה, דמשמעו דמשה הוה בטורא בההוא ז מגנא דקרא ליה. קשה טובא, דקרא דזיהי משה, هو בסוף משפטיים, והיאר הפסיקו ונתקנו בין סוף פרשנת פקודי, אחר פסוק ולא יכול משה, לראש פרשנת ויקרא, והרי ויהי משה בהר הו, במתן תורה يوم שביעות, וקרא שלא יכול משה, הו ר"ח ניסן בשנה שנייה, וצ"ע טובא. צ)

הגהות ומראת מקומות

צ) עיין בספר הזוהר ע"פ הסולם ויקרא אות ז' ח' גנשא אהתרנא.

ש) עיין בהשמדות סוף ספר הזוהר דף ש"ט ע"א ובספר ההשמדות ע"פ מעילות הסולם אותן לר"ח ובירושו המשפט.

ז) עיין בהשמדות סוף ספר הזוהר דף ש"ט ע"א ושם הגירטה עאלו לקמיה ר' פנחס.

ח) חולין ז:

ט) ב"מ פ"ז:

א) ב"מ פ"ז:

ק) עיין בפירוש הסולם שם שתהדור מפרש ענין חוק ומשפט שהם ז"א ומלכות, ולכון מביא הפסוק של בהר שכוב בו משפט שתווא ז"א. משא"כ מצוה שהוא ג"כ מלכות.

הקדמה ל"ז

ונשמטה ממקומה ושיך בדף ק"ה ט"ב ד"ה אמר שמואל

בגיגעך למטה, כאשר תרד עוד בדרך ההוא עצמו רחוק מעט, תמצא שם לצד מזרח הדרך סלע א' יחידי, גבורה ווקוף בקומה זקופה, ושם תחת הסלע ההוא עצמו קבור ר' חונニア בן הקנה. כנגד הסלע זהה מכובן ממנו בירוש לצד צפון באמצע ההר, יש שם סלע א' גדול, ושם בקעה א' גדולה מפסיק הסלע לשנים, שם קבור

ר"י נפחא הנוכר באדריא רבא דנסא. (א) בתגיגעך למטה בהר, יש שם באטאי' אחד שמתנים בו הבגדים, והוא הבاطאן הייתך גדול אשר בנגרה ההוא. והנה בהר שלמורחה הבاطאן ההוא, יש בראש ההר מכובן כנגד הבاطאן חפירה גדולה לנכסת בהר ההייא, ושם קבור רבי אבא הנוכר באדר' דפרשת נשא.

בלכתך מכפר הדוריאה הנוכר שבמערב צפת, בדרך הנמשך ממנה תחת בית הקברות, והולך לצד צפון, ונמשך עד נחל מים הנקרא קראל כמו שיתבאר למטה. ואמנם בדרך הזה יש אילני זתים רבים, ובגיגעך שם תחילת לרדת בהר ההוא לאיש נהר המים הנזכר שבו טוחנים החטים, ושם חפירה אחת, כי הוא מקום מחצב אבניים, ושם קבור עידינו העצני. ורחוק ממנה מעט יש מחצב אחד, ושם קבור רבי חוצפית התורגמן.

וזמש תרד עוד למטה באמצעות מורד ההוא, ושם סלע גדול, אורכו קרוב לעשרה אמות, וכן רחבו, והוא סלע יחידי בפ"ע שוכב ומוטה ע"ג קרען, ותחתיו חלול ונבדל מן הקרען מצד צפונו, ושם תחתיו קבור ר' יהודע הכהן. מן הדרך הנזול, האולץ מן המקום הדוריאה הנוכר אל הכראל הנזכר, יש שם דרך אחד שבו יורדים מן צפת אל ראש הנהר לטחוון החטים, ותרד שם מעט בדרך ההוא, ושם כמו שליש שפוען הדרך וההר, יש שם חרוב אחד, ושם

אמר שמואל: ראיתי והסכמתי לכתחוב אחר כל זה, ציון מקום קברות הצדיקים, אשר מהם הם מפורטים, ומהם לא שופתם עין, ומકצת מתנו נתחפשמו לעין כל.

ועתה אכחוב מקום קברות הצדיקים, כפי אשר קבלתי ממורי ולה"ה, זכרו הודיעתיך כי הוא דיה רואה ומסתכל בנשומות הצדיקים, בכל מקום ובכל זמן, ומכך בחיותו על קבריהם, שם נפשו בהם עמדות כנודע, גם מרותך עיניו י賓טו בנפש הצדיק העומד על הקבר שלו, ועי"ז היה יודע כבר כל צדיק וצדיק, והיה מדובר עליהם, ולומד מהם כמה סתרי תורה. וכבר גסתי כמו נסיבות וחקרא בתכלית החקירות, ומצתתי דבריו ננים ואמתים ונפלאים ולא יכול ספר. כי הם דברים נוראים ונפלאים. ובאו יכלם ספר. במדינת צפת ת"ז, במערב, יש שם בית קברות ליוחדים, ובתוכו בית א', ובנין כיפה עגולה גבורה באמצע גגו כמין קובה, ובצפונה הבית ההוא נקבע קטן פתח למערת ההייא, ובאותה מערת אמורים העולם, כי שם קבור הוושע בן בארי, ואינו לכך, אמן הוא קבור שם ר' יהושע התנא, וטעו העם, וקרותו הוושע.

בלכתך מצפת, לצד מערב לבית הקברות הנזול, יש שם באר א', ונקרה בור של גוויז, והנה שם יותר רחוק מעט לצד מערב, קבור ר' שמעון בן חלפטא, ואין בו שום היכר. בלכתך מן הכפר הנקרא הדוריאה התהנתנה של מערב צפת ת"ז, לרדת אל הנהר אשר שם טוחנים קמת, תלך בדרך ההייא ותגיע עד המקום שכבר ממשם נראים מימי הנהר קצת, גם מן המקומות ההוא מתחילה לירד מן הנהר אל הנהר הנזכר, והנה שם לשלט הדרך יש רחוב קטן בין הסלעים, ולדרומם של הרוחוב ההוא יש סלע גבהת, ונראה כעין כותל א', שם קבור ר' חייא הנזכר באדר' דנסא.

הגה

(א) א"ש: הרי מפורש כאן שאין קבור עם רשותי ובנו ר' א' במירון כמו שאמורים העולים שה齊ון ה' אשר שם הוא רבי יצחק.

שם סמוך לו עמק אחד קטן, שם קבור נחום איש ג"ז. וזאת, כי כל מקום הגלים ההם היה עיר אחת גדולת מאד וקדושה.

לצפון צפת תוב"ב, בלבctr מצפה לצד צפון למלכת אל כפר עין זיתון, דרך אילן אחד של חרוב, שם קבור יש"ו הנוצרי. ויש שם ב' דרכיהם, האחד הימני הולך לעין זיתון הנוצר. והב' השמאלי הולך אל הכרל הנוצר. והנה באמצע ב' הדריכים האלה, יש שם בקעה גדולה של אילני זתים, ולקצתה הצפוני של בקעה זו יש שם נחל מים שופט, שיורד מן בור אחד הנקרוא גפאר בין צפת ובין עין זיתון, ושם גשר אחד, ועוביירם בו מימי הנחל ההוא, וזה הנחל נמשך ויורד לצד צפון של הבקעה הנוצר, ובאלן. של זית האחרון שבכלם, שם קבורה אמיה של ר' קרוספדיי חמיד לבא, הנזכר בזוהר פרשת: שלח לך.

בלכטן מצפה דרך צפון לגוש חלב, יש שם נחל מים הנקרוא כראל, זנ"ל שמיימי ביריה ועין זיתון יורדים בנחל ההוא, והנה בדרך הזה. עצמו ההולך לגוש חלב, כשהתחרחק ממנו הכרל ת' אמות לצד צפון בדרך זהה עצמה, יש אבן אחת גדולה ארוכה נתויה בעד הדרך זהה לצד שמאל, ושם תחתיה קבור רבינו נתן הבעל.

ותלך ממש לצד מערב ממש, ושם בהר מקום גדול מלא חפירות, נראה מקום מתחבב אבנים בין הסלעים, ושם קבור ר"ש בן מנסיא. ומשם תlxך לצד צפון, נוטה מעט למערב דרך אלכסון, עד אשר הגיע לנחל אחד عمוק מאד, בין הרים גבויים מאד, ותחילה הנחל הזה ראשיו מתחיל מן עמק אי שבין הרים, אשר אצל כפר קיזミיה, ובעמק ההוא יש בור אחד הנקרוא ביר אלשיך, ושם בעמק ההוא פרשת דרכיהם: למירון, ולגוש חלב, ולבאריתא, ולדרימות הבר ההוא הנוצר, מתחילה נחל אחד יבש מבלי מים, ונמשך בין ב' הרים גבויים וארכיכים מאד, ונמשך קצת הנחל הזה עד הנחל של צפת שתווחנין בו כמה הנזול.

והנה בלכטן מן קבר ר"ש בן מנסיא לצד צפון, נטה קצת אלכסון למערב, עד הגיעך אל סוף קצת ההר ההוא, אשר הנחל העמוק

קבור בריה דרב ספרא הנזכר בזוהר פרשת תרומה.

יותר למטה בדרך זהה לעד מורת, יש פתח אחת של מערה בגינה מעלה, ובצד מערב המערה למטה, יש כמין ג' בקיעות, ושם בפנים קברים יוסי בן יועור, יוסי בן משלום, וIOSI בן יהונן, בנגד ג' בקיעות ממנה.

למרוח צפת תוב"ב, בלבctr מצפה אל כפר אבנית, יש שם ב' הרים גדולים מאד, ונקרא הדרך שביניהן בין גבלין, והנה באמצע אורך הדרך הזה, שבין ב' הרים, שם לעד דרום הדרך בראש ההר ההוא, שם קבור רבבי קרוספדיי חמץ לבא, הנזכר בסוף ספר התקונים תיקון ע', ובזוהר פרשת שלך לך.

גם בלבctr מצפה מדרך בין גבלין הנזול, באותו ההר אשר לצד ימין, שהוא למעלת מון הארת אל קראת של היישמעאלים, תעלת שם ותlxך כל ראש ההר תחת הסלע לצד ימין, ושם כמו חפירה תחת הסלע לצד ימין, ושם קבור אנטיגנוס אי"ס. ותlxך מעט יותר לצד דרום, ושם חפירה ג' תחת הסלע לצד ימין, ושם קבור נתן דצוציתא.

לדרום צפת תוב"ב, לצד דרום המגדל, יש מעיין א', ונקרא מעין החדש ושם קרוב אליה מערה אחת, וקוראים אותה אולד יעקב, ושם בנגד המעיין ממש לצד צפון, בנין נאה ובתים נאים, וכל העולם אומרים כי שם קבור רבבי דוסא בן הרכינס, וכן האמת, ואין צדיק אחר קבור שם אלא הוא לבדו.

שם תlxך בדרך הולך לצד דרום, ושם רחוב אחד קוריין לו אל מידאן, ושם מרנו אחד לשישמעאלים, ולמטה מזה המרגן, יש עמק אחד למורח הבקיעה, והרחוב ההוא והוא גיא גודלה מאד חזובה בין סלעים, ושם קבור ר' בנימיין בר יפת.

שם תlxך להלאה לצד דרום אחר סיום שכונת כל בתיה היישמעאלים, יש מקום גדול מאד, כלו מלא אבנים קטנים גבויים, ושם גל אחד גבואה מכולם, ושם הייתה בית הכנסת קדוש קדמוני מאד, ובמקום התייכל קבור שם בנימיין הצדיק התנא.

שבו כפר ברית".^a והشمאלים עולים בו לגוש החלב.

והנה בדרכם ימינו, כאשר הגיעו במקומות שנכנסו בין ב' הרים, הר אחד לيمן, והר אחד של כפר בריתא לשIMAL, תמנה כמו מאה אמות רוחוק שם, ותמצא מישור אחד קטן, ובו אילניות זתים כמו עשרים אילניות, ושם יש חפירה אחת עמוקה לאורך הדרך עשויה מחמת מיימי הגשמיים היורדים דרכו שם בימי החורף. ובתחילה עמד הדריך לצד ימין החפירה ההייא, ואח"כ נוטה הדריך ועובר באמצעות החפירה ועומד הדריך לצד שמאל החפירה ההייא, ובאותו המקום ממש שנוטה הדריך הנזכר יש שם אילין זית א' ובשrhoו כמו אצטבא של אבניים. והנה כנגד האילין לצד מורת יש סלע אחד, ובו ב' חפירות וגם בקיעות, והנה בקבעה אשר עצפון הסלע הזה, שם קבור רבי יוסי בר יעקב שנפטר בזמן האדראה רבא דנסא כנזכר שם.

והנה בשדה והוא שם מקום שנתקבצו שם לעשיות האדראה ההייא, ורשב"י ע"ה ישב בחפירה ההייא הצפונית שם קבור ר' יוסי הנזכר, ובבחפירה הדרומית שם ישב ר' אבא, ובמקום האילין הנזכר שם ישב ר' אלעזר.

בזה הדריך הנזכר אצל ביר אלשיך לצד צפון, יש הר אחד גבואה מאד המפסיק בין ב' הדריכים הנגנו, והנה תעלה מן הדריך הזה דרכו באמצעות הדר ההוא עד למעללה, אצל שטח ההר ההוא למעלה בראשו, יש שם סלעים רבים, ושם בניהם עומק אחד, ושם כמו פתח מעלה אחת, תרד דרכו שם ותמצא שם מקום רחב למטה כמו מעלה אחת, ושם קבורים אלקנה אביו של שמואל הנביא ע"ה. ור' בנאה אמרו.^(א)

בכפר ביריא מעלה אחד, ואומרים העולם בשם קבור אבא שאול, ומורי ז"ל לא הוודה בהו אמר שהוא צדיק אחד, ולא הגיד לי שמו.

בלכתך מן כפר ביריא לצד צפון אל כפר אבניית, דרך שנותעים שם אילניות וורדים רבים, הנקרים אל ראי"ש בתחילה הדריך ההוא, אחר

הנוזל הוא תחתיו, והנה שם למעלה בראש ההר סלע אחד ומעט מישור, אצל קבור שם רב יי"בא סבא הנזכר בזוהר פרשת משפטים.

ורחוק ממנו לצד מורה כמו מאתים אמות, שם קבור אוריה הכהן. והנה בזוהר יש כמו קבוע סלעות בעגול ממנו, ובאמצעותם הוא המקום שנתקבזו שם הארשי"ז ע"ה ותלמיידיו ללימוד שם ספרא דצניעותא דפרשת תרומה, ובאותו מקום עצמו קבור ר' יוסי דפקיעין הנזכר בזוהר פרשת בלק.

בדרכו צפת, שהולכים בו לגוש הלב, באמצעות הדריך אשר מן הכר"א אל ביר אלשיך, שם באמצע הדריך לצד מורה קרוב לו כמו עשר אמות או פחות מעט, יש סלע אחד קטן הרבה ונמור, שם קבור בן הא הא.

בדרכו הנזכר אחר שתעבור מן הכראל, יש הר אחד גבואה לצד מורה בימינך, ודריך ההר הזה עלים בו והולכים בו לעין זיתון, ושם בראש ההר קבור ר' בן ברוקה.

בדרכו הנזכר בהגיים בבי"ר אל שי"ר תעמוד שם ופניך כלפי צפון, ואנו תראה לצד שמאל ציון אחד, קבור שם רבי יוסי דמן יוקראת.

בדרכו שעולים בו לכפר קיומיאה, והוא כן כמו שאמרם העולם והנה מצד ימינו יש הר גבואה, תעלה בהר ההוא כמו חמישים אמה או יותר, ושם תמצא מעלה אחת מכוננת ממנה, כנגד ציון ר' דמן יוקראת, ובמעלה ההייא ב' פתחים, פתח אחד קטן במערבה ופתח אחד ע"ג המערה, ותכנס דרך הפתח הזוה שבঙג, ושם במעלה ההוא קבור רבי כריסטופורי האמורא. ואמר לי מורי ז"ל, כי מעלה זו גודלה במעלה התגאים. גם קבורים עמו שם שני צדיקים אחרים לא ידעתם שם.

בדרכו הנזכר, אצל העומק ההוא שבי בור אל שיך, יש בו פרשת דרכם הולכים לצד צפון. האחד הימני, הוא עומד לצד מורה אשר הלא

הגה

(א) אמר שמואל: גם זה הוא שלא כמו שאומרים העולם שהוא קבור עם בניו שמואל הנביא בעירו ברמתה.

אתה אשר שם, תלך שעור ת"ק אמה, ושם בבקעה ההיא קבור יואל בן פתואל.

לדורות צפת ת"ו בכפר עכברא, שם מערה אחת בתוך הפרדסים, ויצא מפתחה מעין מים להשקיות הפרדסים, ופתחה צר מאד, המכנס לתוכה ולצד המורה קבור שם ר' ינאי לבדוז, ולא כתוב בספר היחס שקבורים שם ג"כ ר' דוסטא ור' נהראיא.

בכפר חוקאב יש לצד דרכמו הר גדול חצוב ביישר כמו כותל אחד, ושם כמו מערה אחת גוזלה החזובה בסלע ההוא כנגד הכהר, ומשם עולמים לחפירות אחריות אשר בסלע ההוא, קרוב מאד וסמוך אל המערה ההיא, ובמקומות אלו ר"ל במערה ובחפירות הגנו, שם קברים: ר' זרייא. ור' סמא. ואירועיא זעירא דמן חכירה יחיד. ומור עוקבא שם לבדו קבור במקום אחד. ור' לוייט אש יבנה שם לבדו במקום אחד. ובשתה רأس ההר הגדול הנזכר, יש דרך אחד שהולכים שם מכפר עוקבי, ושם בסוף שטח ההר למעלה לצד מערב, יש כמו גומא וחפירה אחת בין הסלעים כמו בקעה, ושם קבור אדרמן דפרק ב' דיני גזירות. ועוד שם סמוך מאד

בקעה שנייה, ושם קבור עקיבא בן מהללא. בטבריה בתחום העיר עצמה, יש בסופה לצד מערת ר' יונה בשתה הים, בית הכנסת גדול ליהודים, ויש שם קדרושה גדולה מזמן קדרמן, אבל איןו במקומות כותל הדромי שבו ההייל עכשוין, אלא באמצע האורך בית הכנסת בקשת הב'. באותו קרן זוחית שבצד מערב, שם היה מורי זיל' קובע מקום תפילהו בהיותו שם, לפי שיש שם קדרושה נפלאה.

מחוץ לטבריה, כנגד כותל הצפוני של החומה, וקרוב אליו, יש שם כמו שנים או שלשה כוכין, ואומרים כי הם קברי צדיקים, ואני זוכר מה שאומרים העולם. ונגלע"ד שא"ל, שהוא מורי שהט יצחק נפחה אחד מהם, והודת לי מורי שהט קברי צדיקים. ונגלע"ד שא"ל, שהוא כמו שאומרים בני אדם.

תלך עוד ממש בשדה לצד מערב החומה,

צאתך מן המעיין של בריה"א, דחוק כמו ת' אמה לשמאל הדרך, תמצא שם מورد אחד עמוק ומשופע וצר בין הרים ההם, ושם קבור בנינוו בן יהודע.

בכפר אבניית יש שם מערה, שבה קברים אבוי ורבה. והנה הפתח לצד מערב, ובתוכה הרבה כוכים, והנה בכוכב שבקאן מורהית דרוםית ממש, שם קבור אבוי. והכוכב הסמוך לו העומד בצד דרום ממש, שם קבור רב דמי מנהרדעא. והכוכב הסמוך לו אשר בצד דרום ג"כ, והוא כוכב יותר רחב מכוכב ר' דמי הנזכר, ושם קבור רבא, והוא בכוכב האמצע שבצד דרום, ושאר הכוכין לא הגיד לי מטה המ.

למערב צפת טוב"ב, בכפר כנספארדי, מערה אחת ואומרים שם קבור נחום איש גם זו ואינו כן, אלא נחמיה העמוסוני. וטעו העם. (ב) בכפר מירון, שם קבור הרשב"י ע"ה, ור' א' בניו, כמו שאומרים העולם.

לצפון צפת טוב"ב, בכפר עין זיתון, שם ציון אחד, ובו קבור ר' ר' בר אלעאי, כמו שאומרים העולם, והוא קבור בקון מערבת צפונית הצד מערב של הציון הלויה. למטה במערה שתחת הציון הזה לצפון הציון הוה הראשון, ושם בראשו מערת אחת, ואומרים כי שם קבור רבי אלעאי אביו של ר' יהודה הנזכר, וכן הוא האמת. והנה הוא קבור בכוכב דבר' שבצד מזרח, סמוך לקון דרוםית מורהית.

בלכתך מכפר עין זיתון לכפר עלמא, אצל מערת ר' אלעאי, עד מעין אחד אשר שם נקרא עין אל טיג"י, והנה לימיין הדרך ההוא, יש הר גביה מאד, ובאמצע שפוע עליית ההר, יש סלע א', שם קבור ר' נהראיא סבא הנזכר בווחר פרשת תצתה.

בלכתך מן עין זיתון לכפר גבריאתין, יש שם הר א' גדול, יורדים ממנו אל הכהר דנוכר עצמו, ושם באמצע הזרק ההר ההוא קברים יחד בקבר אחד, יונתן בן הרכינס, ור' יצחק בן אלישיב.

בלכתך מן כפר גוש חלב לצד צפון בבקעה

הגהה

(ב) א"ש: כבר כתבנו לעיל, שהוא קבור אצל בניין הצדיק.

ונגה המקום האמתי המכובן כנגד קברו אש"ר בתוך המערה היה הפנימית שנסתםفتحה הוא, כי הנגהفتح המערה הזאת היא במזרחה, ובקרן מערבית דרוםיה ממש באותו זווית, היא מכובן כנגד קבשו אשר בתוך המערה היה הפנימית שנסתםفتحה.

לדורות של טבריה, בלבד רוחצתו של המים החמים, יש שם קברות הצדיקים רוחקים זה מזה, ואינם במקומות אחד, וכבר הוכרו שמותם בספר היחסים וzos: ר' מאיר, ר' ירמיה דאפקחו מבני מדרשא, על שאלת אלה שורה כנויל, והוא סתום בעי ר' ירמיה הנזכר בתלמוד. עוד ג' צדיקים אחרים איני זכר שמותם, והוא כמו שנזכר בספר היחסים, וכמו שאמרם העולם. ונלע"ד כי הודה לי מורי ז"ל על ר' מאיר, שהוא קבור מעומד כמו שאמרם בני אדם. בלבד רוחץ ים טבריה אל חמי טבריה, באמצע הדרך ממש, במקומות שיש דקלים רביט בשפט הים התוא, מכובן כנגד מגדל אחד אשר בראש ההר, שם הוא באורת של מרים.

במורח ים טבריה, יש כפר אחד ושמו כפר תנחים, אמורים כי שם קבור נחום האלקושי. ונלע"ד שמרי ז"ל הודה בזה. ע"כ מקום ציון קברות הצדיקים זכותם יג' علينا אמן כן ידי רצון.

ונטה באלאISON קצת לצד דרום, ושם חצר אחד מוקף כתלים ובתוכו ציונים וארונות רבים, ובכוח הסמור לפתח החצר שם קבורה ריב"ז.

תלך עוד שם לצד מערב החצר, ושם ציון אחד שם קבורה הרמב"ם ואביו ז"ל כמו שאמרם העולם. ורחוק ממנו מעט לצד מערב, יש כמו חצר קטנה מאי, ואמורים כי שם קבורים ר' יוחנן האמורא, והאחר שכחתיו. ומורי ז"ל אמר"ל, כי האחד הוא רב חנאנל תלמידו של רב. והשני הוא צדיק אחר שכחתיו, וניל' שמשמעותו שהוא רב כהנא.

את"כ תלך מעט לצד צפון ונטה לצד מערב, ושם בהר ההוא אשר שם קוברים מתהיהם אנשי טבריה, ויש שם אכסדרה אחת בנוייה בג' כותלים וקורין אותה העולם מערת ר' חייא ובניו. ועוד, כי באותו החלונות שיש בគול הצעוני, שם קבורים ר' חייא ויהודיה וחזקה בניו. ורב המנוגא סבא הנזכר תמיד בספר הזוהר. ורב הונא ריש גולתא, שהיה בזמן רבייניו הקדוש, והעלו ארוןו למערה ר' חייא, כנגד מערב ונטה מאד לצד דרום, ושם במערת ר' עקיבא. וכבר הזכירנו חז"ל, כי כשנכנסו אליו הנביא ז"ל ויחשע הגיסטי, נפתחה להם המערה הפנימית וקבעו, וכשיצאו נסתרה, ולא נשאה אלא המערה החיצונית הזאת, אשר כל העולם נכנסים לתוכה.

מעשה של הרוח

בגירה בשאר הרוחות, כדיודרכם לכל יוזע
מדעת.

אח"כ שאלתו, ומה מה אתה רוצה, והשיב
לי שאתקן אותו, זואציא אותו מן הגוף הזה
בחכמי הגדולה, שהוא מכיר אותה, ממה
שמכרים עלי בהםים. אמרתי לו, א"כ, כיצד
נשתבחת ואמרת, אני הכתה לך שמואל בשוקי
כדי שלא יבוא עוד אצל, השיב לי איןנו הוא
חו', כ"א אותו הגוף שהיתה מזוק עמי, ואמר
שהכה אותו וشكר וכוב, וכדי להשתבח בעצמו
אמרvr כר, אבל אין לו יכולת ח'ו' ליגע ב'.
אמרתי לו, א"כ למה באתי אליו בחולום הלילה
בליל שלישיليل י"ז בתומו, עצרת אותה, והשיב
לי אמרת כי אני הוא באתי, אבל המctrע איתך
היה אותו המזוק הגוף, ואני לא חטאתי לך כלל.
אמרתי לו, אתה למה באתי עמו, והשיב לי כדי
לבקש ממך תkon.

סוף סוף אמרתי לו, עתה מה אתה רוצה,
והשיב רצוני שתתקן את נפשי ואת רוחי,
ותוציאני מן הגוף הזה. אמרתי לו כן עשה,
למחר חור וא"ל, ולמה העכבר שתי רוחות בצד
בזה, רוח ורוח הנערת ההזאת, ויש ללא ידר
לעשות, וחללה פni מאד. סוף סוף השבעתי
שבועה חמורת, שלא יקוב ויצא וייחזר וכינס
בה, וגם שלא יזוק ביציאתו, לא לנערת עצמה,
ולא למשפחתה, ולא לעומדים שם בעת יציאתו
מן הגוף, ולא לשום א' מישראל, וגם שלא ישב
עוד פה מצרים, אלא תכף ומיד לך לדרכו
לגיינט להתרפאות שם.

ומלבד זה גורתי עליון כל הנז"ל בחרם
ובנדוי וכו', ואח"כ אמרתי לו שיתן לנו אותן
אמת ביציאתו, ושיאמר שלום עליכם ביציאתו,
וכן עשה. וכן דבר ג'פ. ואח"כ קראתי לעשרה
ת"ח שימצאו שם, והתחלתי לדפק בדפק שלו
הימין, וכונתי בפסוק הפקד עליון רשות ושפט
יעמד על ימינו, ככתב אצלי באורך גם בכונות
אחרות ידועות אצלי, לתקון נפשו ורוחו, ואח"כ
גענו במשפטו, ואומר עמו בקהל רם בתחלה,
מוזמור יענץ ה' ביום צרה כלו. ומזמור ויהי נעם
וגו'. יושב בסתר עליון וכו'. أنا בכח וכו'.

אמר הצעיר שמואל ויטאל, היום אביה
חידות, כמה שאירע לי במצרים י"א; מעשה
שאיתץ לאסתור ת"מ, בת הר' יהודה ויסר י"ז',
שנפגעה ונשארה בפיגועה ובכאב לב יותר
משני חדשים אחר שנשאת, ואח"כ יום אחד
הפיירו כי, שאלך ואבקר אותה, והלכתי לבקר
אותה, ומצאהה כמשפט הנפגעים. ונסתפקתי
אם הוא מזוק, או שד, או רוח רעה של ישראל.
ויעצתי אותו להביא פלייל אחד מן הגוים שיבקר
אותה, וכן עשו. ובאמצע העניין דבר המזוק אשר
בקרבה בקהל רם ואמר שהוא גוי, ונכנס בה
لتאותו בת, ובכל דבוריו אמר, כי הוא הכת
אותה הכתה קטנה בשוקי, אשר בעבר זה נכתבי
בשוקי, כדי שלא יוכל לлечת לרפה אותה. ואחר
כך טרח עליה הפליל הגוף, ואמר שכבר חבט
את המזוק בצלותית אחת קטנה, וטמן אותה
באرض כדרטו לעשות עמהם.

ואח"כ פטע פתאום והתגנ קול אחד צעק מפי
הנערת, ומדבר ואומר, הון אני נשארתי לבדי
יחידי בגוף הנערת הזאת, ואני רוח יהודי אחד,
ולכן, תמהרו ותקרו לי להחכם ר' שמואל ויטאל
יש"ז, כדי שירפאנני זיווציאני מזה, ותclf קראו
אותה, והוכרחותי לך אצל מהני מפני הכאב,
ובשעה שנכנסתי אצלה, לא נחאמת לי עדרין,
אם הוא רוח יהודי, או שד, או מזוק, וישבתי
בצדה, והוא מוטלת CABON DOMM, מכוותת בשמיכה
לבנה אחת, ועל הספק אמרתי שלום על ישראל,
ותclf נתגעגע שפתה הנערת, והשיבה לי, ברוד
הבא, שלום עליכם ברכה וטובה. אמרתי לו
יהודי אתה, והשיב לי הון. אמר אל אם יהודי אתה,
אמור שמע ישראל, אמר שמע ישראל וכו', ואו
התחלתי לדבר עמו, והיה משיב לי כהוגן, כל
מה שאנו שואל ממנו, עד ששאלתי לו מי הוא,
ומי אבינו, ומאיותה ארץ הוא, ואימתי מת, והיכן
נקבר, וכמה שנים חי, ומה היה ענסו, ומה היה
חטאונו, וממי הוא המגולגל כאן, אם הנפש או
הרוח, וממי הוא פקיד עליו, ואם הוא יושב יהודי
כאן, או אם יש עמו שומר אותו, ועל הכל
השיב לי כהוגן וכשורה, אין בהם נפהל או
עקש בדבריו, מבלחתי שהזרכתי לגוזר עלי

ויעבור וגוי, ובעת אמר ר' יג' מדרות ה' ה' אל רחום וחנון, יתקע בשופר, כמנוגן כל הסליחות. ואחר כך יאמר ר' יג' מדרות של מיכה הנביא מי אל כמוד וככו. ואח"כ יאמר פסוק דברי עוננות גברנו מני וגוי. ופסוק אשרי תבחר ותקרב ישכון החירות וגוי. ופסוק וירדו כל עבדיך אלה אליו גו'. ויאמר פסוק זה ג"פ. ואח"כ יאמר צא צא צא. ויבין הכוונות אשר בפסוק זה ככתוב אצל. ותclf בהיותו מסיים מלת צא ג"פ, הקים רגלי השמאלית של הנערה למלחה בפני כל העם, ויצא מאצבע קטנה של רגל, וצעק בקהל גדול, ואמר עליהם שלום ג"פ, והשבתי לו לך לשולם, לך לשולם ג"פ. ותclf ומיד ישבה הנערה, ופתחה עיניה והביטה بي, ונתביישה מנני, ואמרה מה אלו האנשים עושים, כי לא ידעה מואמה מכל מה שעשינו, ונשקה ידי ואכללה ושתה.

זה נעשה על ידי, يوم ה' כ"ז לסתור, שנת התכ"ז ליצירה פה מצרים יע"א. וכתבת כי "כל זה לモכרת לבאים אחרים, למען יידעו כי יש אלהים בישראל".
הצעיר שמואל ויטאל ס"ט

כלו. וכונתי בשם קר"ע שט"ז. ואח"כ מזמור בקראי ענני אלהי צרכי וכו'. ואח"כ תפלה זאת, בשם האל המיחוד, גדול אתה וגוזל שמק בגבורה, אני ה' הנכבד והנורא, המהודר והמפואר והמקודש, המרום והמכור, הבוחן והחקיר, המירוש והנסגב, הנעלם והמכוסה המתפרק בע"ב שמות הא' המיחוד, הצח והטההור, השומע ועקות, דמקבל תפלוות, העונה בצרות, הט אונך, אל תפליות ולאל חנוני ולאל בקשתי שאני מתפלל לפניך ושאל מך, אתה תשמען מן השמים מכון שבתך, וקבל ברחמים וברצון רוח זה העומד לפנינו, המגולגל בנערה הזאת, הנקראות פב"פ, הנקראשמו פב"פ, וקבל תפלוינו שאנו מתפללים עליו, לתקון נפשו ורוחו, ולהוציאו מן הגלגול הזה, ולהכניסו אח"כ בדינה של גיהנם, ולמלט נפשו ורוחו מיד כף הקלו של המזוקים, ומן הצער שהוא בו, ויתחשב לגמול זה ובשת זה שנתבישי בו, לכפרת כל עונתו וחתאתיו ופשעיו, יהיו דברינו אלה דברי סניגורי לאפיך על הנפש והרוח הזה, ויגלו רחמיך על מרותיך עליו, בזכרנו לפניך י"ג מדרות של רחמים, אל מלך יושב על כסא רחמים וגוי,

פתחות ספר שער הgalgalim

אמר הצער שמואל בן הרב המחבר זלה"ה ביראות כי אחרי בלוטי היהת לי ערגות להתעדן בגין עדן ולאכול מעץ החיים ולשחות את מי הנהר הגדול נחר פרת העצומים והארבים, וקרתיו ושתייה מים צוננים ומתקוקים, כל חיך אומר לי לי בסדר אשר סדרתי לפניו ותיקנתי סדר

נאה ויאה בפתחי שעירים והיה כל מבקש ה' יכנס בשער והוא אשר לבו חפן. האמנם העיקר עדרין חסר מן הקרב הקרב אל משכון ה' כי לא ידע למצוא את אהבה היכן אהלו תקוע, או אצל מי הוא חונה, ולכן לעומת שבא לנו ילד ומאומה אין בידו להיות כי מפתחות שכיות החמדת לא נמסרו בידיו.

לכן אמרתי אני אל לבי לטרות ולהיכן ולמסור המפתחות ביד שלוחי דרכמאנא, ויזכו משלחן גבוח כשלחן ערוך ומפה פרוסה על לחם הפנים פוגנים אל כל עבריהם ודברי תורה עניים במקומם ועשירות במקומות אחר והוי למאורות ולאותות מנורה בדרכם שלחן בצפון איש על דגלו יחנו וייתנו מادر בכוכנים מכובנים למלאת השמים בדבר דבר רבר על אופניו בהיר ונחר וצחיר וטהיר הוא המשביר בר לחם ומזון לנשומות לתת לכל שואל די מהסورو אשר יחשר לו מカリין ואומר: מאן בעי סם חיים.

הקדמה אחת

בעניין מ"ש חז"ל כי חמישה שמות יש לנפש ואגב יתבארו שנים שלוש הקדמות
קטנות קרובות אל הנז"ל

הקדמה שניית

בסדר כניסה באדם הנפש והרוח והנפש ושם נתבאר סוד העבר והgalgal
והיבום

הקדמה שלישיית

בעניין galgal והיבום והעבר ושם נתבאר סוד פסוק ותדבק נפש דוד ביהונתן

הקדמה רביעית

בעניין galgal ג"כ ויבאר עניין galgal כפלו ושם נתבאר galgal רב ששת

הקדמה חמישית

בעניין ההפרש שיש בין galgal לעבר ושם נתבאר עניין galgal כפול על אותו באופן אחר. ואגב נתבאר סוד פסוק פוקד עוזן אבות על בניים. ואגב נתבאר שם סוד פסוק הן כל אלה יפעל אל. ואגב נתבאר שם סוד מ"ש בסבא דמשפטים בעניין המגולגל כמה פעמים באיזה גוף מהם יקום בעניין התחיה. ואגב נתבאר כי לפעמים יארע שהיתה באדם איזה נפש טהורת ובכעסיו יצא ממנה וכיווצא בזות. וגם יתבאר חלק בין המתגלגל לסתת תקון עבירות ובין המתגלגל לסתת שלא היו לו בניים

הקדמה ששית

בעניין NAMES חדשות וישנות מה עניינים בארכוה. ושם נתבאר הקדמה א'
בשמונה חלקים התשובה מה הם

שער	מפתחות	הgalgalim	קפט
הקדמה שבעית			
טו	דפ		
גם כן בעניין הנשומות חדשות ויישנות מי הם ושם נתבאר טעם ל Katz צדיקים גמורים שמתים בנסיבות שניים. גם נתבאר סוד פסוק ימותו ולא בחכמתה. גם נתבאר סוד פסוק יגמר נא רשעים ותוכונן צדיק. גם נתבאר שם נפש דוד העזיה מהיכן הייתה מתגלגת ו גם נתבאר שם מאמר חז"ל שאמרו שאחאב שכול היה			
א	כו		
הקדמה שמינית			
א	לב		
בעניין גלגול הנשומות למה מתגלגים			
הקדמה תשיעית			
והיא ארבע מאות שאלות שהidea שואל דואג ואיתוופל במגדל הפורה באוויר והוא לידע אם הגלגל הוא באנשים וגם בנשים או לאו ובזה נתבאר סוד פסוק דור הולך ודור בא והארץ לעולם עמדת גם נתבאר שם כיצד ימשכו הגלגלים אם יתגלגל איש בנקבה או נקבה באיש וכי怎 חתעב הנקבה המתגלגת מן הזכר			
א	לג		
ב	לג		
הקדמה עשירית			
א	لد		
והו היא מדברת בבחוי הבנים שאדם מולדת. וגם נתבאר בה בחוי תלמידים עם הרבה שליהם			
הקדמה י"א			
בעניין הגלגל בתכלית הקוצר מכל הנזיל והוא מלוקחת מכל דרשו הגלגלים			
א	לו		
הקדמה י"ב			
בעניין הנשומות החדשות והישנות וגם נבואר בה עניין חמשה מדריגות של חמשה מיני עברים שנמצאו בנשומות י"ב חדשם וט' חדשם וכו'			
א	מכ		
הקדמה י"ג			
א	מג		
גם כן מקוישת עם התקדמה הקודמת			
הקדמה י"ד			
א	מה		
בעניין הנשומות המתגלגות מי הם			
הקדמה ט"ז			
א	מו		
יתבאר בה טעם لماذا מצינו היה צדיקים גמורים בני רשעים			
הקדמה ט"ז			
א	מו		
יתבאר בה שכל מי שנשמרו חדשה צריך לקיים כל תרי"ג מצות			

הקדמה י"ז

היא מקושרת עם האמור שהאדם מחייב לעסוק בზורה בד' מדרגות שסימנים פרד"ס להיות כי נשות ישראל הם ס' רבו א' ר' ושם נתבאר כי גם במצות יש מצות זכרים וממצות נקבות

הקדמה י"ח

מדוברת בעניין ד' עולמות אב"ע. ושם נתבאר ג"כ שניי בין תורה למצות. ושם נתבאר ג"כ כי ארבע יסודותם הם ארמ"ע והם הם עצם ארבעה אותיות הו"ה ושם נתהוו כל הנשמות

הקדמה י"ט

מדוברת בעניין ההפרש שיש בין הנשמות המלאכים לנשמות בני אדם וממנה יובן כיצד יכול האדם נשמו בכל יום ובכל לילה בפסק בידך אפקיד רוחי

הקדמה י'

מדוברת בעניין בת זוגו של אדם בעניין הgalgal ושם נתבאר ג"כ הקדמה קטנה א' והוא כי מי שהיה ת"ח והיה גדול וחטא וחזר בגלגול שחכמו אז מתעלמת ממנו גם נתבאר כי כל הבעלי תורה שבדורות היה ואחרון הם מאנשי דור המדבר. גם נתבאר כי אם ימצאו בדור א' שתי נשמות משרש א' הם שונים זה זהה עכ"פ. גם נתבארה הקדמה א' על ערוב הנשמות וכי צד מתקנים וזה מיסוד על פסק בלע המות לניצת. גם נתבאר הקדמה אחרת כמותה על הנשמות בקוצר. גם נתבאר באור פסוקים שאין להם הכרע מה הוא

הקדמה כ"א

מיוסדת בענייני התשובה והgalgal וגם נתבאר אמר ר' מתייא בן חרש בעניין ארבעה חלקיקי כפירה וכיצד מתחלקים בשם הו"ה. וגם נתבאר שם חלק שיש בין חטא לעון ופשע

הקדמה כ"ב

מיוסדת בעניין עונש הנשמות של הרשעים בעה"ז וgalgalיהם ובמי מתגלגים ואמתי מתגלגים באיזה זמן וזמן עכבותם שם

הקדמה כ"ג

מיוסדת בעניין חבות הקבר. גם נתבאר שם עניין המת בע"ש מה דינו בתחום הקבר. גם נתבאר שם מ"ש זיל ששאליהם למת בקבר על שמו. גם גם נתבאר שם דרוש אחד בעניין חבות הקבר מתווך מאד

הקדמה כ"ד

יבאר בה קצר שכר נשמות הצדיקים. גם יבאר בה שניי שלשה לשונות ואלו הם יש לו חלק לעות"ב או מזומן לחוי עות"ב או בן העה"ב

קצא	הgalgalim	מפתחות	שער
הקדמה כ"ה			
טור	דך	בעניין בריאות התרמים והגביעות והמעינינות והיכן רומיים	
סח	א		
הקדמה כ"ג			
א	ט	מיוסדת בעניין הנשמות ומאיין באין ויבאר בו ג"כ איך יש חמש זוגים למעלה ומהם באים. ויבאר ג"כ פסק משא דומה אליו קורא משער	
עד	א		
הקדמה כ"ז			
א	עד	אומרת כי אין לך אדם שאין לו נשמה בבחיה אוור מקיף ואור פנימי דוגמת הצלם דמוחין דז"א	
הקדמה כ"ח			
א	עו	אומרת כי ז"א יש לו שלשה מוחין שהם ח"ב וביניהם הדעת. ושם נתבאר חטא אדה"ר. ושם נתבאר שרש קין ונשימת ר' עקיבא הבאה מרששו. עוד נתבאר שם שאר הנשמות התלוויות באיברי אדה"ר	
הקדמה כ"ט			
א	עו	בעניין בריאות אדה"ר ותולדותיו. עוד נתבאר שם מה עניין רובו טוב ומעוטו רע או להפוך. עוד נתבאר שם תקומות אחריות בעניין אדה"ר קודם קודם שחטא ואחר שחטא וסדר מדרגותיו בעולם אב"ע	
א	עט	שם נתבאר הקדמה קטנה בסוד היבום והקדמה שניית קטנה ג"כ בעניין הנפשות שאינן מבחיי שורש קדושה שבת	
הקדמה ל'			
א	פא	בעניין קיום המצוות ושם נתבאר הקדמות קטנות מדברות בעניין איברי אדה"ר וaic נכללו בהם כל הנשמות של כל בניו הנבראים באורך	
הקדמה ל"א			
א	פג	מיועדת כי כל הנשמות ורוחות ונפשות שבכל הנבראים בעה"ז כלם כוללים ונחלים באדה"ר. ושם נתבאר דרוש שתי כחפיו של אדה"ר הם שני בניו קין והבל קין ממשマル והבל מימיין. ושם נתבאר ג"כ נשמות הבאים מצד קין ונשמות הבאים מצד הבל	
ב	פד	גם נתבאר שם ביחס שאת באיזה מקומות עליונים רומיים. שם נתבאר עוד קרובה אל הנזיל בעניין תרי"ג אבירים של האדם. שם נתבאר עוד עניין ראשי הנשמות באופן אחר. שם נתבאר עוד קרובה אל הנזיל ובאייר בו כמה נשמות	
הקדמה ל"ב			
א	פח	מדובר בכל האמור בעניין הgalgalim ובו נתבאר מאמר רוז"ל תנא מיכאל באחת גבריאל בשחים אליו בארכע וגלגול אלישע הגביא וחזקיהו המליך ומתחתו וריב"ז ורבבי עקיבא	

הקדמה ל"ג

ויהיא קרובה אל ההקדמה הנזכרת ונתבאר בה כמה גלגולים אחרים
טוור דף א צב א

הקדמה ל"ד

מיוסדת בעניין שראשי קין והבל ויתבאר בה עניין מה נקרו זרעות ומה
נקרא כנפים ונתבאר בה ג"כ מקטת אנשי סגולה הנרגומים במקומות
הנזכרים. עוד נתבאר שם יתרון שיש לקין על הבל אליו יתרון גדול
טוור א צו א

הקדמה ל"ה

מיוסדת גם כן בעניין שראשי קין והבל
טוור ק א

הקדמה ל"ו

ובה יתבארו כל השרשים בפרטות גדול, והם: ראש קין ראשון, גם שני. וראשי
הבל ראשון, גם שני. וראש הרן. וראש נחוז. וראש שת. וראש תרת.
ושרש יעקב אע"ה. ושרש אליעזר عبد אברהם. ושרש זираא עילאה
דארם. וכמה שרשים אחרים בפרטות. וגם בעניין רחוב הזונה. וגם בעניין
מרע"ה, והלל הזקן. וכן בעניין לב בן יפונה. וכן בעניין המרגלים דושן נפלא.
ועניין הלל ושמאי. ולקוטי עניין גלגולים המפורדים והמפוזרים בכל
טוור קד א

השער הזה

ובדף קכ"ד וקכ"ה נכתבו מעט סגולות של עשבים מפי מורי ז"ל.

הקדמה ל"ז

יתתברר בה כל מקום קברות הצדיקים אשר בצתת ת"ו ואגפיה מפי הרבה ז"ל
טוור קפה א

הקדמה ל"ח

יתבהיר בה כל הדברים שאמר הרב ז"ל לאבא מארי הרב ז"ל לעניין הנוגע
לו ולנשנתו. ושם נתבאר סדר השגת מורי ז"ל. ושם נתבהיר שראשי כמה
שמות אחרות מן התנאים וממן האמוראים וכיווצא בהם עם דור מורי ז"ל
טוור קל א

הקדמה ל"ט

יתבהיר בה קשר שהוא לאבא מארי ז"ל עם כל החברים אחד לאחד. ואגב
יתבהיר כמה דרישים נחמדים בעניין סדר הנשנות כיצד באים. ואגב
הקדמה זו נתבהיר היטב הקדמתה ה' זוגי העליונים הנז"ל כפי סדרם
האמיתי. והם: ישראל ורחל, יעקב ורחל וכו'. ובתוך הקדמה הזאת
נתבהיר היטב מקור העשרה הרוגי מלכות מהיכן היו וגם עשרה תלמידי
הרשבי"ה וגם רבינו הקדוש ותלמידיו ושאר מקורות אחרות כל כת
אתה מזוהג אחד ואח"כ נתבהירו החברים של אבא מארי ז"ל עמו
טוור כסג א

הקדמה מ'

יתבהיר בה מקטת לשונות הקשים והצרכיים עיון שהם בספר הזהר ובתקוניין
טוור קעו א

מקווה ישראל מ' סאה.

תמ גשלם שלב"ע בילא"ו